

Библиотека Любов и Съдба

КАТРИН КАУЛТЪР

ИЗКУШЕНИЕ

КАТРИН КАУЛТЪР ИЗКУШЕНИЕ

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Най-големите изкушения — и най-опасните: сексът, лъжата, отмъщението. И трите дебнат по пътя на Рафаела Холанд — красива, енергична и талантлива репортерка в „Бостън Трибюн“. Тя се изправя пред тях скоро след като майка ѝ потъва в кома, а Рафаела открива нейния дневник. След това събитията се развихрят с убийствената бързина на автомобилно рали: Дневникът отвежда Рафаела при могъщия оръжеен магнат Доминик Джовани и тя прониква на неговия частен остров в Карибите. Маркърс Девлин въвлича Рафаела в замайваща еротична игра с непредвидим край. Рафаела се страхува, че магнетичният управител на „островната империя“ и пръв помощник на Джовани изобщо не е този, за когото се представя. После някой прави опит да убие Доминик Джовани. Кой? А после някой се опитва да убие Рафаела и Маркърс. Но кой? Някой силно изкушен...

ПРОЛОГ

Дневникът на Маргарет

Бостън, Масачузетс

Преди 26 години

Той беше прекрасен лъжец. Най-добрият. Ако бях на тридесет години, вместо едва навършила двадесет, въпреки всичко, нямаше да има значение. Виждаш ли, той беше толкова добър. В началото, разбира се, не в края. В края нямаше нужда от лъжи. Чичо Ралф и леля Джоузи ме бяха завели в единствения френски ресторант в Ню Милфорд, бяха се опитали да направят нещата нормални и забавни, имаше и торта за рождения ми ден, и шампанско. А аз се усмихвах и благодарях, защото знаех какъв труд полагат. Не плаках, защото знаех, че ако се бях разплакала, леля Джоузи също щеше да заплаче, защото майка ми беше нейната единствена сестра. И само след два дни, в една гореща петъчна юнска вечер, аз го видях за пръв път на партито у Макгил. Казваше се Доминик Джовани — много богат бизнесмен, според домакинята Ронда Макгил — и макар че беше стопроцентов италианец, не изглеждаше чак толкова мургав, нали? Възможно е, шепнеше тя на всекиго, да е от Северна Италия. Като виждах как го гледа Ронда, предположих, че би могъл да бъде чистокръвен не знам си какво — пък и имаше ли някакво значение. Беше учтив по един хладен, високомерен начин към мъжете, а очарователен към жените, наистина мил с всекиго, сякаш той, а не Пол Макгил беше домакинят. После ме забеляза и тогава започна всичко. Беше най-невероятно чувственият мъж, който някога съм срещала.

Никога преди не съм си водила дневник или записки, или както там се нарича. Харесвам думата „записки“. Звучи ми някак си по-дълбокомислено, може би по-дълбоко.

Което, в действителност, е доста глупаво. Моите действия не разкриваха дълбините на собственото ми същество. Но няма значение. Днес, 14 март, ти си на единайсет месеца, скъпа, и живеем на старата

почтена „Чарлз Стрийт“, близо до „Луисбърг Скуеър“, в старинния дом на моите родители. Който сега е мой. Наш.

Те са мъртви. Загинали внезапно, както ми казаха — предполагам, че това е известна утеха, но откъде човек да е сигурен колко време е необходимо, за да умреш? Бяха много богати, а техният пилот Огъст бе пил твърде много уиски и забил „Чесната“ в едно лозе някъде из Южна Франция. Това се случи през май. Доминик се случи през юни.

Хубаво е, че няма закон, забраняващ едно много глупаво момиче да описва своята глупост. Но не бива да забравям, че пиша това за себе си, а не за теб, Рафаела, макар че може да звучи така. Не, аз просто адресирам писаното до теб. Но ти никога няма да го прочетеш. Предполагам, че така изглежда по-лесно. Записвам всичко, за да не продължа да се задушавам от собствената си ярост, от омразата към самата себе си, от омразата към него. Май го наричат катарзис, това изкарване на нещата навън от себе си.

Може би не съм чак толкова глупава. Но не мога, не искам да позволя на омразата ми към него да застане между нас и да те засегне по някакъв начин. Ти си невинна; не го заслужаваш. Може би и аз не го заслужавам.

Но Доминик дойде и аз се влюбих в него още в същия миг.

Колко нелепо звучи — да се влюбиш, състояние, в което жената престава изобщо да мисли разумно и доброволно оглупява, става жертва и не отделя своята същност от тази на съвършения мъж. В действителност, за да защита моята глупост, ще кажа, че бях много по-самотна, отколкото можеш да си представиш. Тъжах за родителите си. Обичах ги, по-скоро от синовно задължение, отколкото поради емоционална привързаност, но когато хората умрат така насилствено и така внезапно, не обръщаш внимание на причината, поради която си ги обичал.

И така, аз отидох в Милфорд да постоя малко при леля Джоузи и чичо Ралф. Те са добри хора, но гледат собствените си интереси. По-скоро мании. Биха се вдигнали да отлетят до Куба за турнир по бридж, стига да можеха. Аз бях самотна, тъжна и нямах никакви приятели в Ню Милфорд. Всички тези извинения изглеждат неубедителни, нали? Но са толкова естествени. И не мога да направя нищо. Беше 14 юни, аз се запознах с Доминик Джовани и се влюбих в него.

Рафаела, не мога да ти опиша колко различен беше той от всички колежанчета, с които бях ходила в Уелсли. Беше на тридесет и една години. Обличаше се изтънчено, стилно, беше невероятно галантен и толкова красив, че ти се искаше просто да го гледаш — нищо повече, просто да го гледаш. Очите ти са като неговите — бледосини, светли като безоблачен ден. А косата му беше черна като нощта, за разлика от твоята, скъпа, наследила си красивия тицианов медночервен цвят от баба си Люси. Доминик ми се възхищаваше и съсредоточи върху мен цялото си внимание.

Ухажваше ме, а аз бих направила всичко за него. Всичко.

И той каза, че ще се ожени за мен. А аз бях на двадесет години и му дадох моята девственост, това не чак толкова скъпоценно качество, но си спомням съвършено ясно първия път — как той ми говореше толкова нежно и вършеше всичко полека, защото, както казваше, не искал да ме уплаши и не искал да ме нарани. И не ме уплаши, нито ме нарани. Беше прекрасно. Спомням си, че беше дошъл с бялата си открита кола и бяхме тръгнали на север от Ню Милфорд. Привлече ме към себе си и обви ръка около рамото ми. После пхна пръсти в корсажа на деколтираната ми рокля. Момчетата и преди бяха правили това с мен — донякъде ми харесваше, но и ме смущаваше. И нищо не се случваше. Но този път с Доминик зърната ми щръкнаха и това беше заради неговите пръсти, заради него. После той ми се усмихна, отби от шосето и поехме по един тесен черен път, който ни заведе в някаква горичка. Той ме остави в колата и отвори багажника. Извади оттам одеяло и ми каза да отида с него. Разстла одеялото върху поляна с маргаритки — бели маргаритки, — а слънчевите лъчи проникваха през клоните на кленовите дървета, аз легнах по гръб, той ми каза да повдигна ханша си и когато го направих, той свали бикините ми. После коленичи, отпусна се назад и видях, че ме гледа. След това стана и съблече дрехите си — всичките. Никога преди не бях виждала гол мъж в реалния живот. Пенисът му беше огромен и аз си помислих: „Не, това е невъзможно. Правя огромна грешка.“

Но той просто седна до мен и издърпа роклята през главата ми. После легна по гръб и ме привлече към себе си. И започна да ми говори, каза ми колко съм сладка, колко съм му скъпа и че ще ме научи на прекрасни нови неща. И ме научи. Не болеше, когато влезе в мен, наистина не болеше много. Аз приех всеки инч от него и когато той

навлезе толкова дълбоко, колкото можеше, се усмихна и ми каза да повдигна хълбоците си. Първия път не получих оргазъм, но това не ме интересуваше. Той обаче получи. Научи ме на много неща за себе си през този следобед. Аз му вярвах изцяло.

Не, предполагам, че не съм му вярвала, не съвсем, защото дори не му казах коя съм в действителност и че съм много богата. Бях единственото дете на моите родители и след като те умряха, се сдобих с толкова много пари, че дори ми беше трудно да го осъзная, а адвокатът ми каза, че никога не бива да издавам коя съм, никога не бива да казвам, че съм Маргарет Чембърлейн Холанд от Бостън. Това, което искаше да каже той, освен другото, беше и че никога не бива да издавам колко съм богата. Чичо Ралф и леля Джоузи дори ме представяха със своята фамилия — Пенингтън, а не Холанд. Мисля, че се безпокояха, защото бях толкова млада. Не казах истината на никого, дори и на Доминик. Питам се дали това щеше да има значение. Съмнявам се. Доминик беше какъв ли не, но решително не беше зестрогонец.

И в края на това вълшебно лято аз бях бременна с теб, Рафаела.

Бях ужасена, но Доминик изглеждаше доста зарадван. И после пусна бомбата. Бил женен и не можел да се ожени за мен, още не можел. Излезе, че двамата с жена му били разделени от дълги години. И аз му казах, че няма зад гърба си чак толкова дълги години, а той се засмя и ми каза колко съм прекрасна и колко го разбирам, колко различна съм от жена му. Остави ме, за да се заеме отново с бизнеса си — така каза, — и за да получи развод. Остави ме в Ню Милфорд при леля ми и чичо ми и при музиката. Но на всеки две-три седмици се отбиваше да ме види. Никога не идваше в къщата. Винаги се срещах с него в различни хотели или мотели, в Ню Милфорд или наоколо. И всеки път ме довеждаше до оргазъм, а аз забравях грижите и тревогите си, чак докато той си тръгнеше.

Всичко това звучи ужасно глупаво. Толкова досадно глупаво и банално, но точно така стана. После ти се роди и той отново се върна и ме посети в болницата в Хартфорд. Стоеше до леглото ми и ми се усмихваше. Никога няма да забравя думите му — докато съм жива. Но все още съм решена да ги запиша, за всеки случай, ако някой ден в далечното бъдеще се изкуша да погледна назад към тези дни с романтична нагласа.

— Изглеждаш добре, Маргарет — каза той, взе ръката ми и целуна пръстите ми.

Това ме изпълни с облекчение, макар че не бе казал нищо важно.

— Имаме дъщеря, Доминик.

— Да, така ми казаха.

— Не я ли видя?

— Не, няма нужда.

— Може би в този момент не. Сега свободен ли си? Можем ли да се оженим? Искam дъщеря ми да познава чудесния си баща.

— Не е възможно, Маргарет — той пусна ръката ми и отстъпи няколко крачки.

— Още не си се развел?

Странно как узнах какво ми предстои, въпреки че нищо не ми беше казал. О, да, знаех. Може би майчинството придава проникателност и човек става малко по-мъдър.

Той поклати отрицателно глава, все още без да престава да ми се усмихва.

— Не — каза той, — не съм разведен и нямам намерение да се развеждам с жена си, макар че тя ме отегчава и се опитва да харчи повече пари, отколкото успявам да печеля. Ти си много млада, Маргарет. Аз ти се наслаждавах. Може би щях да се ожения за теб, ако беше родила момче, но ти не го направи. Съпругата ми сега е бременна. Не е ли странно това съвпадение? Може би тя ще ми даде момче. Така се надявам.

— Но ти имаш дъщеря!

Той сви рамен. Не направи нищо повече, само сви рамен. И тогава каза, все още с усмивка на уста.

— Не ми е нужна дъщеря, Маргарет. За да градиш династии, ти трябва синове. А аз винаги съм искал да създавам династии. Момичето е подходящо, за да заздравяш някоя сделка, но нещата се промениха и не можеш да бъдеш сигурен, че ще си в състояние да контролираш дъщерите си, ще ги накараш да правят това, което ти искаш да направят. Кой знае? След двадесет години дъщерите могат да се възпротивят на всичко, което бащите им казват. Не, Маргарет. Момичето за мен не представлява интерес.

Аз го гледах замръзнала.

— Кой си ти? Що за човек си ти?

— Много умен човек — и той хвърли чек за пет хиляди долара на леглото. Гледах го как се преобръща из въздуха, докато не докосна колосания болничен чаршаф. — Сбогом, Маргарет.

И си отиде.

Не плаках. Не и тогава. Ясно си спомням как взех чека, погледнах го и много бавно го накъсах на малки, малки парченца. Бях толкова щастлива, че не му бях споменала за моето наследство, толкова облекчена, че не му бях казала коя съм в действителност. Може би през цялото време съм знаела какво ще направи той. Може би инстинктивно съм запазила единствената си ценна тайна. Може би...

ГЛАВА ПЪРВА

Бостън, Масачузетс

Нюзрумът на „Бостън Трибюн“

Февруари 2001

— Знаеш ли, той каза на полицията, че го е направил, защото те се отнасяха с него като... Какво повтаряше той?

— Че го третирали като парцал.

— Да, парцал. Е, той е побъркан парцал. Хайде, Ал, остави тази работа.

— Няма начин, Рафи. Тук има нещо повече, подушвам го — и Ал потупа носа си. — Искam да идеш там, в панделата, и да говориш с оня тип. Имаш талант за това, скъпа. Вярвам, че ще разбереш какво става. Нашата двадесет и пет годишна разследваща репортерка от Уолингфорд, Делауеър. Дойде във вестника на големия град само преди две години и вече те тресе звездната треска, а?

Рафаела не обърна внимание на нападката.

— По телевизията вече обсъждаха случая.

— Наистина, ония от телевизията го обявиха за психопат и изровиха подобни случаи от цялата страна за предишните пет години.

— И повече. Измъкнаха и Лизи Бордън. Виж какво, Ал, оня не е цвете за мирисане, видях го по телевизията, прочетох какво е казал. Звучи покъртително, но нищо повече. И е отдавна изчерпано.

Скръсти ръце на гърдите си, с леко разтворени крака, с вдигната брадичка. Позата ѝ целеше да го обърка, но Ал не беше вчерашен. Той бе научил това момиче на някои от най-ефектните си трикове през тези две години, откакто бе дошла в неговото царство.

— Нямаш избор, миличка, така че си вдигай задника и заминавай. Човекът е в затвора, сега е безвреден. Говори с него, говори с адвоката му и събери всички факти. Сигурен съм, че има нещо, което хората пропускат.

— Хайде де, Ал, та той е убил... насякъл е трима души — баща си, майка си и чичо си.

— Но не и единадесетгодишния си полубрат. Не намираш ли това за интригуващо? За озадачаващо?

— Просто хлапето е имало късмет, че не си е било у дома. И още го няма, нали? Вече отделихме на тая история необходимото внимание. А сега си тръгнал да гониш сензации и аз не искам да участвам в това. Обади се на оня глупак в „Хералд“ Мори Бейтс, ако искаш още кървища.

— Не, Мори ще го изплаши до смърт.

Рафаела извади коза си.

— Няма начин полицията да ми разреши да видя Фреди Питоу. Нито пък адвокатът му да ми позволи да се срещна с него. Няма начин окръжният прокурор да ме пусне вътре да говоря с него. Знаеш колко докачливи са всички, които работят по подобни случаи, колко се боят да не стане нещо преди делото. Да оставят журналист да се срещне с лудия обвиняем? Изобщо няма начин, Ал, а ти знаеш как работя аз — ще чукам по вратите им, ще досаждам на всички, за да мога да се срещна с него пет-шест пъти. Е, добре, поне два пъти. Да, два пъти ще е достатъчно.

Беше я хванал. Тя сама си заложи капана. Но Ал реши да не я подтиква много. Така щеше да бъде по-забавно.

— Няма проблеми, ако наистина си мълчат. Дени Макферсън ми е задължен, Рафи. Вече говорих с него. Ще влезеш там тихомълком, наистина тихомълком, а той ще гледа на другата страна.

— Лейтенант Макферсън трябва да ти дължи живота си, за да позволи на един репортер да влезе при Фреди Питоу. Като нищо ще си загуби пенсията. Поема огромен риск. Божичко, значи всички, включително и Фреди, трябва да се закълнат, че ще мълчат.

Ал Холбайн — главен редактор на „Бостън Трибюн“, беше още по-упорит от Рафаела и тя го знаеше, а освен това имаше двадесет и пет години практика повече от нея.

Той размаха пурата си към единия от отговорните редактори, Клайв Оливър, седнал сред море от асистенти и репортери в средата на огромния шумен нюзрум. Двама спортни репортери едва не се сбиха, един полицейски репортер метна кутия кока-кола към редактора от редакцията за кулинарни предавания.

— Говорих с Клайв. Намуси се, но му обещах, че няма да ти възлагам никакви ангажименти, докато всичко не е наред — Ал бръкна

в чекмеджето на бюрото и извади оттам сгънато листче. — Ето ти новата лична парола. Само аз и ти ще можем да имаме достъп до всичко, което пишеш за тази история. Не я показвай на никого...

— Стига, Ал, нали знаеш, че няма.

— Длъжен съм да те предупредя. Искам историята да бъде под похлупак. Под най-солидния похлупак.

— Единственото нещо, което можеш да държиш в тайна, ще е това, което пиша. А за задачата ми вероятно сега се шуми из целия нюзрум — тя отвори листчето, вгледа се в него и се засмя. — „Къдрички“? Това ли е паролата? Откъде я измисли?

Ал й пусна усмивката, с която едва преди шест месеца бе съблазнил Мили Арчър — телевизионна репортерка.

— Това е любимият ми чипс. Рафи, в тая история май е скрит още един „Пулицър“ за теб. Кой знае?

Това я накара да се разсмее.

— Кога за последно репортер от голям вестник е спечелил „Пулицър“? Не, не ми казвай. Имаш си всичките примери записани, нали?

— Разбира се. Във всеки случай, може би ще успееш да откриеш нещо. Помисли колко удовлетворена ще се почувстваш от това. Спомни си как се чувстваше, като разби „Уолингфорд Дейли Нюз“ с историята за групата неонацисти.

Наистина се бе почувствала добре, без съмнение.

— Да, бях доволна, че съм останала жива и че ония побъркани не ме удушиха с наръкавните си ленти със свастики — и добави: — Добре, Ал, печелиш. Ще се срещна с оня човек и ще поговоря с него. Ще опитам да го накарам да обещае, че няма да казва на никого, включително и на адвокатата си, за мен. Може би никой няма да узнае. Твоят невъобразим нос не е ли надушил някаква конкретна информация, по която да тръгна?

Ал винаги успяваше да лъже блестящо — майка си, жените си, репортерите си, — затова веднага поклати глава с невинно изражение.

След пет минути, все още мърморейки, Рафаела Холанд натъпка огромната си чанта с бележници, наострени моливи и чадър, махна за довиждане на Бъз Адамс — другия разследващ репортер на „Трибюн“ — и се запъти към затвора да интервюира един двадесет и три годишен мъж на име Фреди Питоу, който в пристъп на гняв — породен

неизвестно от какво — бе затрил почти цялото си семейство. Неговият извънредно неопитен адвокат щеше да пледира временна невменяемост — не особено блестящо. Дори Рафаела знаеше, че Фреди е купил брадвата два дни преди да очисти семейството си. Предумисъл, чисто и просто. Не беше луд, поне не в смисъла, в който го твърдеше адвокатът му. Фреди Питоу просто е изчакал всички да се съберат заедно, да им каже какво мисли за тях и да ги изпонасече. Така разправяха ченгетата, така твърдеше окръжният прокурор, така повтаряха и медиите. Вероятно и Логан Мансфийлд — прозорлив и преуспяваш помощник на окръжния прокурор — мислеше същото. Беше го изразил съвършено ясно в дългата си реч, която бе накарала Рафаела да кипне... но не от сексуални желания.

Ал гледаше как младата жена бързо се отдалечава между бюрата и репортерите, отивайки към голямата стъклена врата на нюзрума на „Трибюн“. Тичаше с развят шлифер. Той се облегна назад на въртящия се стол, подпря глава на изтърканата кожена тапицерия, която вече пета година не позволяваше на господин Данфорт — собственик на „Бостън Трибюн“ — да подмени, и затвори очи. Знаеше, че ако анонимното обаждане, което бе получил от онази старица — настояла да остане анонимна — имаше някаква стойност, Рафаела щеше да я открие. Беше се пошегувал за нейния „Пулицър“, но бе свършила наистина огромна работа, за да открие свърталището на неонацистите, и господин Данфорт беше повикал Ал веднага, щом като се разбра, че тя получава „Пулицър“. Бе получила работата в „Трибюн“ само след един месец.

И ако сега в тази история има нещо, тя ще разбере какво е. Беше упорита и още по-важното — имаше талант да нагажда стила, подхода, дори външността си към всяка ситуация, към всяко лице, независимо колко е странно и необичайно. Беше добра и под негово ръководство щеше да стане още по-добра. И щеше да държи цялата работа покрита. Никой нямаше да си има неприятности заради една репортерка, която е посетила затворник. Не и този път. Ал надущваше нещата. Тя ги усещаше инстинктивно. Този път носът му беше подпомогнат от анонимното обаждане.

Ал запали една пура и погледна към статията, която Джийн Малори — най-младият политически анализатор на вестника — бе написал за бюджетната криза, с която щеше да се сблъска губернаторът. Скука на много високо ниво. Към статията имаше

прикачена ръкописна бележка с имената на източниците му. Как си изпипва нещата тоя Джийн. Ал не можеше да си представи Рафи с него. Джийн беше прикрит; тя беше спонтанна и непредвидима. Не можеше да си ги представи двамата дори легнали в едно легло. Рафи щеше вероятно да заспи, докато Джийн внимателно изкара целия репертоар с подготвителни тактики. Шушукаше се, че тя има връзка с някакъв от канцеларията на окръжния прокурор. Може би той беше по-обещаващ.

Брамертън, Масачузетс

Същата вечер

— Още една чаша вино, Джийн?

Джийн Малори поклати глава и се усмихна леко.

— Не, благодаря, пих достатъчно. Утре трябва да ставаме рано и двамата, Рафаела — отчупи парченце от франзелата си и нехайно подхвърли: — Чух, че са ти възложили историята с Питоу. Разправяха, че ти и мистър Холбайн направо сте си крещели. Не, не се ядосвай. Никой, освен мен, не знае за какво беше скандалът. Аз... просто дочух как Холбайн изрича името на човека и те предупреждава да пазиш тайна. Няма да обеля и дума, обещавам. Просто съм учуден, че Холбайн е решил ти да работиш по това, а не Бъз Адамс. В много мътна и мръсна вода влизаш. Всички знаят, че човекът е виновен, а ти...

— Аз какво, Джийн?

— Ами... не си с такова възпитание, че да се вреш из боклуците. В края на краищата, Рафаела, твоят втори баща е Чарлз Уинстън Рътлидж трети, нали...

Рафаела доизпи виното — това щеше да задържи устата ѝ затворена. Беше напрегната и голямата чаша вино изобщо не ѝ помогна.

— Ами ти? — зададе с безстрастен тон въпроса. — Възпитан ли си така, че да ровиш из боклуци?

— Разбира се, че не, но тази работа е по-скоро за мъж — да обикаляш някакъв вмирисан затвор, да говориш с всички тия пазачи и накрая с оня маниак. Мистър Холбайн не го беше включил в бюджета си. Дори не спомена за тази история на съвещанието.

— Той се казва Ал. А не е включил историята в бюджета, защото е искал да я запази в тайна, което е стратегически важно, както, сигурно, много добре знаеш.

— Въпреки всичко, беше редно мистър Холбайн да съобщи за тази история на съвещанието и не би трябвало да я възлага на теб.

Рафаела с последни сили овладя гнева си. Джийн я вбесяваше. Не знаеше какъв му е проблемът, но тази вечер не беше добра компания. Досега не бе забелязвала заядливост у него. Беше я заинтересувал, защото се държеше открито. Пък и изглеждаше добре, имаше привлекателната външност на англосаксонец и тяло, което всеки ден караше да работи до пълно изтощение. Беше член на редакционния екип на „Трибюн“ едва от два месеца и половина.

Тя заговори, подбирайки внимателно думите си.

— Мога да се справя с всяка работа, която Ал ми възложи. И моят пол няма нищо общо с това. Нито пък възпитанието ми. Мислиш ли, че можеш да правиш по-добри интервюта с мъже, отколкото с жени?

— Не, разбира се, че не, но не съм сигурен за жени психопати.

Тук той направи пауза.

— Аз пък не съм толкова сигурна за мъж психопат. Но се справих с хер Лазарус Смит, ако си спомняш. Фантастично, Джийн — Фреди Питоу, не старият Лазарус.

Рафаела забрави раздразнението си и подпря брадичка върху сключените си ръце.

— На мен, въпреки всичко, не ми харесва да се занимаваш с утайката на обществото.

Тя си наля малко кафе. Беше й необходимо, за да възстанови търпението си.

— И двамата сме репортери. Имаме си работа с всякакви утайки, включително и с кафето от нюзрума. Ти, например, се занимаваш с политици — има ли нещо по-рисковано от това?

— Те поне знаят да четат и да пишат — всичките.

— Което ги прави още по-опасни.

— И какво ти каза онзи?

— Аха, искаш да узнаеш цялата мръсотия, лицемер такъв. Точно сега пазя това в тайна. Длъжна съм дори и пред теб да не издавам нищо. Така иска Ал.

Рафаела можеше да се обзаложи, че тази вечер напълно е объркала Джийн. Искаше ѝ се да се разсмее. Преди малко се бе намръщил, когато бе изругала. В този миг тя се хвана, че обикновено гледа да цензурира езика си, когато са заедно. Косият ѝ поглед улови недоволното изражение, което разваляше линията на устата му. Дали пък не беше сгрешила за него. Не беше никакъв интелектуалец, само един досадник и шовинист.

Слава Богу, че не беше спала с него. На сутринта току-виж я обвинил, че го е компрометирала. Това я накара да се усмихне и да си спомни посланието, окачено на стената в женската тоалетна на „Трибюн“:

„Бъди девицата на месеца. Остани си със здраве.“

Без да престава да се усмихва, Рафаела каза:

— Прав си, Джийн. Утре трябва да ставаме рано.

Изправи се и тръгна към дрешника в преддверието, надявайки се, че ще я последва. И той я последва. Помогна му да облече подплатения си с кожа шлифер и отстъпи назад. Той я погледна за миг, после ѝ пожела лека нощ и се сбогува.

Нямаше целувка за лека нощ. Това вероятно беше краят на приключението с Джийн Малори. Не беше голяма загуба нито за нея, нито за него.

Рафаела педантично заключи вратата, пусна резето и двете вериги. Всички тези предпазни мерки бяха по-скоро излишни в Брамертън, Масачузетс, но тя беше неомъжена жена и живееше сама. Влезе в хола, обзаведен с еkleктична колекция от мебели в стил „битпазар модерн“, както майка ѝ нежно наричаше декорациите ѝ, и се приближи към големия еркереи прозорец. Навън бе тихо; снегът покриваше улицата и блестеше под лампите.

Тук, в Брамертън, винаги беше тихо. Малък град, на около двадесет мили югоизточно от Бостън, близо до Брейнтрий, Брамертън представляваше типично работническо селище. Сега по-скоро беше обезлюдял, хартиената фабрика бе хлопнала кепенци още в края на 80-те години и се бе преместила другаде. Нямаше дори весели пияници, които да реват песни по улицата в събота вечер. Изобщо не приличаше

на Бостън. В очертанията на града нямаше никакъв университет, беше град, препълнен с пенсионери и хора, разчитащи на социални помощи.

Рафаела изгаси всички лампи и си легна. Това беше любимото ѝ време за мислене, тези петнайсетина минути преди сън. Ако имаше проблем, обмисляше го, преди да заспи, очаквайки решението да се появи на следващата сутрин. И решенията често се появяваха.

Не отдели нито минута повече да мисли за Джийн Малори.

Всичките ѝ мисли се съсредоточиха върху Фреди Питоу и върху това, което не ѝ беше казал тази сутрин. Носът на Ал явно бе надушил посоката, защото сега тя усещаше тръпките на инстинкта си, които подсказваха, че нещата не са точно такива, за каквито ги смята. Бе прочела внимателно полицейския доклад и докладите на тримата съдебни лекари. Беше се насилила и да прочете буква по буква доклада на следователя и да разгледа снимките на тримата мъртъвци. Сега се замисли за тях. За сведенията, докладите, както и за онова, което липсваше.

Отново усети, че се връща към едно: защо Фреди ще избива семейството си? Побеснял ли беше? Хайде де, всеки побеснява поне веднъж в живота си. Дори само работата с Ал Холбайн я караше да излиза от кожата си, но никога не ѝ бе хрумвало да вдигне брадва срещу него. Трябваше да има причина. А къде беше Джоуи Питоу — малкият брат на Фреди. Някои предполагаха, че момчето е видяло клането и е избягало, за да се спаси. Щеше да се покаже, както смятаха в полицията, и то скоро. Горкото хлапе. Какъв беше шансът му?

Бяха хванали своя убиец-психопат. На кого му пукаше за някакво хлапе?

На Рафаела ѝ пукаше. Защото в тази история имаше нещо повече от това, че Фреди е купил брадвата и е изпотрепал семейството си. Защо бе осакатил майка си и чичо си? Със сигурност това, че почти бе отсякъл главата на баща си, беше ужасно, но ударът беше само един. Не няколко рани, както при другите два трупа... Накрая Рафаела заспа. Сънищата ѝ бяха приятни, но в тях постоянно нахлуваше мисълта за едно момче, изгубено, подплашено и... още нещо, нещо неясно, което трептеше дълбоко в нея.

Сега Рафаела седеше в стаята за свиждания от другата страна на металната решетка. Помещението не беше мръсно, а просто потискащо, с опадала светлозелена мазилка и учрежденски столове. Нямаше телефонна система, само гъста решетка, разделяща затворниците от посетителите. Фреди Питоу влезе, избутан полека навътре от един млад пазач с безизразна физиономия, който вече беше видял какво ли не и изпитваше безумна досада.

Тя се вгледа във Фреди. Не, изобщо не беше отрепка; изглеждаше изплашен и почти докаран до ръба на истерията от всичко, което се случваше с него.

За десет минути тя успя да го накара да проговори.

Каза ѝ, че купил брадвата по нареждане на баща си. Тук бе стъпил на позната почва.

— Но, господин Питоу, не казахте ли това на полицията? — запита тя, мъчейки се да говори със спокоен и нисък глас; очите ѝ не слизаха от лицето му.

— Да, госпожо, но те ме нарекоха проклет лъжец и ме обвиниха, че съм луд. Аз им го казах отново и отново, но нямаше полза.

— Баща ви каза ли ви защо иска да купите брадвата?

— Не знам, госпожо, просто ми поръча да я купя. Това е, кълна се — и после изрече нещо, което Рафаела не бе очаквала да чуе. — Той каза, че ще ми счупи тъпата глава, ако не купя брадвата.

Рафаела усети как по гръбнака ѝ пробягват тръпки, а някъде дълбоко в нея инстинктът затанцува боен танц. Сега трябваше много да внимава.

— Знаете ли, господин Питоу... нали нямате нищо против да ви наричам Фреди... вие може да ми казвате Рафаела... трябва да се срещнете с лекар. Лявото ви око е зачервено и като че ли сълзи. Той наистина ли ви биеше?

— Кой?

„По-кратко, Рафи, по-кратко.“

— Баща ви биеше ли ви?

Фреди кимна с флегматично изражение.

— Още откакто бях малък. И не само мен. И мама, и малкото ми братче. Татко викаше на Джоуи „копеле“ и казваше, че ще му избие дяволите от главата. И през цялото време го правеше.

— Би трябвало да кажете това на полицията.

Фреди я погледна смаяно.

— И защо ще искат да знаят за това? На кого му пука? Нямахте да ги интересува.

— А вашият адвокат, господин Декстър?

— Господин Декстър ми каза да си държа устата затворена и да не се тревожа, защото съм бил луд — за около десет минути съм бил луд, — така каза, нещо такова.

Фреди Питоу, двадесет и три годишен, не изглеждаше особено интелигентен с малките си тъмни очички и настръхналата тъмна коса. Но не беше и луд. Лицето му беше неестествено бледо, рамените приведени и това го караше да изглежда доста по-нисък от неговите метър и осемдесет. Беше се опитал да пусне брада, за да прикрие хлътналата си брадичка. Но брадата само влошаваше нещата, защото никнеше на петна. Представляваше развалина, без съмнение. Една малтретирана развалина. И ѝ казваше истината. Непременно трябваше да иде на лекар заради това око.

— Изобщо ходили ли сте на лекар, господин Питоу?

— Може да ме наричате Фреди.

— Благодаря. Ходихте ли на лекар, след като баща ви ви наби?

— О, не, госпожо, според него нямало нужда. Веднъж, когато чичо Кипър ме наби, ми счупи ръката, обаче татко просто я превърза и ми каза да си затварям устата. Само мама трябваше да отиде и...

— Спомняш ли си в коя болница, Фреди? Кога беше?

— Да, госпожо. Беше в оная болница... в бързата помощ.

Болница „Мас“. Прекрасно. Защо всичко това не бе станало ясно досега? „Защото всички мислят, че той е проклет лъжец. Ето затова.“

— Психолозите питаха ли те за това, Фреди?

— Да, госпожо, но аз не им казах, че татко ни биеше.

— Защо не си им казал?

— Това беше само един от въпросите от оня дълъг списък. Искаха да знаят какво съм почувствал, когато съм забил брадвата във врата на баща си и дали майка ми е молила да не я убивам.

Рафаела се задави.

— Те не ми харесваха. Единият ми приличаше на чичо Кипър.

В ума на Рафаела се мярна неясната мисъл, че ако сега повърне тук в тази стая, никой нищо няма да каже. Тя се взря във Фреди. Каква мръсна работа.

— Майка ти кога е ходила в болницата, Фреди?

Той я зяпна неразбиращо и след близо минута произнесе много внимателно:

— Преди малко повече от година, госпожо. Здравата беше загазила. Татко излъга в болницата, че името ѝ е Мили Муут.

— Ти уби ли баща си с брадвата?

— Да, разбира се, и другите.

Рафаела се наведе към него.

— Мисля, че сега точно си един проклет лъжец, Фреди.

Той я изгледа и се отдръпна.

— Не съм проклет лъжец, госпожо, не съм!

Тя просто бе изрекла думите, без наистина да ги мисли. Бяха ѝ изхвъркнали от устата, а сега в очите му се появи този израз и тя повтори по-твърдо:

— Да, лъжец си. Кажи ми истината, Фреди. Цялата истина.

Той отказа да говори повече. Развика се да дойдат пазачите и едва не събори стола. И затърка яростно окото си. О, по дяволите, да не би да беше провалила всичко?

— Ще се срещнем утре, Фреди — извика тя след него. — Ще им кажа, че имаш нужда от лекар за окото.

Думите несъмнено бяха изригнали от бойния танц на инстинкта ѝ вътре дълбоко в нея. Разбира се, че е съсякъл семейството си. Наистина ли? Улови се, че поклаща отрицателно глава. Рафаела стана бързо, искаше само колкото може по-скоро да избяга от тази отвратителна стая. Инстинктът — добре, но само разследването можеше да го потвърди или да го опровергае. Беше необходима страшно много работа на терена, а тя трябваше отново да се срещне с Фреди. Как да накара лейтенант Макферсън да даде съгласието си за още едно посещение. Трябваше да го направи. Сега нямаше избор.

Следващата ѝ спирка беше болница „Мас“ и по-точно архивите. Начинът да се стигне до тях беше да носиш бяла престилка, да преметнеш през врата си слушалка и да се държиш така самоуверено, сякаш си главният лекар. Тя беше постъпвала така и преди, на два пъти, и двата пъти беше успявала. Чиновниците изнемогваха от работа и не им хрумваше да задават въпроси на всеки срещнат. Рафаела изчака, докато двете дежурни чиновнички отпратят поне шестима

питащи, преди да влезе вътре и да им изложи молбата си. Никакви проблеми.

В лекарските записи имаше само една страница. На нея бе прикачена полароидна снимка на госпожа Питоу, позната тук като Мили Муут, на която тя приличаше на военнопленничка. Изглеждаше стара, превита и толкова изхабена, че очевидните ѝ наранявания не изглеждаха толкова очевидни. „Освободена, въпреки лекарското предписание.“ Доста очевидни вътрешни поражения — две счупени ребра, една счупена ръка, множество контузии, лице, подуто от удари, и двадесет и един шева.

Защо я беше заклал Фреди... и то по такъв отвратителен начин? Тя беше жертва точно толкова, колкото и той.

Нещо липсваше. Всъщност много неща.

Ами ако грешеше? Ами ако твърде много се доверяваше на инстинкта си? Не, реакцията на Фреди, очите му ѝ подсказваха нещо.

Скоро щеше да разбере. Няма нужда да се среща с адвоката на Фреди. Той и без това нищо не знаеше поради простата причина, че Фреди не бе говорил с него. Тя трябваше да разпита съседите. Нещо, което полицията вече бе направила, но без резултат. Беше сигурна. Кое то пораждаше следващия въпрос. Холбайн никога не възлагаше подобна задача, без да има достатъчно основателна причина... или без да е чул нещо, което го е накарало да си зададе въпрос... или без някой да му е пошушнал нещо.

Той знаеше нещо. И не ѝ беше казал какво е.

Рафаела се прибра у дома и внимателно подбра дрехите си за посещението в Норт Енд. Името Питоу с нищо не наподобяваше на италианско и тя се запита защо живеят там. След един час вече минаваше покрай къщата на Пол Ривиър. Извървя три пресечки по „Хановър Стрийт“, много ѝ се щеше да има време да си купи пресни плодове и зеленчуци от сергиите. Дори през февруари, храната изглеждаше по-апетитна, отколкото в супермаркета ѝ. Отмина „Кафе Помпей“ — един от любимите ѝ италиански ресторанти. След още една пресечка стигна до „Нейтън Стрийт“. Кварталът на семейство Питоу беше на следващата пресечка на запад. Работнически, чистичък, но малко занемарен, като протрита яка на риза, която някога е била хубава.

Тя приличаше на момиче от колеж — каквито се срещаха в Бостънския университет, — в не особено прилепнали дънки и синьо поло под риза в стил уестърн. Отгоре бе облякла сако, бе обула черни ботуши с нисък ток. „Тихоходките“, както ги наричаше Ал. Докато изминаваше следващите три пресечки, обмисляше подхода си и накрая стигна до „Проспър Стрийт“ 379, тясна тъмна постройка с малка квадратна градинка отпред, потънала в поне трийсет сантиметра мръсен сняг. Задният двор на постройката граничеше с този на семейство Питоу. Оградата помежду им беше дървена и изгнила.

И госпожа Росели, дребна сбръчкана старица, родена в Милано и прекарала повечето от живота си в своята спалня на втория етаж, гледайки през прозореца към двора на семейство Питоу, разказа на Рафаела някои много интересни неща.

ГЛАВА ВТОРА

Островът на Джовани

Карибите

Февруари 2001

Маркърс Девлин, чието истинско име беше Маркърс Райън О'Съливан, съблече тениската си, постла я на белия пясък и се изтегна по гръб на нея. Сложи дясната ръка на очите си, за да се предпази от яркото обедно слънце.

Топлината беше разкошна, но не беше чак толкова горещо, че да го накара да се изпоти, защото на Карибите винаги подухваше хладен вентрец.

Маркърс се бе върнал на острова само преди един ден, защото Доминик го беше повикал да дойде от Бостън заради холандците. Бяха приели условията им. Без повече преговори. Сега щяха да дойдат тук на острова за приятна, неангажираща среща.

Той се почеса по корема. Нещата може би бяха на път да се уредят, защото го глождеше някакво неясно предчувствие. Може би защото знаеше, че в живота нещата никога не са съвсем прости; убеждаваше се в това отново и отново. Знаеше, че трябва да бъде упорит и твърд, че не можеше да сваля гарда, а това също изискваше усилие. Господи, колко мечтаеше да се махне оттук! Щом всичко свърши, сигурно кракът му нямаше да стъпи повече на Карибите. Но това се отлагаше за в бъдеще, ако, разбира се, успееше да си купи това бъдеще.

Сега лежеше върху пясъка по гръб, отпуснат, сякаш нищо не го притеснява. Горещото слънце му действаше добре след отвратителното време в Бостън. Сняг, лед и сивота — направо да полудееш. Макар че Чикаго можеше да изглежда също така потискащо през февруари, той смяташе града за свой дом и го обичаше. В Бостън бе уредил да се срещне с Пърлман в малък хотел в Бруклин, но не се бе получило, защото Доминик го бе повикал и той беше взел първия самолет до Антигуа, а после се бе върнал на острова. Не знаеше за какво е

срещата с Пърлман — предполагаше се, че Пърлман трябва да му даде някаква информация.

Сделката беше за контрабанда на части за военновъздушна техника — може би навигационни жирокопи и някакви ракети, не беше сигурен. Можеше да са части за самолети Ф-14 Томкет, предназначени за Иран, единствената страна, която разполагаше с Ф-14. Или за Ту-130, предназначени за Сирия, или за някъде другаде — може би Либия? Малайзия? Като се мине през Сингапур и Борнео?

Беше сигурен в едно: нямаше никакви лицензи или разрешителни от Държавния департамент на Съединените щати. Всичко от край до край беше нелегално. Доминик може би беше един от най-влиятелните търговци на оръжие в света, защото никой не можеше да открие нищо конкретно за хилядите му дейности. Той беше твърде умен, с твърде силна завеса от протекции, добре скрит зад посредниците си и не вярваше на никого. Включително и на единствения си син Делорио, вечно хленчещ грубиян, който се боеше от баща си. Не се доверяваше и на Маркърс, на когото вече би трябвало да започне да вярва.

На тази сделка с холандците — тези преговори, както би ги нарекъл Маркърс — те щяха да дойдат, да пийнат шампанско и той, може би, ще разбере какво ще се превозва. Поне щеше да разбере каква е дестинацията, според сертификата за крайния потребител... ако имаше изобщо сертификат. Маркърс усети как сърцето му започва да бие по-силно и нещо сякаш сграбчва стомаха му. Този път щеше да разбере, знаеше го. Този път щеше да разбере и да действа. Щеше да получи доказателства. И после щеше да се освободи. Още преди да бе довършил мисълта си, се сети за няколкото последни сделки, в които не бе успял да открие достатъчно доказателства, за да може да заинтересува някого, и в мисълта му се промъкна познатото разочарование. Бе минало много време и той се бе уморил, уморил се бе до дъното на душата си да играе роля, да манипулира и да лъже, за да търси информация, да обмисля внимателно, преди да изрече каквото и да било мнение пред Доминик, да помни, че би могъл да загази само от една неволно изпусната дума. Искаше всичко да свърши; искаше го с цялото си сърце. Мечтаеше да се върне у дома и отново да заживее собствения си живот. Сети се за телефонния разговор с братовчед си Джон Савидж, когато бе в Бостън. Джон се тревожеше. „Отдавна вече

е време да излезеш от играта, Маркър. Ти си изпълни задължението. Минаха повече от две години. Остави разобличаването на Джовани, остави тия проклети холандци и си ела у дома. Нали знаеш, от време на време имаме нужда от теб.“

Маркър не се съгласи. Савидж беше един от най-безскрупулно действащите хора, които някога бе познавал. Слава Богу, освен това беше негов най-добър приятел, както и първи братовчед. Никак не би му се искало да го спечели за неприятел. Маркър меко изтъкна, че, както се надява, успешно потиска растящото си чувство за поражение, чувство, че е загубил това, което би трябвало да бъде негово — дните, седмиците и месеците от живота му... Господи, вече бяха години! „Теглихме жребий, Джон, и аз спечелих или загубих, всичко зависи от настроението ми в определения момент. Ще се върна у дома, когато имам достатъчно данни, за да пратя Джовани във федералния затвор за всичките останали години от мизерния му живот, но не и преди това. Знаеш, че не мога да се откажа. Заради чичо Морти.“

Джон Савидж бе замълчал за няколко мига и Маркър знаеше, че си припомня светкавичната операция на щатското разузнаване, как бяха хванали чичо Морти да се уговаря с онази красива съветска шпионка и бяха сключили сделка. Маркър ще сътрудничи, а срещу това чичо Морти ще излезе сух от водата. Това беше сделката. Но все пак Джон бе възразил: „Чичо Морти не би искал да правиш чак такава сделка, Маркър, никой не би искал.“ „Чичо Морти е наивен глупак, който не може да различи задника от лакътя си. Нищо му няма, нали?“

Сега Маркър въздъхна, излегнат по гръб, чувствайки как слънцето прониква в костите му. Бе сключил сделка с федералните и трябваше да се придържа към условията. Нямахше как да ги заобиколи. Доминик Джовани срещу чичо Морти и край.

Той се надигна изведнъж, когато чу бръмченето на приближаващ хеликоптер. Идваше от отсамната страна на острова, не от Порто Бианко, значи не караше любители на джетовете, онези загорели, богати мъже, които хвърляха поне по хиляда долара в казиното. Не, това явно бяха холандците, щяха да се приземят на площадката за хеликоптери в имението. Имаше още десет минути, преди гостите да седнат да пият леден чай с Доминик в къщата. Деловите разговори щяха да започнат доста след това. Събу срязаните си дънки и нагази във водата. Беше си отделил малко време. Щеше да прогони с плуване

страха, огорчението и предчувствията си. Последното нещо на света, което искаше сега, беше Доминик да сметне, че той се натяга. И да отпрати Маркърс обратно към курорта.

Той загреба бързо и не намали темпото цели десет минути. Изкара с плуване от себе си всичко, само не и дълбокото чувство за поражение.

Еди Меркел го наблюдаваше как плува обратно към брега и мислеше: „Маркърс е опасен човек, безскрупулен, но не и глупав, а на мен доста ми харесва.“ Беше му отнело почти две години, но накрая окончателно го бе класирал в графата „достоеен за доверие“. Той беше снизходителен, простодушен, владееше се и макар че се държеше почитателно с господин Джовани, беше силен и посвоему решителен. По дяволите! И колко добре управляваше курорта. Нищо не му убягваше. Беше превърнал казиното в златна мина, всичките богати членове на клуба и гостите им винаги оставаха доволни и може би си правеше частни сделки с бизнесмените, за да напълни собствените си джобове.

Господин Джовани още не му вярваше, поне не напълно, но, доколкото знаеше Меркел, той не вярваше на никого. Беше казал на Меркел, след като бе попълнил досието на Маркърс, че този мъж е прекалено добър, за да му се вярва, а сведенията за миналото му са хаотични и разностранни. Явно беше обаче, че досегашният му живот го бе подготвил добре за това, което господин Джовани очакваше от него. Военноморското разузнаване в началото на 90-те, после ЦРУ, предимно в Европа — това представляваше биографията на Маркърс след юношеските години. Този опит бе направил Маркърс толкова корав и неотстъпчив, но кое го бе направило толкова добър мениджър на курорта? Според Меркел, господин Джовани не би трябвало да се оплаква, защото Маркърс управляваше курорта добре и изкарваше купища пари.

Голият Маркърс вървеше през вълните към брега. Едър мъж, здрав, строен, загарът му бе поизбледнял от посещението в Бостън. Беше чистокръвен ирландец, от гъстата черна коса до тъмносините очи, но за разлика от ирландците, които Меркел познаваше, никога не бе виждал Маркърс да пие. Не, той умееше да се контролира — и себе си, и тези около него.

Когато Маркърс наближи, Меркел не каза нищо, само му подаде дърнките и тениската.

— Чух хеликоптера — каза Маркърс, опитвайки се да изрази известна досада с интонацията си. — Холандците ли са?

— Този път са трима. Познаваме двамата — Куербог и Ван Весел, — но има и една жена, която не познаваме, Тулп...

— Това е фамилията й, предполагам — тениската, която Маркърс навличаше през главата си, заглуши думите му.

Меркел се усмихна кисело.

— Не знам как е малкото й име, но си я бива. Изглеждат спокойни, усмихват се, кимат. Мадамата обаче не обелва и дума. Има големи цици — добави разсеяно.

Маркърс кимна, закопчавайки ципа на дърнките.

— Бял си като умрял кит.

— Дай ми няколко дни. Делорио замина за Маями преди един час. Линк и Лейси отидоха с него.

Това накара Маркърс да се ухили.

— Е, сигурно има Бог, щом ни е отървал от вечно хленчещия простак. Направо не мога да повярвам, че е син на Доминик. Плът от плътта му и тъй нататък.

— Господин Джовани го отпрати. Идеята не беше на Делорио. Пола също искаше да замине, но господин Джовани забрани.

— Много лошо. Е, може би Делорио ще отвори прозореца в самолета и въздушните вихри ще го изсмучат навън. Може би ще нападне Марджи, когато му поднася питие, и тя ще му резне гърлото с чашата.

Меркел не каза нищо, не помръдна дори вежда, макар че бе съгласен с Маркърс. Делорио и жена му бяха два огромни тръна под задниците на всички служители.

Маркърс забеляза, че Меркел е облякъл униформата си — костюм със сако и жилетка с бледосиня риза, вратовръзка на сини и бели черти, бели италиански обувки и „Ролекс“ на месестата китка. Имаше пет бели костюма и десет ризи от един и същи цвят и материя.

— Пола накара едно от момчетата да я закарат в нейния курорт. Изглеждаше вбесена и даже заложи сватбената си халка.

— Тъй като всички пари се връщат обратно при Доминик, включително и сватбената й халка, не се е случило кой знае какво.

Меркел се намръщи:

— Тая холандка Тулп не ми харесва.

— Независимо от големите си цици?

— Има нещо в нея, което те държи нащрек, ако разбираш какво искам да кажа.

Маркърс се наклони да каже, че да, знае — Франк Лейси го караше да се чувства така, — когато изведнъж откъм къщата се чу вик и веднага след това проехтя изстрел.

Меркел със своето масивно туловище и тежки бедра изостана по пътеката. Маркърс го задмина, пазейки с ръка лицето си от шибачите клони.

Тичаше така бързо, както никога досега, пробивайки си път през мокрите тежки листа, които слугите на Доминик кастреха всеки ден, и изведнъж спря в края на горичката. Овлaдя го внезапно спокойствие. Чувахе Еди Меркел да пухти след него, после забави стъпки и спря зад гърба му.

Маркърс съсредоточи вниманието си върху картината, която се разкриваше пред него, и изключи всичко друго от мозъка си. Голямата къща с измазани в бяло тухлени стени и покрив от червени керемиди с хибискуси, бугенвиллии и орхидеи, които пълзяха по стените и обграждаха прозорците... не, никой не се криеше там. Пред къщата стоеше Доминик Джовани, притиснал ръката си над лакътя. Беше облечен в бяла риза с разкопчана яка и бели панталони, а кръвта се стичаше между пръстите му. Контрастът между ослепителната белота на ръкава и лепкавата червена кръв накара стомаха на Маркърс да се обърне.

Холандката, Тулп, стоеше пред него с деветмилиметров пистолет в ръка. Беше облечена в син костюм с хубава кройка и наистина имаше големи цици. Двамата холандци стояха до нея. Куербог — ниският, с плешивата глава — се взираше нагоре, засенчил очи, може би търсеше хеликоптера. Маркърс вече чуваше бръмченето му.

Какво се бе случило? Къде бе станал гаф? Сделката беше уредена; доколкото бе разбрал, бяха се споразумели за всичко. Това беше неговият шанс, неговият първи огромен шанс от дълго време насам.

Но нещо се бе случило. Да не би жената да иска да убие Доминик? А може би само да го рани, както вече бе направила?

Доминик изглеждаше спокоен, ясните му бледосини очи бяха приковани към лицето ѝ. Дори да чувстваше болка в ранената си ръка, не го показваше.

Маркъс прошепна, без да обръща глава:

— Дай ми автомата си, Меркел.

Автоматът „Калашников“, старото изпитано руско оръжие, можеше да избие десетина мъже за по-малко от десет секунди. Маркъс го предпочиташе пред по-леките картечни пистолети, които Доминик бе купил за своите хора в една сделка с германци в Русия.

— Какво ще правиш? — прошепна в отговор Меркел и Маркъс почувства топлината на тялото му.

— Бъди готов — каза той и зачака напрегнат, уплашен, но в пълно самообладание.

Проклети копелета! Ако съсипят всичко... не, не можеше да приеме това. Искаше му се да плюе отрова. Какво се бе случило?

Сега хеликоптерът кръжеше ниско, раздухвайки крехките издънки на екзотичните храсти, и превиваше тревите до земята. Куербог махаше трескаво с ръце. Другият холандец — Ван Весел — се сниши, макар че перката не би могла да го достигне, защото ръстът му със сигурност не беше повече от метър и шейсет. Холандката не помръдваше. На Маркъс му се стори, че казва нещо на Доминик, но не можеше нищо да чуе от рева на хеликоптера. Явно беше, че наистина тя е босът, че тя раздава заповедите. Другите двама бяха уплашени и им личеше. Тя сигурно също се страхуваше, но се държеше хладнокръвно.

Маркъс излезе от прикритието на джунглата. Притича, ниско наведен, към далечната страна на хеликоптера. Беше бял и точно под кабината отстрани се четяха огромни, яркозелени букви — „Витсавия“.

Перката се въртеше бясно, раздухвайки храстите и цветята, и създаваше достатъчно визуално разсейване, както прецени Маркъс. Зачака зад кабината, извън полезрението на пилота. Видя как Тулп кимва на холандците, после спокойно се обръща към Доминик и вдига деветмилиметровия си пистолет. Чу я как му крещи: „Проклето копеле“ и точно когато вдигна пистолета, Маркъс изскочи иззад хеликоптера, прицели се и дръпна спусъка. Куршумът едва одраска дясната ѝ китка. Чу се припукване, като изстрел от пистолет-играчка. Жената се извърна и Маркъс видя, че от китката ѝ тече кръв, но не бе

изпуснала оръжието и то сега сочеше към него. Той стисна зъби и след миг два куршума пронизаха гърдите ѝ. Тя остана там с отворена уста и изненадан поглед, после се свлече надолу бавно и тежко с подгъващи се крака.

Двамата холандци побягнаха, крещейки, но Маркърс не стреля по тях. Меркел събори и двамата, като бухна Куербог в челюстта, а Ван Весел в тлъстия корем. Пилотът на хеликоптера се пригответи да излети. Маркърс вдигна автомата си и внимателно се прицели. Машината замря.

Чу Доминик да му вика:

— Свали го, Маркърс.

Но той поклати отрицателно глава. Спусна оръжието, не можеше да го направи; не можеше да свали хеликоптера и да убие пилота. Не беше безстрастен хладнокръвен убиец, не беше като Доминик Джовани.

Побърза към Джовани, той се усмихваше, все още притискайки раната в горната част на ръката си. Да не би Маркърс да си бе въобразил, че му е заповядал нещо?

— Благодаря, Маркърс — изрече Доминик с леко високомерния си учтив глас, — тази кучка без малко щеше да ме убие — додаде той с учуден глас. — И дори не знам защо.

— Какво стана, по дяволите? — докато говореше, Маркърс дръпна ръката на Доминик, разкъса ръкава и погледна. — Куршумът е излязъл от другата страна, слава Богу. Мисля, че мога да се справя. Няма смисъл да викаме Хаймс.

Доминик кимна и Маркърс за пръв път забеляза напрежението по лицето му. Видя как Доминик се стяга.

— Слугите са заключени в зимника. Вързаха Коко на един стол в кухнята. Нашите дванайсет човека до един лежат в безсъзнание в трапезарията. Куербог ги упои с газ. Доста ефикасно, бих казал — нокаутира ги за секунди, китайска техника. Ще се свестят след около четири часа.

— А Пола вече замина за курорта, нали?

— Да.

— После ще ми разкажеш повече. Сега ела и легни, аз ще се погрижа — той викна Меркел, който стоеше над безчувствените тела на холандците. — Вържи ги тия хиени и след малко ще ги разпитахме.

Меркел взе двамата — по един под всяка мишница — и ги повлече към онова, което обикновено наричаха навес за сечива, но беше място, където попадаха на склад и хора.

— Маркърс! Внимавай!

Маркърс се извърна светкавично и видя Тулп да се надига с бликаща от гърдите и устата й кръв, стиснала автоматичния пистолет в ранената си ръка. Всички замряха. Той искаше да се сниши, да скочи в страни, но беше късно.

Чу се изстрел, след това още един.

Студена тъпа болка проряза рамото му и той си помисли: „Това е ужасно нечестно и не искам да умра.“

Брамертън, Масачузетс

Февруари 2001

Рафаела сънуваше нещо за Фреди Питоу, когато изведнъж се стресна и се събуди с широко отворени очи. Беше тихо като в гроб, никакъв звук, само изстрели, отекнали в съня й. Реши да стане от леглото, когато почувства болка отляво. Разтърка рамото и ръката си. Странна болка, сякаш някой я бе ударил силно.

Най-малкото — необяснима. Може би й трябваше малко почивка, започваше да допуска Фреди Питоу да я овладява. Напъха крака в старите си чехли и облече раздърпан розов пенъоар. Влезе във всекидневната и дръпна завесата. Улицата долу беше тиха, както обикновено, новонавалелият сняг беше недокоснат. Нямаше коли, които да се преследват по улицата, нямаше старци да си викат един на друг, нямаше и смешни пенсионерки да чуруликат край басейнчетата си, нищо, което да има връзка с изстрелите и виковете, които тя бе чула съвсем ясно.

Рафаела влезе в кухнята, видя, че скоро ще съмне, и си направи кафе. Докато чакаше, разтърка ръката и рамото си. Усещаше тъпа болка. Странно.

По дяволите тези изстрели! Сънищата трябва да са били предизвикани от нещо. Рафаела поклати глава. Сигурно бе трансформирала ужасното тройно убийство с брадва в пистолетни изстрели, защото другото беше прекалено страшно за нея, дори и на подсъзнателно ниво. Наля си чаша току-що сварено кафе и седна до

малката дървена кухненска маса. Забрави този глупав сън, каза си тя. И се замисли за предстоящата среща с лейтенант Мастерсън този следобед. Той сигурно дължеше някаква услуга на Ал, но беше съвсем ясно, че смята услугата за изплатена, и то напълно. Имаше едро, месесто лице и ужасно се потеше. Бе спрял Рафаела, докато тя влизаше, и я бе запитал:

— Искате пак да се срещате с оня луд ли?

— Да, бих искала. Ще ви бъде много благодарна, лейтенанте.

— Вече два пъти се срещахте с него. Два пъти! Да не искате да ме уволнят? Какво правите? Биографията му ли пишете? — и докато се отдалечаваше, се обърна и подхвърли: — А, виж, хлапе, като разбереш нещо, ще ми кажеш, нали? Не че има какво да се открива, ами просто така, за всеки случай...

Но Фреди бе отказал да се срещне с нея. Утре, помисли си тя, още утре сутринта всичко ще свърши.

Рафаела изпи останалото кафе и влезе под душа. Днес беше големият ден, вече се беше настроила. Облече се дебело и стигна на станцията на метрото точно след осем часа сутринта. Сънят ѝ бе избледнял, макар че лявата страна още я наболяваше.

Слава Богу, Фреди се бе съгласил да се срещнат. Слава Богу, Мастерсън не бе казал на хората си този път да не я пускат.

Днес изглеждаше по-зле, раменете му бяха приведени така, че все едно беше огърбавял. Очите му бяха кървясали, кожата на лицето му имаше мръсножълт оттенък.

— Добро утро, господин Питоу. Надявам се, че се чувствате по-добре днес.

Той кимна и се отпусна в стола срещу нея зад телената решетка.

— Чуйте ме, господин Питоу... Фреди. Нали помните, казахте, че мога да ви наричам Фреди. Е, аз говорих с госпожа Росели — онази стара дама, която живее зад вас. Познавате ли я?

Той изведнъж се подплаши. Измъкна се от стола си.

— Седни, Фреди — каза тя с глас на монахиня, мек, но неумолим. — Всичко ще излезе наяве. Всичко. Седни.

Той седна.

— Тя е една лъжлива стара кучка.

— Може би, но не и за това. Къде е Джоуи?

Мълчание.

— Знаеш къде се крие, нали, Фреди?

— Вървете си, госпожо. Не искам повече да ви виждам. И вие сте като останалите.

— Не, няма да си тръгна. Не съм като другите. Мястото ти не е точно тук. Госпожа Росели ми разказа, че винаги си пазил братчето си, че си поемал ударите на чичо си и баща си, но най-вече от баща си. Тя ми разказа как е чула баща ти да крещи на майка ти, че открил, че Джоуи не бил негово дете, че бил проклето малко копеле и че щял да ги убие и двамата. Щял да ги насече на парченца.

— Не, госпожо, това не е вярно. Не!

— Напротив, вярно е. Прав ли е бил баща ти? Джоуи негово дете ли беше, или не?

Лицето му прежълтя още повече.

— Моля те, Фреди, не можеш да продължаваш така. Не можеш да продължаваш да лъжеш.

— Джоуи не искаше да го направя.

Рафаела се stai и зачака. Сякаш внезапно се бе пробил яз. Фреди наведе лице към ръцете си и заплака от болка и облекчение. Рафаела чакаше. Накрая тя каза:

— Баща ти те е накарал да купиш брадвата, за да убие майката ти, нали?

— Да, и чичо Кипър също.

— И го е направил, нали?

Фреди кимна. Изглеждаше невероятно уморен.

— А Джоуи го е видял да ги убива. Опитал се е да спре баща ти, опитал се е да предпази майка ти...

— Да, опита се малкият. Татко тупна Джоуи отстрани по главата, после ги насече. Обърна се към Джоуи... щеше и него да насече... но той му избяга, хвърли една лампа към татко и когато татко падна, Джоуи грабна брадвата и го удари. Не искаше да го убива, госпожо, не искаше, само искаше да го спре, защото той беше полудял.

— Не, сигурна съм, че не е направил нищо нарочно. Всичко свърши, Фреди, всичко. Кажи ми къде мога да намеря брат ти? Той има нужда някои добри хора да се погрижат за него, нали разбираш. Сигурно е много изплашен. Сигурно ти много му липсваш.

— Чичо ми Кипър беше негов баща и затова татко реши да убие мама и брат си.

— А ти се прибра у дома и ги намери и реши да поемеш вината... а къде прати Джоуи?

— В оня голям склад на „Четиридесет и първа“.

— Благодаря ти, Фреди, всичко свърши. Обещавам ти, че никой няма да нарани Джоуи.

Лейтенант Мастерсън ѝ позволи да дойде с него, за да прибере Джоуи. Момчето беше в ужасно състояние. Дрехите му бяха целите в засъхнала кръв, беше слабо като привидение, с безжизнен поглед и с почти угаснал разум, така че не можеше дори да се уплаши.

Историята направи сензация във вечерното издание на „Трибюн“, Рафаела получи куп поздравления, а Джийн Малори изглеждаше така, сякаш бе изпил бутилка оцет.

Същата нощ, десет минути след дванадесет часа, телефонът на Рафаела иззвъня.

ГЛАВА ТРЕТА

Островът на Джовани

Февруари 2001

Куршумът улучи Маркърс в гърба, точно над дясната плешка. Болката бе мигновена и ослепяваща и той се олюля; после усети леден студ, толкова силен, че го изгаряше. Загуби съзнание още, преди да се строполи на земята.

Меркел се извъртя и луксозната му обувка „Гучи“ изби пистолета от ръката на Тулп. Следващият му ритник улучи носа ѝ и го запрати навътре в черепа. Доминик Джовани не бе помръднал. Примигна, когато чу хрущането на смазаната кост, после бавно приближи и се отпусна на колене край жената. Очите ѝ се изцъклиха безжизнено; беше мъртва.

Меркел премести поглед към Маркърс. Наведе се над младия мъж и с рязко движение разкъса ризата. От раната бликаше кръв на тласъци.

— Жив е, господин Джовани, но му трябва доктор. Куршумът е още вътре.

— Занеси го горе и го сложи на леглото. Ще се обадя на доктор Хаймс в курорта. После заключи ония негодници. О, Меркел, и да се погрижат незабавно за жената — Доминик беше възвърнал пословичното си хладнокръвие.

Изисканият бял костюм на Меркел беше целият в кръв и това бе първото нещо, което Маркърс видя, когато отвори очи. Лежеше по корем. Другият мъж седеше на един плетен стол до леглото и разлистваше любимото си списание.

— Знаеш ли, че щеше да приличаш на Дядо Коледа, ако имаше бяла брада.

Меркел затвори шумно лакираните корици и остави списанието върху нощното шкафче.

— Знаеш ли, това е твоята кръв или поне една доста голяма част от нея. Можеш да ми купиш нов костюм. В случай че си жив, разбира

се.

— Да, мисля, че ще се наложи да ти купувам костюм. Адски боли, а от лекарството на Хаймс мозъкът ми е станал като от захарен памук. Какво стана? Как е Доминик? Как са...

Меркел вдигна ръка.

— Ще доведе господин Джовани. Той ще ти разкаже всичко, което сметне за нужно — Меркел стана и доближи глава. — Знаеш какъв е — добави той и младият мъж затвори очи.

Знаеше съвсем сигурно какъв е Доминик Джовани. Може би дори знаеше за него повече от всеки друг човек на света. Бе запазил съвършен, студен спомен за онзи октомврийски ден преди две години и половина, когато най-накрая си бе уредил срещата с този мъж под покровителството на Федералната митническа служба и непосредствената си свръзка Рос Хърли. Никога през живота си не се бе чувствал толкова уплашен, но и толкова решен. Доминик му се стори човечен, много цивилизован, докато му разказваше за курорта Порто Бианко. Беше духовит, възпитан и си оставаше такъв. Беше и непоносим. Понякога.

Маркърс не успя да дочака Доминик. Колкото и да се съпротивляваше, отново задремваше и се събуди чак когато бе станало тъмно. Беше жаден, гърбът го болеше на пристъпи. Простена, но това не му помогна. След миг чу леко изщракване и разбра, че Пола е до него с чаша вода.

— Вземи — каза тя, — изпий това.

Той изпи водата с благодарност и помисли, че може би тази жена все пак не е чак толкова лоша.

Но бързо промени мнението си, когато чу хладния й равен глас:

— Достатъчно, Маркърс. Доктор Хаймс предположи, че най-напред ще поискаш вода. Сега сигурно ще ти се наложи да използваш уринатора. Поръча ни да те държим на легло, иначе раната ще се отвори и ще прокърви.

Той я загледа безмълвно как му подава прозрачен съд, който напълно приличаше на празно шише от вино. Погледна първо съда, после нея.

Тя му се усмихна, дръпна чаршафа и той почувства как ръката й леко се плъзва по кръста му, а после по седалището.

Маркърс затвори очи.

— Пола, моля те, недей. Не искам да използвам уринатора. Повикай Меркел. Няма да мога нищо да направя, докато седиш тук.

Пръстите ѝ докоснаха вътрешната повърхност на бедрата му и той я чу как си поема дъх.

— Може би по-късно — каза тя и се засмя. — Много си сладък, Маркърс, наистина си сладък.

Остави чаршафа спуснат до коленете му и той разбра, че няма сила да се извърне и да придърпа проклетото нещо. Канеше се да извика, но замълча, когато чу високия смях на Меркел.

— Я го гледай ти, с гол задник. Какво ти е направила Пола? И лицето, и задникът ти са червени. Не мога да си те представя да правиш... — и се захили с гръмотевичен смях.

Маркърс въздъхна. Почти петнадесет месеца се бе опитвал да изкара истински, жив спонтанен смях от Меркел. Бе пробвал с какви ли не шеги и скетове, но всичко се проваляше. А сега не правеше нищо друго, просто лежеше по корем с дръпнат до коленете чаршаф, а Меркел бе изпаднал почти в истерия.

На Маркърс не му беше до смях. Раната го болеше, гадеше му се, чувстваше се като развалина. Искаше и да се облекчи. Опита се да се надигне и Меркел млъкна поне за момент.

След няколко минути даде уринатора на един от мълчаливите слуги, който го отнесе, без да отрони дума. Когато отново се отпусна по корем и чаршафът покри гърба му, Меркел отново се закиска.

— Късмет имаш, че Делорио не влетя, когато Пола се заиграваше с теб. Тогава добре щеше да се накуснеш. Теб щеше да обвини, макар че всеки глупак е наясно, че не можеш да се помръднеш — и той отново се разсмя.

— Можеше поне да ми оставиш слиповете.

— Че ти нямаше нищо на себе си, не помниш ли? Само ония срязани дънки и тениската. На Хаймс хич няма да му пука, ако надникне тук и те види да лежиш с гол задник.

Разкикоти се отново и Маркърс стисна зъби от безсилие.

— Добре, момчето ми, виждам, че накрая си успял да разсмееш Меркел. Истинско постижение, като се има предвид сегашното ти състояние.

Огромният мъж млъкна при думите на Доминик, който влезе в стаята. Застана в почтителна поза със свършено безизразно лице.

— Освен, ако, разбира се, Меркел не се е смял, защото си пада садист и му харесва да те гледа повален и ранен.

— Но, сър, разбира се, че не. Ами аз...

— Не, Меркел — прекъсна го Доминик, — остави ни сами за малко. Двама от твоите хора са още в безсъзнание. Провери ги, после виж дали Лейси е пратил другите да си вършат работата. Що се отнася до холандците, мисля, че е добре да поостанат в навеса още малко. Бих искал да изчакам и героя на деня — Маркърс — да дойде с мен, за да ги разпитаме. Нека Дюки да ги нахрани, но да не прекалява.

— Да, сър — кимна Меркел и излезе, без да поглежда отново към Маркърс.

— Добър войник — изрече разсеяно Доминик, изпращайки го с поглед. — Е, моето момче, случвало се е да изглеждаш и по-добре. А от друга страна, можеше и да бъдеш мъртъв, което не би ми доставило никакво удоволствие. Главата ти проясни ли се?

— Все пак какво се случи? Коя беше тази Тулп? Тя беше шефът... усетих го, още щом ги видях. Какво ти казваше тя?

Доминик се усмихна леко и протегна тясната си, изиящна ръка.

— Ще ти кажа всичко, само се отпусни.

Маркърс гледаше как Доминик Джовани настанява аристократичното си тяло в стола, освободен първо от Пола, а после от Меркел. Под него столът изглеждаше като трон. Странно, но беше така. Имаше нещо у този човек, някаква аура, цялата му стойка внушаваше, че той познава нещата и знае как да ги оформя според желанието си. Ръката му беше превързана, сега бе облечен в риза с къс ръкав и нови къси бели панталони. Имаше градски вид, владееше се отлично, въпреки кръвопролитията, разиграло се в западната част на неговия остров, вследствие на което той беше прострелян, хората му обгазени, сделката — отишла по дяволите. Беше на петдесет и седем години, но изглеждаше по-млад. Има фина кост, помисли Маркърс, докато го изучаваше. И добър мускулен тонус за мъж на каквато и да е възраст. Коко твърдеше със своя неповторим френски маниер, че всичко у Доминик има добър тонус. Бледосини очи, дълбок пронизителен поглед, който виждаше всичко. Черната му някога коса бе леко прошарена, което го правеше да изглежда още по-властен, още по-очарователен. Сега Маркърс мълчеше. Знаеше, че Доминик ще проговори, когато реши. Насили се да бъде търпелив, опитваше се да

се отпусне и да не се бори срещу пристъпите на болката. Добре знаеше, че ако напряга мускулите си, нещата се влошават. Изведнъж си спомни първия път, когато бе повярвал, че човекът до него е състрадателен и чувствителен. Показваше на Маркърс колекцията си от произведения на изкуството. Като горд баща, който хвали децата си... Маркърс отпъди спомена.

— Делорио върна ли се? — запита той накрая.

Доминик поклати глава.

— Казах му да остане в Маями, да се срещне с Марио Калпас. Не ми трябва тук. Хаймс ме успокои, че ще се оправяш. Куршумът е разкъсал мускула, но ще заздравее, ако не се напрягаш няколко седмици. Каза, че ще си възвърнеш цялата сила и размах на движенията. Знам, че ще е трудно, но трябва да издържиш, Маркърс — и разсеяно потърка ранената си ръка. След това продължи: — Сделката с холандците беше уредена, дойдоха тук наскоро на дипломатическо посещение. Да покажат благоразположението си, че имат желание и занапред да правят бизнес с нас. Предполагаше се, че са просто посредници — и сви рамен.

— Какво означава „Витсавия“?

— За какво говориш?

— Беше написано отстрани на хеликоптера със зелени букви. „Витсавия“.

— Не знам... Отстрани на хеликоптера ли? Като име на компания, или лого?

Маркърс кимна и Доминик изрече бавно:

— Е, живяла навремето такава кралица, но съм сигурен, че с нищо не прилича на Тулп. Интересно... Име на организация... Ще разберем. Аз вече пуснах връзки да разследват Тулп. Пърлман твърди, че нищо не разбира. А телефонът в Амстердам е прекъснат. Дватама холандци са в навеса отзад и без съмнение оплакват греховете си — Доминик замълча за момент, после добави замислено: — Учудващо. Мислех, че ще се отърват, след като ме убият и напуснат острова — потупа ръката на Маркърс и стана. — Ти си почини, момчето ми. Когато се почувстваш по-добре, ще поразпитахме нашите гости и ще разберем какво, по дяволите, става. Но както се досещаш, доста ще бъда учуден, ако знаят нещо. Мразя принудително изтръгнатите признания, но какво да се прави.

— Няма нужда да чакаме, Доминик. Кажи да ги докарат тук, или аз мога да отида...

— Не, Маркър — прекърсна го Доминик. — Може би точно затова ще се задоволя да чакам. Те нищичко не знаят. Прав съм, знаеш го.

— Добре, но не разбирам как трима души успяха да обезвредят всичките ни хора.

— Умно направено, макар и примитивно. Дойдоха с мир, но Линк, както го знаеш, е ужасно подозрителен. Поиска да ги претърсят. Аз вече бях пратил Меркел да те намери. Преди да започнат да ги претърсват, Тулп, след като се ръкува с мен, мушна отвратителния си пистолет в ребрата ми. Странно, но разбрах, че е готова да ме убие, ако хората ми не пуснат оръжията. Вързаха ги в трапезарията и Куербог ги напърска с газ. Делорио вече беше заминал за Маями, Пола беше в курорта, а горката Коко — заключена. Меркел също щеше да бъде обгазен, ако не го бях пратил да те намери точно, преди да кацнат. Знаех, че си единствената ми надежда, и ти не ме разочарова, Маркър. Благодаря ти.

Той взе ръката на Маркър и леко я стисна.

— Сега ще обядвам с Коко, ще дойда да те видя по-късно. Меркел ще ти донесе обяда и ще ти прави компания.

И Доминик Джовани излезе. Имаше толкова много въпроси, толкова много подробности, които Маркър искаше да разбере. Настъпи тишина. Усети как болката приижда като неумолим прилив, после се отдръпва, за да набере инерция, и отново се втурва през него с намерение да го разкъса. Имаше три белега: един на вътрешната повърхност на лявото бедро, друг — дълъг и тънък на корема и сега този спомен на рамото. Два бяха от ножове, един — от куршума на Тулп. Бе оцелял във военноморското разузнаване и в ЦРУ без една драскотина. Получи всичките си белези, след като се присъедини към Доминик и стана престъпник.

Е, по-добре беше да го боли, отколкото да е умрял. Заспа за кратко, след като хапна малко говежди бульон и парче домашен хляб в компанията на Меркел. Подозираше, че в лимонадата има приспивателно, и си беше така. Спа непробудно до късно на следващата сутрин.

Тогави Хаймс отново се появи и свали превръзката от рамото му. Маркър, стиснал зъби, чу как лекарят сумти. Какво ли трябваше да

означава това?

Чу се ново сумтене.

— Мисля, че би могъл да употребиш някоя и друга дума...

— Лежи мирно, Девлин, и си затваряй устата. Плътта е розова, раната се затваря добре, само твоята черна душа би могла да предизвика инфекция и да те убие. Стой мирно.

Маркъс изохка, когато иглата се заби в хълбока му. Почувства как ръката на Хаймс го натиска към леглото.

— Антибиотик. Най-добре е мускулно.

Иглата излезе, оставяйки усещането за студ, и Хаймс потърка мястото с памуче, напоено в спирт.

— Садист такъв, истински касапин.

— Ще ти сваля конците след седем-осем дни. Дръж рамото неподвижно. Не се налага да оставаш на легло, но не прави никакви маратони, включително и нагоре-надолу по стълбите.

— Благодаря.

— Намери някой да те масажира, за да поддържа мускулите гъвкави. А, да, любовнико, никакъв секс още една седмица най-малко. Раната може да се отвори и тогава няма да ти пращам сметка за хонорара си, а направо ще те погребвам. Разбра ли?

— По мен няма нито една подходяща за целта кост или мускул, Хаймс.

— Не се тревожа за костите или мускулите ти. И не това съм чул от едно много хубаво момиче на име Сузи Бланди.

Маркъс изпъшка.

— Тя ме съблазни. Бях невинен. Не знаех, че е омъжена за боксьор. Да не мислиш, че съм искал да си изпрося смъртта.

Докторът се ухили, показвайки доста раздалечените си предни зъби.

— Ама и стария Марти си го бива, а? Бухнал Сузи няколко пъти и ме повика. От него знам какво се е случило. Затова спазвай непорочност, Девлин.

— Не мога да повярвам, че си работил в клуба за поло в Бевърли Хилс.

— Да, нали виждаш колко хуманен става човек, обграден от такива ярки личности като теб и Меркел.

— Хайде де, Хаймс, имаш толкова много богаташи в курорта, няма да останеш без хляб.

— Повечето от тях скучаят до смърт. Знаеш ли колко разпространен е все още сифилисът? Би трябвало, все пак, тези глупаци да имат повече мозък, а не да се чукат наляво и надясно без предпазни мерки.

Поклати глава и стана. Замълча за миг и погледна към младия мъж, който бе затворил очи, за да се пребори с болката.

— Не бъди чак такъв мъжкар, Девлин.

Тогава Маркърс почувства остро бодване в десния хълбок и изкрещя.

— Това е за болките — каза Хаймс и го зави отново. След което му махна и излезе от стаята.

— Червенокос садист такъв, проклет да си!

Но болката се стопи почти веднага, чудесно беше да не трябва да се съсредоточаваш и да не издаваш, че те боли. Той заспа дълбоко.

Коко и Доминик се появиха късно вечерта. Коко беше съвършеното възплъщение на богаташка любовница. Беше малко по-възрастна от Маркърс, с манекенска фигура, дълги крака и големи гърди, пепеляворуса коса, пусната свободно, подрязана в идеално права линия до средата на гърба. Изглеждаше скъпа мадама и наистина беше такава, а към Доминик се отнасяше по очарователно почтителен начин. Беше и прекрасна готвачка, тази Коко! Беше се подвизавала като топманекенка във Франция, на върха на кариерата си преди пет години, когато се бе запознала с Доминик в Сен Мориц, понеже и двамата бяха запалени скиори. Веднага бяха станали близки, френските папараци щурееха за истории около тайнствения могъщ магнат с две обвинения — веднъж за неплащане на данъци и другия път за корупция във връзка с организираната престъпност, оправдан и двата пъти и, на всичкото отгоре, свързан с тази красива манекенка. После бяха станали любовници.

Маркърс харесваше Коко. Беше лоялна, интелигентна и ако се съдеше по случайните забележки, подхвърляни от Доминик, когато Маркърс се случеше наблизо, трябва да беше и неповторима в леглото.

Тя не обръщаше особено много внимание на невероятните бижута, които ѝ подаряваше Доминик. Но синът му Делорио забелязваше всичко, проклетото алчно копеле.

— Здравей, Маркъс — изрече тя почти без френския си акцент, както обикновено говореше тук в имението. — Доктор Хаймс каза, че имаш нужда от масажи. Пола ти предложи услугите си. Аз също. Доминик влезе в ролята на арбитър. А Пола... как го казвахме на френски... а, да, се вкисна, но се опита да не го показва, защото не е сигурна кога ще се върне Делорио. Аз си донесох моя лосион...

Коко Виврийо, помисли Маркъс, беше точно толкова американка, колкото и той самият, но много добре се правеше на францужойка.

Маркъс изгледа Доминик, който бе седнал на диванчето и прелистваше някакви книжа.

— Тя няма да те остави с гол задник — забеляза Доминик, без да вдига очи.

Маркъс видя тънката му усмивка, преди да скрие лицето си зад „Уолстрийт Джърнъл“.

Младият мъж изстена, когато дългите ѝ пръсти се забиха дълбоко в мускулите на гърба му. Имаше удивително силни ръце и му причиняваше болка, но той се чувстваше толкова добре, че не искаше да се оплаква.

— Утре ще съм достатъчно силен, за да си побъбря с холандците — каза той, когато Коко се премести към бедрата.

— Чудесно — съгласи се Доминик, без да вдига очи от вестника. Но внезапно намръщи чело. — Меркел ми каза, че не са много доволни от... настаняването. Подозирам, че очакват най-лошото. Много ми се иска да ги накарам да се поизпотят. И съм повече от сигурен, че нищичко не знаят. Ако знаеха, щяха да крещят на висок глас, да се надяват да сключат сделка. Те не знаят, че имам вкус към старомодните традиционни изтезания.

— О, това е чудесно, Коко. Коя беше тази жена? Защо искаше да те убие?

— Мълчи, момчето ми, и се наслаждавай на това, което Коко прави за теб.

— Искам първо да говоря с ония негодници утре сутрин, Доминик.

— Чудесно — кимна Доминик, тъкмо когато Коко заби пръсти и Маркъс изстена.

Той изкара една спокойна нощ със силни приспивателни, но се събуди от високите викове рано на следващата сутрин. Тъкмо се

мъчеше да стане от леглото, когато вратата на спалнята се отвори и Линк провря глава вътре.

— Господин Джовани ми каза да се уверя, че сте си в леглото. Холандците се отровиха.

Маркъс се отпусна на възглавниците.

— Мъртви ли са?

— По-мъртви от уловена преди седмица скумрия.

Дневникът на Маргарет

Бостън, Масачузетс

Юли 1986

„Току-що изритах Гейб Тетуайлър от къщата ни. Божичко, не мога да повярвам, че толкова съм могла да се излъжа в един човек, и по-специално в мъж. Което звучи изключително тъпо след историята с Доминик Джовани. Но той беше толкова искрен, беше богат и поради това не се интересувахе от парите ми.

До края на живота си ли ще бъда глупачка, Рафаела? Ти, разбира се, не можеш да отговориш на това, скъпа, дори няма да прочетеш написаното. Сега си на десет години, кльощаво хлапенце, толкова умно, че понякога ме плашиш.

Аз не съм кой знае какъв интелект, Господ знае, а ти си умна като слънцето, както обича да казва учителката ти, госпожица Кокс. От него е, сигурно трябва да приема това. Госпожица Кокс казва също така, че си наистина доста цапната в устата, което съм ти казвала и аз. Доминик също беше забавен, когато решише. Но неговото остроумие беше сухо, така предполагам, че би казала ти, за разлика от твоето, което е прямо, открито, простодушно. А неговото остроумие биваше жестоко — сега, когато се замисля, направо го усещам. Предполагам, че съм забравила и колко умен можеше да бъде Доминик.

Преди няколко седмици го бяха извикали пред сенатската комисия за разпит във връзка с организираната престъпност. Разпитът водеше сенатор Уилбър от Орегон. Не беше особено умен. Доминик го направи на глупак. Изглеждаше толкова спокоен, с такова самообладание, но по очите му четях, че е ядосан. Ето че пак говоря за Доминик! Но понякога ми е трудно да не се сещам за него, защото всеки път, щом те погледна, Рафаела, виждам неговите светлосини очи. Толкова се радвам, че косата ти не е тъмна като неговата. Не, ти имаш такава красива медночервена тицианова коса като баба си, не като неговата и не като моята светлоруса перушина.

Съжалявам. Бях започнала да правя разбор на глупостта си относно Гейб.

Той беше искрен. Умееше да говори добре. Дори беше добър любовник. Ти го мразеше. Разбихах това, но не исках да го приема. Ти, разбира се, беше права.

Той не преследваше парите ми, в това не се бях излъгала. Преследваше теб. Не разбирам защо ти никога нищо не каза. Просто се нацупваше, когато той беше наблизо и се държеше толкова грубо, когато трябваше да говориш с него, че ми се искаше да те плесна.

Но ти знаеше. Чувстваше, че в него има нещо. О, колко съжалявам, Рафаела. Моля те, прости ми. Никога няма да забравя онази нощ до края на живота си. Питам се дали ти ще я забравиш. Ти не се разплака, дори не ме упрекна. Това копеле беше влязло в спалнята ти и се опитваше да те гали, а ти се бореше с него мълчаливо, без да викаш, без да издадеш и звук, само се бореше с това копеле с всичката си сила.

Сега разбирам защо той не изчака. Знаеше, предполагаше, че се отдръпвам от него и съм сигурна, че е толкова болен, та не може сам да си помогне.

Сега го няма. Реших да наема частен детектив да го проследи. Искam да знам къде ходи. Решила съм да го унищожа. Накрая се сетих, че съм много, много богата. А парите могат да купят много неща, като например

отмъщение. Ти какво мислиш за това, Рафаела? Отмъщението е деликатес. Как ми се иска да си бях отмъстила на Доминик. Може би с това всичко щеше да приключи завинаги. А сега той е толкова далеч от обсега ми. Може би още преди десет години е бил извън моя обсег.

Знаеш ли, той изглежда толкова красив на екрана на телевизора, че ми се иска да заплача? Ама и аз съм една глупава майка...

Гейб си отиде, но аз ще го намеря и ще го накарам да си плати за това, което се опита да ти направи. И за това, което и на мен се опита да стори. А Доминик? Моля се да го постигне това, което заслужава, но сега вече съм станала циничка и се съмнявам... особено много се съмнявам в божествената намеса. Надявам се, че ще преодолееш това, Рафаела. Опитвах се да говоря с теб за случилото се. Моля те, не се затваряй пред мен, не потискай чувствата си.

Минаха повече от десет години, а Доминик още ме преследва. Не съм писала за него чак толкова много, нали? Не повече, отколкото, да кажем, петнадесет процента от целия ми дневник. Не повече, наистина. Е, добре, може би четиридесет процента. Вероятно някаква натрапчива идея? Не, не е така. Просто дълбока омраза към мъж без никакъв морал, мъж без никакво състрадание, никакво съчувствие.

Не, моля те, все още не бива да го мразя. Целта на този дневник беше да го разоблича, после да го изкореня, да изпъдя призрака му, за да не може да те докосне, като самата аз се очистя от него. Господи, той дори не знае името ти, нито пък моето, ако това има значение. Така и не се постара да го разбере.

Питам се дали се е сдобил със своя скъпоценен син.

Питам се дали няма дори шестима скъпоценни сина. Господи, колко съм глупава. Говоря за това, че ще наема детектив да следи Гейб, когато бих могла да наема детектив да ме снабди с цялата информация, която някога съм искала да имам за Доминик Джовани.

Почакай. Да не се разболявам? Това някаква натрапчива мания ли е? Трябва да помисля. Наистина да помисля какви са мотивите ми. Какво би означавала подобна информация за мен? За мен той не е нищо друго, освен мъжа, който ме предаде, който взе моята невинност — не звучи ли готически? — мъжът, който ме накара да се чувствам като парцал. Огорчението е още живо. Заровено дълбоко в мен. А сега още един мъж ме предаде. Първо мъж, който не те искаше по никакъв начин, а след това друг, който искаше да нарани теб, едно дете. Два пъти те предадох, скъпа моя. Обещавам, че повече няма да се случи.“

*Лонг Айлънд
Ню Йорк, 2001*

Рафаела затвори дневника, после закопча полека катарамата. Беше подвързан с особена испанска червена кожа, много фина изработка и също толкова фино закопчаване. И тя бе разбрала как се отключва. Това беше вторият том, чието отключване беше отгатнала. За миг затвори очи, облегната на бюрото на майка си, до стола, на който Маргарет вероятно бе седяла да пише дневниците, откакто се бе омъжила за Чарлз Уинстън Рътлидж трети преди около единадесет години.

Рафаела бе влязла в стаята на майка си преди няколко часа, защото имаше нужда от принадлежности за писане, и бе ги потърсила в бюрото ѝ. Намери онова, което търсеше, както и едно малко резе, което, побутнато в правилната посока, освобождаваше две тайни чекмеджета. И в тези две чекмеджета тя бе открила дневниците. До този момент не бе предполагала за тяхното съществуване. Бе се поколебала само един миг, преди да започне да чете.

Рафаела си спомни телефонното позвъняване, което я бе стреснало посред нощ. Вторият ѝ баща — Чарлз — говореше спокойно и със самообладание, но Рафаела долавяше страха и тревогата в гласа му.

— Един пиян шофьор блъсна майка ти, Рафаела. Трябва веднага да дойдеш. Тя е в кома. Лекарите не обещават нищо.

Рафаела бе усетила трепването в гласа му.

— Не — прошепна тя.

— Ела веднага, скъпа. Ларкин ще те посрещне на летище „Кенеди“. Хвани полета от седем вечерта, нали? — Чарлз вече си бе възвърнал самообладанието.

— Жива ли е?

— Да, жива е. В кома.

След два дни майка ѝ все още беше в кома. Изглеждаше спокойна, лицето ѝ ни най-малко не бе остаряло, дори напротив, красивата ѝ светлоруса коса бе сресана и закрепена зад ушите с шноли. Но всички тези ужасни жици, които оплитаха ръцете ѝ...

Толкова тиха. Майка ѝ лежеше там толкова тиха.

— Рафаела!

Беше Бенджамин — нейният доведен брат, който я викаше от фоайето.

— Един момент — отвърна тя, стана бързо, прибра дневника в чекмеджето, заключи го и отиде да обядва със семейството си.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Болницата „Пайн Хил“

Лонг Айлънд, Ню Йорк

Февруари 2001

Рафаела седеше от едната страна на леглото на Маргарет, а Чарлз — от другата. Тя се взираше в майка си, но мислите ѝ се връщаха към изрезките от вестници, струпани на спретнати купчини в едно от тайните чекмеджета. Толкова много снимки — някои мъгляви, други съвсем ясни. И не можеше да престане да си повтаря, че истинският ѝ баща е мъж на име Доминик Джовани и че е престъпник.

Майка ѝ лежеше в отделна стая в източното крило на частната болницата „Пайн Хил“. Обстановката напомняше на Рафаела за стаята, в която бе отседнала веднъж в хотел „Плаза“ — в приглушени цветове и много скъпа. С изключение на регулиращото се легло, тръбичките, излизащи от носа на майка ѝ, и жиците, които опасваха ръцете ѝ, човек можеше да си помисли, че майка ѝ спи. Те седяха съвсем тихо повече от половин час.

Вторият баща на Рафаела — Чарлз Уинстън Рътлидж трети, беше възплъщение на потомствения бял англосаксонец, богаташ не от първо поколение, завършил гимназия в Бейнбридж и Йейлския университет, богат предприемач. Странно, че очите му имаха цвят, много подобен на нейния — светлосини, и тя сега осъзна, че такива са очите и на истинския ѝ баща. Госпожа Макгил се бе излъгала, смятайки, че Доминик Джовани е чист италианец. Тези светлосини очи вероятно идваха от някоя по-северна страна.

Имаше още една прилика между двамата мъже, освен цвета на очите. Доминик Джовани и Чарлз Рътлидж бяха почти на една и съща възраст. Разделяше ги само една година, Доминик Джовани беше по-възрастният.

— Много си тиха, Рафаела.

Неочакваните думи на Чарлз я накараха да подскочи. Бе ги произнесъл тихо, почти шепнешком, за да не тревожи майка ѝ, което

беше нелепо, защото майка ѝ беше в дълбока кома.

„Тъкмо мислех за баща си, който е престъпник.“ Рафаела нямаше да каже на Чарлз какво е открила. Щеше да бъде ненужно жестоко. Той обичаше майка ѝ и ако разбереше за нейните дневници и за очевидното ѝ вманиачаване на тема Доминик Джовани, щеше да се огорчи. Не, Рафаела нямаше да му каже нищо.

— Мислех си разни неща. Страх ме е, Чарлз.

Той само кимна. Разбираше я.

Рафаела го загледа как внимателно вдига ръката на майка ѝ и целува пръстите ѝ. В този момент ѝ се искаше Чарлз — този любезен и красив Чарлз — да е неин баща. Но не беше. Не беше неин баща и мъжът на име Ричард Дорсет — лекар, загинал в катастрофа с кола. Много смел мъж, много добър мъж. Лъжа от край до край. Тя трябваше много по-рано да разбере, че това е лъжа, защото не носеше неговото име. Носеше името на майка си. Спомни си как майка ѝ го обясняваше и оттогава не се бе замисляла. А тъй като този тайнствен мъж си бе останал измислица за нея, не обръщаше внимание на тази история.

Питаеше се дали е съществувал изобщо такъв човек — Ричард Дорсет. Ако го е имало, при всички случаи е щял да бъде много по-добър баща от нейния истински родител.

Баща ѝ беше престъпник. Доказваха го всичките дневници, описващи цели двадесет и шест години. Рафаела бе надникнала в последните записки. От ноември насам майка ѝ не бе писала нищо. Възможно ли е Чарлз да знае за дневниците? За Доминик Джовани? Поклати глава. Не, майка ѝ би го предпазила от това; и Рафаела щеше да направи същото.

Бе прочела почти целия трети том и много искаше да се върне към това четиво. Погледна към петкаратовия ромбовиден диамант върху лявата ръка на майка си, подарък от мъжа, който я обичаше повече от себе си, повече, отколкото бе обичал собствения си живот. Прииска ѝ се да говори с него, да му довери страховете и въпросите си. Но не биваше.

Доминик Джовани беше наказанието на майка ѝ, демонът, който тя отново и отново се опитваше да изгони от себе си. Рафаела предполагаше, че писането на тези дневници ѝ е помагало. И беше

сигурна, че майка ѝ никога не би ѝ доверила какво е написала между кориците на тези дебели тетрадки.

От третия дневник Рафаела разбра, че майка ѝ си бе отмъстила на Гейб Тетуайлър. Това ѝ бе струвало около десет хиляди долара, но сега старият Гейб гниеше в един луизиански затвор заради опит за изнасилване на дете.

Рафаела неочаквано изрече на глас:

— Колко си добър, Чарлз. Иска ми се ти да беше моят баща.

— И аз бих искал това, скъпа.

Рафаела взе другата ръка на майка си. Толкова студена и толкова вяла.

— Не искам тя да умре.

Чарлз млъкна.

— Няма да умре, нали?

— Не знам, миличка. Би ли искала тя да прекара следващите двадесет години, вързана към цялата тази машинария? Мъртва, но съществуваща, благодарение на апаратурата?

Рафаела остави полета ръката на майка си и се изправи.

— Недоумявам кой я е блъснал.

— Никой не знае. Има някакво неясно описание на колата. Тъмен седан, четири врати и нищо повече. Човекът, който е видял катастрофата, не беше сигурен. Който и да е бил шофьорът, е криволичел из пътя, полицаите смятат, че е бил пиян.

— Излиза, че някакъв пиян я блъска, вижда, че положението е лошо, и избягва?

— Така разправят от полицията. Пуснали са съобщения да го издирват... — И Чарлз сви рамен.

— Да, знам какво искаш да кажеш. Отивам да се поразходя. Скоро ще се върна.

Чарлз я изгледа напрегнато.

— Не заключвай чувствата в себе си, Рафаела. Не бива да таиш цялата тая болка. Аз съм тук, знаеш го, и те обичам.

Младата жена само кимна. Излезе от стаята, внимателно затваряйки вратата зад себе си.

Островът на Джовани

Февруари 2001

Болеше го. Освен това беше смутен от случилото се. Защо Ван Весел и Куербог са се отровили? И защо точно сега? Ако са го планирали, защо веднага не го бяха направили? Защо самият Доминик не му каза нищо, когато дойде да го види? Нито пък Меркел.

В ранния следобед след смъртта на холандците, Маркъс лежеше сам, отегчен, измъчен и замаян от действието на демерола. Не отвори очи, когато чу тихото изскърцване на вратата. Вероятно Меркел идваше да му покаже поредната реклама от любимото си списание, поредният сладникав нов костюм, който искаше да си купи. Вече бе показал на Маркъс най-малко пет-шест такива реклами, намеквайки, че му дължи поне един костюм заради този, който бе изцапал с кръв. Всички бяха бели и изглеждаха като две капки вода, подобни на костюмите, които вече имаше.

— Здравей, скъпи.

Би искал да изстене, но реши, че в този момент е по-добре да се престори на заспал.

— Добре, и така е добре — чу я да казва повече на себе си, отколкото на него.

Усети леглото да поддава, когато тя седна на него. После почувства как ръката ѝ се плъзга под чаршафа и започва да го гали. Това не му трябваше, не го искаше.

— Пола, спри за бога! Аз съм болен, а ти си омъжена — не издържа той.

— Делорио е още в Маями, а аз реших да те накарам да се почувстваш още по-добре. Мисли за мен като за твоята частна медицинска сестра. Аз те харесвам, Маркъс, макар понякога да се държиш към мен доста странно. Но мисълта, че си се любил с много жени, ме разгорещява страшно.

Ръката ѝ се плъзна по седалището му, той събра крака, но напразно. Дългите ѝ пръсти се плъзнаха между бедрата му и тя го докосна.

— Пола, престани! — той се дръпна, опита се да се обърне, но болката го преряза. Пое си рязко дъх.

— Лежи спокойно, скъпи, просто си лежи. Пола ще те накара да се почувстваш по-добре.

— Излез — каза той с нисък глас и — невероятно — веднага се втвърди като камък. После тя му помогна да се обърне настрана, нещо, което не бе очаквал, защото това я принуди да свали ръцете си от него. Само за миг. После тя дръпна чаршафа и той се озова гол и възбуден пред погледа ѝ, а тя го гледаше и му се усмихваше, и се притискаше към него.

— Внушително. Отдавна ли си така, Маркърс? Бих искала да видя колко ме уважава един мъж. Нека разберем докъде стига уважението му, нали?

— Моля те — изрече той, искаше му се да бе имал достатъчно сила да я отблъсне.

Би могъл да изстиска тази сила, призна си той, но просто реши да излъже себе си и да не я използва. Опитва се отново да се обърне по корем, но Пола приближи още, седна точно до него и го задържа. Той изстена, когато ръката ѝ се обви около члена му. Намери ритъма му и започна да говори поток еротични думи, които го вбесиха и същевременно го възбудиха бързо, прекалено бързо. Той задиша тежко и се разтрепери. Тя го пусна, но след миг почувства горещата ѝ уста да го обхваща. Господи, колко я биваше, не му даваше нито миг отдых, а той не преставаше да се гърчи и когато се изпразни, тя отново го хвана в ръка. Той изпъшка, поемайки си дъх едва-едва, почти не усещаше болката в рамото. Тя беше коленичила до леглото и кичури от белезникаворусата ѝ коса лепнеха по мокрия му от пот корем. Вдигна очи към него.

— Беше много хубаво... за теб, Маркърс. Следващият път ще е за мен. Чувам, че някой идва. Може би е Меркел. Завий се, той няма да разбере какво е станало.

Засмя се и бързо му метна чаршафа. Маркърс я чу да казва нещо на Меркел в коридора.

Придърпа чаршафа чак до носа си. Почувства се изнасилен, ядосан и облекчен. За бога, та това е Пола! Беше красива и това го накара още повече да побеснее.

Отвори едно око и видя Меркел да го гледа.

— Тук ми мирише на секс.

Маркърс отново затвори очи.

— Делорио се връща довечера. Тогава тя ще те остави на мира. Мисля, че ще е добре да пръсна малко освежител с горски мирис — и

Меркел се закикоти.

— Я иди се удави.

— Искаш ли да ти донеса кърпа, приятел!

— Никога повече не искам да чуя конското ти цвилене, глупав неандерталец такъв. Дай ми една кърпа.

— Ти наистина нарани чувствата ми, Маркър. Знам, че се опитваше няколко месеца да ме накараш да се разсмея. Сега успя и се вкисна от това. Странен човек си.

Не, Маркър не беше странен; беше обезумял. Трябваше да се измъкне оттук. Пола и нейните играчки с него можеха да съсипят всичко. Можеха да го убият. Трябваше да се махне оттук и да се върне в курорта. И тази нощ успя донякъде, добра се поне до библиотеката и дневната на Доминик на долния етаж.

Стигна дотам задъхан, цялата му кожа блестеше от пот. Доминик не му бе казал нищичко. Трябваше да разбере какво става. Стисна дръжката на вратата с изпотената си длан и се послуша. Чу Делорио да казва на висок глас:

— Срамота, че тоя ирландски боклук не е пукнал.

После гласът на Доминик — умерен и спокоен:

— Маркър ми спаси живота, а по една случайност и ти имаш ирландска кръв във вените си.

— Той си е имал причина, без съмнение, да не мислиш, че от любов към ближния е хукнал да те спасява? Държиш се с него така, сякаш е по-важен от собствения ти син. Господи, само да ми падне, ще се озове в ада, още преди да е паднал на земята!

Маркър отстъпи назад. Не бе предполагал, че Делорио толкова го мрази. Питаше се дали този мъж ще представлява проблем, истински проблем, за който да се притеснява. Господ знае, че си имаше достатъчно проблеми, не му трябваша неприятности с този лигльо, чиято съпруга, омъжена за него само от десет месеца, преди няколко часа бе съблазнила чужд мъж. Маркър безшумно се върна в стаята си. Рамото го болеше и се чувстваше замаян.

Все още нищо не беше разбрал за холандците. Но беше сигурен, че трябва да се махне оттук.

Нюзрумът на „Бостън Трибюн“

Бостън, Масачузетс

1 март 2001

Едва от вчера е тук, а проклетият телефон не престава да звъни. Рафаела го грабна след третото позвъняване, притисна го между рамото и ухото си и продължи да чете статиите, които бе изровила от библиотеката на Трибюн относно контрабандата на оръжия. Не беше много, но и това ставаше за начало.

— Рафаела Холанд ви слуша.

— Здравсти. Логан е.

— Летището ли?

Това беше стара шега между двамата и вече не ѝ беше смешно, но беше го изрекла по-скоро по навик.

— Точно така. Първа класа. Къде беше? Какво става?

Тя затвори очи. Съвсем беше забравила за помощник-прокурора Логан Мансфийлд.

— Някаква кола блъсна майка ми. Заминах още в петък.

— О! Как е тя?

— Много зле — гласът ѝ трепна. — В кома е.

— О, съжалявам, Рафаела. Хайде да се видим довечера. Минаха две седмици, искам да говоря с теб.

Тя ухапа долната си устна, взирайки се в статията, която държеше в ръка. Отнасяше се за някакъв скандал в Швеция. „Бофорс“ продаваха нелегално оръжия на Иран и Ирак. Не особено добра препоръка за Нобеловите индустрии, помисли си тя. Логан издаде нетърпелив звук и тя изрече бързо:

— Разбира се, ела у нас към осем. Трябва да се разчисти хладилникът, тъкмо ще ми помогнеш.

Той се засмя и затвори.

Не трябваше да го каня, помисли Рафаела и поклати глава. Двамата с Логан Мансфийлд се познаваха от почти три години. От време на време бяха любовници, от време на време — приятели, в други моменти — съперници, но никой от тях не искаше да се обвързва. Това чудесно ги устройваше и двамата.

Прочете за аферата Ирангейт в Италия, за завода за оръжие „Борлети“ в Северна Италия, който нелегално продаваше мини и други оръжия на Иран. Господи, колко сложно, какви машинации са необходими, за да изнесат нелегално оръжията от точка А до точка Б.

Четеше за сертификатите за крайния потребител, фалшиви от край до край, за различните начини за прекарване на оръжията — на мините, на конвенционалните оръжия, в сандъци с етикети „Медицинска апаратура“ или „Селскостопански агрегати“... Списъкът беше безкраен. И изобретателността на престъпниците — безкрайна. А в Съединените Щати Федералната митническа служба беше единствената бариера пред тях.

Освен за „Борлети“, в статията ставаше дума и за други търговци на оръжие. Сред тях най-накрая Рафаела откри това, което търсеше — Доминик Джовани. Зачете внимателно:

„... малко се знае за Джовани, който е американски гражданин. Предпазват го многобройните му посредници и упоритата му анонимност. Говори се, че неговата сила и влиянието му са далеч по-големи от тези на Робърт Сарем или Родерик Оливие. Води операциите си от своето имение на собствения си остров на Карибите...“

— Заминаваш ли, Рафи?

Тя вдигна очи към Ал Холбайн.

— Трябва ми малко почивка, както ти казах. Чарлз също е на мнение, че се нуждае от това. Всеки ден ще му се обаждам, за да ме осведомява за състоянието на мама.

Не искаше да лъже Ал, точно както ѝ бе неприятно да лъже и Чарлз.

— Ако това е просто ваканция — натърти думите Ал и застана пред нея така, че я закри от очите на Джейн Малори. — Остави го това влюбено момче, — додаде той — просто е ревнив.

— Дадено. Понякога е много хубаво, че тежиш сто кила, шефе.

— А всъщност къде отиваш, хлапе? И защо? Можеш да ми кажеш и истината. Нали знаеш, че ще разбере, ако ме лъжеш, Рафаела.

Рядко се обръщаше към нея с цялото ѝ име. Това я накара да се замисли. Да не е говорил с втория ѝ баща? Но какво значение имаше това? В момента Чарлз не можеше да прояви каквато и да е интуиция, бе съсредоточил всичките си сили върху майка ѝ; не знаеше какво е

намислила да прави доведената му дъщеря. Тя много бе внимавала да не се издаде.

— Отивам на почивка. Отдавна отлагана почивка. На Карибите. За две седмици. Да не ревнуваш? И не те лъжа.

Той не отговори, само я изгледа внимателно. Хвърли поглед към купчината статии на бюрото ѝ.

— Нали ще пратиш картичка?

— Разчитай на това. Ще се опитам да намеря картичка с надпис „Мъжете са прасета“ специално за теб.

— Майка ти все така ли е?

Рафаела кимна, сълзи пареха по клепачите ѝ. Колко смешни и повърхностни изглеждаха трескавите ѝ действия по аферата Фреди Питоу, в сравнение с това, което възнамеряваше сега да направи. Ал я потупа по рамото.

— Изчезвай оттук. Сега съм докопал Лари Бифорд... той ще те замества, докато се върнеш.

Тя усети някакъв странен изблик на параноя, смесен с огромна доза несигурност.

— Добър е — чу се с учудване да изрича.

— Аха, най-добрият — каза весело Ал. — Почини си хубаво, хлапе.

Загледа го как се отдалечава с лекота въпреки килограмите и си пробива път през гъсто наредените бюра. Изглежда не забелязваше постоянното бръмчене в нюзрума, не забелязваше и младия спортен репортер, който подметна една футболна топка към редактора на забавните страници. Тя профуча на няколко сантиметра от ухото на Ал.

— Ти си знаеш, Ал — изрече тя шепнешком. Успя да се изниже от редакцията на „Трибюн“, разменяйки възможно най-малко думи с Джийн. Той ѝ кимна сковано, а тя весело му подхвърли: „Скоро ще се видим“.

Брамертън, Масачузетс

1 март 2001

Логан се мотаеше насам-натам из всекидневната на Рафаела, следваше я от стаята в кухнята и обратно, въртейки в ръце една отварачка за консерви.

— Добре, Логан, какво има? — запита тя накрая, отмествайки поглед от стопленото в тенджерата ядене. — Държиш се странно. Уморена съм, нямам настроение и се тревожа за мама. Какво те е прихванало?

Това го накара да замре. Логан — още един образец на белия англосаксонец, осъзна тя докато го разглеждаше. Рус, със сини очи, висок, слаб, не лош любовник, с чувство за хумор, а сега... сега просто искаше той да си признае какво го тревожи. Беше уморена, полудяла от тревога за майка си и изплашена от онова, което знаеше, че предстои.

— Питоу — каза той, сякаш това обясняваше всичко.

Рафаела сипа яденето в две картонени чинии. Трябваше да ядат бързо, иначе сокът щеше да ги размекне. Сложи на масата бутилка бяло вино и извади няколко стари бели хлебчета.

— Сядай и да започваме, преди да е изстинало.

— Питоу — повтори Логан, след като преглътна две хапки.

— Какво за него? Фреди или Джоуи?

— За тях. За двамата.

Той хапна още една хапка. Рафаела го изгледа.

— Целуна ме за добър ден така, сякаш искаше да ми отхапеш езика. Какво се е случило, Логан? Да не е във връзка със заминаването ми?

От изненадания израз на лицето му тя разбра, че той още не е схванал, че тя тръгва.

— Къде отиваш?

— Махам се. Трябва да си почина.

Последния път, когато отидоха заедно на почивка бяха първо в Атина, после — на остров Санторин.

— Разбирам — кимна Логан. — Добре, Рафаела, това, което направи, беше мръсна работа. Непрофесионална. Не беше честно към никого. Надявам се, че няма пак да ни извъртиш подобен номер.

— Какъв номер? За какво приказваш?

— За Питоу. Заобиколи полицията, не спомена и дума пред мен, както и на никого от канцеларията на прокурора. Нищичко. Държа се безотговорно, непрофесионално. Правеше се на великата детективка и точно това вбеси всички. Изложи на риск делото на прокуратурата, можеше да унищожиш защитата на Питоу, да настроиш съда. Можеше всичко да съсипеш.

— Разбирам — каза тя и наистина разбираше. Усмихна му се. — Да, сега наистина разбирам, Логан. Прости ми. Едва сега ми става съвсем ясно, че полицията не е била съвсем довольна от разследването... да, изобщо не е била довольна. Просто са си дали почивка, след като са получили признанията на Фреди. Разбира се, съдираха си задниците да намерят Джони Питоу. Няма да повярваш колко много хора бяха впрегнали за случая. А колкото до канцеларията на прокурора, изобщо не си направиха труда да вкарат Фреди в държавната лудница. Сякаш не бяха довольни, че клането изглежда толкова банално, и...

— Без сарказъм, Рафаела. Много добре знаеш, че това, което направи, беше погрешно и глупаво. Просто искаше да привлечеш вниманието единствено върху себе си. А аз бих могъл да използвам поне част от твоята поверителна информация, нали така? Можеше да ми се обадиш, да ми кажеш какво правиш, какво си открила и аз щях да се погрижа за нещата. Така, както трябва, по надлежащите канали, да предпазя всички и...

Рафаела стана от масата и изрече много бавно:

— Дватамата с теб, Логан, се познаваме от около две години. През повечето време ни беше забавно, всеки уважаваше кариерата на другия. Поне аз така винаги съм смятала. Сега искам да си взема душ.

Той отвори уста да възрази, но тя го възпря с вдигната ръка.

— Полицията пусна топката, а канцеларията на прокурора изобщо не я пое. Медиите пощуряха от възторг, че разполагат с покъртителен материал за новините си. Но в действителност на никого не му пукаше. Никой не се интересувахе дали този нещастник — Фреди Питоу — не страда заради чужди грехове. Никой не се интересувахе дали едно единадесетгодишно момче ще се прибере. Никой. Ти си един лицемер, Логан, и ревнуваш, защото не направи това, което трябваше да се направи, което направих аз. Сега напусни апартамента и живота ми.

— Намерила си друг мъж, който повече те привлича, така ли?

Колко самонадеяни са мъжете, помисли Рафаела, удивена от логиката му. Не я бе слушал, не бе чул и дума от това, което тя бе казала. Смяташе, че има друг мъж. Така да бъде.

Логан я видя да се усмихва и разбра, че е по-добре да си тръгне, преди да е казал нещо, което окончателно ще го отблъсне от нея. Не

искаше да си спечелва неприятел в нейно лице. Не би било добре за човек, който мечтае за мястото на главен бостънски прокурор. Но нямаше да я остави съвсем да ѝ се размине.

— Кучка — изхриптя той, хвърли салфетката на пода, грабна палтото си от облегалката на стола и изфуча към входната врата.

— Доколкото разбирам — въздъхна Рафаела, оглеждайки разхвърляната си кухня, — в този момент скъсах последната от връзките си.

В осем часа на следващата сутрин тя летеше към Маями. Беше развълнувана и уплашена.

Улови се, че се пита, за кой ли път, как е възможно един мъж, независимо какъв е, да не се заинтересува достатъчно, за да разбере името на собственото си дете. Нещо повече — той не подозираше, че не е вписан като баща на момичето в удостоверението за раждане. Нито пък бе разбрал истинската фамилия на майка ѝ.

Това донякъде я улесняваше, защото не я принуждаваше да лъже. Можеше спокойно да използва истинското си име.

Любопитството към баща ѝ бе започнало да я разяжда и това я притесняваше, защото не искаше омразата ѝ към него да намалява; не искаше да губи фокуса на мислите си; не искаше да загуби остротата си. Той не заслужаваше уважението ѝ, не заслужаваше нищо, но тя трябваше да го види, да го изучи. За да види себе си в него? Сама да разбере дали наистина е покварен до дъното на душата си или у него има нещо добро? Трябваше да разбере.

ГЛАВА ПЕТА

Островът на Джовани

Март 2001

Маркърс работеше равномерно, без да спира, докато Мелиса Кей Роунър, известна като Пърк, помощничката във фитнес залата, не хвана ръката му и не каза:

— Стига, супермен.

Той погледна бебешкото ѝ лице, увенчано с ореол от объркани розови къдрици, и пусна една измъчена усмивка. Пърк беше на двадесет и три години, висока, с дребна кост и големи гърди, имаше черен колан по карате.

— Трябва да си възвърна въртеливото движение в рамото, Пърк.

— Няма нужда цяла седмица да се мориш. Дай си почивка. Така нареди доктор Хаймс. Предупреди ме да не се пресилваш. Какво все пак се случи? Да не би да са ти забили нож в гърба?

— Какво по-точно ти каза доктор Хаймс?

Пърк вдигна рамен и погледът ѝ се зарея към тридесетгодишния влиятелен банкер от Чикаго, който тъкмо се бе изтегнал по гръб за следващите си упражнения. Не бе в особено лоша форма.

— Каза, че си се наранил, като си изпробвал някаква машинария в имението на господин Джовани, и си се опитал да се самоубиеш, като се опитваш да си възвърнеш формата. Затова престани. Най-добре ще е да ида да видя господин Скенлър. Той не е чак толкова нафукан като теб, шефе, но ще се справи.

Маркърс загледа как Пърк се отдалечава, плъзна очи по слабото ѝ тяло, облечено цялото в черно, с розови калци и така удобни за щипане бедра, че от време на време дори на него му се прищяваше наистина да ги щипне. Банкерът няма шанс, освен ако не е женен, а той не беше, иначе Пърк нямаше да се издокара толкова заради него. Той щеше добре да си прекара ваканцията. И понеже Пърк не обичаше да играе хазарт, богатият млад банкер вероятно щеше да си спести цял куп пари, като си остане в леглото и се държи далече от казиното.

Маркърс въздърхна и отново раздвижи полека рамото си. Беше по-добре, но Пърк имаше право: днес се беше пресилил. Взе душ и се облече както обикновено — с бели къси панталони, бледосиня риза „Армани“, която подчертаваше физиката му, с откопчана яка, за да се показват гърдите му. Преди две и половина години Доминик му бе заповядал да изглежда като човек с много пари, да се държи очарователно и да върши много работа.

— Трябва да изглеждаш като тайната мечта на всяка жена, да се държиш като безцеремонен мъжкар с всички мъже; и да управляваш курорта и казиното така, сякаш са комбинация между нирвана и помийна яма, сякаш са единствени на планетата, а ти притежаваш пет процента от тях.

Коего беше вярно.

Маркърс излезе от задния вход на фитнес залата, попадайки в прегръдката на обърканите хибискуси, бугенвиллии и орхидеи, които растяха нагъсто покрай алеята. Въздухът бе изпълнен със замайващ свеж аромат. Макар че всяко растение в курорта беше подрязвано в съответствие със строг годишен календар, все още всичко изглеждаше така, сякаш, ако не внимаваш, някой дебел зелен клон може да те плесне през лицето.

Чувстваше се уморен. Едва преди три дни се беше върнал от имението и нещата тук не вървяха. Всички имаха проблеми, секретарката му Кали се мотаеше с нацупена физиономия, неизвестно поради каква причина, очакваха госпожа Мейнард да дойде от Атланта, Джорджия със собствения си самолет „Чесна“ и той трябваше да я посрещне лично. При последното си посещение преди шест месеца, госпожа Сесили Мейнард се бе опитала да се напъха в панталоните му. Маркърс се молеше от все сърце този път да не повтори опита си. Сети се за Ханк, единият от двамата биячи в казиното. Ханк би се зарадвал да получи някой и друг допълнителен бакшиш.

Маркърс се бе съгласил да управлява Порто Бианко само, за да бъде близо до Доминик Джовани, да стане част от неговата организация. Минаха почти две и половина години от живота му, но не можеше да се похвали с много. Знаеше, че Доминик е един от най-влиятелните международни търговци на оръжие. Знаеха го и от Федералната митническа служба на Съединените Щати. Той обаче още

не разполагаше с достатъчно доказателства, които да убедят съдебните заседатели. Много пъти бе имал възможността да хване натясно Джовани... Сега му бе спасил живота. Беше го направил нарочно, помнеше, че сделката му с Хърли и федералните агенти беше да им предаде свидетелства срещу Джовани, неопровержими свидетелства, въз основа на които да го тикнат в затвора до края на мизерния му живот. Федералните го искаха жив, не им трябваше труп. Маркър също искаше правосъдие... през повечето време. Но дори ако Доминик умреше, ужасното беше, че организацията щеше да продължи да съществува начело с Делорио. Това беше най-вероятният изход.

Странно — как ли се бяха отровили двамата холандци? Още по-странен беше фактът, че Доминик избягваше да говори за случилото се. Не беше обелил и дума пред Маркър и той си бе тръгнал обезсърчен, слаб и раздразнен. Не беше научил нищо ново. Какво означаваше „Витсавия“? Организация? Или нещо друго? Бе тръгнал веднага след закуската, на която Пола много спокойно бе прокарала пръсти нагоре по бедрото му, докато разказваше някакъв виц, а съпругът ѝ Делорио седеше точно до нея.

— Маркър, побързай, госпожа Мейнард вече се приземи!

— Добре — каза той и забърза. — Идвам, Кали.

Щеше да докопа Ханк, който се възстановяваше от сексуалния маратон с Глен — много жадна дама от Сан Антонио.

След шест часа — в десет часа вечерта — Маркър се стовари на леглото си. Не му пукаше дали жените са си помислили, че е луд да ги изостави, или мъжете са решили, че е смахнат, задето бе пренебрегнал боксовата среща, предавана от Лас Вегас по гигантския екран на телевизора. Толкова беше изтощен, че едва местеше краката си. Що се отнася до Ханк, представи си, че на младежа изобщо не му се спи. Сесили си я биваше.

Маркър заспа неспокоен сън. И засънува съня, който го преследваше от двадесет години насам.

Той се променяше с годините. Все още беше онзи момчешки сън, но вече белязан с опита на мъжа. Развиваше се пред него като филм, започваше лесно, бързо, с реални сцени като картини, течащи пред него от родния Чикаго, стария му квартал, онова отдавнашно лято.

Едно момче, слабо, кльощаво, с невинна душа, което вярваше на всички. Приятно хлапе — така го рисуваха всички тези сцени. Единствено дете на двама любящи родители, с добри успехи в училище, добър спортист, с две думи — образцово американче. Наивно дете.

После филмът започваше да се върти с бясна скорост, нещата се объркваха, натрупваха се едно върху друго, но въпреки това оставаха ясни и ужасяващи.

Баща му — Райън О'Съливан, „Захапката“ — вестникар, интелектуалец, мъж с тесни рамен, фанатично предан на истината. Виждаше го сега как побутва очилата си, които винаги се смъкваха по тънкия му нос, виждаше майка си — Моли, висока жена с едра кост, по-силна от съпруга си — как се навежда над него, за да бутне очилата му и леко захапва върха на носа му с белите си зъби. Наричаха го „Захапката“, защото захапеше ли нещо, не го пускаше.

Когато „Захапката“ попаднеше на следа, ровеше като побеснял булдог, не се оставяше да го разубедят. Ако трябваше, щеше да вземе интервю и от дявола, само и само да стигне до истината и после да я отпечата.

Единадесетгодишният Маркърс нямаше търпение със своя старец. Него изобщо не го биваше с футбола. Можеше да му помага по математика, но по принцип беше много зает. Моли губеше ума и дума, щом видеше написани символи като хикс и игрек. Но той обичаше баща си; баща му знаеше историята на всички професионални бейзболисти на света.

Още сцени, още по-ярки, по-червена и по-гъста кръв, която бликаше и течеше по всичко, в очите му, стичаше се в носа му, устата му, задавяше го, така червена, толкова много, цялата кръв на баща му...

Маркърс изстена, извика и стреснато подскочи в леглото. Пот се стичаше по врата му и под мишниците му. Господи, никога ли няма да се отърве от това? Едва дишаше. Рамото му туптеше с тъпа болка. Страх стискаше гърлото му. Стаята беше студена, климатикът беше пуснат на най-висока степен.

Той потрепери, метна завивките върху себе си и се сви под тях.

Никога ли нямаше да спре това?

Знаеше отговора, да, знаеше го. Успя да забави дишането, казвайки си, че вече не е изплашеното единайсетгодишно момче. Беше възрастен и слава Богу, се бе събудил, преди сънят да бе стигнал до обикновения си край.

Но го беше страх да заспи отново. Погледна дигиталния часовник на нощното шкафче. Пет часа сутринта. Не се поколеба, стана и влезе в банята. Остана под горещия душ, докато водата не започна да го щипе.

После отиде да потича.

Тъкмо се бе разсъмнало, розови и бледосини облачета изпъстриха утринното небе, невероятното карибско небе, под което блестеше белият пясък на плажа. Гледката беше красива и бе толкова тихо, че той чуваше как бие собственото му сърце. Тичаше равномерно, вдишвайки и издишвайки свежия чист въздух. Питаше се как ли е било преди неколкостотин години, когато хълмовете и планините са били покрити с полета захарна тръстика, които са се простирали от най-високите точки почти до морето, а черните роби, докарани от португалците, са превивали гръб над стъблата, потейки се под горещото карибско слънце. Полетата бяха изчезнали много преди края на миналия век; петимата собственици си бяха заминали, след като бяха продали земята, докато един човек, богат янки търговец, който искаше да направи впечатление на френската аристократка, за която се бе оженил, не бе откупил целия остров. Повечето от туземците, които бяха родени на острова, също се бяха изселили на други острови, най-вече на Антигуа и Сейнт Китс. Тук сега беше останало малко от туземната култура; никакви писмени паметници; никакви ритуали или традиции. Но пък нямаше и бедност, не и на острова на Джовани. Всички туземци, които бяха останали тук, имаха работа, получаваха добра заплата и бяха осигурени с прилични жилища.

Маркърс подпря лакътя си с ръка, за да намали болката в раненото рамо. Вдигна поглед и видя пред себе си една жена, която тичаше с равномерна и гладка стъпка. Намръщи се, много му се искаше сега да бъде сам — поне веднъж да не му се налага да говори по задължение с някой гост. Понамали темпото едва-едва. Жената имаше дълги крака; щеше да я остави да го задмине; тя изчезна зад един завой на около стотина метра.

Когато и той стигна до завоя, инстинктивно се огледа, но не я видя. Да не би толкова да е избързала, че вече да тича през джунглата обратно към вилата си?

Надяваше се да е така. Продължи да тича, без да бърза, усещаше, че и сърцето му бие равномерно, по косата му се стичаше пот. И се улови, че я търси с поглед. Възможно ли беше да е станало нещо? Тя не тичаше толкова бързо. Изведнъж спря.

Жената седеше между няколко големи камъка близо до брега, свила колене до гърдите си и заровила глава в длани. Някаква книга лежеше на камъка до нея. Тя имаше червена коса — всъщност по-скоро медночервена, с леки кестеняви и руси блясъци, събрана на опашка, — червена лента опасваше челото ѝ. Беше облечена в червени шорти и размъкната памучна тениска.

Тя плачеше. Издаваше ниски стонове, които сякаш идваха някъде дълбоко от недрата ѝ, сякаш не можеше да ги понесе. Сърцераздирателни стонове — душата ѝ плачеше, както би казала майка му Моли.

По дяволите! Тя не го беше чула. Помисли да не ѝ се обажда. После разбра, че не може. Спря и полека се приближи към нея.

Клекна пред жената.

— Добре ли сте?

Тя рязко вдигна глава и се вгледа в него с изненада в очите.

— Съжалявам, ако съм ви стреснал, не се плашете.

— Не съм се изплашила — каза тя и той разбра, че беше вярно.

Очите ѝ бяха светлосини, с едва забележим сив оттенък в ранната утринна светлина.

— Извинете ме за намесата, но ви видях тук. Добре ли сте? Мога ли да направя нещо?

Беше млада — може би около двадесет и пет години, предположи той. По лицето ѝ имаше петна от сълзи. Беше удивително красива, дори така, подсмърчайки, със зачервени и подути от плач очи, с мокра от пот коса, без никакъв грим по лицето.

— Добре съм, благодаря ви. Тук е много красиво. Помислих, че никой, който е с всичкия си, няма да стане и да излезе толкова рано навън. Но човек не знае, нали?

— Да, така е. Аз просто много се учудих, като ви видях.

Тя леко се дръпна назад, после се изправи. Не беше особено висока, стигаше му едва до брадичката.

— Извинете, че ви обезпокоих — каза той, питайки се какво ли й се е случило.

Може би някой мъж. Обикновено беше това. На лявата си ръка нямаше халка. Да, със сигурност е някой мъж. Кимна и се отдалечи.

*Дневникът на Маргарет
Бостън, Масачузетс
Март 1991*

„Срещнах мъж, който не е самохвалко. Не е лъжец. Този път съм съвсем сигурна. И ти го харесваш, скъпо мое момиче. Той се казва Чарлз Уинстън Рътлидж трети. Как ти се струва това?

Той е много богат — богатството му е по-старо от това на моите родители, — много е мил и нещо, което наистина не мога да повярвам: като че ли наистина те обича. На четиридесет и шест години е и има две деца. Една омъжена дъщеря и син — Бенджамин — студент в Харвард. Вдовец е. Жена му май е умряла от рак преди четири години, бедната. И той притежава вестници, не знам вече колко на брой, не може да понася корпорациите като «Ремингтън-Кауфер», които купуват вестниците и ги правят да си приличат като зайци. Закачам се с него и го питам с какво неговите вестници са по-различни. Той меси ли се в политиката им? Има ли си собствени политически пристрастия и вестниците отразяват ли ги? И това доста го дразни. Всички тези разговори се случват, след като ти си легнеш, Рафаела.

Тогава започваме да се целуваме и той е добър, много добър. Аз съм жена на трийсет и шест години, казвам му, в разцвета на възрастта си. Тревожа се, продължавам, че той е превалил вече хребета на годините си и не се интересува от физическите неща. Ах, Рафаела, толкова е прекрасно!

Срещнах го на плажа в Моунтаук Пойнт. Просто бях се отбила там, защото бях чувала, че е интересно място. Наистина е така. Самият край на Лонг Айленд. Помниш ли онзи уикенд? Бяхме отишли на гости у семейство Стрейърз в Съдсбъри. Той тичаше и налетя на мен, буквално. Събори ме. И когато протегна ръка, за да ми помогне да стана, нещо се случи с мен, нещо щуро. Аз се закикотих, поех ръката му, извадих го от равновесие и го дръпнах долу. Той беше толкова учуден, че няколко минути нищо не успя да каже. А аз лежах там и се кикотех като луда.

И тогава той ми се усмихна, търкулна се върху мен и ме целуна.

Това беше преди три седмици. Помоли ме да се омъжа за него и аз му казах, че вероятно ще се съглася, защото той прави чудесни пържоли на барбекю, стои буден през повечето нощи, за да се люби с мен, и не хърка прекалено много. Ще говоря с теб тази вечер за това. Знам, че ще се радваш за мен този път.

Ох, нека престана за момент тази история за истинската любов. Справих се с него, Рафаела. Най-накрая се справих с Гейб Тетуайлър. Наех детектива, който ми трябваше Кланси, — и той излови Гейб в Шрийвпорт, Луизиана. Все още се занимавал с недвижими имоти и имал пари. Кланси открил някакви негови тъмни афери, вероятно Гейб е изнудвал една омъжена жена, когато е бил в Ню Орлеан. Във всеки случай, в Луизиана той се е забавлявал доста добре с една жена, но по-специално с единадесетгодишната ѝ дъщеря. Кланси не се намесил, просто изнамерил много снимки на Гейб как се гаври с малкото момиче. Тогава отишъл при майката и двамата посетили полицията в Шрийвпорт. Гейб е в затвора и го очаква присъда. Това ме кара да се чувствам много добре, сякаш най-накрая съм направила нещо в живота си както трябва. Надявам се ти да си забравила този неприятен епизод. Ти си толкова умна и щастлива, въпреки всичките пубертетни хормони, които разтърсват тялото ти.

Април 1991

Днес го видях в центъра на Мадрид да излиза от един бутик със загоряла кожа, блестящи очи и една жена под ръка. Аз съм тук на меден месец, а видях Доминик. Не е честно.

Не съм казвала на Чарлз нищо за Доминик. Той смята, че първият ми съпруг Ричард Дорсет е почтен човек, чийто живот е бил трагично прекъснат. Приема историята, че съм сменила моето и твоето име, и, че сме приели моето моминско име Холанд.

И ето го тук Доминик — смее се и поема плика с покупките от тази жена; тогава вдигна очи и ме погледна. Погледът му пробяга по мен, както би го направил всеки мъж; след това се обърна пак към жената, която сигурно не беше по-възрастна от двадесет и две години. Той не ме позна. За него бях абсолютно чужда жена. Стоях там под горещото испанско слънце, вирах се в тях неподвижна и сълзи течаха по лицето ми; тогава Чарлз, който вървеше до мен, видя, че нещо ме е уплашило.

Превърнала съм се в лъжкиня, много добра лъжкиня. Казах на Чарлз, че внезапно съм получила спазъм в левия прасец и ужасно ме боли. Той ме взе на ръце, сложи ме да седна на един стол в близкото кафене и разтри прасеца ми, докато аз не му казах, че съм по-добре.

Какво става с мен? Мразя този мъж, заклевам ти се. Мразя го, страхувам се повече, отколкото обичам Чарлз. Но не повече, отколкото обичам теб, Рафаела.

Трябва да престана с това! По дяволите, години наред той беше извън живота ми. Но и сега ми изглежда невероятно красив. Сигурно е връстник на Чарлз, но годините не са променили това, което представлява всъщност. Изглеждаше като аристократ с този негов издължен нос, с високото си стройно тяло, тънките ръце, изключително красиви нокти, безупречните дрехи, с косата — черна, както тогава, с изключение на леко побелелите слепоочия, които само го правеха още по-привлекателен. И

светлосините му очи. Твоите светлосини очи, Рафаела, с лек сив оттенък, може би, ако човек се вгледа повнимателно. Той не ме позна. Гледаше през мен.“

Островът на Джовани

Март 2001

Рафаела наблюдаваше мъжа, който тичаше по плажа. Още един летовник, излязъл рано-рано. Е, той прояви достатъчно любезност бързо да я остави на спокойствие. Много мило беше от негова страна и това, че спря, когато разбра, че тя плаче.

Извади тениската от шортите и потърка очи. Да плаче, ама че глупост. Плачеше заради болката на майка си, която сега бе станала нейна. Но тук се примесваше и нещо друго — нейният баща, мъжът, чиято кръв течеше у нея. Защо я болеше толкова много?

Майка ѝ я бе защитавала през всичките тези години. Майка ѝ, която още лежеше в онова болнично легло, с всички тези ужасни тръби, които омотаваха тялото ѝ и я правеха безпомощна.

Но тя, Рафаела, не беше безпомощна.

Скочи на крака. Вдъхна красотата, която я обкръжаваше. Беше се разсъмнало, слънцето блестеше ярко, мекият въздух едва докосваше лицето ѝ, откъм морето се носеше лек бриз с дъх на сол. Тя си пое дълбоко дъх, взе четвъртия том от дневника на майка си и се затича обратно към курорта.

Това беше невероятно място. Площадката за кацане не приемаше самолети, затова тя бе долетяла вчера следобед до Антигуа и оттам бе наела частен хеликоптер да я докара до острова на Джовани, познат повече с името си Порто Бианко. В Антигуа бе узнала, че повечето хора, посещаващи острова, имат собствени самолети. Докато продължаваше да тича, си спомни как бе посетила пътническата агенция, за да резервира място на острова. Когато бе казала на Криси, че иска да отиде на Порто Бианко, тя бе вдигнала изненадано вежди:

— Порто Бианко? Искаш да отидеш там! Знаеш ли колко струва? И списъкът с чакащи сигурно е дълъг цяла миля, Рафаела. Да не си

получила някое наследство? А, забравих за твоя доверителен фонд. Добре, във всеки случай клубът е частен, пускат само членове.

И Криси заразправя за златните кранове в баните и как дори джакузитата били постлани със златни плочки. Имало много охранители, така че всички богати жени да могат спокойно да си носят диамантите и рубините без страх, че някой ще ги открадне. А казиното било по-елегантно, отколкото всички казина в Монако. Най-скъпият курорт в Карибите. Знае ли Рафаела, че е построен през 30-те години от един от най-големите холивудски магнати? Криси мислеше, че е Луис Б. Майер или може би Сам Голдуин, не беше сигурна. Но беше чувала, че той купил имението от онзи американски търговец, който се бил оженил за френска аристократка, а пък тя го зарязала заради един рибар от Антигуа.

Рафаела я бе слушала известно време, без да ѝ дойде на ум да каже на Криси, че Доминик Джовани е купил целия остров през 1997 година. Запита дали има някакви снимки на курорта и разбра, че няма. На това място нямало нужда да се развива нов бизнес. Бизнесът вървял от стари пари към още по-стари. Било нещо изключително, абсолютно частно, достъпно само за членове на клуба и техните семейства.

— О — каза Криси и сниши изкусително глас, — знам какво става. Искаш да си намериш някой красив партньор, нали така?

— Не, не смятам. Току-що скъсах с Логан.

— Остави Логан, нали си му казала да си гледа работата. Може би си скъсала с него, защото се е държал смахнато, нали? Чувала съм, че в Порто Бианко имало страхотни мъже и жени, ако разбираш какво искам да кажа. Мястото било изключително. Истински дворец на удоволствието, пълен с партньори от двата пола.

— Знаеш ли нещо друго за тоя курорт, например как мога да отида дотам? — колко трудно ѝ беше да зададе въпроса с равен небрежен глас.

Но Криси само бе поклатила глава.

— Познаваш ли някой от членовете? Това е единственият начин. Всичко, което ти разказах, съм го чувала от клюки от другите пътнически агенции. Нямам ни най-малка представа как се отива там. Рафаела, та ти трябва да си член на клуба, съжалявам. Спомням си как се смени собствеността през 80-те години — всичко беше западнало. После някой го купи преди няколко години... богат арабин или японец,

нещо такова, и изля там милиони долари да го възстанови, направи го, както е било през 30-те. Бих дала годишната си заплата или девствеността си, само и само да отида там поне за една седмица.

— Ти не си девствена, Криси.

— Пак си посещавала мъжката тоалетна, Рафаела.

Но в края на краищата, нещата се оказаха лесни.

Ал Холбайн не беше глупак. Бе разбрал, че Рафаела е получила достъп до информационната служба и че се е ровила в библиотеката на „Трибюн“. И тъй като бе търсила само неща, свързани с частните търговци на оръжие или с Доминик Джовани, или с Порто Бианко, не се наложи да се напруга много, за да стигне до отговора. Питаше се дали да не си поиграе с нея и да я поразпита какво е намислила, когато внезапно тя влезе в кабинета му.

— Какво има, Рафи? Не можеш да понесеш горещината в нюзрума ли? Ще трябва да свикнеш с това. Боже Господи, наистина ще се наложи.

— Не е това.

— Да не е Логан-Не-Знам-Кой-Си от прокуратурата? Създава ти неприятности ли?

— Логан е минало. Не, той няма нищо общо, не, нещата не са свързани нито с работата, нито с мъже. Реших, че ми трябва нещо повече от почивка. Искам да си взема отпуска, Ал.

Той я погледна смаян.

— Моля?

Рафаела се опита да се концентрира. Какво точно трябваше да му каже?

— Това свързано ли е с майка ти? Искаш да бъдеш с нея?

Тя се приготи да излъже; получаваше чудесна възможност. Но в крайна сметка се загледа във върховете на обувките си и поклати глава.

— Има ли нещо общо с Порто Бианко?

— Значи знаеш...

— Знам само какво си търсила. Защо се интересуваш от този остров? И от търговията с оръжие? А може би се интересуваш от Доминик Джовани?

Рафаела си пое дълбоко дъх.

— Можеш ли да ми помогнеш да попадна в Порто Бианко? Като посетител.

Сега дойде ред на Ал да огледа изпитателно Рафаела Холанд. Поблизко до ума беше да помоли втория си баща — Чарлз. Той само с едно щракване на пръстите щеше да я вреди за следващия полет до Карибите.

Но Рафаела молеше него, Ал. И той кимна бавно.

— Да, мога да ти помогна. Сенатор Мънро е член на клуба и ми е задължен. Важно ли е?

Рафаела се изправи.

— Най-важното нещо в живота ми.

Спря да тича. Бе поела по една тясна криволичеща пътека, една от десетината, които водеха от курорта до плажа и обратно. Запъти се към една от по-широките алеи, които водеха до малката ѝ вила. Освен луксозната централна сграда имаше още около четиридесет вилички и Ал бе успял да наеме за нея една от тях.

Тя беше тук, толкова близо до него! Имаше план, който бе обмисляла, но имаше над какво да поработи. Със сигурност щеше да успее. Просто трябваше да не се разсейва и да не оставя нищо да я отвлича от целта ѝ. Усети познатата смесица от страх и предчувствие, което накара сърцето ѝ да забие силно и ускори дишането ѝ.

ГЛАВА ШЕСТА

Островът на Джовани

Март, 2001

Рафаела изяде още един резен пита с грейпфрут. Устните ѝ бяха сухи и тя бързо глътна останалото кафе.

Закусваше в един от четирите вътрешни двора, засенчен от червените и пурпурни бугенвиллии. Бе седнала с лице към един от басейните, оформени като картата на Италия, по-близо до долната му част, където беше горещата вода.

В осем и половина сутринта навън закусваха едва пет-шест от гостите. Времето, както обикновено, беше доста топло за този час, небето беше безупречно чисто, въпреки че всяка сутрин около единадесет часа се изливаше силен порой, който траеше около двацет и пет минути, а после слънцето отново засияваше ослепително, сякаш нищо не се бе случило.

Тя вървеше бавно, оглеждайки гостите. Богатите хора изглеждаха различни от останалите простосмъртни. Бяха по-стройни от тях, по-равномерно загорели, с по-стегнати тела и нещо, което бе доста учудващо — дори тези на четиридесет и петдесет години нямаха бръчки по лицата си. Нито една гънчица целулит на нито едно женско бедро. Как успяваха?

Мъжете изглеждаха великолепно в белите си шорти за тенис и плетените леки пуловери, а жените, с дълги и стройни бедра, носеха ръчно рисувани копринени блузи с марката на „Лагерфелд“, къси панталони от „Армани“, шалове от „Валентино“ и сандали от „Тантри“ — поне тези произведения на дизайнерите разпозна тя от тридневния си ускорен курс по съвременна мода.

Всички изглеждаха разглезени и безупречни. Дочу наблизко разговор между мъж на около петдесет години и млада жена, която едва ли беше по-възрастна от нея. Отначало ги взе за баща и дъщеря.

Господи, каква наивница беше, те бяха любовници — младата жена неприкрито сложи ръка в скута му и започна да прави съвсем

недвусмислени движения.

— Още кафе?

Рафаела подскочи. Сервитьорката стоеше до нея и я гледаше развеселено.

— Ъ-ъ-ъ, благодаря.

— Изглеждат много по-сладки, отколкото са наистина, нали?

— Кой? Какво?

— Вашият грейпфрут — каза сервитьорката.

— О, да. Толкова е глупаво.

— И аз така се чувствах, когато дойдох тук. Това е дом за забавления. Не мислете, че е сексистко, защото не е. Ще видите и много възрастни дами с такива момчета, че няма да ви се вярва. Е, надявам се да си прекарате добре. Сигурна съм, че ще е така. Това е чудесно място.

— И аз се надявам — каза Рафаела.

Сервитьорката беше красива като манекенка. И като се сети за манекенка, надяваше се днес най-накрая да установи връзка с Коко Виврийо — френската любовница на Доминик Джовани, която беше бивша манекенка.

Рафаела излезе и тръгна да се разхожда из разкошните многоцветни градини. Сетивата тук тънеха в разкош. Толкова много цветове и листа. Тя наброи поне двадесет различни градинари. Те сякаш се сливаха със зеленината и работеха много тихо. Акри и акри прекрасни градини, които изобщо не приличаха на подредените английски паркове на Чарлз Рътлидж.

Имаше поляни за голф, тенис кортове, три басейна и, разбира се, прекрасното карибско море, което се плискаше по снежнобелите пясъчни плажове. Островът беше с неправилна, причудлива форма, малък, с площ само около три квадратни мили. На изток се намираше Антигуа. Курортът бе построен на източната страна на острова, а имението на Джовани беше от другата страна — на запад. Без съмнение беше райско кътче и то за много, много богати хора... и за нейния баща.

Рафаела предположи, че идеално се вписва в картината. Доверителният ѝ фонд изигра съществена роля, нейният втори баща беше един от най-богатите хора по източното крайбрежие, пък и тя винаги можеше да разпознае дреха на „Живанши“, например.

Върна се във вилата си — миниатюрна постройка в средиземноморски стил, с бели стени, сводове над вратите и покрив от червени керемиди. Бе заобиколена от яркожълти и розови хибискуси. Тук беше напълно сама. Вътре вилата бе обзаведена в стил късен барок, с тежко орнаментирани мебели стил Луи XVI, дървените подове бяха застлани с килими от кашмирска вълна и коприна.

Всичко е изключително, помисли Рафаела, докато отваряше златното кранче на мивката, чиято раковина беше от ръчно рисуван испански порцелан.

Отпусна си един час почивка, после се отправи към фитнес залата.

Каква фитнес зала, помисли тя, оглеждайки супер скъпата апаратура. Облече трико, което ѝ даде една любезна млада жена с розова коса и кревящо жълта лента в нея. Жената каза:

— Можеш да ме наричаш Пънк! Ще ти покажа всичко. Макар че, както изглежда, не ти е необходимо. Само не задавай въпроси.

Трикото беше бледосиньо, клинът също. Не си даде труд да сложи калците, смяташе ги за излишно труфене, още повече тук, на Карибите. Къде ли бяха местните жители, ако все още имаше такива на този частен остров? По едно време мерна три-четири чернокожи жени, които вероятно се грижеха за съблекалните. Бяха красиви жени, мълчаливи и дискретни и Рафаела се запита какво ли си мислят за това невероятно скъпо място.

Тя легна на мекия кожен дюшек на пода и започна упражненията. И докато се протягаше, погледът ѝ сканира всички присъстващи. Повечето бяха приветливи, особено мъжете. За трийсетина минути се запозна с пет-шест от тях.

Тъкмо бе преминала към следващото упражнение, когато го видя отново.

Беше същият мъж, който бе спрял рано сутринта при нея на плажа и се бе държал много любезно с една непозната, глупаво плачеща жена. Говореше с Пънк; после се засмя, потърка рамото си и се отдалечи към мъжката съблекалня.

Когато излезе оттам, беше облечен в шорти, маратонки и бяла тениска. Под тениската прозираше еластична превръзка на гърдите и

рамото му. Не я бе забелязала преди.

Беше добре сложен. На тридесет, тридесет и една, предположи тя, гъста черна коса и тъмносини очи. Да, беше много добре сложен, с мускулести бедра, точно каквито харесваше. Мъж, за когото добрата форма на тялото винаги беше от значение. Имаше силно волево лице, което издаваше едновременно характер и потайност. Беше мъж, който нямаше начин да остане незабелязан.

Той се огледа наоколо и я видя. Рафаела кимна и вдигна другия си крак. Маркърс се приближи към нея.

— Добро утро — каза той и протегна ръка. — Сутринта не ви се представих. Казвам се Маркърс Девлин.

Усмивката му също беше хубава.

— Аз съм Рафаела Холанд.

— Сега ли пристигнахте?

— Да, вчера следобед. От Бостън. Не мога да ви опиша какво е времето там...

— Да, знам. Бях в Бостън миналия месец. Премръзнах до кости.

Тя се усмихна.

— Ирландец ли сте?

— Обикновено на този въпрос отговарям, че съм наполовина ирландец, наполовина от Южно Чикаго.

— Мислех, че в Южно Чикаго живеят предимно чернокожи.

— Така е. И съм по католик от папата.

— Тогава защо, в името на папата, сте тук?

— Не ви ли харесва? Свободата да ходиш, където ти се иска? На мен ми се струва, че една красива млада жена трябва много да се забавлява тук.

— Ако майка ми знаеше, че съм тук, сигурно щеше да стане католичка и всеки час от деня да се моли за погубената ми душа. Е, точно тази сутрин не бихте повярвали какво видях...

Една черна вежда се вдигна въпросително. Той изглеждаше развеселен, чакаше я да довърши изречението, но тя не го довърши.

— Да? Какво казвахте?

— Само това, че видях двама души да се радват на свободата си. Колко интересен начин да бъде изказана тази мисъл. Освен, че единият човек изглеждаше достатъчно стар, за да бъде баща на другия. Извинете, сигурно ви звучи като стара мома от викторианската епоха, а

не съм такава. Прощавайте, но ще трябва да изпълня още двадесет вдигания.

Маркъс веднага разбираше кога го отпращат, но се изненада, защото не беше свикнал на това, особено от жените, и то от много богати жени, които получаваха това, което искат, в момента, когато го поискат. Той се отдалечи от нея с леко кимване през рамо.

Рафаела се учуди как така внезапно бе изпуснала нервите си. Нямаше представа кой е този мъж, а се бе държала така ужасно с него. Само дано не е един от тези партньори, за които си мислеше.

— Кой е този мъж? — запита тя Пънк, когато момичето дойде да ѝ помогне да нагласи тежестите.

— Кой? О, Маркъс. Нали е сладур? Иначе е ужасен инат, казах му да не се пресилва, а той...

— Искате да кажете... видях, че под тениската си има превръзка. Какво му се е случило?

— Не знам със сигурност. Доктор Хаймс — лекарят на курорта — спомена, че Маркъс се наранил на някакви уреди в имението. Но сега се опитва за една седмица да си върне цялата сила. Извинете ме, отивам да му направя забележка.

— Но кой е той? — каза Рафаела на себе си, като наблюдаваше Пънк, която отиде при мъжа и го дръпна за ръката.

Имението. Сигурно ставаше дума за имението на Доминик Джовани. Какъв беше този мъж? Да не би да е от хората на баща ѝ?

— Трябва ли ви помощ?

Беше Пънк, говореше на Рафаела, но очите ѝ стрелкаха останалите мъже, които се потяха и пышкаха, заети с упражненията си.

— Маркъс изглежда симпатичен.

Това привлече вниманието на Пънк и тя се вгледа отблизо в Рафаела.

— Хич не ми се ще да ти го казвам, скъпа, но ти не си негов тип. Няма значение колко си богата. Той не се задържа много тук, а пък ако се хване с някоя, то ще е дребничка брюнетка. Питам се дали не е имал чернокоса нисичка жена и тя не го е оставила или умряла, нещо такова...

— Нещо покъртително?

Пънк се засмя и вдигна рамен.

— Да. Нали разбираш, и аз се опитах, но той не се поддава. Казва, че човек никога не бива да си топи писалката в служебното мастило. Освен това съм била много млада за него. Представяш ли си? Жалко, бих се обзаложила, че мога да го направя много щастлив. Погледни нататък. Онзи мъж от Аржентина със смешния акцент. Кали — секретарката на Маркърс — та тя ми каза, че имал най-красивите пръсти и...

Пънк сви рамене отново. Рафаела понечи да каже нещо, но не отвори уста. Пънк беше истински извор на информация.

Но за съжаление Рафаела не можа да я измъкне от историите за сексуалните подвизи на аржентинеца, затова само кимаше от време на време. Накрая извикаха Пънк и тя се отдалечи. Упражненията на Рафаела бяха внезапно прекъснати, защото една малко по-възрастна жена — невероятно красива жена с дълга до раменете пепеляворуса коса — влезе в залата. Видя Маркърс и с бърза стъпка се насочи към него. Докосна рамото му и му заговори нещо.

Той ѝ отвърна. Потупа ръката ѝ над лакътя, сякаш я успокояваше. После се обърна, обясни нещо на Пънк и изчезна към мъжката съблекалня.

По-възрастната жена — Рафаела мислено зачеркна прилагателното, — жената беше на около тридесет и пет години, изключително красиво облечена, с високи изпъкнали скули, които ѝ придаваха лек татарски изглед, широка уста и извити вежди над невероятно зелени очи. Рафаела се вгледа в нея. Сърцето ѝ заби ускорено.

Жената беше Коко Виврийо — любовницата на Доминик Джовани. Беше много по-красива, отколкото на снимка, и това беше странно, защото от манекенките се изискваше да са не непременно красиви, но задължително фотогенични. Рафаела не можеше да повярва на късмета си. Полека се приближи към мястото, където чакаше жената, барабанейки с много дългия си маникюр върху един от луксозните фитнес уреди.

— Извинявайте, ужасно съжалявам, че ви безпокоя, но вие не сте ли Коко?

Коко кимна разсеяно, искаше ѝ се изпотената жена да я остави на мира.

— Много се възхищавам от вас. Вие сте най-красивата жена на света.

Коко все пак се смили.

— Много любезно от ваша страна, госпожице...

— Холанд. Рафаела Холанд.

Тя протегна ръка и Коко след моментно колебание я пое.

— Не мога да повярвам какъв късмет имам, че най-накрая се срещнах с вас. Вие тук ли почивате, Коко?

— Не, аз живея тук, на западния бряг на острова. Вие на почивка ли сте?

Рафаела се реши и поклати отрицателно глава.

— Ида, и не. Всъщност дойдох тук, за да...

— Кой е това, Коко?

Беше Маркърс Девлин. Гласът му не звучеше особено любезно. По-скоро с леко подозрение.

— Това е госпожица Холанд, Маркърс. Тя е една от нашите гостенки.

Маркърс бавно я изглежда. Беше си помислил, че е гостенка на курорта. Какво ли искаше от Коко? И той каза:

— Двамата с нея се запознахме рано сутринта и сега повторно, преди минута, при уредите.

— И аз тичам, както господин Девлин.

Какво общо имаше между тези двамата, почуди се Рафаела. Реши първо да се насочи към Девлин, защото бе усетила подозрението в гласа му, бе съзряла явното недоверие в очите му, когато отново бе погледнал към нея. Беше научила, че ако изненадаш някой мъж, той бързо проявява истинската си същност. А тя точно сега искаше да разбере какъв е той.

— Вие сте любител на тениса? Или на голфа? Или просто сте любител?

В гласа ѝ имаше предизвикателство и високомерие и Маркърс разбра, че тя го смята за някой от жребците на курорта. Но защо го напада? Не я беше предизвикал. Усмихна се и се задоволи да замълчи.

Коко изненадана отвори уста. Но Маркърс я изпревари, изричайки с лекота:

— Аз съм *любителят*, предполагам, че бихте могли да го кажете и така, госпожице Холанд. Или освен че ходите без сутиен, държите да

се обръщат към вас с „мис“?

Сега беше неин ред да получи доза високомерие. В това той беше по-добър от нея и, за да си даде малко време за реакция, тя вдигна брадичка.

— Да, държа на „мис“, а без сутиен е много удобно.

— И аз така си помислих. Сега ако ни извините, мис Холанд...

Този път той я отправяше. Сякаш бе престанала да съществува. Рафаела предположи, че си го е заслужила, но това не ѝ хареса. Сега трябваше да го накара да я изслуша и каза бързо:

— Чудесно беше, че се запознахме, Коко. Можем ли да обядваме заедно? Утре в двора с хибискусите? Много ще ви бъда благодарна. И има нещо специално, за което бих искала да поговорим.

Коко се поколеба за миг. После сви рамене и се усмихна.

— Значи до утре, госпожице Холанд. Приятен ден...

— Да, с някой любител по ваш избор — добави Маркърс. — Като се вземе предвид възрастта и външността ви, няма да ви струва кой знае колко.

— Ужасно грешите — присви устни Рафаела. — Няма да ми струва и цент.

Вярно е, помисли си Маркърс. Кимна на мис Холанд, хвана Коко под ръка и двамата излязоха.

— Държа се ужасно с нея, Маркърс.

Той не искаше да говори за младата жена и каза малко троснато:

— Тя е само една егоистична, богатата... знаеш какво имам предвид, Коко. И двамата сме срещали такива достатъчно много.

— Може да си прав, но все пак е гостенка. Никога не съм те виждала да се държиш така надменно и така рязко с гостенки. Питам се какво ли цели.

— И аз също. Не ми харесва, когато хората се държат така с теб. Сякаш само те е причаквала — и той вдигна рамене. — Може да си пада по запознанства със знаменитости.

— Не изглежда такава... О, Маркърс, ужасно съм изплашена. Трябва да направиш нещо!

— Спокойно, Коко. Да идем в кабинета.

Кали седеше на бюрото си и бързо стана при вида на Маркърс.

— Имам цял куп съобщения, шефе...

— След малко, Кали — каза той, вдигайки ръка. — Ще бъда с госпожица Виврийо в кабинета. Никой да не ни прекъсва. Ако се обади някой, дръж го на линията.

Кали не харесваше Коко, но успя да сдържи чувствата си. Питаше се дали манекенката няма да съблазни нейния шеф на бюрото му. Допускаше го. Кали, която беше родом от Сиу Сити, Айова, се бе превърнала в изтънчена госпожица само за две години. Последният ѝ любовник, някой си сеньор Алварес от Мадрид, ѝ бе разказал за курорта на острова и по нейно настояване ѝ бе намерил работа тук. И тя харесваше работата си. Сега спокойно загледа как Маркърс затваря вратата на кабинета.

Маркърс не харесваше антиките, поне не и тези тристагодишни френски старини, с които бяха претъпкани вилите. Кабинетът му беше последен вик на дизайнерската мисъл, целият в стъкло и хром, с чисто бял килим и кожени мебели в земни тонове.

— Искаш ли да пийнеш нещо, Коко?

Тя поклати глава.

— Не, нищо не искам. Става нещо с Доминик. Нещо наистина сериозно. Те вярваш ли, че холандците са се отровили?

Погледна я, без да казва нищо. И той се съмняваше, но това нямаше значение. Ами ако Доминик ги беше отровил? Може би беше получил исканата информация и после беше дал заповед да ги ликвидират така, че да изглежда като самоубийство? Може би искаше да заблуди някого? Не изглеждаше лишено от смисъл, макар че Маркърс не виждаше какъв е той.

— Защо мислиш така? — изрече той с лекота, сипвайки си чаша богато, гъсто ямайско кафе.

— Чух го по частния син телефон... сещаш ли се, онзи, който държи заключен в чекмеджето си.

— Да, знам.

— Аз... ами чух го да говори на някого за това. Беше бесен и повтори няколко пъти: „Добре, кретен такъв, който и да те е пратил да ме убиеш, ще се провалиш. Видя какво стана с холандците и с оная проклетата жена.“ Но Линк идваше и аз не можех да го оставя да заподозре, че подслушвам.

— Значи това са някакви други холандци, които са идвали на острова. Сделката върви ли?

— Каква сделка?

— Хайде, Коко, сделката с оръжията. Холандците трябваше да бъдат посредници, да дойдат тук и да финализират нещата.

— Доминик не говори с мен за бизнес, нали знаеш, Маркъс. И в интимни моменти също не мога да го накарам да се разприказва. Просто ляга и заспива.

— Значи някой е решил да го убие. Всичко е било планирано и това е било само първият опит. Аз мисля...

От най-долното чекмедже на бюрото му се раздаде леко бръмчене. Той довърши бързо:

— Проклетият ми пейджър. Чакай да видя, Коко — хвана я за ръка и я поведе към вратата на кабинета. — Опитай се да не се безпокоиш. Ще говоря с Доминик и ще те защитя. Не се тревожи.

Когато затвори вратата зад нея, Маркъс превъртя ключа и бързо се върна до бюрото. Отключи чекмеджето и веднага натисна два бутона един след друг, после взе слушалката.

— Девлин.

— Аз съм, Маркъс, Савидж. Като че ли може да е някой друг. Слава Богу, че си тук.

— Какво става? Не очаквах да се обадиш преди края на седмицата. Мама добре ли е?

— Моли е добре. Сега успокой топката, най-напред Моли ти изпраща много поздрави и се пита кога ще се върнеш в Чикаго при нея. Второ, компанията е наред — засега нямаме нерешими проблеми. Хърли ми се обади снощи. Тревожеше се, мислеше, че може да си мъртъв. Чуха се слухове, че имало покушение срещу Джовани.

— Да, така е. Доминик беше прострелян в ръката, но отърва кожата. Мен ме простреляха в гърба... Оправям се, не се тревожи. Наистина имаше удар, но още не знам кой стои зад него. Доминик все още не ми се доверява напълно, за да ми каже всичко. Опитвах се да открия нещо, преди да ти се обадя да докладваш на Хърли. Кажи на Хърли, че холандците бяха подставени лица, жената ги водеше — тя беше наемна убийца. Представи се с името Тулп. Висока жена, едра, към тридесет и пет годишна, с тъмнокестенява коса и големи гърди, действаше професионално с деветмилиметров автоматичен пистолет.

Професионалистка. Може би Хърли ще успее да я идентифицира. А холандците бяха същите, за които ти говорих. Когато стане истинската сделка, ще ти кажа, а ти ще се обадиш на Хърли. Сега имам работа, налага се да разреши една загадка. Нещо друго?

Чу се дълбока въздишка.

— Не, нищо. Нали ще се погрижиш за себе си, приятел? Оцеляхме през оная година в Афганистан... а бе, нали оцеляхме в колежа и във всичко след него — той се изсмя безрадостно. — О, мамка му. Не се проваляй сега, О'Съливан. Много нещо сме заложили на теб. А, да, Моли ти е намерила една хубавичка малка ирландка. Ще ти се обади в петък, може би ще ти съобщи нещо за жената.

И Савидж затвори.

Маркърс внимателно положи телефона на място, затвори чекмеджето и го заключи. На вратата се почука.

— Маркърс? Господин Линдъл е на трета линия. Има проблем с доставката на черен хайвер и...

— Ей сега идвам, Кали.

На Рафаела не ѝ се играеше хазарт, но гостите, изглежда, предпочитаха така да се забавляват вечерта — с хазарт и със секс, — затова се наложи да се направи, че се увеличи по „Блек Джек“ и рулетката. Бе ходила на пазар в Бостън, искаше ѝ се да може да се обади на майка си и да я помоли да ѝ помогне в избора на дрехите, но майка ѝ лежеше в кома в болницата „Пайн Хил“. Накрая се спря на един малък луксозен бутик, близо до Луисбърг Скуеър. След като похарчи осем хиляди долара, изглеждаше убийствено или поне така се надяваше. Вечерната ѝ рокля беше от въздушна материя, черна, без ръкави, придържана на талията от едно-единствено копче-катарама, украсена с огромен червен копринен цвят от хибискус. Към нея бе обула черни сандали с висок ток, под роклята имаше само едни черни бикини. Роклята падаше меко, откривайки красивата линия на гърдите ѝ.

— Този модел на „Каролина Ръом“ е направо чудесен — беше казала продавачката. — Мъжете пощуряват, иска им се веднага да се напъхат в деколтето, не мислите ли?

Рафаела се съгласи с това.

— Много скромна и същевременно страшно предизвикателна. Единственото ѝ бижу бяха огромни златни обеци.

— Нищо повече — беше казала продавачката. — Стилът е строг и романтичен, не бива да се претрупва.

Рафаела се чувстваше малко странно в новата си перушина. Но първият мъж, когото срещна, я изгледа така смаяно и с такова желание, че тя веднага се почувства по-добре. Можеше да понесе и това.

Бе успяла да накара косата си да се подчини на желанието ѝ и бе я събрала високо на тила, оставяйки няколко кичура да падат свободно около лицето ѝ. Имаше ли изтънчен вид? Изглеждаше ли така, сякаш тук ѝ е мястото? Надяваше се.

Веднага забеляза Маркъс Девлин. По отношение на красотата можеше да съперничи на жените в невероятния си черен костюм. Тъкмо омайваше две възрастни дами, които попиваха всяка дума, изскочила от устата му. Най-накрая бе разбрала, че той е управителят на Порто Бианко. Естествено, че познава Доминик Джовани. Но дали и той е престъпник? Дали работи с баща ѝ? Щеше да разбере. Той и Коко бяха отпавните ѝ точки.

Точно в този миг Маркъс вдигна очи и видя Рафаела Холанд, която изглеждаше достатъчно добре, за да я схруска, и достатъчно добре, за да се люби с нея до пълно изтощение. Собствената му реакция го изненада. Тази рокля беше зашеметяваща... поне на нея ѝ стоеше така. Първите срещи с тази жена не бяха предизвикали у него особено сексуално въодушевление. Още я виждаше седнала на онзи камък, с колене, свити на гърдите, и петна пот върху тениската, без никакъв грим и с подути от плач очи. Трудно можеше да си представи, че жената, която сега вижда, е същата. Тази тук беше достатъчно агресивна, за да се сближи с Коко; жена, с която човек не можеше да си играе и да отпрати току-така. И той се запита коя ли е тя. Още утре сутринта ще разбере всичко за нея. Може би е някаква отегчена богаташка.

По някакъв странен начин тя му напомняше на Кейтлийн — първата му жена, — дребничка ирландска девойка, която само на деветнадесет години се бе увлякла безпаметно по терористичните идеи на ИРА, в резултат на което преди шест години падна убита край Белфаст, след като бе избягала от скучния си млад американски съпруг Маркъс О'Съливан.

Той се обърна, за да се усмихне на госпожа Оскар Далмартин, богатата гръцка наследница, която си бе хванала петролен магнат от Тексас. Беше на двадесет и осем години, а съпругът ѝ, за когото се бе омъжила едва преди три месеца, гонеше осемдесетте. Тя веднага започна многоречиво да възхвалява предимствата на португалския екипаж, който бе наела за яхтата си. Маркъс ѝ пригласяше, а в паметта му изплуваха спомени, примесени с малко съжаление и малко вина. Ако двамата със Савидж не се бяха бяхтели по двадесет часа на денонощие заради тази нова компания, ако бе прекарвал малко повече време с Кейтлийн, ако я бе питал какво учи, с какво се занимава, ако я бе слушал, ако наистина я бе слушал... но не го бе направил. Беше твърде зает бизнеса, учението...

Всяка сутрин я бе целувал за довиждане, беше се любил с нея почти всяка нощ, дори ако се налагаше да я събуди, когато се прибере, а после тя бе избягала... Изглеждаше толкова отдавна. И накрая бе убита от бомбата на един терорист, поставена в автобус в Белфаст.

Спомни си онзи телефонен разговор. Той така и не каза на майка ѝ какво точно се е случило, само ѝ съобщи, че Кейтлийн го е оставила и се е върнала в Ирландия и че там е загинала при нещастен случай. Истини и полуистини. Животът беше пълен с тях. Може би и мис Рафаела Холанд, като всички други, носеше в себе си цял товар от полуистини. Беше млада, но изглеждаше странно напрегната, а ако се съдеше по погледа ѝ, можеха да ѝ се дадат много повече години от тези, на които иначе изглеждаше. Човек оставаше с впечатлението, че ѝ се налага непрекъснато да се съсредоточава, да си представя нещо, да съобразява и каквото и да беше, то явно значеше твърде много за нея.

Маркъс твърдо реши, че ще поговори с нея и ще се опита да спечели доверието ѝ. А защо не и да я въвлече в леглото си? Тази мигновена мисъл — не, това беше решение, беше нещо, което искаше — го изненада. Може би защото жена, получила достатъчно любов, е по-открита, по-спонтанна, разказва повече неща за себе си. Нямаше представа какво щеше да му каже Рафаела Холанд, когато получеше от него всичко, на което е способен, но искаше да го разбере. Това беше нещо ново за него — хладнокръвно да реши да привлече една жена в леглото си. Не, поправи се. В решението му нямаше нищо хладнокръвно. И това го изплаши, защото изведнъж фокусът му се

замъгли. Не, нямаше да допусне тази жена да го отвлече от целта му, дори заради удоволствието, което със сигурност щеше да получи от нея в леглото. Не можеше да си го позволи. Щеше да бъде глупак, ако го допусне. Едно разсейване можеше да е равнозначно на смърт. Не, трябваше да се държи настрана... и можеше да го направи.

— Желаете ли чаша специално шампанско?

Рафаела се обърна много бавно, заковала поглед в снежнобялата му риза. Не каза нищо, само полека вдигна ресници, докато погледът ѝ не се озова на равнището на неговия.

— Какво му е специалното на вашето шампанско? — попита го тя, без да мигне.

— От Калифорния е.

Тя се засмя.

— И е най-евтиното... по-скоро най-малко струващото от вида шампанско, поднасяно в Порто Бианко. Собственикът го харесва — това е единствената причина да го получаваме тук.

— Кой е собственикът?

— Господин Доминик Джовани.

Докато изговаряше това, я наблюдаваше леко усмихнат. По лицето ѝ все така се четеше учтив интерес, но очите... в тях се мярна пламъче, сякаш бе чула нещо познато. Е, сега вече той знаеше какво ще направи. Хареса му това, че тя реагира. Даде знак на един сервитьор и запита:

— Познавате ли господин Джовани?

— Ако се съди по името му, бих казала, че е италианец.

— Всъщност е от Сан Франциско. Роден и израснал в Америка.

— О! А защо е купил това място?

— Ама вие сте пълна с въпроси. Ако изпиете това шампанско с мен, може и да ви кажа.

Рафаела вдигна рамене:

— Защо не?

— Защо не, наистина — и той ѝ предложи ръка.

Хубави гърди, много хубави, помисли си той, и няма сутиен. Можеше да пхне ръка вътре и да почувства...

Маркът се намръщи. Мозъкът му не действаше както трябва. И той мислено я отстрани от себе си. Не ѝ вярваше. Искаше да чуе от собствената ѝ уста, че е просто почитателка на знаменитости и

интересът ѝ към Коко е предизвикан тъкмо от това. Но не можеше да повярва. Не, през тези няколко минути разговор с Коко тя беше твърде напрегната. Сякаш беше извънредно важно за нея да накара Коко да ѝ сътрудничи. Скоро щеше да узнае всичко около тази жена. И сега разбра, че най-вече иска да разбере защо беше ходила да тича рано сутринта и защо бе плакала така, сякаш сърцето ѝ се късаше.

Рафаела се забавляваше. Маркърс Девлин започваше да я сваля и тя знаеше, че може лесно да се справи с него. Не знаеше защо е променил поведението си спрямо нея, но това я улесняваше. Налагаше ѝ се да се справя с прекалено много неща, за да се безпокои как да парира и него, и недоверието му към нея. Дори с чисто новия си имидж знаеше, че не може да се състезава с всички тези великолепни жени в казиното, но въпреки това той като че ли си бе харесал тъкмо нея. Спомни си какво ѝ беше казала Пънк и се зачуди още повече. Значи харесва само брюнетки?

Той я поведе към малка маса извън казиното с дворче, което гледаше към морето. Полумесецът, невероятно красив, блестеше като седеф в небето. Вълните плискаха едва чуто пясъка и скалите наоколо на петдесетина метра от тях. Казиното беше построено на едно малко възвишение, обградено с дървета с ароматни цветове, чието ухание изпълваше въздуха.

— Великолепно е — каза тя, докато се настаняваше на масата.

— Да — съгласи се Маркърс и даде знак на сервитьора, огромен мъж с червеникава коса, доста прилична на тази на Рафаела, който бе донесъл шампанското в чаши от уотърфордски кристал върху сребърен поднос.

Калифорнийското шампанско беше по-тръпчиво, отколкото Рафаела харесваше, но беше газирано и студено и тя се усмихна, докато отпиваше от него.

Спря тъкмо навреме. „Разкажете ми за себе си, Маркърс“ — Господи, само да беше изрекла нещо подобно, той веднага щеше да стане и да си тръгне.

— Откога сте тук на острова? — запита тя вместо това.

— От откриването през есента на 1998... по-скоро, откакто господин Джовани купи острова и отвори курорта. Отдавна наистина. Аз много пътувам. Необходимо е. Островът, колкото и да е хубав, си е остров и човек се побърква, ако остане тук повече време.

— Как стана така, че се озовахте тук като управител? Управлявали ли сте курорт и в Щатите?

— Ако сега ви отговоря на стоте въпроса, за какво ще си говорим? — сви той рамене.

— Извинявайте, просто се интересувах.

„Както би се интересувал репортер? Е, това беше една от възможностите.“

— Сега е мой ред. Бихте ли ми разказали с какво се занимавате? Или искате да потанцуваме? А може би да вечеряме или да поиграем рулетка? А защо не да се любим?

Рафаела погледна право в тъмносините му очи и каза:

— Възможно е всичко, което изброихте. Въпрос на време и енергия, предполагам.

Той ѝ се усмихна лениво и тя разбра, че току-що е взела решение. Учуди се, но нямаше намерение да отстъпва. Май се беше излъгала в този мъж, беше хлъзгав, неуловим и опасен. Смешно беше дори да си помисли, че може да се опита да го манипулира, да го контролира. Ако имаше поне капка мозък, щеше веднага да се махне от очите му. Не обичаше стихийните любовни връзки, беше имала само една такава — с преподавателя си по журналистика в Колумбийския университет, доста по-възрастен от нея, когото тя обожаваше. В нейните очи той беше съвършен, духовно извисен интелектуалец и може би съвършен любовник. Но в леглото се бе оказал пълен провал. С Маркърс такъв провал не се очертаваше. Някои от красивите мъже се оказваха слаби и лениви в леглото, защото смятаха, че жените ще направят всичко, каквото се поиска от тях, само и само да бъдат видени в тяхната компания. Но с Маркърс нещата нямаше да бъдат такива. Тя си каза, че може да се удържи, може и да промени намеренията си; но все пак би заложила на здравия разум. Можеше да каже и не.

Той внезапно стана и ѝ се усмихна.

— Как ще предпочетете — в реда, в който ги изброих, или ще тръгнем от последното и ще вървим към първото? А защо да не започнем от средата?

— Мислех, че си лягате само с дребни брюнетки.

Като чу това, той вдигна вежда.

— Пънк навярно ви е казала, че обикновено не си лягам с първата срещната жена, мис Холанд, особено ако е гостенка в Порто Бианко.

— Значи очаквате да ви откажа? И да ви блисна специалното шампанско в лицето?

— Просто нямам практика да спя с гостенки.

— Значи сте гей?

Той се засмя.

— Добре, печелите. Отправихте предизвикателство към моята мъжественост, направихте самочувствието ми на пух и прах, стъпкахте егото ми.

— Сторила съм всичко това? Не знаех, че толкова ме бива.

— Ще видим колко ви бива, мис Холанд. Защо не ми разкажете с какво си изкарвате прехраната, докато отиваме към моята вила? Или сте една от онези богати и мързеливи жени?

Той млъкна за момент и погледна надолу към очертания ѝ профил — колко надменно бе вдигнала глава. Спомни си тази уязвима жена с подути от плач очи, там на плажа.

— Не, никога не ви е мързяло, нали? Внимавайте къде стъпвате.

— Да, не съм мързелива.

— В кой колеж сте учили?

— В Колумбийския.

Маркъс спря пред своята вила. Тя се намираше в последната редица, най-усамотена от всички, обградена от дървета и храсти с разцъфнала бугенвилия. Бавно обърна Рафаела към себе си. Вдигна брадичката ѝ с върховете на пръстите си и сведе глава. Устата му покри нейната.

Устните ѝ бяха меки, но студени, не отговаряше, точно както бе очаквал. Тя, изглежда, не беше сигурна дали иска да спи с него. Защо се бе съгласила тогава? Беше ли се съгласила изобщо? И защо, по дяволите, той я искаше толкова много? Реши да я възбуди съвсем малко.

Спокойно провря пръсти под коприната и откопча копчето на роклята ѝ и преди тя да реагира, свали презрамките от раменете ѝ и свлече горната част на роклята до кръста ѝ, където тя остана да се крепи само на червеното копринено цвете. Гърдите ѝ блеснаха на лунната светлина.

— Красиво... — каза той, наведе я назад върху ръката си и пое зърното ѝ в уста.

ГЛАВА СЕДМА

Маркърс вдигна глава и я погледна. Тя се взираше в него с широко отворени, стреснати очи. Почувства как я разтърсват тръпки.

— Ти си много хубава — сведе той поглед към ръката си, която обхващаше гърдите ѝ.

Рафаела беше секси и го желаше повече, отколкото бе желала който и да е мъж, и то много отдавна. Но най-силното ѝ чувство беше изненадата. Не бе очаквала това. Искаше той да направи нещо повече. Стоеше пред него под лунната светлина — не би могла да си представи по-романтично място на света — и оставяше един мъж, с когото току-що се бе запознала и може би изобщо не харесваше, да гали гърдите ѝ и се чувстваше чудесно. Дрехата се бе свлякла на кръста ѝ, поддържана единствено от копринения хибискусов цвят.

Изведнъж се почувства като глупачка, застанала тук полугола, докато Маркърс напълно се владееше и беше напълно облечен.

— Студено ми е — сви рамене тя и се опита да се отдръпне от него.

— В такъв случай... — прошепна той и я привлече към себе си. Тя усети копчетата на ризата му да се притискат до голата ѝ плът, почувства топлите му ръце да гаят гърба ѝ. — По-добре ли е?

Какво трябваше да му отговори? Може би: „Не, не е по-добре, искам да си вървя“, или: „Да, по-добре е, но, моля те, не спирай“.

Вместо това само кимна и вдигна лице. Той се усмихна и отново я целуна — този път по-дълбоко, езикът му бавно проникна между устните ѝ, докосна ги полека, сякаш се запознаваше с тях, с нейния вкус и аромата ѝ. Неговите устни имаха вкуса на калифорнийското шампанско, чувстваше се прекрасно в ръцете ѝ. Тя не бе разбрала, че притиска гърба му, опитвайки се да го усети.

Странно, осъзна тя в един миг на трезвост. Не беше от жените, които се оставят да ги увлече магията на момента. Нещо повече, не обичаше да губи контрол върху събитията. А сега се бе облегла на ръката му като героиня от някой филм с Рудолфо Валентино от 20-те

години. Унизително и притеснително. Опитва се да се дръпне, но движението ѝ бе нерешително.

— Виж, Маркърс, когато искам да получа оргазъм, ще ти кажа.

Той вдигна лице и се засмя.

— Ще ми кажеш, нали? Добре, мис Холанд, хайде да видим.

Но не я въведе във вилата си. Вместо това започна отново да я целува, шепнейки нежно срещу устните ѝ, казваше колко харесва гърдите ѝ и докато говореше, откопча коприненото цвете и роклята се свлече в краката ѝ. Младата жена остана пред него облечена само с бикини и с обувки с високи токчета.

— Да видим сега — каза той и пръстите му се плъзнаха в бикините ѝ, обхванаха седалището ѝ и започнаха да я притискат. Повдигна я малко и пръстите му потъркаха влажната ѝ плът, той спря за миг, а тя остана задъхана; никой мъж никога не беше правил такова нещо с нея и тя никога досега не бе изпитвала подобно усещане в живота си.

Пръстите му просто почиваха там, без да помръдват, а тя гореше и искаше той да продължи, но той изглеждаше доволен от нещата такива, каквито бяха. Тя се опита да го отблъсне, макар и не особено силно. В този миг той я дръпна към себе си и продължи да я целува и да ѝ говори какво ще направи сега с пръсти.

— Най-напред трябва да разбера как си оформена, само да те обхвана и да видя какво чувствам. Чудесно, мис Холанд, чудесно. Ти си мокра и много гореща, а сега нека да помръдна съвсем мъничко...

Пръстите му се спуснаха по нея, слязоха надолу, за да я докоснат, да я разделят и да навлязат навътре и това беше най-вълнуващото чувство, което някога беше изпитвала... Не можеше да повярва, затаи дъх, докато той се усмихваше срещу устата ѝ и казваше:

— Е, мис Холанд, чудесно реагираш. Искам да видя как ще те почувствам около пръста си, а после ще опитам с два пръста...

Тя подскочи и стисна раменете му, когато той бавно пхна и средния си пръст в нея.

— Струва ми се, че е великолепно, мисля...

И тя усети как той пхва още един пръст и как полета ги разтваря вътре в нея, и въздъхна от удоволствие. Пръстите му потънаха още по-навътре, а тя дори не помисли да възрази. Точно в този момент палецът му се търкаше в нея и тя само помисли: „Господи, сега ще

свърша, а стоя тук като идиотка, гола, а този проклет мъж е напълно облечен и...”

Извика и той отново улови устата ѝ и направи нещо, от което тя се озова по гръб на тревата, с разстлана под себе си рокля. Той разтвори краката ѝ и ги сложи на раменете си. Намести ръце под нея, повдигна я и сниши уста. В мига, когато езикът му я докосна, пръстите му отново навлязоха в нея, тя извика и се разпадна.

Устата му отново плени нейната. Той ѝ казваше да продължава да вика, защото това му харесвало, казваше ѝ да продължава да притиска хълбоците си към неуморните му пръсти и продължи да говори, вгледан в лицето ѝ, бледо под лунната светлина.

— Това ми харесва, добре реагираш, мис Холанд.

И продължи да я гали, докато тя не се отпусна почти безжизнено, изтощена до краен предел, готова да се отпусне в реката на блажената забрава.

— Изненадана ли си?

— Меко казано — отвърна тя и докосна с пръсти бузата му. — Никога преди не съм се чувствала така... искам да кажа, ти си толкова...

— Е, сега, скъпа мис Холанд — изправи се той, — нека се връщаме към твоята вила.

— Какво? Моята вила? Но не искаш ли да...

Тя затвори уста, вгледа се в него и изведнъж осъзна какво е направил с нея. Тя го бе пожелала така силно, че бе изключила всякаква разумна мисъл, дори бе забравила, че само преди няколко часа не му се доверяваше и че той самият не ѝ вярваше. Но той бе спечелил. Бе запазил самообладание, а тя бе загубила своето. Беше я използвал и я беше контролирал. Победата му над нея беше пълна. Искаше ѝ се да избухне и да крещи на самата себе си, задето се показва такава глупачка, искаше да го убие.

— Махай се от мен.

— Добре — каза той.

Стоеше облечен в официалния си вечерен костюм и я наблюдаваше как се оправя, как намества роклята си и се опитва да закопчае онова глупаво копче на кръста. Червеното копринено цвете изглеждаше повехнало. Рафаела диво се озърна наоколо, търсеше бикините си, но не ги намери. Всъщност се бяха озовали в джоба на

сакото му, но той знаеше, че тя му е прекалено сърдита, както и на себе си, за да го запита дали знае къде се е дянало бельото ѝ.

Не бе събула сандалите и той сега я наблюдаваше как се полюлява смешно на тях, опитвайки се да оправи закопчалките.

— Ето — каза той, коленичи и ги оправи.

Тя го зяпна за миг изненадано, после изкрещя:

— Върви по дяволите, копеле такова!

И избяга, препъвайки се на високите си токове.

Той стоеше там, дишайки тежко и толкова възбуден, че го болеше. Защо, по дяволите, бе постъпил така с нея? Никога преди не беше правил подобно нещо. Беше я галил в самозабрава, после я беше унизил и не разбираше защо го е сторил. Едва след миг му стана ясно защо не ѝ бе позволил да го докосне, да се люби с него, защо не я бе допуснал до себе си. Защо не бе позволил на самия себе си да се отпусне. Осъзна, че рискът беше твърде голям.

Тя беше различна; не беше някоя разглезена женичка, дошла тук да си търси забавления с персонала. Не, беше различна, може би щеше да прозре, да го разкрие и ако това станеше, можеше да провали всичко.

Най-ужасното беше, че не бе научил нищо за нея, абсолютно нищо, освен че реагираше невероятно силно на любовните ласки, докато не разбра какво прави всъщност той с нея. Като я наблюдаваше, като чувстваше тръпките ѝ, като чуваше задъханите ѝ стонове, знаейки, че цялото това удоволствие е предизвикано от него, целият се изпълваше с триумфално чувство. Опита се да убеди самия себе си, че е искал просто да ѝ преподаде един урок, но не беше така.

В края на краищата се бе въздържал, не бе поискал да установи връзка с нея. Не беше сигурен защо не ѝ вярва, но истината беше такава, а инстинктът му по отношение на хората страшно много се бе изострил в последните две години и половина. Това, че се бе почти натрапила на Коко, безкрайните ѝ въпроси... тази жена преследваше нещо.

Но беше възможно и да е на абсолютно погрешен път. Тя можеше да бъде и нещо много по-добро, а можеше да бъде и нещо много по-лошо. Съществуваше вероятност и да е опасна. Той въздъхна дълбоко, влезе във вилата си, изгълта едно бренди, погледна се с

отвращение в огледалото на банята и пое към плажа в компанията на нощните звуци и на луната, която осветяваше пътя му.

Не би трябвало да се учудва, когато видя една жена да тича далеч пред него и да завива по същия завой, по който бе завила рано същата сутрин. Познаваше я едва от един ден, но знаеше, че тичащата е Рафаела Холанд. Жената, която той бе възвисил и унизил само в един миг.

Наложи се да ускори крачка. Тя тичаше бързо, не като тази сутрин. Беше в много добра форма, без съмнение, и той си помисли, че сигурно гневът я кара да тича по-бързо от обикновено.

Маркърс пресече напърно, за да избегне завоя, и я завари да седи на същия проклет камък, вгледана в морето. Застана тихо зад нея. Тя не го чу. Погледна тила ѝ и реши, че още не може да сваля гарда, не и сега. Леко седна до нея и каза:

— Пяскът не е любимото ми място за правене на секс, но защо пък не? Мой ред е, не мислиш ли?

Тя избухна и той реши, че ще научи още нещо за нея — и както тайно си призна, — че ще му бъде интересно, защото Рафаела имаше остър език и още по-остър ум. В гнева си хората изричаха удивителни неща, а само като я погледнеш, веднага можеше да каже, че живакът на барометъра ѝ сочи точката на бурята.

— Само да ме докоснеш, кретен такъв, така ще те изритам, че свят ще ти се завие!

— Боже Господи, човек може да си помисли, че съм бил някаква егоистична свиня и съм си претупал работата за две минути с теб, пък аз...

Рафаела скочи на крака.

— Какво искаш, Девлин, или както там ти е името?

Той се усмихна, сдържайки гнева, който се надигна при рязката нотка в гласа ѝ, стана и я погледна в лицето.

— А ти наистина ли се казваш Холанд? Може би ще успееш да ми кажеш защо беше готова да легнеш с мен, след като ме познаваш едва от петнадесет минути?

Тя погледна първо към него, после към морето, после пак към него и каза без никакво озлобление:

— Не знам. Предполагам, че съм първокласна глупачка. Сега си върви. Аз дойдох тук първа.

— А аз бих предпочел да се любя с теб. Какво, вече не си ли в настроение? Много ли ти дойде? Изтощих те и си в П. П.?

— Не знам какво е това П. П.

— Изглеждаш обаче доста любопитна. П:П е „позиция партер“ — заема я по-слабият борец... Погледни нагоре.

Тя се улови, че разговаря с него, докато единственото ѝ желание беше да го убие. Обърна се и тръгна по пясъка, като извика ядосано през рамо:

— Махай ми се от очите!

Той се засмя. Не беше имал такова намерение, но го направи, а когато го чу, Рафаела замря на място, обърна се рязко и го стрелна със смъртоносен поглед.

— Слабоумен глупак такъв — изрече тя и в следващия миг той видя изящните очертания на тялото ѝ, когато тя скочи напред с протегнат крак и го улучи точно в дясното рамо със страничната повърхност на стъпалото си.

Маркъс толкова се изненада, че само я изгледа, докато залиташе назад, притиснал рамото си с ръка. Единствената му мисъл беше: „Слава Богу, че не е раненото.“ Тя, разбира се, не беше искала да го убие, той го знаеше, поне на мисловно равнище.

— Божичко, би могла така да нокаутираш Пънк. Може би дори Меркел — изказа той възхищението си, защото знаеше, че отново ще я предизвика.

Тя изпусна дъх с остро съскане, скочи към него със страничната повърхност на тялото си, обърна се като танцьорка и изпрати ръба на отворената си длан в корема му. Но този път не можа да се възползва от изненадата, защото той не беше глупав, нито пък бавен и беше готов за атаката. Сграбчи ръката ѝ точно над лакътя, бързо се възползва от собствената ѝ инерция, за да я обърне и да я запрати по гръб на пясъка.

— Добра си, но не чак толкова, госпожице. Като си помисля, май Пънк можеше да измете с теб пода на фитнес залата.

Рафаела скочи светкавично. Той ѝ каза спокойно:

— Върви си в къщи, не искам да те нараня.

Пред очите ѝ обаче се спусна червена пелена. Бе отворила пръсти, очите ѝ бяха кървясали и в следния момент щеше да му

изкрещи, че може да го нарани, ако поиска, ако реши да го направи. Изведнъж Маркърс чу нещо, някакво свистене, замръзна за миг и изведнъж тя полетя към него, събори го на земята и се притисна отгоре му.

Чу се още един съскащ звук и след това екотът на рикоширал в скалите куршум. Та това беше изстрел, по дяволите! И тя легеше върху него, стиснала главата му с ръце, за да го предпази.

С бързо движение той я претърколи, легна върху нея и притисна уста към слепоочията ѝ.

— Остани спокойна, разбираш ли? Не смей да помръдваш. Игричките свършиха.

Сведе още по-ниско глава, когато поредният куршум мина на трийсетина сантиметра над него. Трябваше да я измъкне оттук, но бяха посред открития плаж. Изстрелите идваха от джунглата на около десетина метра от тях и единственото им прикритие бяха скалите. Но какво значение имаше това? Стрелецът трябваше само да излезе, да ги погледне право в очите и да ги застреля хладнокръвно. Къде бяха всички гардове в курорта, когато му трябваха?

Тогава Маркърс чу най-великолепният звук на света — гласовете на хора, пияни хора, много пияни и много щастливи, които пееха и се приближаваха към тях, към плажа.

— Хей, хора, елате да поплуваме!

— Оная ти работа не може повече да се свие, Краули, а във водата съвсем ще изчезне.

— Какво ще кажете...? Ей, какво е това? Тоя тук натиска момичето на плажа.

Последваха диви пиянски смехове и цинични коментари. Маркърс осъзна, че се усмихва. Вдигна глава и погледна Рафаела Холанд.

— Спасени от дружина пияни гости. Трябваше да направя нещо героично, но те се появиха. И са доста пияни.

— Ей, човече, ама ти си с панталоните! Как ще я ошастливиш, като не си ги свалил? Да му кажа ли как да го направи...? Е, добре де, няма, точно сега няма.

Маркърс се обърна и изглежда мъжа. Беше гол, както го е майка родила, и размахваше пръст към него. Зад гърба му се кикотеше една жена, също гола. До нея се клатушкаха четирима подпийнали мъже и жени.

Маркърс се надигна на лакът и извика:

— Благодаря, приятели. Ние с моята дама бихме се присъединили към вас във водата, но на нея тъкмо й дойде...

— Няма значение, виж колко е голям океанът.

— Глупак, това не е океанът, това е Карибско море!

— Наистина — каза Маркърс с тъжен глас, — но тя получи и спазми — Рафаела се гърчеше под него. — А не иска да си признае.

Той се засмя, дръпна се от нея, стана и й подаде ръка. Дочу как пиянската компания коментира нещо, после една от жените изписка, когато се гмурна под една вълна.

— Хайде — каза Маркърс, снишил глас, — да се махаме оттук, преди да решат да те завлекат в морето.

Стисна ръката й и я повлече след себе си, обръщайки се, за да помахна на пияните си спасители.

Рафаела го последва замаяна. Опитва се да се успокои, да диша дълбоко.

— Извинявай — промърмори Маркърс, но тя продължи да гледа право напред. — Добре ли си?

— Добре, но ми се вие свят. Ти си престъпник и някой се опита да те убие, а аз имах достатъчно късмет да се окажа наблизо и да споделя с теб качеството ти на мишена.

— Сега не сме мишена. Не си го изкарвай на мен.

Рафаела усети да я залива студена вълна.

— Няма. По-силна съм от теб, задник такъв.

Когато стигнаха до неговата вила, тя изведнъж разбра къде са и рязко се обърна назад. Маркърс стисна ръката й, отключи вратата и я бутна вътре.

— Не ставай глупава. Имаш нужда от малко бренди, а в твоята вила няма.

— Има бренди във вилата ми — възрази тя, но го последва вътре.

За разлика от нейната вила, тази беше от двадесет и първи век. Цялата в пастелни, земни тонове, стъкло, месинг и кожа и според нея изглеждаше красиво и доста удобно. Загледа го как й налива бренди, как се обръща и й се усмихва, как тръгва към нея. Дръпна ръката й и склучи пръстите й около чашата.

— Не ми харесват мебелите ти. Фалшиво, превзето, пластмасово и стерилно.

— Всичко това заедно? Благодаря.

— Мразя месинга и стъклото, и хрома, и убитите цветове.

— Още си на пълни обороти? Добре, по някой път и аз карам така. Но предпочитам това пред мебелите Луи XVI — гласът му, който допреди миг звучеше почти подигравателно, сега имаше за цел само да я успокои. — Изпий го, после можеш пак да вземеш да ми се караш.

Загледа я как пресушава брeндитo. Взе чашата от ръцете ѝ и ѝ помогна да се отпусне на един разкошен тъмношоколадов кожен диван. Зави я с кафяво-бежова завивка и подреди около нея няколко меки жълти възглавници.

— Съвземи се малко, после ще поговорим.

— Не съм баба ти, така че престани да се суетиш. Остави ме сама.

— Добре — каза той меко.

Тя го видя да взема слушалката, да набира някакви цифри и чу приглушения му глас. Дали говореше с охраната? Така се надяваше. Надяваше се, че ще намерят онзи, който бе стрелял срещу тях, но се и съмняваше.

Тя затвори очи и ги отвори чак когато той седна срещу нея в едно огромно кожено кресло.

Не ѝ трябваше много време, за да си възвърне предишната увереност.

— Някой се опита да те убие. Знаеш ли кой?

Маркърс се питаше същото. Когато чу въпроса ѝ, за миг потърка рамото си и се намръщи.

— Още едно покушение? Огнестрелна рана, нали?

— Ти, какво, да не си някоя любопитна репортерка? Извинявай, май говоря много.

— Всъщност, да, така е. Репортерка съм.

Нямаше защо да лъже за това. И без това той щеше да го разбере много скоро. Още преди да дойде на острова на Джовани, бе решила, че няма как да прикрие следите си, които водеха към „Бостън Трибюн“. Дръж лъжите в границите на минимума — все си повтаряше тя. Това беше ключът.

Виж ти, той беше познал. Ужасното чувство, че покушението срещу живота на Доминик е станало известно на пресата и са я пратили тук да души...

— Знаех си, че не бива да ти вярвам, да те приемам за това, за което се представяш. Какво правиш тук?

— Тук съм, за да пиша книга, ако това ти влиза в работата, а всъщност не ти влиза, защото книгата не е за теб. Кой се опита да те премахне?

— Не сме започнали още с въпросите около теб. За какво пишеш книга? За кой?

— За кого; и магазинът за отговори е затворен. Кой беше стрелецът? Познаваш ли го? Мъж ли беше или жена? Видя ли нещо?

За миг ѝ се стори, че Маркърс може да припадне, после той сви рамене.

— Благодаря ти, че ме спаси. Когато се тръшна върху мен... Помислих, че това трябва да е новоизобретен японски трик или може би сексуално действие от новата епоха. Странно, не мислех, че ще тръгнеш да спасяваш моя живот.

— Прав си. Беше инстинкт, нищо повече.

— Не, по-скоро импулс. Ти си импулсивен тип, нали? Мисли за мен като за единствения мъж, който е успял да те накара да се почувстваш така, сякаш си пяла оперни арии след секс и...

— Точка по въпроса.

Косата се виеше свободно около лицето, по бузите ѝ блестеше залепнал пясък от плажа, пясък имаше и в косата ѝ. Дрехите ѝ бяха мръсни, единият чорап се бе свлякъл до глезена. Той каза:

— Винаги съм вярвал, че жените имат силни инстинкти. Отглеждат ни и ни спасяват, когато извършим поредната глупост. Книга за кого?

Рафаела само го изглежда.

— Откажи се, Не-Знам-Си-Кой Девлин. Спи ми се и за първия ми ден в един от най-скъпите курорти на света не мога да кажа, че опитът ми е донесъл особено много почивка.

Той стана и в гласа му се прокрадна весела нотка.

— Но в предишната ни среща определено имаше възстановителен елемент, не си ли съгласна?

— Стига толкова, престани!

Той леко ѝ козирува.

— Приятни сънища, мис Холанд. Да те изпратя ли до вилата ти?

— Не. Струва ми се, че сама имам по-голям шанс да се прибера жива.

— Рафаела?

Тя се обърна.

— Благодаря. А колкото до тази вечер, виж, аз...

Той се запъна и тя го изгледа така, че би могла да свари яйце с поглед.

Маркърс взе душ, за да измие от себе си пясъка и напрежението, след което се обади отново на охраната. Както подозираше, не бяха успели да заловят никого, но бяха открили гилзи на плажа. От Глок-17, както каза Ханк, началникът на охраната. Това беше специализиран пластмасов пистолет със стоманено дуло, малък, лесен за сглобяване, удобен за носене и лесен за изхвърляне, ако се наложи.

Колкото до мис Холанд, Маркърс реши, че ще разбере всичко за нея още утре сутрин.

Кой се бе опитал да го убие? Осъзна, че поклаща озадачено глава. Бе чул три изстрела от Глок-17, или може би четири?... Единият със сигурност щеше да го остави на място. Дали пък не беше предупреждение? И ако е така, какво го предупреждаваха да не прави?

— Ах, това е чудесно. Малко по-ниско, скъпа.

Коко покорно спусна ръка под кръста на Доминик към седалището му.

— По-добре ли е?

Кожата му бе забележително млада, но той си беше възрастен и нямаше никакъв начин да отложи с много време истинското остаряване.

Телефонът иззвъня и Коко вдигна слушалката.

— Маркърс? Не можеш ли да ми кажеш? Доминик лежи, в момента го масажiram. Какво стана?

— Да, какво има? — дръпна Доминик телефона от нея.

Коко го наблюдаваше, разпознавайки съсредоточения израз в очите му, решителната линия на устата, което говореше, че научава неща, които го безпокоят.

— Искam да дойдеш тук в имението, докато не открием кой е стрелял. Щом настояваш... Но на мен не ми се нрави. Няма смисъл,

прав си. Ако е искал да те убие, според мен щеше да те убие. Значи е предупреждение. Но защо? За какво? Коко спомена, че днес имала среща за обяд с една млада дама, с която се запознала вчера. Разкажи й всичко, което успееш да си спомниш или да научиш.

Постоя още малко с телефон в ръка.

— Странно — изрече Доминик, докато отново се отпускате по корем.

— Кое? — подхвърли небрежно Коко и втри малко палмово масло в дланите си.

— Младата дама, с която ще обядваш... тя е била с Маркърснощи... хвърлила се върху него и така му спасила живота.

— Божичко!

— Да, наистина... ох, по-силно, Коко.

— Мислех си, Доминик... тази работа с „Витсавия“... откри ли нещо?

— Още не, но не се притеснявай, скъпа. Дясното ми рамо... Схванало се е. Какво ми направи ти снощи?

— Нищо, което да не си искал, Дом. Мислех, че ти харесва.

— Дано само съм щастливец като Рокфелер — промърмори Доминик, — когато накрая ми дойде времето.

— Не го казвай, дори на шега.

Доминик се надигна за миг на лакът и впи очи в Коко.

— Добре ли си тая сутрин? Изглеждаш ми малко бледа.

— Добре съм — каза тя бързо, после се усмихна и го погали леко по бузата. Кожата му беше невероятно еластична. — Добре съм си. Поразтревожена, но добре.

Той хвана пръстите ѝ и ги целуна един по един. Чуха се гласове на двама души — мъж и жена, — които се приближаваха към залата за фитнес. Коко вдигна очи и видя Делорио, застанал пред тях заедно с Пола.

Доминик пусна пръстите ѝ, но остана по корем.

— Чух, че имало неприятна случка в курорта — подхвърли младият мъж, — някой се опитал да застреля Маркърснощи.

— Точно така — каза Доминик. — Той е добре, спасила го е една жена.

Делорио беше облечен в шорти за тенис, бяла тениска и маратонки. Но видът му на спортист се разваляше от начупената уста,

златната верижка на врата и много скъпия Ролекс на китката му. Коко винаги се бе питала как е изглеждала първата жена на Доминик. Беше виждала няколко избледнели снимки, но никакви портрети, нищо измежду вещите на Доминик, което да подсказва, че е имал съпруга, нищо, с изключение на този син, който имаше тъмни италиански очи, още по-тъмна коса, леко оредяваща на темето. Нямаше издълженото аристократично тяло на баща си. Беше по-нисък, по-набит, с грубо като на докер телосложение, а не като на богаташки син. Бедрата му в белите шорти за тенис изглеждаха тежки и тромави.

— Меркел иска да разбере дали може да придружи Коко на тази среща — каза Делорио на баща си. — Искане му се да се поразрови, да поговори с Ханк, да види дали са открили нещо.

— Той ти е казал за случката с Маркърс?

— Да. Нали знаеш, че разполага с шпиони навсякъде... А коя е жената?

— Казва се Рафаела Холанд — обади се Коко. — Запознах се с нея вчера, поиска днес да обядваме заедно — Коко сви рамене. — Може би е фенка на знаменитости.

— А защо да не дойда и аз с вас? — каза Пола, минавайки елегантно покрай съпруга си.

Коко леко поклати глава.

— Не мисля, че ще е уместно, Пола. Жената търсеше мен. Нека видя какво иска.

— Станала си циничка — каза Доминик.

— Тук е толкова скучно — проточи Пола.

— Да поиграем тенис — и Делорио хвана жена си за ръка. — Чул ли си нещо друго за онези холандци, сър?

— Не, нищо.

— Не ми се играе тенис.

— Трябва, защото бедрата ти взеха да дебелеят.

— Да дебелеят! Каква глупост, ти само ревнуваш.

— О, така ли? Този път кой е?

— Маркърс... ти ревнуваш от Маркърс!

— Девлин е просто господин Никой и добър служител. Хайде, Пола, стига.

Доминик не каза нищо, само изчака синът му и снаха му да се отдалечат повече.

— Мислех, че ще е подходяща за него — каза той, без да се обръща към някого. — Наистина го мислех. Както и че Делорио ще се поправи. Необходимо му е да разбере какво е неговото положение в света като мой син. Той е всичко, което имам. Една жена би трябвало да му помогне. Семейството на Пола е богато, учила е в подходящи училища... баща ѝ даже я е пратил в колеж в Швейцария... а виж я каква е, никога не е доволна. Не ми ли каза, че си видяла Линк да излиза от стаята ѝ късно една нощ, когато Делорио беше още в Маями?

— Да, но Линк е твърде стар за нея. Може би просто ѝ е разказвал истории за миналото си. Друго е. Връзката между тях двамата... е успешна, поне през повечето време. Делорио обича да поема отговорности и освен ако не съм сгрешила, Пола много обича да се покорява и да се подчинява. Мисля, че си пасват.

— Само в спалнята.

— Може би, но и това е добро като начало.

Коко знаеше, че бракът държи Делорио настрана от женския персонал, но не го казваше на глас. Той беше опасен, това неконтролируемо момче в мъжко тяло беше садист и грубиян. За повечето неща Доминик като че ли имаше капаци на очите, когато работата опираше до сина му. Едва когато бъдеше изправен лице в лице с пороците на сина си, с неговата диващина, той го стягаше с желязна ръка. Беше казвал на Коко, че очаква Делорио да узрее, да стане разумен човек, но Коко знаеше, че това никога няма да случи. Тя заби пръсти в един особено схванат мускул около кръста на Доминик и той изстена от удоволствие.

Беше единадесет часа сутринта и Маркърс беше научил нещичко за Рафаела Холанд, след като се обади по телефона на Марти Джейкърс от „Маями Хералд“. Марти знаеше всичко за всички и обичаше да клюкарства ей така, безплатно. Та Марти му каза за наградата „Пулицър“, която тя спечелила — да, задето разкрила онази група неонацисти в Делауеър преди около две години и половина. Значи тя беше репортерката, разплела тази история. Маркърс си я спомняше. След като бе получила „Пулицър“, се бе преместила в „Бостън Трибюн“ и бързо беше заела длъжността на един от двамата разследващи репортери на вестника. Беше чувал, че била хубавичка.

Да не би Маркър да иска да я свали? Е, тогава той няма да му казва как да постъпи. След това Марти му беше дал едно име и телефонен номер, на което да пита за по-интимните неща. Маркър бе разбрал, че тя е на двадесет и пет или двадесет и шест години, умна, упорита, понякога действа, преди да размисли, импулсивна по природа и че току-що е разкрила друга заплетена история в Бостън. Била извънбрачно дете, нещо, което не беше известно на повечето хора. Майка ѝ била много богата и била много млада, когато се родила Рафаела. Не се знае кой е истинският ѝ баща и вероятно нямало да се узнае.

Вторият ѝ баща бил Чарлз Уинстън Рътлидж трети, доста богат и влиятелен издател на вестници, а майка ѝ лежала сега в частна болница в Лонг Айленд в кома, след като я блъснал пиян шофьор, който избягал от местопрестъплението. Полицаяте търсели тъмносин седан без номер, без дори да знаят дали шофьорът е бил мъж или жена. Когато Маркър затвори телефона, се облегна назад на стола си, склочи пръсти и се замисли.

Тя била тук да пише книга, нали така?

А майка ѝ лежала в кома в болница?

Искаше да разбере всичко за нея. Тук ставаха много неща, прекалено много и той знаеше, че информацията е единственото, което ще го спаси. Помисли пак за „Витсавия“, за покушението срещу живота му предната вечер — ако е било наистина опит за убийство, — извади клетъчния си телефон и набра номера на Савидж в Чикаго.

Усмихна се, докато слушаше леките звуци в слушалката. Кабинетът на Маркър беше пълен с подслушвателни устройства. Но след шест месеца той бе занесъл всичките бръмбари на Доминик и му бе казал, че това не му харесва и ще напусне, ако Доминик не му вярва достатъчно, ако не вярва поне на управителя на курорта си. После след два месеца за пръв път бе използвал клетъчния си телефон в кабинета. Благодарение на изобретателността на щатската митническа служба неговият телефон беше много специален и не можеше да бъде уловен чрез триангулация. Освен това, му бяха измислили минало, което щеше да издържи и на най-сериозните разследвания. Какво повече можеше да иска човек?

Сега на всеки две седмици проверяваше с уреди офиса си за подслушвателни устройства. Добре беше да се доверява, но до

известна степен.

— Савидж.

— Какво има, Маркър?

— Няколко неща, Джон. Искам да накараш Хърли или някой от неговите хора да разбере всичко за Рафаела Холанд — репортерка от „Бостън Трибюн“. Аз вече открих доста неща, но имам чувството, че не е всичко и че може би това, което още не знам, може да стане причина да ме убият. Както и да е, виж какво може да открие Хърли. А нещо за онази работа с „Витсавия“? Или за жената — Тулп?

— Да, тъкмо щях да ти се обадя по обичайното време. Жената най-вероятно е Фрида Хофман от Манхайм, Германия — професионален убиец. Има репутацията на безпощаден човек, който преследва целта си докрай. Получила е много пари. Какво мислиш за това? Отговаря напълно на описанието, което ми даде, и е обявена за издирване. Хърли се опитва да разбере кой я е наел да убие Доминик. Ще ти кажа, когато науча нещо. Сега за „Витсавия“ — нищо такова няма в Холандия, нито терористична група с това наименование, нито големи организации, нищо. Но Хърли не е завършил проверките. Добре е, че не си позволил на Доминик да ритне камбаната.

— Би трябвало да сте доволни. Куршумът е нещо елементарно, с него не се решават проблемите. Знаеш ли, Джон, все се питам защо беше изписано това проклето име „Витсавия“ отстрани на хеликоптера? Изглежда безобидно, освен ако логото може да подсказва кой е организаторът, или да ни насочи към отговорен човек.

— Защото, приятелю, никой не е трябвало да оцелее, поне никой, който може да е видял логото. Джовани откри ли нещо?

— Не знам. Нищо не ми е казал. Винаги е учтив, но твърд като камък. Просто ме отбива. Нещо за Куербог и ван Весел?

— Дребни риби. Дори да ги беше разпитал, според Хърли, нямаше да знаят кой знае колко.

Тогава защо се бяха отровили?

Маркър вдигна слушалката, издиктува няколко бележки на Кали и погледна към часовника на стената — беше почти един. В този момент Рафаела Холанд обядваше с Коко.

— Отивам да хапна — каза той на Кали и излезе, преди тя да успее да реагира.

Когато видя двете жени, веднага разбра, че говорят за нещо, което не би му харесало. Коко го зърна, че ги наблюдава, и му махна да се приближи, после каза нещо на Рафаела.

Тя изви глава към него и му изпрати огнен поглед.

Той се ухили широко, изведнъж си помисли, че светът не е чак толкова безинтересно място. Отправи се към тяхната маса.

ГЛАВА ОСМА

Маркърс идваше във възможно най-неподходящия момент, помисли Рафаела и се намръщи. Започна трескаво да прехвърля през ума си различни варианти, когато, за нейно огромно облекчение, една жена се приближи и му подаде листче хартия. Коко и Рафаела наблюдаваха изражението му, докато четеше бележката, после той я сгъна внимателно, кимна им леко и се отдалечи в противоположната посока.

— Може би е възникнал поредният проблем — каза Коко. — Маркърс го бива да разрешава всякакви проблеми, затова всеки го търси.

Намръщи се леко и Рафаела се запита дали не намеква за снощната вечер, ако изобщо знаеше за нея. Но тази жена умееше да си държи устата затворена, когато се налага.

— Радвам се, че ще сме само двете поне за няколко минути. Наистина исках да говоря с вас, Коко.

Рафаела изобрази възхищение върху лицето си и погледна Коко Виврийо. Беше й нужен един-единствен миг, за да разбере, че жената срещу нея е наясно — беше доловила ласкателството, преднамереността, но въпреки това се усмихваше. Какво облекчение! Тя почувства нуждата да бъде искрена и наивна и това също проработи. Поднесе на Коко надписано копие от собствената си книга за Луи Рамо, озаглавена „Мрачният кон“, и простичко изрече:

— Искам да напиша биография на господин Джовани, главно за живота му през последните две години... с други думи, за времето, свързано с вас, госпожице Виврийо.

Рафаела захапа скаридата, която бе потопила в соса с хрупкава ряпа, и задъвка бавно, докато Коко мълчеше насреща й с леко учуден и донякъде подозрителен израз на лицето. Нещата за момента не изглеждаха обещаващи.

Младата жена се разрови из купчината снимки и изрезки от дневниците на майка си. Взе една от тях и я обърна към Коко.

— Много ми харесва тази, тук с господин Джовани излизате от бутика в селото Свети Никола на Крит...

Коко примига, напрягайки паметта си.

— Божичко, откъде знаете това? Ах, каква седмица беше! Знаете ли, че там има едно островче — нарича се Спиналонга и векове наред е било колония за прокажени? Но тази ваша колекция е удивителна. Ох, вижте тази снимка на Доминик в Париж. От снимките ли разбрахте за мен и господин Джовани?

Рафаела се усмихна.

— Притежавам почти всичко писано за вас двамата и почти всички ваши общи снимки през последните години.

„Благодарение на фикс идеята на майка ми, свързана с този мъж.“

Коко взе друга снимка, после още една. На някои от тях се усмихваше, на други се мръщеше. Рафаела внимателно бе подбрала снимки само от почти тригодишния период на връзката между Коко и господин Джовани. И статиите, които беше донесла, бяха по-скоро светски клюки, с изключение на две. Накрая Коко се обърна към Рафаела и вдигна кокетно рамене:

— Е, обезоръжихте ме. Виждам, че няма да се откажете. Бихте могли да дойдете в имението довечера и да говорите лично с господин Джовани. Но не забравяйте, Рафаела — той единствен ще реши дали ще пишете биография или не.

В една от статиите ставаше дума за някакви сенатски разпити в края на 80-те години, които изглеждаха достатъчно безобидни. Коко прочете статията, замря за момент, отпивайки от ледения си чай, като леко избута клончето от джоджен.

— Значи знаете, че господин Джовани има доста загадъчно минало? — и вдигна рамене. — Наречете го противоречиво, ако искате. Разпити в Сената, предявени обвинения... Никакви присъди, разбира се... с изключение на една, доколкото си спомням, за неплащане на данъци. Имаше май и нещо за подкупи на политици през 80-те... А дори много, много отдавна е бил обвинен в углавно престъпление. Разбира се, всичко това е добре известно в обществото. Още го притесняват разни държавни агенции, подозират, че е замесен в трафика на наркотици, което не е така. Позицията му е твърдо против наркотиците. Дори спонсорира някои програми за ресоциализация на

наркомани. Но на американците това не им се нрави; вярват, че всички тези неща са лъжи и измами и искат главата му. Ще ми се да не забравяте... нещата винаги имат две страни.

— Разбирам — каза Рафаела и добави, като излъга най-безсрамно: — Чувала съм, че е подпомагал някакви програми за наркомани — взе другата статия и я подаде на Коко. — Предварителните ми проучвания сочат, че има подозрения, че господин Джовани търгува с оръжие.

Коко хвърли поглед на текста.

— Да, но това е задгранична търговия, напълно легална. Е, ЦРУ се интересува от него, съгласете се, че за човек от такъв мащаб се интересуват много хора. Не че ще го признае пред вас, ако го попитате.

— Значи не е замесен в черния пазар на оръжия?

— Със сигурност не е. Знае кои са играчите, но той самият никога няма да влезе отбора им. Роди Оливие например. Ако искате да се запознаете с един злодей, с човек, който ще ви накара да настръхнете, идете в Лондон и говорете с него.

— Наясно съм, че тук играят големи пари и те са в зависимост от риска, който човек поема.

— Това се отнася за почти всяко нещо в живота, нали? Тези въпроси трябва да зададете на Доминик, стига да ви позволи. Наистина не бих искала да ви кажа нещо повече.

— А смятате ли, че е виновен за някои от онези неща, за които споменахте?

Коко задъвка клончето от джоджен и пусна тънка усмивка.

— Разбира се, че не е. Може би е извършил някои глупости на млади години, но пък кой ли не ги върши? Сега е по-възрастен, по-улегнал... поне той така ми казва. Мрази наркотиците, както вече ви казах, и не би се докоснал до тях, независимо какви пари ще му дадат... което ме кара да се питам защо са го нарочили... Той е много богат човек, Рафаела, притежава целия този остров, не само Порто Бианко. Има къщи в Париж, Рим, вила в Крит, близо до Свети Никола, и огромна ферма в Уайоминг. Бизнесът му е законен, но въпреки това не ми се вярва да се съгласи да пишете биографията му. За какво му е? Известност? Той я има. Пари? Вече ви казах — винаги ги е имал — и Коко отново вдигна рамене. — Вие познавате мъжете, те са...

непредсказуеми. Така че, елате на вечеря довечера в имението и сама го попитайте.

— С голямо удоволствие. Много ви благодаря. Мога ли да ви запитам, Коко... вие говорите английски без никакъв френски акцент, но съм чела някои интервюта с вас... например, ето това... и там се показвате като истинска францужойка.

Коко се усмихна широко.

— Добре играя ролята на францужойка. Усъвършенствах я. Вчера говорех доста високо с Маркърс, когато вие се появихте, и признайте, че ако внезапно бях преминала на френски, щяхте да се зачудите?

— Да, така е. Благодаря, че ми казахте истината. А вашето име, Виврийо? Откъде сте всъщност?

Коко я изгледа продължително и напрегнато.

— Родена съм и съм израснала в Гренобъл, Франция. Виврийо е много стара и уважавана фамилия.

— Бих искала да ида и да покарам ски там. Чувала съм, че е великолепно място. Чудесно е човек да носи стара фамилия.

— Така е — съгласи се Коко. — О, ето че Маркърс се връща — тя махна с ръка и Рафаела вдигна очи — видя го, че спира покрай някои маси, разменя по някоя дума с гостите, с келнерките — тук сервираха само жени, — докато накрая се изправи до тяхната маса.

— Здравей, Коко. Мис Холанд. Наслаждавате ли се на хубавото време и на чудесните коктейли на бармана ни?

— Разбира се, Маркърс. Ела при нас. Доколкото познавам Кали, още не ти е позволила да обядваш, нали?

— Не, в това отношение е истинска вещица.

Той помахна на келнерката и преди да е дал поръчката си, тя му донесе чаша коняк „Перие“ с два резена зелен лимон, кацнали на ръба. Той ги изстиска в чашата и едва тогава отпи.

— Мис Холанд иска да пише биография на Доминик.

Маркърс едва не се задави с коняка. Начинът, по който Коко обяви за какво са си говорили, беше доста объркващ. Нима се налагаше този мъж да знае всичко, което става тук.

— Да — побърза да се намеси Рафаела, — смятам да наблегна върху последните две години на живота му с мис Виврийо.

— Не мисля, че ще стане — каза Маркърс, след като си пое дъх. Извърна се, без да става от стола, за да отговори на въпроса, зададен от

мъжа от съседната маса.

— Че кой ви е питал — каза с леко язвителен тон Рафаела.

Маркъс не показва, че я е чул. Размени няколко думи с мъжа, после се намести на стола си, сякаш нищо не бе станало.

— Кой се интересува какво мислите вие — не се сдържа отново Рафаела.

— Мисля, че Коко ще се съгласи с мен — думите излязоха с лекота от устата на Маркъс. — В момента имаме известни неприятности. Не ми изглежда разумно да предприемате такива необмислени ходове точно сега.

— Чух за вашето приключение снощи — обърна се Коко към Рафаела. — Маркъс разказа на Доминик, че сте му спасили живота.

— Беше чиста случайност, никакви подвизи, уверявам ви — значи всички на острова знаеха всичко, още когато се случваше. Защо ли това не я изненадваше. — Предполагам, не ви е казал, че е успял да разбере кой е стрелял?

Маркъс поклати глава и впи в нея такъв твърд поглед, че тя не можеше да не забележи гневния блясък в очите му.

— Нямам намерение да се церемоня, мис Холанд. Забравете налудничавите си планове. Имаме далеч по-сериозни проблеми от това, да доказваме, че не сме камили. Мисля, че е време да се омитате оттук. Закарайте малкото си задниче — е, не чак толкова малко, ако правилно си спомням — обратно в редакцията на „Трибюн“ и гледайте под лупа бизнеса на някой друг! Апартаментчето ви в Брамертън ви чака, както и лигавите ви приятелчета. Те сигурно са доста по-предсказуеми и повече отговарят на очакванията ви.

Рафаела взе чашата с леден чай и я блисна в лицето му.

— Сгреших — избърса той лицето си. — Задничето ви си е много хубаво. Не трябваше да намеквам, че по него има нещо повече от абсолютно необходимото. Все забравям, че жените са много чувствителни. Не могат да приемат дори най-дребната обективна забележка.

— Госпожице Виврийо, приемам да ви посетя в имението тази вечер. Бихте ли ми обяснили как да стигна дотам?

Коко каза, че ще прати човек да я вземе, и Рафаела, без да погледне отново към Маркъс, напусна масата.

— Какво става между двама ви, красавецо?

Младият мъж хвърли поглед към отдалечаващата се Рафаела.

— Наистина има много хубаво задниче.

Коко се разсмя.

— Първо ти спасява живота, а после ти плисва чая в лицето...
Странно.

— Кой ли може да разбере жените... Дали бих могъл и аз да дойда на вечерята?

— Само ако обещаеш, че повече няма да се заяждаш с мис Холанд. Господ вижда, че напоследък ми писна от убийства и клюки.

— Честна скаутска, госпожо — притисна той тържествено длан към сърцето си.

Меркел на драго сърце прие да играе ролята на гид на мис Холанд. Островът, който носеше името Калипсо, преди Джовани да го купи, беше с площ малко повече от три квадратни мили. Имаше няколко островчета на подветрената страна, на запад от Антигуа, около петдесет мили югоизточно от Сейнт Китс.

Курортът се простираше по дължината на източния бряг, а имението на господин Джовани — покрай западния. Островът беше планински — както всички острови в Карибско море, — планините го покриваха от край до край и се спускаха почти до брега. Целият беше обрасъл с гъста джунгла, почти непроходима заради честите и обилни валежи. На източната страна валеше почти всяка сутрин, макар и малко. В годините на разцвет, почти деветдесет процента от населението живееше по западния бряг. Сред местните жители се носеше мълга, че зли духове бродят по източното крайбрежие, и затова го избягваха. На западния бряг валеше повече. Но човек би могъл да умре, разкапан от влага, наскред джунглата, която покриваше планините до средата на острова. Вътрешността беше необитаема, и то от много отдавна.

Меркел ѝ разказваше това с мекия си глас, но тя вече знаеше всичко. Бе видяла написаното с острия, изправен почерк на майка ѝ в началото на последния том от дневниците през септември, преди три години. Майка ѝ бе наела самолет в Поант-а-Питр и бе накарала пилота да я отведе до острова на Джовани.

„Знам, ще помислиш, че най-малкото постъпвам неразумно; може би сега ще ти се стори, че съм загубила всякакъв здрав разум и логика. Защо правя това? Аз съм щастливо омъжена — наистина щастливо — за Чарлз, който е прекрасен и мил. О, не знам. Но трябваше да видя този остров. Трябваше да видя къде живее той. Самият остров е красив, истинско бижу, с разкошна растителност, ослепителни бели плажове от край до край и гъсти джунгли с планини в средата.

Още от въздуха човек може да забележи разкоша на Порто Бианко и залива с безбройните му лодки и яхти. Имението на Доминик е на западния бряг. С идеално разположение, всички постройки са боядисани в бяло, голямата къща с покрив от червени керемиди, плувният басейн, двата тенис корта и градините... Господи, градините — те наистина са невероятно красиви. Когато летяхме отгоре, видях няколко души, бяха въоръжени.

Помолих пилота да кацне при курорта. Просто исках да обядвам там, знаех, че Доминик го няма, но той ми каза, че островът бил частен, само за членове на клуба и техните гости. Изключително място, наистина. Разбира се, аз успях да намеря пътя до острова, но не и с Чарлз. Не се осмелявах да ида там с Чарлз. Той не е нито глупав, нито лишен от наблюдателност. И какво щях да кажа, ако беше запитал защо искам да отида там? За съжаление никак не ме бива да лъжа, поне него не мога. Понякога ми се струва, че той подозира за друг мъж в живота ми — по-скоро за връзка, останала в миналото, но която все още не съм преодоляла. И когато усетя съмненията му и болката от тях, какво мога да му кажа?

О, бих дала всичко, за да видя онзи мъж отново. Само веднъж. Само за няколко мига.“

Когато наближиха площадката с хеликоптера от северната страна на курорта, Меркел продължаваше да говори.

— Има три пътеки, които прекосяват централната джунгла, и господин Джовани ги поддържа свободни от всякаква растителност. При нормални обстоятелства с хеликоптера ни отнема само десет минути. Ей, госпожице, добре ли сте?

Рафаела осъзна, че очите ѝ бяха подозрително влажни. Леко подсмръкна.

— Алергия — каза тя. — Отново се обажда. И ми се е схванал вратът. О, да, напълно разбирам, че непроходимият център на острова държи любопитните посетители на курорта далече от западния бряг.

Бледото лице на майка ѝ изникна пред нея. Безжизнено и страшно неподвижно. Нямаше промяна в състоянието ѝ. Рафаела бе говорила с Чарлз сутринта по телефона, но не спомена нищо за това, че е на Карибите. Беше го излъгала; бе казала, че прави някакво специално проучване.

— Точно така — кимна Меркел. — Всъщност господин Джовани нарича планинските райони на острова „стомако ди дяволо“ — червото на дявола. Ако човек се заблуди там, няма измъкване. Ето, погледнете... имаме голямо пристанище за яхти и лодки. Разбира се, господин Джовани не допуска тук туристически кораби. Порто Бианко е частен клуб, както знаете.

Рафаела кимна и се качи в средната част на хеликоптера.

— Вие ли сте пилотът?

Меркел кимна, увери се, че Рафаела е закопчала колана, даде ѝ слушалки и обърна поне десетина лостчета.

— Ще ни отнеме само девет или десет минути. Островът е малък — поне за самолети и хеликоптери.

Меркел издигна хеликоптера във въздуха и Рафаела за миг забрави мисията си, погълната от гледката долу. Странно как се променят нещата, когато ги гледаш, летейки на няколкостотин метра над тях. Островът имаше формата на диня, Антигуа сигурно се падаше на запад. Доминик Джовани, както бе чела, беше личен приятел на министър-председателя на Антигуа. Когато стигнаха над центъра на острова, тя видя курортната област да се простира красиво по бреговата ивица от север към юг. Само трябваше да обърне глава, за да види имението на Доминик Джовани. Не беше чак толкова луксозно

или така показно като курорта, но беше обширно, основната постройка сияеше с ярката си белота и покрива от червени керемиди, оградена от малки вили, изградени в същия стил. Имаше огромен плуven басейн, всички площи между сградите бяха обрасли с гъсти храсталаци хибискус, бугенвиллии, покатерили се на перголи, екзотични дървета с дебели клони и гроздове пурпурни, розови и бели орхидеи. Джунглата като че ли бе надвиснала над самия ръб на имението, чакайки само да скочи и да погълне подрязаните градини. Огромната зелена маса изглеждаше безформена и толкова гъста, че вероятно никой не можеше да проникне вътре.

На не повече от стотина ярда от имението, отвъд джунглата, беше западният край на острова. Плажът, покрит с ослепителен бял пясък, мамеше окото, а бледозелената вода не можеше да се опише с думи.

Меркел не говореше. Бе свикнал хората да реагират така при първия си полет над имението. Затова бе обяснил всичко, свързано с имението и острова, още преди да я качи на хеликоптера. Дори да изчакваше реакция от нейна страна, с нищо не го показва. Умело приземи хеликоптера на площадката и махна на Рафаела да погледне вляво.

— Господин Джовани — каза Меркел, кимвайки към един мъж, който се бе запътил към хеликоптера.

Погледна я и се запита коя ли е. А тя се взираше в господин Джовани. Имаше нещо смущаващо в нея, но той не разбираше какво е. Беше красива и млада. Искаше да пише биография на господин Джовани. Меркел не можеше да си представи господин Джовани да позволи подобно нещо. Мъже със съмнителното международно положение на господин Джовани не даваха информация за себе си на когото и да било. Но господин Джовани не беше като другите, господин Джовани си имаше собствени правила и караше другите да се съобразяват с тях. Знаеше как да контролира нещата; знаеше как да постигне подчинение. С две думи, господин Джовани правеше това, което си иска.

Рафаела се вгледа в баща си. Пътуването донякъде бе прогонило страха ѝ, възбудата, притаения ѝ гняв към този човек, който навремето бе предал нея и майка ѝ.

Тя знаеше какво да очаква. Беше виждала повече негови снимки, отколкото някой би могъл да понесе. Страхуваше се да не би той да се приближи още към нея; страхуваше се от това, което бе почувствала, от това, как щеше да реагира.

Къде щеше да бъде баща ѝ след година, запита се тя. Може би в затвора заедно с Гейб Тетуайлър? Внезапно се сети за Чарлз, който седеше до леглото на майка ѝ и държеше отпуснатата ѝ ръка. О, нека не умира, замоли се тя. Какво ще стане с Чарлз Рътлидж, ако майка ѝ умре? Той толкова я обичаше...

Ръцете ѝ изведнъж овлажняха. Не искаше да ги изтрие в чисто новите си бели панталони „Лагерфелд“. Червената копринена блуза със странично закопчаване, купена за сума, равна на седмичната ѝ заплата, попиваше потта. За миг усети смущение, защото чувстваше, че самообладанието ѝ изневерява. Не преставаше да го гледа.

Господин Джовани се отправи към хеликоптера и отвори бледосинята врата на кабината.

— Мис Холанд. Добре дошла в дома ми.

Попададе ѝ тясната си ръка и тя се улови да се визира за миг в него, преди да приеме помощта му. После погледна право в бледосините очи на баща си — имаха същия цвят като нейните. И външните им ъгли бяха леко повдигнати нагоре, също като нейните. Но в очите му тя не прочете, че я е познал. Никакво сепване, никакво чувство. Пое ръката му и слезе от хеликоптера. За свое учудване откри, че дори близо десетсантиметровите токчета на сандалите едва я изравняваха с него. Беше смятала, че е дори още по-висок. Но белият ленен костюм го правеше да изглежда издължен и изтънчен, спретнатият триъгълник на червената кърпичка се подаваше от джобчето на гърдите, единственото цветно петно върху дрехите му. Часовник с тънка златна верижка се виждаше на лявата му китка, на дясната ръка носеше пръстен с изумруд.

— Благодаря, господин Джовани.

Зачака отново мълчаливо, зачака някаква искрица, някакъв проблясък, но — нищо. Нищичко. За него тя беше абсолютно непозната, също както не бе познал майка ѝ в Мадрид. Той не виждаше нищо от себе си в нея, но Рафаела, чиито очи се бяха настроили към възприятията на майка ѝ, виждаше себе си в неговите очи; неговите очи — това бледо, бледо синьо, оцветено с лек студено сив оттенък,

когато го осветяха чувствата, с вирнатата брадичка, остра брадичка, която веднага издаваше гнева.

Тя разтърси ръката му, усещайки изведнъж по-скоро облекчение, отколкото разочарование, че не е усетил бащинската връзка с дъщеря си. Това означаваше, че ще може да задоволи любопитството си, без да се излага на риск. Видя зад него Коко, усмихна се и махна.

— А, да, моята Коко... до голяма степен на нея дължим това, че вие сте тук. Трябва да призная, мис Холанд, тук сме донякъде самотни и винаги се радваме на новите лица — обърна се към Меркел. — Ще се връщаш ли за Маркътс?

Рафаела се опита да не покаже колко я бе ядосало това. Със сигурност имаше достатъчно самообладание, за да не направи сцена, ако той реши да я подразни. Това, че два пъти бе губила контрол пред него, я тревожеше. Не беше в нейния стил, това не беше тази Рафаела Холанд, която работеше като разследващ репортер в „Бостън Трибюн“. Призна пред себе си, че откакто бе стъпила на острова на баща си, бе настъпила промяна в нейните чувства, в начина, по който виждаше нещата. Наистина ли очакваше да бъде имунизирана срещу тази нова ситуация? Тръгна към къщата, наблюдавайки как хеликоптерът наново се издига и се насочва на изток.

— Имате красив дом, сър. Радвам се, че можах да го видя от въздуха.

— Благодаря. Защо не ме наричате Доминик? Аз ще ви наричам Рафаела.

— Да, би било приятно.

Рафаела не беше често срещано име; ако преди двадесет и пет години поне веднъж се беше сетил да запита за дъщеря си, щеше да научи името ѝ. Но той дори не бе пожелал да я види в родилния дом. Не бе пожелал да хвърли поглед на свидетелството ѝ за раждане. Ако го бе сторил, щеше да знае, че името на майка ѝ е Холанд, а не Пенингтън. Щеше да разбере, че не фигурира там като баща. Но не си бе дал труда да го направи. Бе хвърлил четири-пет хиляди долара на леглото на майка ѝ и си бе излязъл. И дъщеря му бе израснала, без изобщо да го познава. И без той да я познава. До момента. Тя усети внезапна болка, толкова остра, че за миг замря. Почувства се като отворена рана, жива и боляща. Обърна се и се усмихна на баща си.

Къщата беше прохладна и просторна, цялата с прозорци, от които се откриваше възхитителен изглед към плувния басейн с олимпийски размери, към невъобразимо цветните градини, богатата зеленина и живописните планински хребети, които се спускаха към имението. Навсякъде имаше прясно набрани цветя и от тях въздухът в къщата трептеше от аромати.

Мебелировката представляваше странна смесица от ярко боядисани ракли, гардероби и масички от югозападните щати и бели плетени канапета и столове, нищо ценно, с изключение на колекцията от египетски бижута в остъклените шкафове в огромната дневна.

Рафаела знаеше всичко за колекцията на Доминик от дневника на майка си. Имаше дори и една негова снимка от Лондон пред сградата на „Сотби“ от 1991. „Той е събрал — а може би откраднал? — много красиви неща от осемнадесетата египетска династия. Четох, че този период се е отличавал с изключително натруфени украшения, клонящи по-скоро към лошия вкус, но някои от снимките на тези украшения показваха, че са невероятно красиви. Бих искала да подържа в ръка тази полупрозрачна чаша от зелено стъкло, законната, която е купил в «Сотби» за феноменална сума. Може би ще я видя, Рафаела. Може би“.

Доминик я настани в едно кресло и ѝ поднесе чаша бяло вино.

Младата жена не можеше да откъсне очи от баща си. Той осъзна, че тя го гледа втренчено, и попита с лека усмивка:

— Нещо притеснява ли ви, госпожице? Може би харесвате по-сладко вино?

— О, не, виното е чудесно. Просто много отдавна исках да се срещна с вас.

— Нали ти казах, Дом — обади се Коко. — Тя знае толкова неща за нас. Има колекция от статии и снимки.

Той я прекъсна с лекота, без да прозвучи обидно, а гласът му се лееше също така гладко, като виното, от което тя отпиваше.

— Моята Коко е едно съкровище. А защо вие толкова много се интересувате от мен и от живота ми?

Тя го погледна в очите.

— Когато един човек привлече вниманието ми, обикновено се стремя да узная всичко за него. Както направих с Луи Рамо.

Защо той не можеше да види приликата? Защо не можеше да я види, по дяволите? Това ли бе усещала майка ѝ? Неверие? И дълбока болка, че за него е била напълно непозната жена, от която не се интересува? За миг Рафаела се почувства обърквана, не можеше да разбере как той, нейният баща, не разпознава себе си в нея. Ако знаеше, че майка ѝ лежи в кома, на косъм от смъртта, какво би казал, какво би почувствал? Може би нищо. Той не се интересуваше. Може би изобщо не си спомняше за нея след двадесет и пет години.

— А, ето те и теб, Делорио, ела насам, имам изненада.

Рафаела се огледа и видя един млад мъж да влиза в дневната. Беше облечен в бледозелени ленени къси панталони и бяла риза, на врата му висеше дебела златна верижка. Приличаше на мелез, но добре облечен мелез. Напомни ѝ по-скоро някакъв мускулист селянин до аристократичния си баща. Не изглеждаше като син на баща си.

Беше набит, с атлетичен вид — целият в мускули, с дебел врат и още по-дебели бедра. Рафаела не можеше да повярва, че в момента гледа своя полубрат.

— Моят син, Рафаела. Делорио Джовани. Делорио, това е Рафаела Холанд.

— Неочаквана изненада.

Делорио ѝ се усмихна, но дори усмивката му не приличаше на тази на баща му. Беше хищническа и сексуална, сякаш преценяваше всяка срещната жена в зависимост от това, доколко харесва тялото ѝ и доколко ще му бъде забавна в леглото. Това беше погледът на хищник, който души за поредната си плячка. Загледа я първо в гърдите, после погледът му се спусна към корема и най-накрая към лицето ѝ, но само за миг. Тя автоматично вирна брадичка.

Не стана, очакваше той да се приближи към нея, което и направи. Разтърси протегнатата ѝ ръка, задържайки я малко по-дълго от необходимото. Тя си пожела да можеше да му каже да не си въобразява нищо, защото е негова сестра, за Бога.

— Радвам се да се запозная с вас. Имате интересно име, Делорио.

— Да, така е, нали? — отговори Доминик вместо сина си.

— Това беше моминското име на майка ми... семейството ѝ е от Милано.

— Къде е Пола? — запита Коко.

Делорио вдигна рамене.

— Скоро ще дойде.

Рафаела го загледа как се приближава към бара и си налива чисто уиски.

— Здравейте всички — изчурулика Пола, нахлувайки в дневната.

Влизането ѝ бе великолепно изпълнен номер и Рафаела се усмихна, мечтаейки да може да я аплодира. Знаеше нещичко и за Пола Марсдън Джовани. На двадесет и четири години, наследница на стара династия — „Марсдън Айрън енд Стийл“ от Питсбърг, Пенсилвания. Беше разглезена, егоистична, доста хубавичка и луда по мъжете, според последните изрезки от жълтата преса, прикачени към дневниците на майката на Рафаела. Косата на Пола беше светлоруса, очите — лешникови, много красива комбинация, донякъде опорочена от вечно нацупената уста. Имаше хубаво тяло и загар, който накара Рафаела да пожелае да ѝ каже, че трябва да внимава с карибското слънце, което ще я направи цялата в бръчки, когато стане на четиридесет.

— Скъпа, ела да се запознаеш с мис Рафаела Холанд. Поканихме я на вечеря...

— Тя може би ще напише биографията на Дом, Пола — добави Коко, вдигайки въпросително вежда към Доминик.

Пола погледна към Рафаела Холанд и се насили да се усмихне. После изви очи към Делорио и видя, че той гледа втренчено гостенката. Е, имаше хубава коса и приятно лице, но какво от това? Ето това — и Пола добре го знаеше, че Делорио преследва всяка срещната жена заради самото удоволствие да гони и да хваща плячката си. Със сила, ако се наложи и ако му харесва.

— О, но това е чудесно — изрече Пола. — Надявам се Дюки да е сготвила нещо, което става за ядене, понеже имаме привилегията да посрещнем тази вечер мис Холанд.

— Дюки е моята главна готвачка — поясни Доминик с мек глас, отпивайки от виното. — И то превъзходна готвачка.

На вратата се появи висок, жилест мъж, с гъста бяла коса — преждевременно побеляла, както бързо схвана Рафаела, съдейки по чертите му. Беше най-много на четиридесет години, чернокож. Може би един от малцината местни, останали на острова?

— Маркърс е тук, господин Джовани.

— Чудесно. Моля те, кажи на Дюки, че ще вечеряме след петнадесетина минути. Благодаря, Джигс.

Рафаела се запита колко ли души работеха за Доминик. Трябваше да разбере. Майка ѝ споменаваше в дневника си, че видяла пет-шест. Но едва ли можеше да се разчита на точността на тази цифра. За своя изненада, още не бе видяла нито един въоръжен мъж, откакто хеликоптерът я бе докарал.

— Бих Делорио на тенис — оповести Пола. — Два на три сета.

Делорио изсумтя и си наля още едно уиски.

— Сигурно сте добър играч — каза Рафаела.

Пола се засмя.

— Не съвсем. Делорио пак се беше разсеял. Но в края на краищата вниманието му винаги се връща към мен.

Делорио се усмихна на забележката на жена си и очите му, така студени преди миг, сега се изпълниха с топлина. Тъмни очи — не като нейните, не като на баща ѝ. Доминик се обърна към Рафаела.

— Искате ли да разгледате колекцията ми след вечеря?

— Да, разбира се, бих искала, особено орнаментираната алабастрова глава на Нефертити, която съм чувала, че притежавате.

Той изведнъж ѝ се стори симпатичен и достъпен, цялото му лице смекчи израза си. Изглеждаше нормално човешко същество така, както седеше усмихнат срещу нея.

— Нефертити? Значи това сте чували? Може да е която и да било принцеса, скъпа. Например Шуменкаре. Чували ли сте я?

Рафаела поклати глава.

— Но главата е на Нефертити, нали?

Доминик само се усмихна, без да каже дума повече, но в усмивката му имаше топлина, дължаща се навярно на неговата привързаност към колекцията. И изобщо не приличаше на престъпник.

Влезе Маркърс — повеи свеж въздух, принуди се да си признае Рафаела. Не носеше костюм, само бели къси панталони и блуза с къс ръкав — бледосиня, като тази на Делорио. Изглеждаше във форма, силен и изпълнен с добро настроение. Тя се намръщи мислено на заключението си. Всъщност той имаше тайни — инстинктът ѝ никога досега не я бе подвеждал, — но някак си ѝ се струваше, че тайните на Маркърс не може да бъдат лоши или ужасни. Той я потърси с поглед и се усмихна широко.

— Закъснял ли съм за партито, Доминик? Мис Холанд разказа ли как ми отпери един карате ритник в рамото и се простря върху горкото ми измъчено тяло, когато изсвири първият куршум?

— Не, тя май е твърде скромна. Знам само това, което ти ми разказа. Толкова лесно ли го победихте, Рафаела?

Доминик насочи целия си чар към нея и Рафаела усети как се потапя в него, как иска цялата му жизненост, неговият интерес, вълнението, което бе показал, когато говореше за египетската си колекция, да се насочи изцяло към нея.

— Изненадах го — отвърна тя и се учуди как инстинктивно защити уязвимото му мъжко его; не че това особено го интересува, помисли си.

— Сигурно мозъкът му е бил зает с нещо друго — намеси се Делорио, взирайки се втренчено в Рафаела, и всички в стаята бяха напълно наясно какво има предвид.

— Това дори не е и половината — каза Маркъс, отправи широка усмивка към Рафаела и ѝ намигна. После веднага стана сериозен. — Не успяхме да разберем кой снайпер взе мен и мис Холанд на прицел снощи. Нищичко не намерихме.

— Аз и не мисля, че ще намерите — каза Доминик, намръщил замислено чело.

— Къде е Меркел — запита Рафаела, сменяйки темата, защото изведнъж се изплаши, че Маркъс ще започне с възможно най-безразличен глас да им разказва как я е съблякъл още преди да бяха влезли в неговата вила, как я е галил и целувал. Няма да го направи, нали? Надяваше се, че ще продължи да се тревожи само за онези изстрели. Лично тя се бе уморила да се притеснява заради него. Усети, че отклонява вниманието си, и се насили да го върне към настоящето.

— Меркел невинаги вечеря със семейството.

Беше Пола, вперила очи в Маркъс. Рафаела се сети за стария шлагер „Гладни очи“.

— Докато летяхме насам, ми изсипа цял куп сведения.

— Той е просто досаден служител — изтърси Пола. — Не вечеряме с прислугата... поне не би трябвало. В дома на родителите ми не беше прието.

— Пола, достатъчно. Не допускам снобски прояви на масата си. А, ето го и Джигс. Рафаела, мога ли да ви придружа до трапезарията?

Масата беше достатъчно голяма за дванадесет души, огромен полилей бе надвиснал ниско над нея, наоколо бяха наредени столове с висока облегалка, тапицирани с брокат. Огромна стъклена купа, пълна с пресни плодове, стоеше в центъра на масата, около нея бяха наслагани няколко плата със задушени екзотични риби, подправени с лимон и масло, индивидуални купички с прясна салата и прясно печени хлебчета.

Марая — момичето, което прислужваше, наля леко вино „Шардоне“ в чашите и когато Коко кимна, излезе от трапезарията, придружена от Джигс.

— Сега кажете — изрече Доминик, поглеждайки към всекиго поотделно, — какво мислите за намерението на мис Холанд да напише моята биография?

ГЛАВА ДЕВЕТА

Маркърс се наведе напред:

— Не бих я допуснал край себе си с химикалка или с компютър — и добави, обърнат към Рафаела. — Не се засягайте.

— Аз и не искам да се въртя покрай вас, господин Девлин, нито с химикалка, нито с компютър. По-скоро бих го направила с намордник или с каишка.

— А аз ще фигурирам ли в книгата ви, мис Холанд? — запита Пола.

— Виж, Доминик — обади се Маркърс, — това не е добра идея, поне не в настоящия момент, доколкото мога да преценя.

Доминик сигурно не беше чак такъв егоцентрик; не можеше да вярва, че е абсолютно неуязвим.

— Откъде да знаем, че ще се отнесете почтено към баща ми?

— Написала съм вече една биография, и то на човек, който не се различаваше много от баща ви. Много очарователен мъж, с голяма власт и много врагове. Беше безскрупулен, смел... но и мъж с напълно човешки чувства, който допускаше грешки...

— Допусна една непростима грешка заради суетността си — намеси се гладко Доминик. — Говоря ви — Делорио, Маркърс — за Луи Рамо, за човека, който беше дясната ръка на Де Гол и един от лидерите на френската съпротива през Втората световна война. Било е през 1943, предполагам, когато Рамо решил, че трябва да убие един куриер, който носел специални заповеди от самия Хитлер за главния щаб на СС в Париж. Не било кой знае колко сложно, но накарал да проследят куриера до Париж, узнал точния му график и взел със себе си едно момиче, току-що вербувано за Съпротивата. Да го гледа, да наблюдава как великият Рамо върши невероятно смели неща. Подозирам, че е искал момичето толкова да му се възхити, че да легне с него. Сексът бил един от неговите приоритети. Но във всеки случай нещата се развили зле и тя била убита. Тази грешка се дължала на прекомерната му суетност. И поуката от тази история е, че Рафаела беше честна в

излагането на фактите. Тя ни показва целия диапазон на характера на Рамо, но не жертва хубавите неща заради лошите и обратно.

— Вие сте чели книгата ми — забеляза Рафаела, очарована от него в този момент, и се намрази заради това.

Суетата — ето това беше ахилесовата пета на Рамо, смъртният му грях и Доминик Джовани бе разбрал книгата ѝ много по-добре от безбройните уважавани критици.

Доминик се усмихна.

— Днес следобед, скъпа. Копие от екземпляра, който дадохте на Коко. Жалко, че неговата суета е струвала живота на момичето, много жалко.

— Рамо забравил за инцидента, както знаете — каза Рафаела със студен глас, поглеждайки към баща си. — Забравил за нея, защото тя просто не била важна за него. Срегнах се с един много възрастен човек в Париж, когато отидох там за проучванията си. Той помнеше инцидента и момичето. Казвала се Виолета, била само на осемнадесет години, когато я убили. Рамо скърбил за нея двадесет и четири часа, според стареца, но не чувствал никаква вина за случилото се. След месец взел със себе си друга млада жена и за щастие тя не умряла при опита му да се покаже като жив бог, слязъл сред мъртвите.

„Също както ти забрави майка ми, забрави и мен. След колко време завърза връзка с друга жена, която на свой ред бе забравена?“

— В действителност — продължи Рафаела, — той ѝ направил дете. Тя се казвала Мари Дениер. Умряла точно след войната заедно с дъщеря си — тя сви рамене. — Копелетата на някои мъже оживяват, а на други — не.

— Жалко, наистина. Но, както казах, Рафаела, мисля, че сте честна. Това ме порази. Вашата честност.

— Всичко това е изумително — обади се Маркърс — но честна, вие, мис Холанд? Честна към мъж?

— Прочетете проклетата книга!

— Но, Маркърс, моето момче, все пак тя ти спаси живота.

— Поради каква причина — това остава да открия. Мисля, че ме спаси, само за да може да се разправи с мен по свой начин.

Изрече това усмихнат и Рафаела се улови да разтърсва глава; после, сякаш изобщо нямаше избор, му върна усмивката. Вдигна очи и

видя Пола да я гледа така, сякаш тя е змия, притисната до земята, а Пола е мангушта, готова да я сграбчи и да я схруска.

Взе още едно парче риба. Сега не ѝ се стори чак толкова вкусна.

— На мен ми се струва, че никой не е искал да те убива — каза Делорио. — Просто е искал да те сплаши. Колко бяха изстрелите — три, четири? Онзи сигурно не е бил чак толкова лош стрелец. Може би някой е искал да те накара да се стегнеш.

„Някой, като например ти, лайно такава?“ Но усмивката на Маркърс не помръдна от устните му.

— Но защо? — запита Рафаела. — И защо да го прави, когато аз бях там? Ето това не разбирам.

Коко се намеси:

— Може би е трябвало да сплашат вас, за да напуснете острова, Рафаела, а не Маркърс.

— Предполагам, нашият стрелец не е знаел, че тя е толкова борбена — каза Маркърс. — Моят личен бодигард. Ако ви бях насочил натам, откъдето дойдоха изстрелите, щяхте ли да скочите и да му откъснете главата?

— Като добро куче... като добра кучка? — добави Пола и стръвно набоде парче манго, пускайки най-сладката си усмивка.

Маркърс не каза и дума, просто изпита облекчение, че Пола е седнала далече от него в другия край на масата до съпруга си. Оттам не можеше да го достигне, но се забавляваше да преследва Рафаела. Явно виждаше в нея заплаха. Интересно.

Облегна се назад и се запита дали Рафаела Холанд би могла да съдържи яростта си до края на вечерята. А той едва бе започнал да разгръща стратегията на саботажа си срещу нея и срещу плановите ѝ, свързани с Доминик. Как би могъл Доминик, дори за един кратък миг да допусне тази жена — разследваща репортерка — в имението си, за да пише за нея негова биография... В края на краищата, той беше престъпник. Толкова голяма ли е суетата му, толкова ли огромно самомнение има, че не съзира заплахата? Със сигурност не може да е дотолкова сляп и егоцентричен.

Маркърс не би се тревожил, ако Рафаела си бе поставила за цел да разобличи Доминик. Просто не искаше тя да се задълбава в нещо, което би могло да засегне плановите му. Собственото му прикритие

щеше да рухне като къщичка от карти, ако някой бутнеше където не трябва.

— Виж, Доминик, напоследък имахме доста неприятности. Мисля, че не е безопасно за мис Холанд да се навърта наоколо, да говори за живота ти и да отвлича ума ти от бизнеса. Не го прави. Аз съм против.

— И аз съм против — обади се Коко, — защото това, което Маркърс каза, е вярно.

— Какви неприятности? — попита Рафаела. — Нещо друго, освен стрелбата снощи?

— Да — отговори Делорио. — Някой се опита да премахне баща ми... и едва не успя.

— Аз бях в курорта — каза Пола. — Пропуснала съм.

— Заклучиха ме в кухнята — каза Коко.

И двете жени изглеждаха разочаровани.

— Това тук не е дискусия — усмихна се Доминик — и, Делорио, изобщо не е време да изнасяме пред публика семейните си проблеми.

— Но ти каза, че искаш да знаеш какво мислим ние — свъси вежди Делорио.

— Да, и всички вие бяхте достатъчно добри да ми го кажете.

Делорио наведе очи към чинията си и не каза нищо повече. По дяволите, помисли Маркърс, вгледан в Доминик. Като нищо щеше да й позволи да пише за него. Беше погъделичкала самолюбие то му и проклетият глупак наистина се бе хванал. Но Маркърс трябваше да спре това. Тя беше последният човек на света, който той би искал да види замесен в тази неприятност, последният човек, който той би искал да се набърква в неща, от които беше най-добре да стои далече. Знаеше, че мис Холанд може би никога няма да му прости това, но знаеше и че единственият му шанс беше да предприеме атака.

— А нашата мис Холанд разказа ли за наградата си „Пулицър“, Доминик? Спечелила я е за специален разследващ репортаж преди три години. Надушила свърталището на една неонацистка групичка, която не само е издигала фашистки лозунги, а и се е изявявала на местната политическа сцена. Подкупвали местни чиновници, създавали неприятности на градския съвет, за да гласува исканите от тях резолюции, купували местни полицаи. Който откажел да им

сътрудничи, пострадвал. Всичко това се случило в един малък град, в Делауеър. Отнело ви е почти шест месеца, нали, мис Холанд?

— Да.

— Получавали сте заплахи от онези отрепки, но не сте се отказали, нали? Вървели сте по петите им, без да спирате. Карали сте хората да ви изповядват и майчиното си мляко, въпреки че на един от свидетелите му счупили три ребра, премазали му крака и му преоформили лицето. Мисля, Доминик, че нашата малка мис Холанд, като се има предвид какво е свършила дотук, може спокойно да разбере кой се опита да премахне и теб, и мен. Виждам я как се заравя в нещата все по-дълбоко и по-дълбоко с инстинкта си на малък булдог. И рови там, където не би трябвало. Докато някой не бъде наранен, или докато тя не постигне своето.

— Това просто доказва, че е добра — каза Доминик и се наведе напред. — Нали, Коко?

Коко сви рамене.

— Е, скъпа, не би ли искала да знаеш коя беше онази жена? — той си играеше с нея, но тя не отговори. — Още не мога да разбера кой я е наел. Никой от нас още нищо не знае за „Витсавия“.

Боже Господи, помисли си Маркърс, трябва ли Рафаела да става предлог за хората да си казват всичко, което знаят, пред нея. Ето например Доминик.

И преди Доминик да бе успял да продължи, Маркърс се намеси:

— Освен това знаем и факта, че нейният скъп втори баща се казва Чарлз Уинстън Рътлидж трети, собственик на няколко големи вестника и десетина радиостанции, човек със забележителен нюх и повече власт, отколкото някой има нужда. Да не би той да ви е купил „Пулицър“? Да не би да е говорил с доброто си старо приятелче Роби Данфорт, собственика на „Трибюн“, да ви назначи за разследващ репортер?

Рафаела запрати нарязаните плодове от чинията си в лицето му. Изгледа го втренчено и си помисли: „Пак си изпуснах нервите“. Не можеше сама да се разбере.

— Не, не отново! — викна Маркърс с престорен ужас.

Делорио избухна в смях. Коко прошепна на Доминик:

— Маркърс и Рафаела днес цял ден се дърлят. На обяд тя му плисна чая си в лицето.

Доминик кимна.

— Добре. Стига, Маркър. Хайде сега, изтрий си ананасовия сок от лицето и си дръж устата затворена — отпусна се назад и затупка с дръжката на ножа си по ръба на кошничката за хляб. — Не съм глупав, моето момче. Проверих мис Холанд. Разбира се, дискретно, скъпа... няма нужда да се притеснявате или да се засягате.

— Маркър е прав — намеси се и Пола. — Тя не би трябвало да бъде тук. Репортерка е. Ще ви унищожи, сър. Съгласна съм с Маркър: нейният втори баща е направил всичко за нея.

— Аз не бих възразил да поостане още малко в имението — обади се Делорио и отправи към Рафаела такава усмивка, от която кожата ѝ настръхна. — А тъй като съм твой единствен син, тя трябва да опознае и мен като част от живота ти.

Рафаела отвърна на погледа на Делорио с такова безразличие, че помисли, че ще се задуши. Но не искаше все още да го отблъсква. Можеше да го манипулира.

— Наистина, тя е репортер и си върши работата, Доминик — каза Коко, — но моментът не е подходящ. Съжалявам, Рафаела, но идеята май не е много добра.

Рафаела беше разочарована. Беше се надявала Коко да я подкрепи.

Тогава Доминик изведнъж вдигна ръка и прекъсна Делорио, който се канеше да заговори.

— Достатъчно, струва ми се. Свършихте ли с вечерята си, Рафаела? Добре, сега ще ви покажа моята египетска колекция. Някой друг път ще разгледате колекцията ми от произведения на изкуството. Когато свършим, Маркър, момчето ми, можеш да изпратиш обратно Рафаела до курорта. Вземете хеликоптера.

Това беше всичко.

Беше станало почти полунощ, когато Рафаела и Маркър тръгнаха към хеликоптера, водени от Доминик, а Меркел крачеше непосредствено след тях.

— Ужасна тъмнина — промърмори Рафаела. — Луната почти не се вижда.

Не искаше да се качва на хеликоптера и да оставя живота си в ръцете на Маркър. Не искаше да оставя нищо свое в ръцете му. Един път й беше достатъчно.

— Утре ще ви съобща решението си, Рафаела — Доминик взе ръцете й в своите, наведе се напред и я целуна по бузата.

Тя се отдръпна бавно, много бавно.

— Благодаря ви, сър. Благодаря, че ми показахте колекцията си. Все още смятам, че главата е на Нефертити. Надявам се да видя и колекцията ви от произведения на изкуството.

Той се засмя и отстъпи назад. Коко, Делорио, Пола и Меркел наблюдаваха от терасата как хеликоптерът се издига, бавно се обръща и се насочва към планините.

— Ела — каза Делорио на Пола, без да сваля очи от отлитащия хеликоптер. — Бързо в леглото.

— Но аз не...

— Млъквай.

Хвана я за ръка и я повлече навътре в къщата, към спалнята на горния етаж.

Доминик остана отвън. Нощта беше уханна, въздухът бе изпълнен с аромата на хибискусите, бугенвилите и розите. Мирисът на морето се смесваше с уханието на цветята. Коко го хвана под ръка и му се усмихна.

— Синът ти тая вечер се е наострил. Ей сега отвлече Пола към спалнята.

— Не знам, Коко — каза той, без да обръща внимание на думите й.

— Ще позволиш ли на Рафаела да пише книгата?

Той се вгледа внимателно в нея, после сви рамен.

— И това, и много други неща. Би ли искала да ме облекчиш тази нощ, Коко?

Тя му се усмихна и го целуна по устата.

Хеликоптерът се издигна над планината.

— Това не ми харесва — каза Рафаела.

— Довери ми се, има достатъчно светлина. Нали ако нещо стане, заглаваш не само ти, ами и аз.

— Това трябваше да ме успокои ли?

Хеликоптерът се издигна още по-нависоко, едва докосвайки върховете на дърветата, после се изкачи на още двеста-триста метра.

— Това наистина не ми харесва — повтори тя.

Той само се усмихна и се гмурна наляво, от което сърцето ѝ слезе в петите. После се насочи право напред, като не преставаше да набира височина.

— Спри да хленчиш.

— Ако можех да управлявам това нещо, още сега щях да те изритам оттук. Би ли се укротил поне за десет минути, докато не се приберем?

— Да, госпожо — каза Маркърс и ѝ се ухили, виждайки замръзналото ѝ в маска лице.

Започна да си подсвирка. Това трая не повече от три минути. Бяха стигнали почти над най-високата част на планините — близо хиляда метра, — джунглата под тях беше гъста и непроходима, плетеница от зелени клони, корени и листа. Изведнъж се чу висок пукот и хеликоптерът рязко се наклони.

— По дяволите! — и Маркърс натисна яростно педалите за перката на опашката.

Нищо. Натисна още няколко пъти. Пак нищо. Нямахме как да управлява посоката на полета. Накара машината да се извърти и почти я овладя. Погледът му се плъзна надолу, търсейки пътеките, и само след миг видя криволиците, които пресичаха джунглата. Изключи мотора, той се закашля охтичаво, и само след миг отново го включи.

— Какво стана? Какво не е наред?

Лицето на Рафаела бе побеляло като стена, но той се направи, че не е забелязал. Всичко се бе разиграло за не повече от няколко секунди.

— Няма проблем — каза той.

— Не ме лъжи, глупак такъв! Какъв беше тоя пукот? Защо се завъртяхме като танцуващ дервиш?

— Добре, изгубих контрол над перката на опашката. Това означава, че се снишаваме, защото... ох, мамка му!

Хеликоптерът отново се завъртя и Маркърс започна да натиска лостчетата на таблото пред себе си.

Рафаела го наблюдаваше мълчаливо, без да престава да се моли на ум. Маркърс улови следата на пътеката на около двеста метра вляво.

— Сnižаваме, скъпо момиче. Започни да се молиш и гледай коланът ти да е здраво закопчан.

Хеликоптерът беше френски, което означаваше, че перките са от фибростъкло и се въртяха обратно на часовниковата стрелка. Без стабилизиращата перка на опашката хеликоптерът тръгваше да кръжи в посока на часовниковата стрелка. Маркърс вложи всичките си умения, за да се пребори с това, но нямаше особен успех, понеже през изминалите години почти не бе пилотирал.

— Затънали сме до гушата в лайна — каза накрая той. — И се качват към носа. Дръж се, снижаваме се.

Намали още повече скоростта. Обърна малко наляво, съвсем малко... Господи, така ужасно се върти този хеликоптер. На двадесетина метра от пътеката той изключи мотора. Главната перка продължи да се върти, но той не можеше да направи нищо, също както не можеше...

Раздаде се остър дерящ звук и Рафаела видя как перката се врязва в растителността край пътеката и се откачва от фюзелажа.

Носът на хеликоптера сочеше надолу и когато се блъснаха в земята, плъзгачите се отчупиха и пронизаха пода на кабината непосредствено до краката ѝ. Машината яростно се разтресе.

Невероятно, но Маркърс не преставаше да си подсвирква. Спокойно откопча колана си. Само след миг двигателят утихна.

— Слава Богу, че имаше достатъчно лунна светлина, за да видим пътеката. Слава Богу, че Доминик поддържа пътеките почистени. Слава Богу, че имаш и мен. А сега, Рафаела...

Кабината се разтресе за последен път и изведнъж поддаде рязко в страни, когато десният плъзгач проби пода откъм страната на пилота.

— Е, какво ще кажеш за това? — изрече той повече на себе си, отколкото на Рафаела, която не бе помръднала и не бе отронила и дума.

Видя я, че отваря очи.

— Здравсти, ние сме в безопасност.

— Не ти вярвам.

Той откопча колана си, наведе се към нея и я прегърна така силно, че тя изстена.

— Наистина сме в безопасност. Виж, трепериш, значи си жива.

Целуна я по бузата и откопча токата на нейния колан.

— Треперя, следователно съществувам. Ужасно си начетен, знаеш ли?

— Чакай, чакай да си изясним нещо. Не мисля, че ще избухне, но ще се чувствам по-добре, ако... — тя излетя от хеликоптера за части от секундата. Той я последва, заобиколи машината отзад и се изсмя. Смехът му обаче бързо секна.

Лявата перка се бе откъснала от фюзелажа и лежеше като счупена бъркалка за кафе.

Той хвана Рафаела за ръката и се затичаха към джунглата край пътеката.

— Не мислех, че тая пътека ще е достатъчно широка — каза тя, обръщайки се, за да погледне към хеликоптера.

— Не е. Но имаме ужасен късмет. Освен това, нали видя, основната перка е от фибростъкло. Обикновено, когато се счупи, счупването е чисто, не летят парчета наоколо — той я привлече към себе си и здраво я прегърна. — Всичко е наред. Всичко свърши.

Младата жена се освободи от прегръдката му.

— На себе си ли говориш? Не съм аз този, който ще изпадне в нервна криза.

— Макар че беше стиснала очи като труп ли?

— В какъвто мислех, че ще се превърна.

Тя потръпна и повече не се опита да се отдели от него. Точно в този момент изпитваше нужда от сигурност, независимо кой можеше ѝ я даде.

— Това нещастен случай ли беше?

— Не мога да бъда сигурен, докато не го проуча — произнесе Маркърс и на Рафаела ѝ се стори, че гласът му звучи странно весело. — Понякога дори много внимателно проучване не може да ти покаже какво не е било наред. Може да е било нещастен случай, може да не е било. Ако някой е човъркал из двигателя, значи е бил добър и много точен, преценил е, че ще излезе от строя точно в определен момент над най-високата точка на острова.

— Какво искаш да кажеш с това, че може и да не разбереш? Тук става дума просто за повредена машина.

— Да, става дума точно за хиляди болтчета и гайчици. Мисля, че някакъв болт се е разхлабил в опасната перка, защото изгубих контрол

над педалите, след като чухме оня пукот.

— Да не би някой да го е разхлабил?

— Нищо чудно. Меркел е превъзходен механик, фанатик на тема сигурност на полета.

— Нещо не ми харесва в тази история.

— Добре, сега рискувам, можем да избираме между две неща: или да останем тук, или да продължим.

— Добре.

В този миг се чу високо ръмжение. Рафаела отскочи и блъсна Маркърс в корема.

— Какво беше това?

— Предполагам, дива свиня. А може да е било лъв или кугуар.

Ревът се чу отново.

— Всъщност нямам ни най-малка представа.

— Мисля, че бих предпочела да прекарам нощта в хеликоптера.

— Добре. Но знаеш ли, не съм сигурен какво ни накара да се приземим. Все още ми се струва, че може да избухне, но...

Рафаела се обърна с ръце на кръста.

— Само ми погледни дрехите — та това е „Лагерфелд“, по дяволите. Струва ми деветстотин и петдесет долара, а виж на какво заприлича, и то единствено, защото ти не можеш да управляваш този проклет хеликоптер! Сега пък твърдиш, че нищо не можем да направим, че сме...

— Деветстотин и петдесет долара, ли? Похарчила си почти хиляда долара за тия панталони?

Безупречно белите й панталони сега бяха изпоцапани с мръсотия и машинно масло. Откъде беше дошло това масло, тя си нямаше и най-малката представа. Вдигна очи към Маркърс.

И като огледално повторение на действията си от предната вечер, хвана ръката му точно над лакътя, завъртя го и го просна по гръб в калта.

Той остана да лежи там с разперени ръце и крака.

— Мисля, че бих предпочел една купа плодове в лицето.

— О, по дяволите — каза Рафаела и му подаде ръка.

Опита се да се дръпне, като си спомни как той я бе свалил на земята снощи, но твърде късно. И полетя във въздуха, тупвайки право върху него.

— Е-хе, как се чувстваш? Не загуби присъствие на духа. Това ми харесва. Знаеш ли какво ще ти кажа? Мисля, че някой отново се опита да ме очисти. С теб в добавка, което означава, че твоята популярност е спаднала паралелно с моята. Кой, според теб, може да е това?

Тя се надигна, за да го погледне в лицето.

— Тая вечер, докато ахках и охках пред египетската колекция на Доминик, някой се е промъкнал и е повредил хеликоптера, това ли искаш да кажеш?

— Интересно предположение. Да, вероятно точно това е станало, ако някой е решил да ни спретне атентат. Който и да е бил, вероятно е свалил някой болт от перката на опашката. Но кой? Ти си разследващият репортер, хайде.

— Пола. Тя е непоносима и ме мрази.

— Да, но мен ме обожава. И тъй като и аз си отидох, тя не би избрала този начин да се освободи от теб. Да ти сипе арсеник във виното, това да. Но няма да иска да ме премахне, не и докато ме желае в леглото си. Освен това, не бих казал, че Пола е технически грамотна. Всичко, което знае, засяга само мъжете, техните пороци и потребности, както и нейните, разбира се.

— Звучиш ми така, сякаш знаеш всичко по въпроса.

— Да, знам доста неща. Тя ме хвана веднъж в леглото, докато бях в безпомощно състояние. Възстановявах се от изстрел...

И Маркъс замлъкна. Изливаше си душата пред тая проклета жена като всички други. И него май нещо го беше ударило в главата.

— Какъв куршум? Кога?

Той не отговори, само се надигна и я избута от себе си.

— Сега би трябвало да видиш на какво приличат хилядадоларовите ти панталони.

— Целият костюм струваше деветстотин и петдесет долара. Панталоните не може да са повече от шестстотин. Когато разберем кой го е направил, ще го накарам да ми купи нов костюм. Какво мислиш за Делорио? Той със сигурност не те обожава.

— И аз така мисля. Хлапето е...

— О, стига, Маркъс. На толкова стар ли искаш да се правиш? На колко си всъщност, на тридесет и две?

— Почти тридесет и три, а Делорио е на двадесет и пет. За мен е хлапе. Един разглезен садист, може би почти психопат, мрази хората,

облечени с власт, и се страхува от тях. Обича да властва изцяло над жените... може би това има нещо общо с майка му...

— Коя е майка му? Какво му е направила?

Той отвори уста да ѝ каже, после я затвори. Пак си изливаше душата, по дяволите.

— Хайде — подаде ѝ ръка и я издърпа да стане.

Рафаела гледаше към хеликоптера.

— Можеше да умрем.

— Възможно е, но не мисля, че идеята е била да хвърлим топа. Ако аз искам да убия някого, няма да заложа на хеликоптер. Не може да бъдеш сигурен какво ще се случи. Както и да е, харесва ми предположението, че Делорио е направил нещо, но пък не мисля, че той знае как може да се повреди един хеликоптер.

— Мислиш, че е искал да те изплаши... точно така се изрази тая вечер... или нещо подобно?

— Прозвуча ми като признание за намерение, нали? Кой знае? В неговия случай предполагам, че трябва да се отнесеш към лошите гени. Дядо му, майка му...

— По-скоро от бащина страна.

— Това какво е? Нещо много си се наострила. Мислех, че си изпълнена с женско обожание и страхопочитание към Доминик. Тази вечер от блестящите ти очички струеше чиста възхита — той се обърна и ритна хеликоптера. — Разбира се — добави все още с гръб към нея, — вероятно ти изобщо не си това, за което се представяш.

— Помислих, че си ме проверил достатъчно грижливо, както го е направил и господин Джовани. Какво може да крия?

Той се обърна и ѝ се ухили.

— Не, не бих казал. Аз съм самата дискретност.

Рафаела не го нападна.

— Върви по дяволите — само изрече тя и се отдалечи по пътеката.

— Внимавай с планинските лъвовے!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Рафаела направи две крачки. Обърна се много бавно и видя Маркърс, застанал наред пътеката със скръстени на гърдите ръце и широка усмивка.

— На Карибите няма никакви планински лъове — извика тя, не можа да се сдържи и размаха юмрук към него. — Би трябвало да доплуват, или да бъдат внесени като мангустите.

Маркърс изчегърта засъхналата кал от ръката си.

— Доминик е много богат. Обича уединението си. Той докара тук лъове и диви свине, както и двойка змии — боа констриктор — и други подобни страшни създания, за да отбие желанието за каквато и да било комуникация по земята между западния бряг на острова и източния. В курорта е сложена съответната табелка.

Рафаела неволно направи крачка назад към него.

— Лъжеш. Това е нелепо. Просто можеше да сложи табелка „Минаването забранено“. Не би могъл да докара тук диви зверове.

— Но на табелките пише точно това. Със съвсем ситни букви в долната им част. Доминик обича несигурните ситуации в живота.

— Нелепо е — повтори тя, но този път не толкова уверено. — Ами ако животните плъзнат из целия остров? Ако някое животно нападне гост? Това е напълно възможно, допусни го. А пък дори животните да си стоят, където са, кой здравомислещ човек ще поиска да върви пеша от курорта до неговото имение?

— Ти сега се движиш пеша, нали?

— Палячо — измърмори тя, обърна се отново и тръгна.

— Внимавай, не се отклонявай от пътеката — извика той след нея. — Онези змии са дебели и може да се предположи, че не биха се отказали от едно апетитно парче, особено с тия дрехи. Изкаляно, обаче първокласно меню.

Раздаде се още един смразяващ рев, този път от лявата страна на Рафаела. Дива свиня?! Тя замръзна на място, после въздъхна.

— По-добре питомната скука — каза тя и се изкиска. Хиляди пъти по-добре, отколкото да трака със зъби от страх. Обърна се и тръгна пак към Маркърс. — Имаш ли пистолет?

— Да, в хеликоптера.

Той не помръдна.

— Явно съм в твоя власт. Какво искаш да направя? Още е рано... е, може би, не е чак толкова рано. Искаш ли да останем тук, или да се върнем в курорта?

Добре, помисли той, време беше да престане да се прави на шут и да стане сериозен. Наоколо имаше дивни животни, но никое от тях не скиташе на свобода. Доминик държеше частната си зоологическа градина на около половин миля оттук. Животните разполагаха с достатъчно място, но бяха под наблюдение, обградени с огради. Рафаела пък му беше повярвала. Не искаше, но се налагаше. Той едва се сдържаше да не се разсмее. Нямахте да й каже истината за животните. Още не.

Изрече със също толкова сериозно лице, колкото сериозно прозвуча гласът му:

— Предлагам да останем тук, иска ми се утре сутринта да огледам хеликоптера. Ако някой наистина си е играл с него, не ми се ще да му дам възможност да дойде и да прикрие следите си.

— Добре — вдигна рамене тя.

Той отвори вратата към седалката до пилотската.

— Искаш ли да влезеш и да облечеш нещо по-удобно?

— По-скоро бих се подмазвала пред друго влечуго, различно от теб.

— Пред кого? — изглеждаше изненадан, после се засмя и й помогна да влезе вътре. Когато заобиколи и седна на пилотската седалка, я притегли към себе си. — Хайде, сега поспи, ако можеш.

— Някой ще разбере ли, че ти не си се върнал, и ще се разтревожи ли?

— Не. А ти ще липсваш ли на някой мъж?

— Не ставай задник. Е, може би, на пет-шест мъже.

— Трудно е да не съм задник, но ще опитам. Хайде, спи.

Опитът й да заспи трая около пет минути.

— Маркърс?

— Да?

— Досега никой не се е опитал да ме убива, а чувството никак не ми харесва.

— И на мен това чувство не ми харесва. Поне няма нужда сега да се безпокоиш, в пълна безопасност сме. Нужен ни е само един огън и малко кифлички и ще можем да си спретнем истински лагер.

Този човек май никога не губи чувството си за хумор, помисли тя, прииска й се да го смушка в ребрата, но се въздържа.

— Като бях малка, много обичах лагерния огън. Карах кану сравнително добре, можех да влада огън и да улучвам мишената от двадесет и пет крачки с лък и стрела.

— И аз обичах лагерите. Майка ми ме пращаше на скаутски лагер, когато бях на тринадесет години. Веднъж попаднах на отровен бръшлян, но въпреки това беше забавно. Там за пръв път правих секс. Тя се казваше Дарлийн, имаше огромни гърди, беше седемнайсетгодишна, ръководителка на момичетата скаути на другия бряг на езерото.

— И аз за пръв път се влюбих, когато бях на лагер. Бях на дванадесет години. Той се казваше Марти Рейнолдс и беше единственото свястно момче, което не носеше шини. Позволих му само да ме целуне, но не беше забавно. Ти как налетя на отровния бръшлян?

— В гората, докато събирах диви цветя с Джейми Уинтърс. И тя не носеше шини, но аз носех. Никак не е забавно да се целуваш с някого, когато устата ти е пълна с желязо. Дарлийн, разбира се, не носеше шини.

— Майка ми не обичаше да ходи на лагер, затова аз пък упорствах да ходя, чак докато станах на шестнадесет. Ти ходил ли си на лагер с баща си?

Той се вцепени и цялата веселост изчезна от гласа му.

— Не. Баща ми почина, когато бях на единадесет. Но и преди това не беше човек, който ще си свали очилата и ще се нацапа с кал.

— Съжалявам — незараснала рана, помисли тя и преглътна останалите си въпроси. — Аз никога не съм имала баща.

— Знам. Поне допреди майка ти да се омъжи за Чарлз Рътлидж трети, когато си била шестнайсетгодишна.

Тя се дръпна рязко от него и го хвана за ръката, за да го накара да се обърне към нея.

— Какво искаш да кажеш с това, че знаеш!

— Че си извънбрачно дете — и какво? И двамата сме изживели детските си години без бащи, и двамата сме оцелели. Ужасно си докачлива, цапната си в устата и може би, ако имаше баща, щеше да те стяга... но пък кой знае?

— Казвал ли си го на господин Джовани?

Той я изгледа леко смръщен, поклащайки глава.

— Не мисля, че това е важно — и вдигна рамене. — Ако той реши да те проучва, така и така ще го разбере.

— Да, предполагам, че си прав.

— Би ли искала да ми кажеш нещо уличаващо, госпожице Холанд? Нещичко, което бих могъл да използвам, за да те изкарам от този остров, да те върна обратно в сигурното ти бостънско пристанище?

— Не. А Бостън е всичко друго, само не и сигурно пристанище. Остави, Маркър. В килера ми не се крие нито един скелет.

— Разбира се, над главите ни всеки момент ще се понесат летящи прасета. Заспивай, госпожице Холанд.

— Бас държа, че още се сецаш понякога за Дарлийн.

— За едно тринадесетгодишно момче тя беше върхът. Най-прекрасната, най-сладката...

— Заспивай, Маркър.

Маркър се опита да се настани удобно, но сънят не идваше. Той се тревожеше и нещо повече — улови се, че дори харесва това цапнато в устата момиче. Рафаела спеше дълбоко, дишаше равномерно. Трябваше да я запита дали все още обича да ходи на лагер. Може би някой ден щеше да ѝ зададе и този въпрос — един ден, когато отново си възвърнеше живота.

Маркър се изправи и изтри ръце в мръсния си панталон.

— Не мога да кажа. Наистина не мога. Трябва ни експерт, но за съжаление това не е възможно.

— Ами Меркел?

— Може да погледне, но и той само пилотира като мен. Не е специалист. Но можем вече да тръгваме. Готова ли си да вървиш дълго?

Всъщност не се наложи да вървят чак толкова дълго.

Стигнаха до курорта в седем и половина сутринта, изпотени, мръсни, с раздърпани дрехи, но пък според Маркъс изглеждаха като двойка любовници, които са се заблудили в джунглата. Но не и като двойка, оцеляла при катастрофа на хеликоптер в най-непроходимата част на острова. Маркъс я спря, преди тя да завие към вилата си.

— Бива си те — усмихна се той. — И аз ли изглеждам толкова омърлян?

— Смърдиш като планинска коза. Господи, каква горещина. Влагата сякаш ми разяжда кожата.

Още на третата минута след като хлопна зад себе си външната врата, Рафаела тръгна по златистобелия мраморен под към банята, за да изсипе опаковка шампоан „Шанел“ в джакузито. Отвори златните кранчета и пусна струята да тече силно. След още две минути лежеше блажено в горещата вода, отворила дневника на майка си на септември 1997 година.

„Винаги съм обичала Коледа. Толкова много хубави спомени за теб и мен в коледната утрин — аз с кафе и кроасан, ти с огромна купа корнфлейкс и горещо какао. Помниш ли онази година, когато ти купих огромната дунапренена жирафа? Мисля, че беше 1981. Ти я нарече Алвин, доколкото си спомням.

Откак се омъжих за Чарлз, Коледата стана по-усложнена, мисля, че това е думата. Не по-богата... нашата беше такава, не, но просто по-усложнена, по-непредсказуема. Доведеният ми син Вени се ожени за Сюзън Клейвър през 1994, годината, в която ти завърши гимназия. За Коледа на следващата година вече имаха бебе. Ти отдавна не си виждала малката Дженифър. Тя вече не е толкова забавна, както тогава.

Защо се разпростирам толкова върху Коледата? Кой се интересува всъщност? Чарлз ми подари невероятен пръстен с рубини и диаманти, с петкаратов диамант на онази Коледа 1994. Не обичам много да го нося. Винаги се страхувам, че мога да го загубя. На Чарлз това му е

неприятно, защото не би се разтревожил, ако го загубя. Наистина. Просто иска да ме ощастливи.

Аз му казвам, че наистина ме прави щастлива. Непрекъснато му повтарям колко много го обичам. Изтощавам го, показвайки му колко много го обичам. Нашият секс понякога е много забавен. Третира ме като викторианска девица, чиято чувствителност не би понесла оралния секс. Един път аз предприех такова нещо и помислих, че тутакси ще издъхне. Погледна ме така, сякаш трябва да припадна, а не да го любя по този начин. Странно, нали? Доминик винаги... о, не, нищо повече за него!

Понякога усещам как Чарлз ме поглежда и в този миг ми се струва, че не ми вярва. Ясно ми е, че той не може да знае за Доминик. Никога, никога няма да му кажа. Държа дневниците си добре скрити. Той никога няма да узнае.

Понякога си мисля, че бих дала почти всичко за една Коледа с Доминик. Но не ми се случи. Имаше онзи Четвърти юли, когато бях на двадесет години и той ми каза, че ме обича... и всичко свърши дотук. Разбира се, когато бях бременна с теб и той идваше да ме види, не празнувахме заедно Коледа, той я прекарваше със съпругата си, естествено. Единственият подарък, който някога ми е дал, си ти, скъпа. Ти и онзи чек от пет хиляди долара. Копелето му с копеле!“

Рафаела заспа във ваната, водата продължаваше да шурти силно от кранчетата. Събуди се изведнъж от някакъв шум и отвори стреснато очи.

Маркът стоеше пред ваната.

Тя присви очи и го погледна, но не направи никакво рязко движение. Нямах да му позволя да я дразни, не и този път.

— Какво искаш?

— Минавам да видя дали всичко е наред. Почуках, но никой не ми отговори. И се разтревожих.

Гледаше към книгата, оставена до ваната. Беше същата, с която я бе видял онази първа вечер, когато я намери да плаче.

— Добре съм, сега изчезвай.

— Казах ли ти, че много ми харесва фигурата ти? Нямах загар, но това не ме притеснява.

Пяната от шампоана отдавна бе изчезнала.

— Би ли се махнал оттук, по дяволите?

— Изглеждаш ядосана. Не мога да си представя защо. Просто проявявам учтив домакински интерес. Както казах, не си много загоряла... но бялото ти коремче много ми харесва.

Тя му хвърли гневен поглед.

— Какво означава това? На теб просто май ти харесва да доминираш, да унищожаваш, да доказваш сексуалната си власт.

— Този път бих искал да направя изключение — каза той, без да отмества очи от нея. — В края на краищата, имахме вече няколко срещи с теб. Не искам да си мислиш, че ми е било лесно. Мъжът има нужда да го уважават, нали разбираш.

Пъхна палци в колана си. Усмихна й се и започна да смъква панталона.

— Добре, престани, задник такъв!

Той замря, после вдигна панталона на предишното му място.

— Не обичам да дразня жените. Просто исках да улесня нещата.

— Ако не искаш да изсипя върху главата ти водата от тази вана, излизай оттук, Маркъс, веднага!

— Вече съм виждал всичко това и...

Той получи една мокра хавлия право в лицето.

— Рафаела! Тук ли сте?

Рафаела простена. Беше Коко. Маркъс спокойно изтриваше лице с една от кърпите й, а със свободната си ръка закопчаваше панталоните си. Тя бързо излезе от ваната, без да му обръща внимание, и се обви с една от невероятно меките хавлии от египетски памук.

— Една минутка, Коко!

— Здравей, Коко. Ей сега идваме.

Рафаела долови смайване в мълчанието на Коко.

— Маркъс? Ти ли си? Тук? Рафаела? — гласът на манекенката прозвуча тревожно.

— Тъкмо изтривам водата от очите си, Коко. Не влизай. Мис Холанд ще се притесни — и без това се е изчервила от веждите до пръстите на краката си.

— Ще те убия — изсъска Рафаела. — С камък, така реших. Ще те затрупам с камъни. После ще те изкормя като риба. Ще те обезкостя!

— Коко е много любопитна. Предлагам да използваш един от пенъоарите тук. Облечи от тези, които курортът подсигурява. Ще те прикрие достатъчно добре, макар и да изглежда много секси. Осигуряваме ги в различни цветове, нали разбираш. Мисля, че би ти подхождал или наситено тъмнозелен, или светложълт.

— Тогава ще ти смъкна кожата или може би ще те одера, ако ти звучи по-добре.

— С език ли ще го направиш или с нож?

— Маркърс? Рафаела? В банята ли сте?

— Да, Коко — извика Рафаела — моля ви, седнете, настанете се. Ей сега излизам.

— И аз — каза Маркърс и й метна хавлията.

Той излезе от банята и Рафаела го чу да казва:

— Добро утро, Коко. Защо не дойде в моята вила? Изненадан съм да те видя тук.

— Дом ми каза за хеликоптера. Искях да разбера дали с теб всичко е наред. Отидох първо в твоята вила, после дори се отбих във фитнеса и говорих с Пънк. Вече е с ментовозелен кичур в косата.

— Да, онзи банкер от Чикаго не харесваше жълтото и затова тя накара Сиси да я преоблякне. Защо, Коко, си помислила, че ще ме завариш тук със скъпата Рафаела?

— А ти какво правиш тук, наистина?

— Той е един отвратителен воайор! — заяви Рафаела, нахлувайки в дневната.

Придърпа яростно деколтето на бледожълтия си сатенен пенъоар.

— Мисля, че бих предпочел да те видя с тъмнозелен пенъоар — каза Маркърс и потърка замислено брадичката си с пръст. — Не че този не ти стои добре.

— Маркърс да е воайор? — Коко погледна Рафаела с недоумение. Не само че не й повярва, но явно едва се сдържаше да не се разсмее.

— Рафаела си я бива — каза Маркъс на Коко, кимайки сериозно и с разбиране. — Доста си я бива. Малко по-властна, отколкото обикновено ми харесва, но въпреки всичко е интересно с нея. Ей, какъв ти е проблемът?

Младата жена се обърна с гръб към него.

— Това с хеликоптера, то ми е проблемът...

— Нищо не знам. Маркъс се обади на Доминик преди малко. Меркел прелетя отгоре с другия хеликоптер, за да вземе някаква екипировка, която беше тук в курорта. Аз дойдох с него. Той ще иде на мястото да провери нещата с мотора.

— Не беше инцидент — каза Рафаела. — Маркъс смята, че някой е отхлабил болт в опасната перка.

— Това казах и аз на Доминик — обади се Маркъс. — Още едно сплашване — добави той, обърнат към Коко. — И свърши работа, признавам си. Но е твърде странно.

— Кое?

— Репортерският ти ген се събужда, а, мис Холанд? Не, не почвай да сипеш гръмове и мълнии. Странното е, че някой започва точно в този момент да ме сплашва. Няма никакъв смисъл. На този остров съм от две години. Защо точно сега?

— Явно е, че наскоро си направил нещо, което е изплашило някого — каза Коко. — Какво може да е то?

— Не знам, но виж, тук си права.

Рафаела погледна първо единия, после другия и поклати глава.

— Не ми се вярва. Говориш за това така, сякаш не е по-важно от времето навън. Можеше да умрем. Някой се опита да ни убие! Това е много сериозно, най-малкото за мен.

— Разбира се, сериозно е — вметна Коко. Замълча за миг и се намръщи. — Впрочем — продължи тя бавно, — както казах снощи, някой може да се опитва да сплаши Рафаела. И двата пъти тя беше на мястото на инцидентите.

— Предполагаме, че е Делорио — каза Рафаела, но Коко я погледна замислено.

— Значи си говорим открито. Делорио не харесва Маркъс, това е така. Ревнува от него — замълча за миг, после положи ръка върху ръката на Маркъс. — Не е заради толкова очевидното желание на Пола да се напъха в панталоните ти. А заради Доминик и заради наистина

голямата му привързаност към теб. Доминик непрекъснато повтаря, че иска да създаде династия. И всичко, с което разполага за целта, е Делорио, чиято майка беше... е, той всъщност не одобрява много сина си, макар Делорио да се старае. Разбира, че е длъжен да му се хареса. И ти го знаеш, Маркър. Никак няма да се учудя, ако Делорио се окаже зад двата инцидента — с хеликоптера и с изстрелите на плажа предната вечер. Явно иска да излезеш от картината. Ти представляваш заплаха за него. Възможно е да вижда и Рафаела като заплаха.

Маркър се взираше в Коко. Тя току-що бе казала пред Рафаела много повече, отколкото очакваше. Беше толкова странно. Той се нагани да каже нещо, но Коко го изпревари.

— Катастрофата наистина ли те уплаши толкова много, Рафаела?

— О, не. Искате ли да закусим, Коко? Бих могла да поръчам нещо и двете да седнем на верандата да се порадваме на ранната утрин и...

— Аз бих искал препечен сандвич — прекърсна я Маркър. — И огромно количество кафе.

Рафаела отиде до вратата, отвори я и гневно го изгледа:

— Кракът ме сърби да те изритам, досаднико! Предлагам да се измитах оттук, докато си още цял.

— Тя винаги предупреждава, а миг след това го прави — подхвърли сухо Маркър. — Никаква мекота, никакви глупости, никакви глезотии... Това, че и на нея й е било толкова приятно, колкото и на мен, сякаш няма никакво значение, представяш ли си?

— Вън! Веднага, Маркър.

Той кимна на Коко, отправи се към вратата, но в последния миг сграбчи Рафаела, целуна я силно и изчезна. През отворения прозорец го чува как си подсвирква.

— Никога не съм виждала Маркър такъв — поклати глава Коко. — Но и ти здравата го насоли.

— Здравата какво? О, не, Коко, това са само номера. Харесва му да ме дразни и ще признае — знае точно кои копчета да натисне.

— Хайде, скъпа, ти вече си била в леглото с него. Това ми е ясно; личи от начина, по който се гледате. Очите ти те издават... този интимен поглед — тя повдигна грациозно рамене. — Маркър... той най-често е безцеремонен с жените, но у него има нещо и ти го искаш. Той е... О, по дяволите! — тя се усмихна многозначително, разтърси

рамене с поредния съвършен френски жест, вдигна очи нагоре и се усмихна. — Мъж с едно неподражаемо... — и пак вдигна рамене.

Беше невероятно.

— Изглеждаше страшно автентично.

— Разбира се. Казвам се Коко Виврийо. Родена съм и съм израснала в Гренобъл.

— Да, прекрасно място за ски. Но сериозно, Коко. Грешаш. Не сме правили секс. Заклевам се.

Звучеше като истина, защото беше, и Коко го прие. За момента.

— Добре, вярвам ти, но... — и тя поклати глава. — Всичко това е много странно. А сега, скъпо мое момиче, дойдох да те покана в имението. Доминик реши, че ти дава картбланш за работата ти върху биографията му.

Лесно. Твърде лесно. Рафаела не можеше да повярва. „Ами сега? Ще го накараш да си каже всичко, ще го принудиш да ти покаже документи, да ти покаже неща, които никой друг не е виждал, ще го омагьосаш, за да ти повярва, и после ще публикуваш една книга, която ще съсипе проклетото копеле“.

Не, тя беше копелето. Той беше бащата на копелето. И тя щеше да получи своето отмъщение, щеше да получи отмъщение заради майка си; и това отмъщение винаги щеше да го преследва. Колко сладко щеше да бъде...

Би се обзаложила, че той продава нелегално оръжия на Ирак. Щеше да го разкрие. Възможно е да е изпращал руски автомати „Калашников“ и базуки в Северна Корея. Нямаше да се изненада, ако е продавал леки и тежки картечници на Муамар Кадафи — либийския маниак, с който повечето търговци на оръжие се кълнях, че нямат нищо общо, според разследванията, които тя бе направила. Много се поласка, че знаеше точните наименования на всяко от оръжията. И изведнъж си представи как запознава Доминик с Чарлз Рътлидж.

„Бих искала да се запознаеш с истинския ми баща, Чарлз. Той е търговец на оръжия. Казва, че търгува легално, но това е лъжа. Той е много умен, много гъвкав, хората не знаят много за такива субекти, но без съмнение е царят на черния пазар. Ще ти разкажа повече за него в моята книга. Да го познаваш, означава да го обичаш, само попитай майка ми; попитай съпругата си“.

Да, Рафаела беше сигурна, че Доминик получава разрешение за търговията си поне за една от всеки шест свои мръсни сделки. Но тя щеше добре да го изложи. И той щеше да остане да си живее на проклетия си остров, но без някога да се осмели да го напусне. Трябваше да провери дали има договореност за екстрадиране между Антигуа и САЩ.

— Рафаела? — Коко щракна с пръсти пред лицето ѝ. — Къде си? Младата жена се насили да се усмихне.

— О, бях на едно не много възхитително място.

— Маркърс ли е причината за лошото ти настроение?

— Лошо настроение, ли? Господи, не.

— Знаеш ли, скъпа, Маркърс беше прав за едно. Може би сега не е най-подходящият момент за теб да си тук и да пишеш тази книга. Може би ще е най-добре да си идеш у дома, докато цялата тази мръсотия не се разчисти.

— Коко, аз обичам загадките, а тази направо бие всички. Готова ли си да закусим?

Маркърс стискаше телефона.

— Това не ми харесва, Доминик.

Всъщност беше изплашен до смърт, но не можеше толкова лесно да си го признае.

— Съжалявам, момчето ми, но съм го решил. Как е рамото ти? Нали не си се наранил при падането?

— Не, всичко е наред. Меркел откри ли нещо?

— Не, абсолютно нищо. Възможно е да е било нещастен случай. Макар че, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, Меркел е на твоето мнение. Най-вероятно е саботаж. И мен това ме тревожи. Странно, мис Холанд е била с теб и двата пъти...

— Не го прави, Доминик. Не ѝ вярвам напълно, но освен това защо да подлагам на риск живота ѝ? Отпрати я поне за известно време. Тя наистина не е...

— Виж, момче, ти ми каза всичко, което знаеш, аз ти казах какво открих. Тя е умно момиче, публикувала е една биографична книга, значи няма защо да се съмнявам в нея. И е достатъчно амбициозна...

не е използвала привилегиите на Рътлидж, а без съмнение той сигурно ѝ е предложил помощ.

— И все пак на мен ми се струва, че не всичко около нея е както трябва, и...

— Е, да не забравяме, че в края на краищата тя си е жена. Ако не ми хареса това, което напише, може да я използвам за друго. Малко ме смущава агресивността ѝ, но тялото ѝ е доста задоволително. Може да я пробвам в леглото. Жена, Маркърс, нищо повече. А ти не губи перспективата.

— Напомня по нещо на Коко и на Пола — произнесе Маркърс с удивително неутрален глас, макар че в гърдите му бушуваше гняв.

Да не би Доминик да се беше побъркал окончателно? Опит за убийство и още две нападения? А ако е било насочено срещу него? Дали ще продължава да твърди, че е било само сплашване? По дяволите, каква бъркотия.

— Не, не на повърхността. Кой знае? Тая нейна капризна устичка може да придава пикантност на нещата, на много неща.

— Майка ѝ лежи в кома в една болница в Лонг Айленд. Някой я блъснал и избягал, така твърди свидетел. Разбрах това тази сутрин.

Настъпи дълго мълчание.

— Не мислиш ли, Доминик, че е странно тя да е тук, когато майка ѝ може би умира?

Мълчанието продължи. Маркърс въздъхна.

— Помисли за това. И ако още искаш тя да остане в имението, ще ти я доведе тази вечер.

— Докарай я с мотор. Не искам за известно време да използваш хеликоптер. Пък и в момента съм само с една машина, не мога да се лиша от нея — Доминик се изсмя и Маркърс се намръщи пред слушалката. — Добре, ще помисля. Довиждане, момче. О, Маркърс, може би ще е по-добре да не ѝ разправяш какво си научил. Има още няколко неща, които искам да разбере. Остави всичко на мен.

Маркърс затвори и облегна глава назад върху облегалката на стола. Не беше много сигурен, че е било умно да каже на Доминик за майката на Рафаела. Просто трябваше да я разкара от острова. Не искаше някой да я нарани или да я убие. Но нямаше причина Доминик да иска да я нарани, освен... представата за Рафаела в леглото на

Доминик не беше никак приятна. Той беше сигурен в едно: Рафаела Холанд никога нямаше доброволно да легне с Доминик Джовани.

Най-накрая успя да пропъди мисълта от главата си. И почти веднага на нейно място се настаниха холандците. Не можеше да забрави тези хора, инцидента с отравянето. Но защо? Поне, доколкото той знаеше, Доминик не беше заповядвал да ги измъчват. Делорио... виж, този малък садист беше друго нещо. Но, по дяволите, той беше тогава в Маями да се срещне с Марио Калпас. И вероятно във връзка с трафика на наркотици. Против изричните заповеди на Доминик. Той си спомни за единствения инцидент, когато Делорио бе действал на своя глава и бе направил сделка за наркотици с някакви колумбийци. Делорио бе отървал кожата, но властите бяха научили достатъчно, за да обвинят Доминик, и си бяха дали дума, че ще го спипат. Делорио бе получил двеста и петдесет хиляди долара печалба от сделката. И Маркърс бе видял как Доминик подпалва една от стодоларовите банкноти пред лицето на беснеещия си син. Тогава се запита дали Делорио ще започне да бълва змии и гущери. По-късно една от камериерките, хлапачка от Антигуа, беше намерена изнасилена и пребита. Момичето се кълнеше, че не знае кой го е направил. Платиха ѝ добре и я върнаха в Антигуа. Маркърс не се съмняваше, че е бил Делорио. Доминик не каза и дума, само спомена, че е крайно време синът му да се ожени и че познава една млада дама, която ще бъде подходяща, ще изпълнява неговите и на Делорио изисквания.

Мислите на Маркърс се върнаха към първия опит за убийство. Проучванията около холандците не доведоха до нищо конкретно. Доминик имаше много конкуренти, свирепи конкуренти в търговията с оръжие.

Маркърс знаеше, че докато легалният пазар бе отбелязал забележима стагнация през 90-те години, сивият и черният пазар изобилстваха с възможности за бизнес. Например Антонио Чинчели — голям италиански дилър. Италианската полиция едва не го спипа миналата година, когато разбра, че малка фабрика за производство на оръжие в Южна Италия била използвана от него като нелегален доставчик на мини и други оръжия за Иран. Чинчели обвини и Доминик, наред с други, за своето фиаско и се закле да му гръмне топките. Самият Маркърс се питаше дали Доминик не е подкупил италианската полиция, използвайки влиянието си върху

корумпираното правителство; но така и не можа да разбере нищо сигурно.

После дойде случаят с Оскар Блейк — американски гражданин, роден в Мюнхен, Германия, който гравитираше около ЦРУ, купувайки предимно съветски оръжия, защото те най-трудно се проследяваха в Щатите, а бяха и евтини. Той беше истински професионалист и казваше, че всичко, което прави, е изпитано, и че никога не се ръководи от лични подбуди. Но кой да знае, по дяволите? Със сигурност не и Маркър. Не можеше да отстрани от предположенията си и Родри Оливие. Той беше чисто и просто психопат. И разполагаше с такава власт, че ум да му се замае на човек. Двамата с Доминик бяха говорили поне пет-шест пъти, обсъждайки възможните имена — тези и на други забъркани. Все хора с власт, до един безскрупулни и решени. Наричаха се бизнесмени, но всъщност играеха една смъртоносна игра.

Какво ли означаваше „Витсавия“? Защо, по дяволите, никой не можа да проследи онзи хеликоптер?

Странно, но Маркър би дал повече, за да разбере истината около тези неща, отколкото за да узнае името на човека, поръчал нападението срещу Доминик. Разбира се, двете неща бяха свързани. Трябваше да имат връзка.

Маркър не искаше Рафаела да се мотае в имението. Делорио нямаше да я остави на мира. Пола щеше да я преследва. Защо ще иска да пише биография на Доминик Джовани? Той не беше като Луи Рамо. Не беше герой. Беше престъпник. И то съвсем не романтичен престъпник, категорично. Макар да си придаваше подобен вид с изисканата си външност. Не бяха чак толкова много хората, които да го познават, с изключение, може би, на федералните агенти и ченгетата в Сан Франциско, Чикаго и Ню Йорк.

Той беше престъпник и Маркър беше научил доста неща за него, най-малкото косвено, още от десетгодишната си възраст в Чикаго. Познаваше и тъста на Доминик — Карло Карлучи. Като се сети за него, Маркър усети как стомахът му се свива от старата, но незабравена болка.

Защо Рафаела си бе набелязала Доминик? Възнамеряваше да я запита още тази вечер.

Когато почука в шест часа вечерта, младата жена отвори вратата на вилата. Той ѝ се ухили наперено.

— Изглеждаш доста добре, но предполагам, че вече го знаеш. Още някоя дизайнерска дрешка?

— Това е лятна копринена рокля с флорални мотиви, а ти едва ли знаеш името на дизайнера, затова няма да те отегчавам с него.

Роклята нямаше дори и презрамки.

— Без сутиен. Това ме кара още повече да я харесвам.

— А на мен пък това не ми харесва — каза Рафаела, мятайки поглед към мотора и шлема, който трябваше да нахлупи на главата си. — Откъде да знам, че можеш да караш тая проклетия по-добре от хеликоптер?

— Хвани се за кръста ми и стой мирно.

Тя се засмя:

— Не се примиряваш? Най-често правената мъжка грешка, както съм забелязала.

Той даде газ и рязко потегли. Рафаела се вкопчи в кръста му.

— Ще ми платиш за това.

— Не и докато не спра тая машина, нали?

Спря, чак когато стигнаха останките от хеликоптера в средата на острова.

— Слизай — каза той и спусна крак на земята.

— Защо спиращ тук?

— Искам да те питам нещо, а ти ще ми кажеш истината доброволно, иначе ще ме накараш да я изцеда от теб.

Рафаела моментално притихна.

— Точно както очаквах, узнах още неща за теб. Като например, че майка ти е в болница и лежи в кома, а ти си дошла тук на Карибите и се опитваш да се сближиш с Доминик? Защо? Само не ме лъжи, мис Холанд. Познавам те... отвън, та чак до вътре, или се лъжа?

Какво би могла да отвърне? Как беше разбрал? Е, не се бе погрижила да замече следите си, защото Доминик Джовани нямаше начин да разбере чрез своите връзки, че тя е негова дъщеря. Сигурно не би я познал, ако беше се изпречила пред него и му беше казала: „Здрасти, татко. Помниш ли Маргарет в Ню Милфорд през седемдесет и пета?“

— Какво ти пука от това?

— Говори. Хайде!

Рафаела просто поклати глава. Трябваше да мисли, и то да мисли бързо. После го погледна и разбра, че е ужасно сериозен. Очите му бяха станали почти черни. Знаеше, че той ще я хване, ако излъже, и изведнъж се запита как е могъл така добре да я опознае за толкова кратко време.

Въздъхна и стана също толкова сериозна, колкото него.

— Добре. Не мога да ти кажа.

— А защо не можеш, по дяволите?

— Просто не мога. Ще кажеш ли на господин Джовани?

— Вече му казах. Впрочем, това не му направи кой знае колко голямо впечатление. Но с него човек никога не знае. Той не е чак толкова открит и праволинеен, държи нещата по-скоро за себе си. Предлагам много да внимаваш. Ако си дошла тук поради причини, които нямат нищо общо с книгата, трябва да си тръгнеш, докато рехавото ти прикритие е все още непокътнато.

— Дойдох тук, за да пиша книга. Кълна се. Това е.

— По-добре ще бъде да ми кажеш истината, защото мисля, че той те намира за доста апетитно парче. В края на краищата, би могла да се озовеш по гръб в леглото му, ако не хареса какво си написала за него.

„Да спя с баща си?“ Тя без малко не се изсмя.

— О, не — каза тя, — о, не.

— Предпочиташ по-млади мъже, нали? Защо остави майка си?

— Катастрофата с майка ми и сегашното ѝ положение... това няма нищо общо. Вече бях планирала да пиша тази книга, пък и вторият ми баща ми каза, че с нищо не мога да бъда полезна у дома. Дойдох почти една седмица след катастрофата. Сега му се обаждам всеки ден, за да видя как е тя. Нищо не се е променило. Но ти, предполагам, знаеш, че звъня всеки ден до Лонг Айлънд.

— Да.

— Май не си от много доверчивите, а?

— Тъй като и ти си точно толкова доверлива и достойна за доверие, колкото повечето жени, ще кажа, че от моя страна ще е умно да не ти се доверявам.

— Сексист.

— Не съвсем. Доминик е сексистът тук и ако постоиш още малко, ще го откриеш сама. Вземи Коко — изключително умна жена. Тя му е любовница; той се отнася добре с нея, купува ѝ каквото му поиска, но не му е равна, не и в неговите очи. Тя съществува, за да го обслужва, за да го изважда от лошите настроения, да го слуша, когато той иска да говори, да подхранва мъжкото му его. Той поиска Делорио да се ожени за Пола, защото смяташе — погрешно, — че тя ще го оправи, бързо и редовно ще му дава отрочета. Ставаше дума да я държи непрекъснато боса и бременна. Господи, тук ужасно сгреси. Тя е луда по забавленията и последното, което иска, е едно дете, което да ѝ съсипе фигурата. Ако сега роди дете, никой няма да е сигурен кой е баща му. А, има и още нещо. Делорио веднага ще хукне след теб. Що се отнася до жените, той е също като баща си. Но за разлика от баща си, както съм чувал, не е чак толкова внимателен любовник. Исканата да бъде максимално покорна.

— Защо ме предупреждаваш, и то толкова словоизлиятелно? Ти дори не ме харесваш. И със сигурност не ми вярваш.

Той ѝ се усмихна бавно и очите му блеснаха.

— Мис Холанд, не ми се иска която и да било жена, която съм имал на поляната пред къщата си, да бъде нападната от някой друг мъж, особено от такъв с вкусовете на Делорио. Говоря съвсем сериозно, ако сега се опиташ да ми приложиш някой номер от карате, ще те вържа и ще те отнеса обратно в курорта.

— Нима?

— Звучиш като шестокласничка, готова да се бие с юмруци. Хайде, давай да почваме. Още искаш да продължиш начинанието си, нали?

— Разбира се. Благодаря за предупреждението. И, Маркърс...

— Да.

— Дошла съм тук просто, за да направя тази биография. Нищо повече, кълна ти се.

— Трябва да убедиш и Доминик, мис Холанд.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Искам аз да карам по останалия път — каза Рафаела и праметна крак през седалката на мотора.

Полата ѝ не беше пълен клош, но беше достатъчно удобна.

— Жалко — каза Маркъс и хвърли поглед към полата, после сви рамене и седна зад нея. Веднага се притисна до гърба ѝ и ръцете му обхванаха кръста ѝ.

— Не толкова силно — каза тя и се опита да се отърси от него. — Ужасно е горещо — когато той я притисна по-здраво, тя се изви и го погледна в лицето. — Добре, любовнико, нека ти кажа нещо. Каза, че не ми вярваш. Е, и аз не ти вярвам кой знае колко. И тук не става въпрос за моята добродетелност. Просто защото си... е, не ми приличаш на мъж, който би бил доволен от работата си в един курорт, независимо колко е престижна работата и колко е висока заплатата.

— Хм. И какво друго виждаш?

— Ти си, може би, някакъв ренегат. Обичаш да поемаш отговорност... Господи, та аз дори по себе си го разбрах. Цениш независимостта си и не обичаш да получаваеш заповеди от другите.

Интересно, помисли Маркъс. Помръдна ръце нагоре, докосвайки долната повърхност на гърдите ѝ. Това трябваше да я разсее. На него със сигурност му действаше. Но тя не помръдна, само го изгледа.

— Не, не си това, което изглеждаш, но няма да ми кажеш, нали? Да не си ченге, господин Девлин? Или най-обикновен редови престъпник? Изобщо, Девлин истинското ти име ли е? Не си ми отговарял на този въпрос.

— А ти ще ми кажеш ли какво има в тая твоя книга, която видях първата вечер при теб? Онази, която те караше да плачеш?

Усети шока, потрепването на тялото ѝ, но тя се овладя. Беше много добра.

Той се осмели да нанесе следващия удар.

— Видях я край ваната ти тази сутрин. Какво е това?

— Не е твоя работа — каза тя и даде газ.

Чу я да изругава полугласно и се усмихна. Но не преставаше да се тревожи. Ужасно се разтревожи, откакто говори с Доминик.

Тя беше умна и схватлива. Беше и твърде импулсивна, а това можеше да ѝ докара неприятности.

Вечерта беше свежа и уханна и Рафаела изведнъж се озова сама с Пола. Къде останаха Коко и Маркърс? Къде се дяха всички?

Пола веднага пристъпи към въпроса:

— Кажете ми, мис Холанд, кого преследвате? Маркърс? Доминик? Или съпруга ми?

Рафаела само се усмихна на Пола, която изглеждаше невинна, млада и уязвима с бледо прасковената си копринена рокля и дългата руса коса, пусната по раменете. Не изглеждаше като жена, която бърза да се напъха в слиповете на всеки мъж.

— Искам да си заминете. Тук не е безопасно, особено за хора като вас.

Двете жени стояха на верандата, която гледаше към плувния басейн. Ароматът на хибискусите и бугенвилиите изпълваше вечерния въздух. Беше топло, но приятно. Слънцето току-що бе залязло и бе настъпил живописният момент от свечеряването на Карибските острови, който траеше броени минути.

— Напротив, тук е красиво, и това не е маловажно. Само какъв аромат се носи! Толкова е възхитителен, не сте ли съгласна?

— Делорио е мой съпруг.

— Поздравления — каза Рафаела. — Вижте, Пола, кълна се, че изобщо няма да се доближавам до съпруга ви. Доволна ли сте?

— А Маркърс?

— Какво ви е грижа за Маркърс? Не сте привърженичка на двубрачния модел, нали?

— Никак не е смешно, мис Холанд.

— Сигурно не е, но знаете ли, Пола, странно е да водим подобен разговор през 2001 година.

— Какво искате да кажете? — в гласа на Пола се промъкваха подозрения.

— Жени да се състезават за мъже и да спорят за тях. Жени, които не виждат съюзник в лицето на другата, а неприятел.

— Говорите за разните му там сестрински чувства, с каквото са залъгвали майките ни в миналите епохи?

— Точно за това говоря. Чуйте ме, Пола. Аз не преследвам никой мъж. Разбрахте ли?

— Така ли? За жена, която не е тръгнала по петите на някой мъж, със сигурност полагате доста грижи да представяте пред всички красива опаковка — в случая, този дизайнерски тоалет, който категорично не прилича на робсак.

— Така е, не прилича.

Тук Пола имаше право. Не че Рафаела никога не беше използвала външността си, напротив. Беше залагала на това много пъти, само и само да се добере до желаната история. Спомни си как бе постъпила с онзи побъркан неонацист Лазарус, за да го накара да говори.

— Ще повярвате ли, Пола, че в живота, освен мъже, съществуват и други неща?

Това трябваше да ѝ затвори устата. И да я накара да спре с лицемерието си. Рафаела също не искаше да си признае, че за невероятно кратко време Маркърс бе успявал отново и отново да я вади от равновесие.

— Само се опитайте да се повлечете подир Маркърс и аз ще...

— Ще направите какво, Пола?

— Ще ви накарам да съжалявате.

Какво момиченце! Поне като такава се проявяваше. Разглезено богато момиченце, което имаше нужда всички мъже наоколо непрекъснато да му обръщат внимание. Рафаела я изгледа изучаващо. Ал Холбайн непрекъснато ѝ бе повтарял да не гледа само повърхността. „Винаги има нещо по-дълбоко, Рафи, дори ако човекът ти изглежда стопроцентов идиот.“

Маркърс бе определил Пола невероятно точно. Когато е лежал безпомощен... какво бе направила всъщност?

— На какво се смеете?

— Просто си спомних какво ми каза Маркърс за вас, когато е бил прикован на легло и вие...

Спря, не знаеше как да продължи. Не трябваше. Пола пребледня, после стана червена като махагоновия шкаф в трапезарията. След това изражението ѝ премина в свирепост.

— Той ви е разказал това?

Рафаела сви рамене, продължавайки все така да се усмихва. Какво, наистина, е направила тя тогава? Но за нейна изненада Пола се смути.

— Ах, копеле такова. На него му хареса, а се правеше, че му е противно. Така стенеше и пъшкаше това проклето копеле...

Пола се въртна и изчезна сред вихър от поли и оголени дълги крака.

— Какво става тук?

Рафаела подскочи виновно, когато чу гласа му.

— О, здравей, Маркър. Не предполагах, че подслушваш. Не, дори ти не би могъл да запазиш мълчание, като се има предвид за какво говорехме.

— И за какво по-точно? Ето ти един ромов пунш.

Тя пое чашата и отпи. Беше прекалено сладко и доста силно. Тя му се усмихна още по-сладко.

— Пола ми разправи как се е възползвала от теб, когато си лежал болен, и колко ти е харесало.

— Добре, добре — призна си той замислено, а Рафаела не се остави да я заблуди.

Пръстите му забележимо стиснаха чашата и един мускул подскочи на бузата му. Беше затруднен. Беше вбесен. Не бе желал това. Рафаела го наблюдаваше и си мислеше колко странно е, че й се струва, че така добре го е опознала само за няколко дни. А тя го познаваше или започваше да го опознава много по-бързо, отколкото й се бе случвало с друго човешко същество.

— Толкова ли безпомощен си бил? Кога е било това?

— Прострелях ме. Лежах на легло и бях прекалено слаб, за да я отблъсна. Коко се опитваше да ме предпазва, но не можеше да стои край мен през цялото време.

— А Делорио?

— Той беше в Маями. Не бях в безопасност, докато той не се върна.

Маркър я загледа втренчено. Току-що си бе излял душата пред нея, а тя всъщност нищо не го бе питала, не го бе притискала, просто така топло го бе погледнала, сякаш му казваше, че ако й се довери, това ще реши проблемите му. Но нямаше да ги разреши. Ако би й доверил каквото и да било, това означаваше да ги застрелят и двамата.

— Виж какво, госпожице Холанд. Не искам да се навърташ тук. Не те искам на този остров. Съмнявам се дали изобщо искам да те виждам и на Карибите. Опасна си за себе си и си ужасно опасна и за мен.

Погледна я така, сякаш искаше да я смаже. После поклати глава и зарови пръсти в косата си.

— О, по дяволите!

И също като Пола, той се завъртя и се отдалечи. Но тръгна в другата посока, покрай плувния басейн към по-отдалечения дълбок край, забулен във вечерните сенки.

Рафаела го гледаше, без да помръдва. Той беше загадъчен и на нея отчаяно ѝ се искаше да го беше срещнала в друг момент, на друго място, където и да е, само не тук, при Доминик Джовани. Призна си това и го прие, но не доброволно. Той я вбесяваше. Дори сега, когато гледаше след него и не искаше да го изпусне от очи. Видя го да спира внезапно. Загледа се във водата. После коленичи, опря се на ръце и се вгледа отново в набраздената повърхност с напрегнато тяло и търсещи очи. Видя го как изважда нещо от джоба си и го хвърля зад гърба си. После с едно плавно движение се изправи и се гмурна във водата.

Сърцето ѝ подскочи. О, Господи? Какво е видял? Труп? Нещо, нещо...? Адреналинът ѝ скочи.

Тя изтича, взря се в тъмната вода, видя фигурата на Маркърс и без повече колебание изрита обувките си и скочи. Пое си въздух и заплува към дъното, а красивата копринена рокля се набра като балон на гърдите ѝ.

Ръцете му се увиха около талията ѝ и той я изтегли на повърхността, без да я пуска. Тя изпръхтя и се опита да отърси косата от очите си.

— Какво правиш? Какво е станало?

— Какво има там?

Маркърс ѝ се ухили дяволито и я избута към ръба на басейна, оставяйки я да се опре с крака на тесния подводен праг. Беше почти тъмно, двамата тънеха в дълбоки сенки, а въздухът беше мек. Колибритата пърхаха около бугенвилиите, заставаха на място, за да се нахранят, после отлитаха към друг цвят. Жужаха нощни насекоми. Двамата бяха сами.

Рафаела се опита да се дръпне от него, но той я държеше здраво.

— Изплаши ме, какво видя?

— Нямахте нищо, Рафаела.

— Тогава защо?

— Искях да дотърчиш при мен и ти го стори.

Маркърс уви мократа ѝ коса около юмрука си, придърпа я към себе си и я целуна. Тя почувства ерекцията му. Овладея я най-омайните чувства, които някога бе изпитвала, и когато той се отдръпна малко, за да вдигне разперената рокля над гърдите ѝ, тя погледна устата му, искайки да я целуне отново. Ръката му се плъзна по бедрото ѝ, хвана бикините и ги смъкна до коленете. После той я обхвана с две ръце, притисна я силно към себе си, въздъхна и я целуна отново.

— Много хубаво, мис Холанд — изрече до устата ѝ и тя се запита дали не си е загубила ума.

Целуна го, решавайки да остави безпокойството за по-късно. Той имаше най-сексапилната уста на света, а езикът му...

Пръстите му помръднаха и тя се раздвижи заедно с тях. Средният му пръст се пъхна в нея и тя подскочи, притисна се към него и шумно си пое дъх.

— Полека — каза той и облиза ухото ѝ.

Мушна пръста си по-дълбоко, после спря, замря неподвижно, като че ли доволен, и тя го погледна. Очите му бяха потъмнели от наслада и страст.

Повтори очевидното, защото не можеше да мисли за нищо друго:

— Значи направи всичко това, само за да ме накараш да скоча във водата?

— Нали виждаш, че подежда! — и отново я притисна към себе си. — Ти си такава една малка героиня, хвърляш се през глава в непознатото, в опасности, за които нямаш и представа, скачаш в басейна, без да знаеш какви ужаси те очакват там. Харесва ли ти това, мис Холанд?

Тя изстена.

— Да, да, много хубаво. Знаех, че ще дотърчиш да ме опасяваш, да ме спасяваш или да разбереш какво има в басейна. И цяла военна флота нямаше да те удържи. *Свети Георги в рокля*. Точно това ми харесва у теб. Изобщо не се тревожиш за последиците.

— Естествено. Нали виждаш какво ти позволявам да правиш с мен.

— Този път има разлика и ти го знаеш. Този път твърдо възнамерявам да стигнем докрай. Какво ще кажеш да е точно сега? Мислех за думите ти тази сутрин и реших да рискувам. Признавам, че щях да се почувствам като пълен глупак. Ако ти просто бе застанала отстрани до басейна и ме бе погледнала безучастно... Тогава би трябвало да те завлека във водата. А така ти скочи към съдбата си съвършено доброволно. Е, нека да видим сега дали всичко е наред.

Отдръпна ръката си и я почувства как цялата потреперва. Не преставаше да я целува, докато разкопчаваше панталона си, за да освободи своята мъжественост.

— Сега — каза той с дълбоко задоволство — веднага.

Вдигна я нагоре, без да престава да я притиска към стената на басейна, и, без предупреждение, навлезе бързо и силно в нея.

Рафаела извика шокирана, усещайки как я изпълва изцяло, но той започна отново да я целува, притискаше я силно към себе си, зад гърба ѝ беше студената стена на басейна, а движенията им караха водата да се плиска. Тогава пръстите му слязоха към нейната сърцевина, намериха я и тя изведнъж започна да се бори с оргазъм, който щеше да я накара да изгуби самообладание, а тя не искаше това, но не можеше да спре. Не разбираше защо той ѝ действа така, а в момента не я интересуваше разбира ли, или не.

Тя извика и той бързо я целуна отново, стенийки, и засили тласъците и когато тя се замая и експлодира, той я последва.

Държеше я плътно, притиснал буза до мократа ѝ коса, без да излиза от нея.

Прошепна в лявото ѝ ухо:

— Не трябва да се тревожиш за кредитната ми карта, мис Холанд. Погрижих се да я оставя отвън, преди да се гмурна. Единственото съсипано нещо са италианските ми обувки и трябва да ти кажа, че си струва. Знаеш ли къде ти отидоха бикините? Не? И още не можеш да говориш?

— Не мога да повярвам, че ти позволих да го направиш — каза тя накрая, опряла устни върху врата му, докато го целуваше.

Не направи никакво усилие, за да се отдели от него.

— Защо не? Ти го искаше. Аз съм приятен и мил мъж. Никак не обичам да гледам някоя зряла жена да страда.

— Някоя зряла жена би те убила. С камък.

— Такива приказки ме карат да настръхна. О, да. Ще престанеш ли да ми целуваш врата? Ще се върнеш ли към здравия разум? Кой знае? Я си представи, че Пола ни наблюдава?

Той се отдели неохотно от нея, хвана се за ръба на басейна с една ръка, а с другата закопча панталона си.

Погледна лицето ѝ на слабата светлина и се усмихна. Тя изглеждаше замаяна и задоволена. Това му хареса. Очите ѝ гледаха лениво и разфокусирано, светлосин поглед с едва забележима сива отсянка. Той се намръщи — светлосиньо, много светло... това му беше познато. Беше виждал...

— Искаш си бикините ли? Или да оставим Хуан, който почиства басейна, да ги намери на сутринта? Хайде да ги оставим. Това ще го разтърси. Нали няма твой монограм на тях? Не, разбира се, че няма. Как можах толкова лесно да забравя. Вече имам едни твои бикини, онези, които ти свалих в оная паметна вечер на поляната пред вилата ми.

— Питам се какво ли е станало с тях. Да не би да събираш женски бикини като трофеи?

— Хм. Май ще харесам тази идея. Онези — предишните — са много хубави, целите светлосини с една секси кремава дантелка. Може би ще взема да си ги окача над леглото и ще сложа името ти под тях на една табелка, та никой да не се обърка. Как мислиш?

Рафаела потрепери. Не от студ, защото и въздухът, и водата бяха достатъчно топли. Отметна косата от лицето си. Красивата ѝ дизайнерска флорална рокля беше съсипана... осемстотин долара, станали на парцал. Но не я беше грижа. Беше го направила, без да мисли. И бе получила огромна наслада.

— Струва ми се, че трябва да си намеря един камък. Един хубав, голям, солиден камък.

Той се наведе над нея и я целуна отново, после се измъкна от басейна. Отърси крака.

— Горките ми обувки. Вече нищо няма да излезе от тях. Станаха жертва на властните изисквания на любовта.

— На страстта, глупак такъв, на страстта.

— Да ти подам ръка?

Той ѝ протегна ръка и тя не знаеше дали да му повярва, или не. Реши, че по-мокра няма да стане, и му подаде ръка. Явно и той бе

решил същото, защото я извади от водата и тя се озова в прегръдките му. Притисна я силно за миг и я пусна.

— Предлагам да се преоблечеш. Доминик сигурно ще се чуди какво става, ако закъснееш за вечеря.

— Не съм си взела други дрехи. Ти го знаеш.

— Говори с Коко — каза той, усмихна ѝ се и прокара пръст по бузата ѝ, а след това се отдалечи, подсвирквайки си, сякаш не го беше грижа за нищо.

— Сигурно съм най-голямата глупачка — каза тя и тръгна да търси Коко.

На всички, които срещна в къщата, казваше: „Паднах в басейна“ и нищо повече. Коко, слава Богу, не каза нито дума, само я погледна и ѝ се усмихна така, сякаш знаеше какво точно е станало. Блузата и полата, които ѝ зае, не ѝ стояха съвсем зле, Коко ѝ разказа, че ги е купила преди година и половина, когато е била малко по-дребничка.

— Ти си висока и стройна, не е честно.

— Ти си достатъчно висока, Рафаела, но не толкова, колкото манекенките. Нали нямаш нещо интимно с Маркърс? Сега трябва да си изсушиш косата със сешоара. Искаш ли маша? От усмивката на лицето ти съдя, че репутацията му не е неоснователна. Имаш само десет минути, преди да слезем в трапезарията. Предполагам, сега вече всички знаят, че... ъ-ъ-ъ... си паднала в басейна.

— Така е — каза Рафаела с глас, твърд като камък, който възнамеряваше да намери и да запокити по главата на Маркърс.

В дневната имаше малко хора. Никой не спомена нищо за инцидента в басейна.

Доминик ѝ представи един мъж като своя лейтенант Франк Лейси. Прозвуча ѝ малко полицейски. Лейси беше едър мъж с оплешивяващо чело и измъчена усмивка. Изглежда, не се бе усмихвал истински поне двадесет години. Очите му бяха тъжни. Не каза нищо на Рафаела, само кимна, когато Доминик я представи. Изглеждаше като нечий изтерзан от работа баща.

— И Меркел, вие го познавате, разбира се, скъпа.

— Да. Здравейте, Меркел.

— И Линк. Той се грижи нещата в имението да вървят добре. Един вид мой майордом.

— Здравейте, Линк.

Рафаела се запита дали това е името, или презимето му. Имаше умно лице — слабо и интелигентно. По-късно щеше да го пита.

— Поканих тези трима джентълмени да вечерят с нас, защото са част от моя живот и може би ще искате по-късно да говорите с тях. Линк, както ще разберете, е експерт по исторически убийства и убийци. Сегашните му изследвания включват... е, разкажи й, Линк.

Мъжът изглеждаше нерешителен. Произнесе с измъчен глас.

— Хелън Джедаго, госпожо. Готвачка, която обичала да трови работодателите си. Харесвало й да ги гледа как страдат. Накрая станала готвачка в един манастир, но толкова много сестри измрели, че властите се намесили. Открили, че е убила над шестдесет души.

— И всички тия хора са я наели без препоръки — подчерта Меркел.

— Добре, добре — каза Рафаела. — Та това е чудесно, искам да чуя още такива истории, моля ви, Линк.

Той се съгласи и Доминик каза:

— Разказа ви една от най-малко сензационните истории. Но сега, щом го помолихте, внимавайте.

Е, Ал, помисли тя, прав си, никой не е това, което изглежда, освен Маркъс... той още от самото начало ми се стори сложна личност. Явно е имал други дрехи тук, в имението. Изглеждаше много добре в белите си панталони и бялата риза с отворена яка. Със загорялото си лице, черна коса и сини очи приличаше на бандит — бандит, който се любеше така, както никой мъж, когото бе познавала досега. Искаше да го целува до изтощение и нямаше представа колко време ще й отнеме.

Никога не си бе представяла, че ще позволи на мъж да дирижира подобна игра с нея. Това, което Маркъс бе направил, излизаше от рамките на опита й. Той си бе играл с нея, бе доставял наслада и на двамата, а тя, трябваше да си признае, бе получила един върховен момент. Защо поне нямаше малко тлъстинки на кръста или издадена костелива брадичка?

Маркъс влезе след около пет минутки и й даде чаша ромов пунш.

— Този път не е толкова сладък.

— Кога е месечният ти цикъл?

— А, ти изведнъж се загрижи да не би да станеш баща?

— Толкова се отнесох с моята игра в басейна, че не използвах презерватив. А ти взимаш хапчета, нали? Не видях ли нещо такова на рафтчето ти в банята тази сутрин?

Рафаела затвори очи за миг и каза:

— Само това ми трябва. Да забременя от мъж, когото ще убия с камък. Съдебните заседатели няма да ми повярват, че те мразя, заради надебелелия си корем.

— Съжалявам. Не трябваше да насилвам нещата.

Изглеждаше искрен и тя го погледна. Този път в очите му нямаше никаква веселост. И тя каза:

— След няколко дни. И, да, гълтам хапчета, няма проблеми.

— Ще ми кажеш, ако нещо се случи, нали?

— Как, за Бога, няма да съм наред? А ти какво ще направиш? Ще напуснеш острова? Ще отлетиш в Монголия и ще станеш монах?

— Не знам. Ще помисля.

По лицето му отново се изписа веселост и той се обърна, за да говори с Коко. Доминик се приближи нечуто зад нея и тя се замоли дано да не е чул разговора им.

— Нещо май ви притеснява, Рафаела? Да не би да е Маркъс?

— О, не. Просто днес имах лош късмет и паднах в басейна ви. Обикновено не съм толкова несръчна.

— Разбира се.

Той знаеше нещо. Маркъс със сигурност не би се разприказвал. Не би искал да бъде принуден да говори. Може би всички бяха видели, че и той беше толкова мокър, колкото нея.

— Трябва да ми кажете какви са любимите ви храни, Рафаела, и ще съобща на Джигс. Дюки наистина е добра готвачка. Маркъс утре ще ви донесе дрехите. Дрехите на Коко ви стоят добре, но ми се струва, че ще се чувствате по-удобно във вашите.

Моят баща говори с мен, помисли тя, и няма никаква представа. Разбра, че току-що той е издал заповед, която тя нямаше намерение да изпълни. Заповед, която означаваше, че Маркъс ще рови из нещата й. А Маркъс нямаше да спре дотам. Щеше да претърси вилата й. Дневниците на майка й бяха скрити под килима, застъпен от тоалетката. Само някой много хитър тип можеше да ги намери, но

Маркърс беше хитър, без никакво съмнение. Досега тя не се бе тревожила за дневниците. Може би бе проявила лекомислие. Сега обаче се тревожеше. Ако Маркърс намереше тетрадките, щеше да ги даде на Доминик. И всичко ще свърши. Рафаела разбра колко глупаво е било да донесе тук три от тези дневници, но не искаше да ги оставя у дома. Исканше да ги проучи. Исканше да чувства как гневът нахлува в нея, когато четете отново и отново какво е направил той на майка й.

А Маркърс вече душеше около тези тетрадки. Какво щеше да направи Доминик, ако дневниците се окажеха в ръцете му? Да я убие? Или да я целуне и да й каже: „Здравей, дъще“?

— Всъщност не знаех, че сте очаквали да остана тук. Доминик, бих предпочела сама да си опаковам нещата и да се върна утре.

— Както желаете — каза той и лекото му смръщване премина в очарователна усмивка. — Предполагам, схванали сте, че искам да напишете биографията ми.

Коко й беше казала, но да го чуе от него беше съвсем друго.

— Благодаря ви — усмихна се тя. — Много ви благодаря, ще се опитам да представя обекта си на висота.

— Утре ще говорим за подхода и основните правила. Тъй като ще бъда ваш обект, настоявам да съм одобрил предварително всичко, което пишете. Аз ще бъда и ваш редактор. Върху някои моменти ще акцентираме повече, аз ще ви кажа точно какво имам предвид. Например, знаете от Коко, че съм основател на няколко програми за лечение на наркомани. Не че бих искал да се разпростирам върху тези дейности, но добре ще бъде да се споменат. Други области от живота ми просто не са много важни и можем да ги прескочим. Предчувствам, че ще се разбираме, Рафаела, и ще работим чудесно.

Докато правя точно това, което ми нарежда той, помисли тя, но продължи да кима. Много добре разбираше какво цели този мъж. Исканше да пренареди фактите, да се изкара благосклонен филантроп: исканше да създаде наново себе си и живота си. Исканше да напише всичко друго, с изключение на истината. Тя трябваше да бъде неговата секретарка, да записва делата на великия мъж. Просто да го остави да си мисли, че е така. От нейна страна нямаше проблеми. Неизречена, но много добре разбрана остана и заплахата, че трябва да прави каквото й казва, ако не иска да пострада.

След прекрасната студена вечеря от пресни скариди, салатата „Цезар“, сирене и плодове те отново се пренесоха в дневната. По време на вечерята разменяха незначителни реплики. Рафаела разбра, че Пола се интересува както от Линк, така и от Маркърс, но изглежда, никой от двамата не се интересуваше от нея. Коко ловеше думите на Доминик от устата му и в същото време успяваше да направлява общия разговор и да разговаря с всекиго поотделно. Беше съвършената домакиня, съвършената любовница, хладнокръвна, грациозна и красива.

Рафаела стана неспокойна, когато по едно време видя Доминик да разговаря насаме с Маркърс. Доминик жестикулираше. Би трябвало да изглежда незначителен, в сравнение с Маркърс — в края на краищата беше много по-слаб, по-нисък и по-възрастен, — но той изглеждаше властен, силен и решителен. Той беше баща ѝ и в този момент тя го мразеше дори повече от преди. Беше твърде истински, твърде солиден и тя почувства, че потръпва от страх.

За какво ли говореха тези двамата?

Тя реши да се върне в курорта. Глупаво беше да оставя дневниците във вилата си, независимо колко добре бяха скрити. В никакъв случай не биваше да позволи на Маркърс да рови из тях. Но какво да направи с дневниците? Сейфът на курорта... в никакъв случай — Маркърс моментално щеше да се озове там. А дневниците разкриваха всичко. Пък и той вече ѝ беше казал, че не ѝ вярва.

Тя беше глупачка, хиляди пъти глупачка. И ставаше още по-глупава с всеки ден, с всеки миг, прекаран с този мъж. Беше си прекарала чудесно, докато се любеше с него — на дълбокото в басейна, — точно след като бе дала на Пола малък женски урок за самоуважението и сестринското чувство. Рафаела реши, че ѝ стига. Всеки миг научаваше нови неща за себе си и не всички бяха приятни.

Изпита облекчение, когато Доминик не възрази срещу това, тя да си тръгне тази вечер. Меркел ги придружи, за да пилотира хеликоптера.

— Не че господин Джовани не ти вярва, Маркърс — каза Меркел, усмихна се и сви рамене.

— Да, добре. Радвам, се, че идвате с нас, Меркел — каза Рафаела и наистина се радваше.

Неговото присъствие я спасяваше от Маркър, от подигравките и закачките му, от възхитителната му уста и от също толкова възхитителните му ръце и пръсти. Тя се запита, дали той би се любил с нея в хеликоптера на триста метра във въздуха.

За съжаление, именно Маркър я изпрати до вилата ѝ, след като кацнаха.

— Ще те почакам — каза той. — Доминик реши, че иска да се върнеш тази вечер в имението.

— Не — поклати глава Рафаела с мила усмивка, но решителен глас. Беше уплашена, много уплашена, но Маркър не биваше да забележи.

— Какво не?

— Не, ще се върна в имението утре, както казах на Доминик. Тази вечер съм много уморена. Не искам да бързам с опаковането на багажа, нито пък искам да ми помагаш. Лека нощ, Маркър.

Затвори вратата под носа му и бързо я заключи. Ослуша се, но не чу нищо.

— Имам ключ, Рафаела.

— Опитай да го използваш и си мъртъв.

Мълчание.

И тогава го чу да се отдалечава, подсвирквайки.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Островът на Джовани

Март 2001

Маркърс махна за довиждане на Пърк, която днес имаше бледосин кичур в косата си, и тръгна по блестящо почистената алея към администрацията на курорта. Онзи чикагски банкер, както му бе казала отвратно Пърк, бил глупак, но тя открила един тип от Сан Диего, по когото страшно си паднала.

— Вие тримата ще си прекарате чудесно — бе отбелязал Маркърс и Пърк се бе заляла в смях.

Гимнастиката му спореше. Въртеливото движение на рамото му почти се бе върнало и макар че още не бе се възстановил сто процента, това скоро щеше да стане. Би могъл да се реваншира на мис Холанд. Запъти се направо към частния вход на кабинета си, днес не искаше да вижда Кали. Тихо заключи вратата, извади малката електронна джунджурийка от джоба на панталоните си, натисна синия бутон и се заразхожда бавно из стаята. Нищо. Никакви бръмбари. Беше облекчен, че не намира нищо, никакво подслушвателно устройство. Това означаваше, че му вярват. После извади клетъчния си телефон и набра номера на Савидж в Чикаго. Отсреща вдигнаха на второто позвъняване.

— Да, Маркърс. Какво става?

— Джовани направи още една сделка, каза ми снощи. Този път ще минава през фабрика за боеприпаси в Лион, Франция, а крайният получател ще изпрати стоката в Нигерия. После ще тръгнат към Бомбай, след това към Близкия Изток, Сирия. Всичко е одобрено от френското правителство. Изобщо не се е споменавало името на Джовани, а човекът, който изпраща оръжията към Сирия, е... опитай се да познаеш, Джак Бертран.

Савидж подсвирна.

— Той е работил за ЦРУ в миналото, нали? Доставял е оръжия там, където те не са искали да се месят открито?

— Да, ползвал е тази френска фабрика за амуниции доста пъти в миналото, но не за ЦРУ. И ти го знаеш.

— Кога беше одобрена сделката?

— Вчера.

— Джовани доказа, че ти вярва.

В гласа на Савидж звучеше оптимизъм.

— Не бързай толкова, Джон. Може само така да изглежда, но не бих се заклел, че ми вярва. Исква да отлети за Марсилия и да наглеждам опаковането и доставката — по-голямата част са мини — на кораб, който всъщност заминава за Бомбай, а не за Нигерия. Няма доверие на никого, особено на Бертран, иска аз да финализирам сделката и да предам парите, преди мините да са напуснали Франция. Бертран пък има задача да закара стоката благополучно в Сирия. Обзалагам се, че всичките ще си останат в Сирия. Джовани не смята, че е необходимо да знам, затова не ми го каза.

Савидж подсвирна.

— Наистина, приятел, ти май окончателно го оплете.

— Не, още не за съжаление. Не се разгорещавай, Савидж. Джовани тук е свършено чист. Никой не може да докаже, че е замесен, освен на най-високо равнище, и дори моите показания няма да послужат. Много пъти съм минавал през такива сделки, за да мисля, че скоро всичко ще свърши. Може би дори няма да успеем да хванем Бертран. Ще ви трябва повече време.

— Допускаш ли, че френските власти ще забранят на фабриката за боеприпаси да работи, когато се разчуе за тази сделка?

— Мили Боже, не, много правителствени чиновници са затънали до гуша, но се надявам, че ще започне разследване и ще лъснат крадливите копелета, които са решили да се обогатяват за сметка на фабриката. Колкото до Бертран — той има влиятелни приятели. А тези влиятелни приятели имат солиден гръб. Кажи на Хърли да пропусне мините поне до Бомбай. Там може да ги прихване. Пък и аз няма да съм под подозрение. Просто трябва да си дадем време.

— Вече отдавна ти е време да се измъкнеш, Маркърс. Знаем, че и преди сме говорили за това, но, по дяволите, чуй ме. Ти си изпълни дълга. Остава цялата тая кървава работа, нека някой друг да го пипне. Нека го убият. На кого му пука?

Маркърс въздъхна.

— На теб, Джон, и на мен също, да не споменаваме за чичо Морти.

— По дяволите чичо Морти! О, извинявай, не исках да кажа това. Добре, прави каквото знаеш. Впрочем, майка ти прекарва доста време с него. А ти внимавай, особено с Марсилия. Имаш си работа с истински отрепки. Бертран е свързан с Оливие, нали?

— Така мисля, но Доминик не ми каза. Нали знаеш какво мислят един за друг те с Оливие. И да работят заедно в тази сделка? Нещо не ми се вярва.

— Какво прави твоята репортерка?

— Тази сутрин ще се върне в имението. Страшен инат е. Заканила се е да ми разбие главата с камък. Доста е добра в каратето, не ми отстъпва...

На отсрещната страна на линията прозвуча смях.

— Ти май доста добре си прекарваш времето. Видях снимка на твоята хубавица.

— И?

— Изглежда очарователна! Пък и тия нейни блестящи очи... какви са, зелени?

— Не, светлосини. Когато е вбесена, посивяват.

— И как се развиват отношенията ви, разбирате ли се?

— Да, да, поне в неин интерес е да се разбираме.

След няколко минути Маркъс се хвана, че мисли за Рафаела като за една уязвима, наивна, но не и надменна жена. Да, беше цапната в устата. И той се тревожеше за нея. Щеше да отсъства три дни, може би и повече. Само Господ знаеше в какви неприятности можеше да се забърка тя през това време.

Стана и излезе пак през частната врата на кабинета си. Помисли дали да не уговори мис Холанд да се погушкат малко по изпитания старомоден начин, преди да я отведе в имението. Дори би се задоволил с разговори за детските години, когато и двамата бяха ходили на лагер. Имаше толкова много безопасни теми. Но това само го накара да се чувства още по-стресиран. Искаше да я опознае, искаше да говори с нея, да говори истински; да стигнат отвъд повърхностните шегички и закачки.

Но тя сигурно нямаше да пожелае да говори с него. Снощи достатъчно я бе ядосал и май знаеше защо. Първо историята с басейна,

разбира се, макар че тя бе получила невероятно удоволствие. А бе отказала да остане в имението, защото я беше страх, че той ще претърси вилата ѝ.

Което той наистина се канеше да стори. Запита се дали не би могъл да я измъкне оттам под някакъв благовиден предлог още сега, за да може да си свърши работата. Трябваше по-рано да се сети за това. Телефонен разговор от Щатите? Не, не би могъл да го направи. Тя щеше да помисли, че е станало нещо с майка ѝ. Не искаше да я плаши с това, само за да претърси вилата ѝ.

Интересуваше го и онази нейна странна книга. Едва сега разбра защо му изглежда странна. Защото не беше печатна книга. По-скоро му напомняше на дневник или на записки. Много му се искаше да разбере какво пише вътре.

Но Рафаела не беше глупава. Когато я запита дали иска да закуси с него, тя веднага се съгласи и той разбра, че вече е скрила книгата и няма да успее да я открие.

Заведе я на закуска. Нямаше избор. Тя изглеждаше свежа и млада, невинна като монахиня с белия си панталон и бледосиня блуза. Беше превързала широка лента през косата си, нямаше почти никакъв грим. Изглеждаше чудесна. Дори повече от чудесна.

— Тази сутрин си неотразима. Добре ли спа, или беше заета с укриването на тайните си?

Тя вдигна чашата с кафе.

— Снощи излязох, взех си всичките ценни неща и тайните документи и ги зарових надълбоко. Никога няма да ги намериш, затова просто забрави за тях.

— Така си и помислих, че си направила — той въздъхна, облегна се назад в плетения стол и скръсти ръце на гърдите си. — Надявам се да си взела предвид, че приливът е висок, и да не си заровила ценностите си много близо до брега.

Тя се плесна с ръка по челото.

— Господи, колко съм глупава. Боже, каква глупачка съм. Изглежда, че хормоните ми действат зле.

— Снощи спомена, че месечният ти цикъл приближава — подметна заядливо той. Това му спечели едно изсъскване, което предпочете да пренебрегне. — Би трябвало снощи да те овържа и да

претърся вилата ти. Правиш живота ми много труден, мис Холанд. Но пък като ме целунеш, осъзнавам, че съм склонен да ти простя всичко.

Тя понечи да каже нещо, но той вдигна ръка и я възпря.

— Не, не го казвай. Във вилата си държиш един камък с моите инициали върху него.

Рафаела се усмихна.

— Изглеждаш добре, Маркъс. Но даже докато дълбаех инициалите ти на тоя камък, не преставах да смятам, че наистина си готин. И макар да съм сигурна, че си най-побърканият човек на света, не мога да отрека, че изглеждаш добре.

— И че съм великолепен любовник? Като се отчете затрудняващият двуметров слой вода, разбира се.

Тя го погледна втренчено и след малко изрече:

— Да, никога преди не съм правила нещо такова. Просто не ми пукаше, не мислех. Странно, нали?

Доця му се тя да не беше отваряла тази тема. Реши, че ще е по-добре да се отърве с празни приказки. Поне беше по-безопасно. И изтърси:

— Да, ужасно странно.

— Никога не съм вярвала на хубавите мъже. Не че и на теб ти вярвам. Имаше един испанец в горните курсове, пък аз бях първокурсничка, и изглеждаше божествено, поне момичетата така мислеха. Но аз не му вярвах. И ставах още по-подозрителна, когато обърнеше тъмните си латиноамерикански очи към мен — тя замълча и върху лицето ѝ се изписа дълбоко съжаление. — Бих искала да разбера какъв си.

— Аз съм най-обикновен мъж. Няма нищо за разбиране.

— Да, сигурно, а пък моят шеф е един от четиримата евангелисти.

— Добре, квит сме. И аз никога не съм се доверявал особено много на красивите жени.

— Това е нелепо — засмя се тя непресторено.

— Опитваш се да ме накараш да повярвам, че не знаеш, че си красива? Че можеш целия да ме разтрепериш, ако наистина се опиташ?

Тя вдигна очи към него и смехът ѝ замря.

— Не съм в твоята лига, господин Девлин, или както там се казваш. Би трябвало аз да те проучвам, но се обзалагам, че какъвто и

да си и който и да си, никой няма да разбере истината за теб. Защото си добър в това, нали?

— Ти кажи, мис Холанд. Ако някой ме беше попитал, щях да го уверя, че мога да играя добре във всяка лига. И да му кажа, че ти издаваш най-възхитителните стонове, когато си близо до оргазъм. И че краката ти са много здрави, благодарение на редовния джогинг. Много ми харесва начинът, по който...

— Питам се къде ли е сервитьорката — озърна се Рафаела.

Той вдигна ръка и се засмя:

— Гледаш ли спорт в неделя?

— Разбира се. Със „Сънди Трибюн“, с чаша кафе и кроасани от кварталната бакалия. Освен това участвам в залаганията в редакцията. В последните няколко сезона спечелих близо триста долара. А ти?

— Аз съм почитател на „Мечките“, нещо друго?

Той замълча и изведнъж си представи, че е в леглото заедно с нея в някоя есенна неделна утрин, двамата гледат мач, после на полувремето се любят, след това гледат пак, спорят за играта... Потрепери вътрешно и рязко каза:

— Утре напускам острова.

Рафаела го погледна стреснато. Разбра, че не ѝ се иска да заминава. Смути се от това.

— Защо? Или това е друга твоя тайна?

— Имам малко работа във Франция, нищо сериозно. Връщам се в петък. И знаеш ли, мис Холанд. Внимавай в имението. Говоря ти сериозно. Не вярвай на никого. Първо помисли, после действай. Разбра ли ме?

— Това, което не разбирам, е, защо ме предупреждаваш.

Той вдигна рамене и махна с ръка на Мелиса, една от сервитьорките.

— Ставаш ужасна, когато започнеш да се ровиш в нещо. Просто внимавай... Здравсти, Мели. Хубава сутрин, нали? Печена филийка и половин грейпфрут, моля. Мис Холанд?

— Твоите инициали от три букви ли се състоят или само от две? Кафе, ако обичате, и кроасан.

Маркът изпрати с дълъг поглед Мелиса, която се отдалечаваше към кухнята.

— Питам се дали Хуан е намерил вече бикините ти в басейна. Той е на осемнадесет години и е много наточен. Ще полудее, може и да си ги закачи на стената над леглото.

— Каква работа имаш във Франция?

— Може пък Делорио да ги намери. Той обича да плува рано сутрин. Внимавай с него.

Маркърс се премести напред на стола си, грабна ръката ѝ и я стисна.

— Говоря ти сериозно. Не вярвай на никого. А сега ми кажи какво има в тоя дневник, който криеш?

Нищо не можеш да измъкнеш от този човек, помисли Рафаела. Все същата затворена и хлъзгава мида.

— А, ето я и нашата закуска — той пусна ръката ѝ. — Поддържай си здравето, мис Холанд. Когато се върна, съм намислил да изпробвам нови и още по-възбуждащи начини да те освободя от твоята добродетелност.

Бриджис, Саутхемптън, Лонг Айленд

Март 2001

Чарлз Уинстън Рътлидж трети внимателно положи телефонната слушалка на място. Нямаше промяна. Лекарите бяха уловили известно подобрене от енцефалограмата, но прогнозата им си оставаше все така скептична. Винаги има шанс, господин Рътлидж, казаха. От доста време повтаряха само това. Той се бе свързал с доктор Джейкъб Фило, един от най-известните невролози в света. Има шанс, бе му казал и доктор Фило и бе потупал успокоително ръката му, сякаш Чарлз беше загриженият родител на петгодишен пациент и той му казваше да не се безпокои. Проклет стар глупак.

Маргарет трябваше да оживее. Щеше да оживее. Той наистина не би могъл да се справи без нея. Знаеше го много отдавна.

Обади се на Би Джей Луис — частен детектив в Манхатън, и се пригответи за евентуалното разочарование, беше готов да поръмжи малко, за да прикрие раздразнението си от всекиго, който не се справяше с възложената му задача. Не че имаше от какво да се оплаква от Би Джей Луис. Тъмен седан с четири врати, шофьорът вероятно е бил пиян, колата му трябва да е ударена откъм дясната предна врата,

тъй като беше блъснал колата на Маргарет откъм мястото, където е седяла. Този път обаче нямаше повод за разочарование. Премести се по-напред на стола, стиснал слушалката.

— Господи, сигурен ли сте, Би Джей?

Заслуша отново. Ръцете му трепереха от вълнение.

— Разбира се, не мога да съм категоричен — остана да слуша още няколко мига, после затвори.

Би Джей май бе докопал човека, който бе блъснал Маргарет и после беше избягал. Поне със сигурност бе идентифицирал колата и собственика, който вероятно е бил на волана в онзи момент. Чарлз не знаеше какво всъщност бе очаквал, но със сигурност не и това — собственик на колата се оказа една жена. Една проклета пияна жена беше блъснала Маргарет.

Казваше се Силвия Карлучи.

Би Джей беше задал риторичния въпрос дали Чарлз познава тази жена. Тя беше скандално известна с огромните суми, които пръскаше, с огромните мартинита, които обръщаше едно след друго, и с младите мъжкар, които вкарваше в леглото си.

Чарлз бавно се изправи. Бе наел Би Джей, защото просто трябваше да направи нещо, каквото и да е, за да убеди поне себе си, че поне отчасти държи положението под контрол. Но не бе очаквал това. Всичко друго, само не и това. Някое пияно хлапе, може би, подплашено и обезумяло, но не и Силвия Карлучи. Тя никога не можеше да остане анонимна, защото баща ѝ беше Карло Карлучи от Чикаго. Силвия Карлучи — сега около петдесетгодишна, — все още поклонничка на чашката и неуморима ценителка на младите расови момчета... Разправяха, че съпругът ѝ я изритал от живота си преди много години. Нямаше обаче развод, естествено, че нямаше развод, не и дъщерята на Карло Карлучи, който все още живееше в луксозен пентхаус на „Мичиган Авеню“, сега около седемдесет и пет годишен и все така обкръжен от солидна тълпа хрантутници.

Иронията на обстоятелствата едва не го извади от равновесие.

Телефонът иззвъня. Беше частната му линия. Той знаеше, че никой в къщата няма да вдигне този телефон. Върна се към бюрото си и взе слушалката. Само шестима души знаеха номера на този телефон.

— Да? Рътлидж на телефона.

— Липсваше ми, Чарлз.

Само това му липсваше. Той сниши глас и произнесе подчертано търпеливо.

— Чуй ме, Клодия, не знам защо се обаждаш, но на мен не ми харесва. Особено сега. Жена ми е в болницата, още е в кома, а аз съм твърде зает с бизнеса си и с тревогите около нея.

— Скъпи, толкова отдавна не съм те виждала и наистина ми липсваш.

Чарлз отправи поглед към обширната си библиотека, към засводените прозорци, обърнати източната поляна. Независимо от сезона, гледката винаги беше прекрасна, дори с оголените и заснежени дървета през зимата и почернялата трева. Всичко беше като заспало. Не, всичко спеше, дори и Маргарет.

Не и Клодия. Красивата и талантлива Клодия. Той не можеше да си спомни защо, по дяволите, изобщо я беше допуснал в живота си. Но го беше сторил. Вероятно заради устата. Със сигурност тя притежаваше устата на всяка хубава жена.

— Виж, Клодия, просто не мога... скъсахме преди повече от шест месеца. Тогава го казах напълно сериозно и сега продължавам да го мисля. Съжалявам.

Тя сякаш не обърна внимание на думите му и продължи да му говори, да му описва какво ще направи с него. Знаеше, че го възбужда, когато говори така, и сега той наистина се възбуди, но този път мозъкът му окончателно овладя контрола над сексуалната възбуда. Изчака я да свърши с живописните подробности, после изрече с равен глас:

— Клодия, бих желал да приемеш един малък знак за моите добри чувства — забрави, че вече ѝ бе поднесъл много такива символични знаци преди месеци, когато бе скъсал с нея. — Би ли те зарадвала една диамантена гривна от „Картие“? Ще поръчам да ти я изпратят днес следобед... Не, не мога да я донеса сам.

Докато произнасяше думите, усещаше, че волята му отслабва, знаеше дълбоко в душата си, че копнее за изпразващото мисълта облекчение, което тази жена щеше да му донесе. Само един миг извън времето, само един час извън двадесет и четири часовото денонощие, с пусто съзнание и огромното сексуално облекчение, което щеше да прогони ужасната напрегнатост на тялото му. А после тя щеше да бъде

толкова мила, щеше да го слуша, да му съчувства, да бъде каквато той пожелае...

Беше слаб и се мразеше заради това, но беше просто мъж и баща му винаги бе казвал, че мъжете са силни в тези неща, които имат значение. Мъжете се нуждаеха от секс и заслужаваха да получат наслада като компенсация за целия положен труд. Мъжете можеха да си позволяват отклонения. Той бе използвал тези извинения през целия си брачен живот с първата си жена Едит. Но с Маргарет имаше друга причина — причина, поради която полудяваше, прилошаваше му и го обземаше невъобразим страх. Но сега това нямаше значение. Клодия бе излязла от живота му много отдавна, бе взел решението преди месеци.

Спомни си как няколко пъти бе улавял Маргарет да го гледа втренчено, с любов и тревога в очите и се бе запитал какво ли мисли тя, дали случайно не е дочула за Клодия, и тогава я бе отвеждал в леглото и с тялото си ѝ бе доказвал колко много я обича, колко много обича само нея. Разбира се, сега имаше нещо много повече, опитваше се да разбира повече неща, да търси обяснение и да се справя с тях.

Чарлз позвъни на Клемънт, шофьора си, каза му да отиде в Манхатън, в магазина на „Картие“ и да получи оттам един пакет от негово име. След това се обади на господин Клифърд — мениджъра на „Картие“ — и поръча една гривна по негов избор.

Когато затвори телефона, се улови, че мисли за съпругата на сина си — Сюзън. Сюзън с нежните бели ръце, ниския гръден глас и красивия голям бюст. Бенджамин беше такъв глупак, добро момче, но без никакви инстинкти, без никаква мотивация. Ако Чарлз беше родният баща на Рафаела, а не на Бенджамин... е, тя поне беше дете, с което можеше да се гордее. Само че той не беше я създал и това беше ужасно нечестно.

Би трябвало да ѝ се обади, да разбере как е. И Чарлз гневно разтърси глава.

Господи, каква ирония, каква непоносима ирония. Чарлз никога не оценяваше ирониите, поради простата причина, че винаги бе контролирал живота си, винаги, с изключение на сегашния момент. Досега ирониите на съдбата все се изплъзваха от вниманието му. А сега се чувстваше потопен в цял океан от ирония, давейки се в него

като безпомощен глупак. Но нямаше да се удави. Не, разбира се, че нямаше.

През цялото време, докато пътуваше към Ню Йорк Сити, мислеше за тази ирония — Силвия Карлучи беше блъснала жена му.

Силвия Карлучи Джовани беше блъснала жена му. Но колкото повече си блъскаше главата, толкова повече усещаше, че има нещо странно в това съвпадение. Съвпадения се случваха в романите, но доколкото можеше да се опре на собствения си опит, в реалния живот просто нямаше такова нещо. А може би имаше?

Островът на Джовани

Март 2001

Делорио размаха мокрите бикини.

— Интересно, нали?

— На оная малка кучка са — изсъска Пола и се опита да издърпа бикините от съпруга си.

— Може и да са на Коко — каза той и вдигна ръка, за да не й позволи да ги вземе.

— Не, на оная мръсница са. Къде ги намери?

— Бяха на дъното на басейна. В дълбокото. Струва ми се, че ще трябва да ги върна лично на дамата. Не мога да не отбележа, че Маркъс има превъзходен вкус — той се ухили на жена си, после поднесе бикините към лицето си. — Възхитително.

— Кое? Хлорът ли?

— Нямах никакво въображение, Пола. Ама и Маркъс не си губи времето, нали? Питам се, защо и двамата дойдоха мокри преди вечеря. Тя ли е експозиционистката? Мислиш ли, че нарочно е тръгнала след него?

— Да, за да ми натрие носа.

Делорио замря. Остави много бавно бикините върху скрина и ги приглади.

— Да ти натрие носа за какво, Пола?

— Че може да вземе, не, да ми докаже, че е по-добра от...

— Знам — каза той и се обърна с гръб към нея. — Трудно е за обяснение, нали? Но всичките ти увъртания... само ме карат още

повече да те обичам. Следобед заминавам за Маями. Имам делови срещи и уговорки. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Да, да, Дел. Нека да си приготвя багажа. Колко време ще останем?

Той се обърна и се усмихна.

— Не ти ли се струва интересно, че баща ми явно няма нищо против, дето Маркър е чукал Рафаела Холанд в басейна? Моят цивилизован, добре възпитан баща? Той не каза и дума. Бих искал да го видя какво ще направи... Пола, искам да си облечеш рокля. Онази хубава синя рокля с презрамки, която ти купих миналия месец. Нали знаеш коя, с много набраната пола и тънките презрамки?

Тя кимна с щастлив израз и се обърна, готова да се затича, за да изпълни желанието му, но той я спря, стискайки ръката ѝ под лакътя. Усмихна ѝ се. Това щеше да ѝ хареса. Пръстите му погалиха ръката ѝ и дъхът му докосна с топлината си слепоочието ѝ.

— Когато си облечеш роклята, искам да се наведеш през балкона и да се хванеш за перилата. Аз ще вдигна полата ти и ще застана зад теб. И докато влизам и излизам от теб, искам да махаш на градинарите и да говориш с всеки, който мине наоколо. Ако е Линк, искам да му задаваш всякакви въпроси за миналото му, да го караш да те гледа, докато не свърша в теб.

— Но те ще разберат... ти ще си зад мен, те ще разберат... и Линк ще разбере, и аз...

— Но ти ще си облечена. Никой нищо няма да види.

Но си помисли: „Да, обзалагам се, че той ще разбере“. И онова копеле ще разбере какво прави Делорио и че Пола е само негова.

Линк не мина под балкона, но за сметка на това се мярна Меркел, облечен безупречно, както винаги, с бял ленен костюм от три части, с бледосиня риза и когато видя Делорио, застанал зад жена си, с ръце на кръста ѝ, не му бе нужно много време, за да разбере какво става. Гледката беше невероятно еротична и от погледа, който хвърли към Пола, му се стори, че на нея това ужасно много ѝ харесва, макар и вероятно да я притесняваше. Поклати глава. Никога нямаше да ги разбере тия двамата. Когато Пола го повика с висок и треперещ от възбуда глас, той не пожела да я погледне повторно, само кимна и отмина.

Изпита дълбоко облекчение, когато отлетяха следобеда за Маями. Той бе докарал преди това мис Холанд, която сега се преобличаше в стаята си, заедно с Коко.

Спомни си молбата на Маркърс, преди да го остави сутринта на летището в Сейнт Джон. „Наблюдавай я, Меркел. Тя не мисли, много е импулсивна и това може да се окаже опасно. Пък и притежава ужасния талант да кара хората да ѝ се изповядват. Понякога този талант може да се окаже опасен и за самата нея.“

Меркел се запита в какво ли се забърква. Но добре, че бе отпаднала поне една негова грижа — Делорио. Беше споменал, че ще отсъства една седмица. Кой знае, можеше и да се забави повече. Запита се дали самият господин Джовани не е отстранил Делорио. Ако го бе замислил така, това означаваше, че иска Рафаела Холанд само за себе си. А може би просто иска двамата да работят на спокойствие. А защо не и да отстрани всяка конкуренция от пътя си? Да не би затова да изпраща Маркърс във Франция? Не, не, та това беше лудост. Маркърс трябваше да отиде в Марсилия за сделката с Бертран. И в края на краищата, Коко беше тук, все още беше официалната любовница, а Рафаела беше нейна приятелка. Не, сигурно грешеше.

Когато господин Джовани го помоли да остане след обяда, Меркел нямаше търпение да разбере какво се върти в ума на шефа му. Надяваше се да не е само идеята да позволи на Рафаела Холанд да пише биографията му. Може би беше получил информация за опита за убийство и за „Витсавия“.

— Делорио и Маркърс ги няма — произнесе замислено Доминик. Седеше в тесен стол с висока облегалка и отпиваше от чаша лимонада, разредена с джин. — Сега ще наместим Рафаела Холанд в схемата и всичко ще се уравни отново.

Меркел предвидливо реши да си замълчи. Стоеше и очакваше шефът му да продължи, като в същото време ругаеше на ум.

— Тя харесва Маркърс. Знае го, но не е готова да го приеме.

Меркел погледна към картината от Пикасо над бюрото на Доминик. Беше от розовия период на художника, както му бе обяснил веднъж господин Джовани. Той не я харесваше особено много. Повечето други картини на господин Джовани бяха окачени в една заключена стая, точно зад неговия апартамент. Бил купил този Пикасо преди двайсетина години на един търг.

— Колкото до сина ми, исках да го отстраня, за да не се изкушава от присъствието ѝ. Трябва да се съсредоточи в други неща. Той ще заеме мястото ми в бъдеще; време е да се научи да носи отговорност, да овладее стратегията, тактиката. Трябва да опознае лично всички хора, с които ще работи. А и да се научи на скромност.

Замълча за миг и Меркел потисна една крива усмивка. Скромност ли?

— Понякога момчето се държи доста невъзпитано и грубо. Метнал се е на майка си, онази пияна глупачка, както и на дядо си, поквареното старо копеле.

Меркел нямаше намерение да казва на господин Джовани какво бе направил Делорио с Пола тази сутрин и как тя, цялата зачервена от притеснение, вероятно бе получила най-невероятния оргазъм в живота си. Погледът му се плъзна към красивата картина от Вермеер, изкусно окачена на около половин метър от Пикасо, със собствено осветление, открадната от колекцията на сър Уолтър Рентам преди три години. Той самият предпочиташе египетските предмети във всекидневната. Можеш да докоснеш бижутата, да ги вземеш в ръка и да почувстваш топлината им, да ги притиснеш до бузата си... бяха ги носили истински хора, макар и много отдавна.

— Не, че не мисля, че Делорио ще се поправи. Ще го направи. Той е мой син. Длъжен е. Колкото до жена му, е, тя е просто едно момиче, младо, глупаво, вятърничаво. Извинявай, Меркел, че се разпростирам в тези неща. Гледаш Вермеер, нали? Харесвам го. Скоро ще го сменя с онзи Търнър, който е в галерията. Виж само какви цветове... толкова меки, почти се сливат, но са толкова истински. Изглежда невъзможно, но въпреки това е вярно, този великолепен ефект, който Вермеер постига. Ех, ако животът можеше да запази подобна красота непроменна... но не става така, нали? Нещата винаги се променят и в повечето случаи към по-лошо. Наистина не е честно, но е така.

А, да, Меркел, исках да те видя, защото започваме с Рафаела още този следобед. Маркъс се грижи за бизнеса, за какво да се безпокоя? А това младо създание разбира ролята си. Няма да се опитва да ми противоречи, сигурен съм, нито пък ще се прави на безскрупулна репортерка, готова да изравя мръсотии. Ще пише това, което аз ѝ кажа. Ще ме представи така, както би трябвало да бъде представен пред

света: мъж с размах и въображение, с широки перспективи, интуиция, човек филантроп. Ти отговаряш за спокойствието тук. Заедно с Линк и Лейси.

Доминик спря и отпи глътка от лимоната си. Накрая Меркел се обади:

— Господин Джовани, затова ли изпратихте Маркъл във Франция, защото искахте да останете сам с мис Холанд?

Колко странно беше Меркел открито да заявява какво мисли. Колко неочаквано от верния стар Меркел.

— О, не, има съвместна работа с Бертран. Не мислиш ли, че мога да вярвам на Маркъл?

— Да, разбира се, той ви спаси живота. Дори не се и замисли...

— Е, тъкмо това ме притеснява. Човек, който се хвърля сяпко, който не преценява възможностите си, който не спира, за да помисли... такъв човек не е много за вярване.

Меркел го изгледа слисан.

— Той ви спаси живота — повтори. — Куршумът се заби в неговия гръб, за да спаси живота ви.

Доминик взе една златна писалка, започна да я върти из пръстите си, подхвърли я във въздуха и сръчно я улови.

— Може би си прав. Маркъл е при мен повече от две години. Той е много умен, изглежда лоялен, спечели много пари за мен и за себе си — гласът му изведнъж стана твърд, също както и погледът. — Дръж всички надалеч от мен и Рафаела. Искam я за себе си. Тя трябва да напише историята на моя живот. Никой не трябва да я разсейва.

Меркел се страхуваше, че съвсем ясно го разбира. Кимна и излезе от библиотеката. А обещанието му към Маркъл?

Доминик остана доста време неподвижен. Със сигурност вярваше на Маркъл. Нима Маркъл не му бе казал точно тази сутрин, преди да замине за Франция, че най-накрая е намерил възможност да претърси вилата на Рафаела? Не е открил нищо. Това му беше казал Маркъл. Но не му бе казал, че Рафаела е незаконно дете. И Доминик се запита защо. Не беше толкова важно; така беше решил Маркъл. И все пак...

Маркъл му бе казал и за майката на Рафаела, която беше в болница в кома. И пак Маркъл го бе посъветвал да не я оставя тук в имението. Беше казал, че е твърде опасно. Не разбираше, че Доминик

контролира всичко и всекиго. Да контролира още една жена беше детска игра.

Доминик изгълта остатъка от съдържанието на чашата. Книгата за него щеше да бъде шедевър. Светът щеше да го види такъв, какъвто трябваше да го види. Време беше за това.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Островът на Джовани

Март 2001

Рафаела отвори кориците на дневника. Датата 5 април 1994 година беше нанесена най-горе вляво на страницата. Тя загледа ъгловатия, изправен почерк на майка си и почувства как сълзи парят под клепачите ѝ. Затвори очи за миг, опитвайки се да пребори болката. Усети стягане в гърлото и преглътна. Трябваше да успее. Затвори дневника и си помисли какво ще стане, ако се обажда всеки ден от имението на баща си до болница „Пайн Хил“ в Лонг Айленд. Доминик със сигурност следеше всички разговори от имението.

Но той вече трябваше да е разбрал, че Рафаела всяка сутрин звъни в Лонг Айленд. Маркът сигурно му е казал, както му бе казал, че майка ѝ е в болница и е в кома.

Тя щеше невинно да запита Доминик дали би разрешил всяка сутрин да се обажда до болницата. А ако той я попита какво прави тук на Карибите, когато майка ѝ е толкова болна в Ню Йорк, тя щеше да каже това, което бе казала и на Маркът. И се надяваше да прозвучи убедително. Имаше много какво да спечели и много, което да загуби.

А той знаеше коя е Маргарет Рътлидж не повече, отколкото коя е дъщеря му. Дори да си спомнеше за някоя Маргарет, това щеше да е Маргарет Пенингтън, а не Маргарет Холанд.

Рафаела отново отвори дневника и си представи майка си, седнала край миниатюрното бюро стил Луи XVI с химикалка в ръка, взряна някъде пред себе си. Сигурно възкресяваше болката от миналото и се питаше какво ще е бъдещето, обзета от идеята за настоящето.

„Днес е вторник, скъпа моя Рафаела, ти си тук в пролетна ваканция. Пак не мога да се сдържа да не се усмихна, като си спомня как Чарлз се изуми, когато ти

отказа да отидеш в Йейл — неговата Алма матер, — а избра университет, най-добрата журналистическа школа в Щатите, според теб. Как се удиви Чарлз на решението ти!

«Колумбийския», почти изкрещя той. «За Бога, в Колумбийския!»

Трябваше да го успокоявам, за да се предаде, да проумее, че е твое право да избереш къде ще следваш. Той много те обича, Рафаела. Това ме смущава, защото мисля, че повече се гордее с теб, отколкото с родния си син Бенджамин. Милият непретенциозен Бенджи — доказателство, че гените се предават, но не задължително в такава конфигурация, в каквата желаем. Бенджи е артистичен тип, също като майка си. Рисува наистина хубави акварели. Чарлз не харесва модерните занимания. Но пък доста цени майсторите, които са имали щастието да рисуват преди поне три века, такива като Рембранд, Вермеер, Брьогел. Библиотеката му е пълна с тях, някои от картините са придобити по... е, не чак толкова безупречни начини, не се и съмнявам. Но аз се отклоних. Ще ти кажа, Рафаела, дори ако великият Микеланджело беше син на Чарлз, той щеше да се изказва не особено ласкаво за него.

Май започвам да се подигравам на съпруга си, така ли изглежда? Предполагам, но това е с добри чувства. Той е човек и такъв ми харесва. О, да, той е наистина човек... изобщо не е като Доминик, който се интересуваше само от себе си... така и не разбрах тази негова натрапчива идея да основе династия, освен ако не е била vyplъщение на някакво негово желание да се види безсмъртен...

Той има само един син, казва се Делорио и е само осем месеца по-млад от теб, Рафаела. Не знам много за него, освен че живее с баща си, и то доста отдавна. Дотам стигна прословутата династия. Колкото до жена му Силвия Карлучи Джовани, тя не живее с него повече от десет години. Родила му син, започнала да пие, защото той сигурно не е давал и пукната пара за нея. Сега живее някъде близо до нас — каква ирония на съдбата. Живее недалече оттук, в Хиксвил, много изискано място,

труднодостъпно, освен това се говори, че през леглото ѝ непрекъснато минават красиви млади мъже. Ето на, майка ти започна да клюкарства като някоя стара глупачка. И съм такава. Без съмнение. В какво би могла да се превърне една млада глупачка?

Чуваха се и други слухове за Силвия. След като се родил Делорио, тя се подложила на операция, за да няма други деца... вероятно, за да направи напук на Доминик. Баща ѝ — старият Карлучи — бил в конфликт с нея, но в крайна сметка застанал на нейна страна, когато Доминик споменал за развод. Казват, че старецът заплашил да убие Доминик, ако дори се опита да се разведе с дъщеря му. Така че Доминик има само един син и няма да има никакви други законни деца, освен ако Силвия не умре и той не се ожени повторно. Каква ирония, Рафаела. Животът като че ли изобилства с иронии. Понякога това е твърде плашещо.“

На вратата се почука и Рафаела бързо затвори дневника.

— Един момент.

Пъхна набързо дневника на майка си в купчината книги — романи, пътеводители, биографии, справочници за Карибите, — струпани на полицата над камината, набиващи се в очите на всеки, който погледнеше натам, после отвори вратата на спалнята.

— О, здравейте, Меркел. Как сте? Толкова е тихо. Господин Джовани готов ли е да започнем работата?

На Меркел това не му харесваше, изобщо не му харесваше. Тя беше млада, прекалено млада за господин Джовани, почтена и открита и ясно бе заявила предпочитанията си. Маркърс!

— Харесва ми вратовръзката ви. Райето е много класическо.

— Такава е напоследък модата според „Джентълмен’с Куотърли“. Произвеждат се във Великобритания и могат да се поръчат само оттам. Благодаря, че забелязахте. Господин Джовани би искал да започнете сега.

Рафаела му изпрати слънчева усмивка.

— Готова съм. Нека да си взема касетофона. О, Меркел, както сигурно знаете, майка ми е в болница в Лонг Айленд. Аз се обаждам

там всяка сутрин. Мислите ли, че това ще е проблем?

Меркел я изгледа. Маркърс грешеше. Тя беше точно това, което изглеждаше. Не се опитваше да крие нищо. Беше репортерка, която искаше да пише биографията на Доминик и нямаше никакви тайни. Можеше да ѝ се вярва, поне до известна степен.

— Разбира се, мис Холанд. Ще говоря с господин Джовани.

Доминик беше в дневната и разглеждаше египетските си бижута. Махна ѝ с ръка да се приближи. Рафаела направи няколко крачки и надникна в красивия стъклен шкаф.

— Спомняте ли си, че бях ви казал, че тези неща са от осемнадесетата династия? Разбира се, че си спомняте. Млада сте, не страдате от склероза. Е, много хора мислят, че бижутата от онази епоха са прекалено орнаментирани, декадентски, но аз не мисля така. Красиво е, нали? Особено това.

Той вдигна една дървена кутия, изработена във формата на малко куче, и я отвори. Вътре имаше парфюм със свеж аромат, който Рафаела не можа да идентифицира, и детска гривна от ковано злато, положена върху синьо кадифе. Изглеждаше толкова деликатна, че тя се страхуваше дори да дъхне върху нея.

— Много красиво — каза тя и за нейно облекчение Доминик затвори капака полека и върна кутийката във витрината. Щракна един ключ, изтри ръце в снежнобяла кърпичка и ѝ се усмихна.

— Всеки път, когато поискате да погледнете някое от тези неща, просто ми кажете, Рафаела. Когато докосвам тези произведения и знам, че са тук, че са мои, макар и за един кратък отрязък от време, това ми носи успокоение. Те ме свързват с миналото, карат ме да осъзная, че времето тече и не свършва, че всички ще продължим да съществуваме в някаква форма в бъдещето, в безкрайността. О, аз се правя на философ, а съм само един обикновен човек.

— Вие сте всичко друго, само не и обикновен, сър.

— Доминик, моля — произнесе той с измъчен вид.

Тя се запита какъв ли би бил ефектът, ако му кажеше „татко“.

— Много добре, Доминик.

— Ще станем близки, Рафаела. Стига да разбирате какво очаквам от вас... — той замълча и тя кимна.

О, да, тя разбираше основните правила, неговите планове за нея, знаеше своето място като хронист на неговото величие. Щеше да се

съгласи с всичко казано от него, само и само да остане тук, в имението. Той все още пораждаше огромно любопитство у нея. Беше неин баща и тя прие това. Както и факта, че ще положи всички усилия да го съсипе. Щеше да напише биографията му и да я покаже пред света.

— Добре. Разбрахме се, че няма да се отклонявате от моята представа за тази книга. Ще създадете шедьовър. О, да, аз също обичам много изкуството, както знаете. Когато пожелаете да разгледате галерията, само ми кажете — и той допря дългите си хладни пръсти до бузата ѝ и леко я погали.

Рафаела не помръдна. Беше учудена. Не бе допуснала до този момент, че той може да се интересува от нея като от жена. Най-малкото защото беше прекалено млада за него. Усмихна се и успя леко да се отдръпне, надявайки се да не е показала, че е потресена и отвратена.

— Елате в библиотеката ми, по-хладно е.

— Наистина бих предпочела да остана на верандата, която гледа към басейна. Ароматът на бугенвилията е великолепен — там беше и доста по-открито. — Има ли контакт за касетофона?

Той кимна, без да престава да се усмихва.

— ... И така, баща ми беше решил да изведе цялото си семейство от Италия и да го пресели в красивия Сан Франциско. Когато умря през 1965 година, задачата му беше изпълнена — братя, сестри, братовчеди, цялото безкрайно множество от роднини, повечето от които си бяха чисти мошеници, бяха намерили своето място на този гостоприемнен континент. Мечтаната Америка! А той — той бе човекът, от когото всички зависеха, на когото се надяваха и можеха да разчитат; всички, с изключение на сина му.

Рафаела прилежно записваше по собствената си съкратена система, добавяше лични бележки към записите на касетофона, пълнейки страница след страница. Значи се бе чувствал пренебрегван от баща си... Какво нещастие, че не се е задавил от това чувство. Може би беше обмислял предварително по какъв начин да представи живота си пред нея, какво от него да сподели с нея. Не усети дълбоко огорчение, в гласа му не се чувстваше обида, когато говореше за баща си. Само една капризна нотка, каквато бе доловила веднъж в гласа на Делорио.

Накрая той спря и вдигна ръка. Джигс се появи, облечен в обичайния си бял костюм, и взе поръчката.

— Поръчах да донесат лимонада за двама ни, Рафаела.

— Чудесно.

Той изключи касетофона, облегна се на стола и склочи пръсти.

— Меркел ми каза за желанието ви да се обаждате на майка си оттук.

— Тя пострада и е в болница, в кома. Според енцефалограмата има известно подобрение, но нищо не се знае. Всеки ден се моля да се събуди, да се усмихне и да поиска да продължи живота си.

— Сигурно ви е трудно да сте толкова далеч от нея.

Рафаела пое дълбоко дъх и притвори очи. Не каза нищо, само стисна по-здраво химикалката.

— Предполагам, че сте близки с майка си? Макар че не е задължително. Ако съдя по отношенията между сина ми и майка му... той например не я е виждал доста години.

— Господи, а защо не?

Доминик сви рамене, кимна на Джигс и го загледа как оставя подноса с чашите на стъклената масичка между тях. Подаде ѝ едната чаша.

— За нашето съвместно бъдеще — произнесе отчетливо той.

— За нашето бъдеще — кимна Рафаела и чукна чашата си в неговата.

Видя, че той е готов да продължи разговора, и натисна бутона.

— Запитахте ме защо Делорио не се е виждал с майка си. Много е просто. Съпругата ми е алкохоличка от години. Тя не искаше дете, за нея това дете беше само средство, за да ме нарани. Затова го изолирах от нея. Самият той го желаше. Тя живее в Лонг Айленд, има всички слуги, които би пожелала, разполага с много пари, които биха стигнали за десет жени като нея, и през леглото ѝ минават все млади мъже.

Рафаела усети как сърцето ѝ бие учестено, но гласът ѝ остана равен и замислен. Поклати глава.

— Никога не съм можела да го разбера. По-възрастни жени с по-млади мъже, както и възрастни мъже с млади жени. Никакъв съвместен опит или спомени, никакви...

— Забравяте секса, скъпа, най-силната и най-честата причина, която свързва хората. А също и илюзията, че един по-стар мъж,

какъвто съм аз, все още е привлекателен, интересен, все още може да се харесва на много по-млада жена. Такава като вас например.

— Но това е илюзия, а не действителност.

— Нима? Може би не за възрастния мъж, който го изживява, но със сигурност достатъчно реално за всички, които го гледат. Не бъдете наивна, Рафаела. Векове наред богатите мъже са използвали младите жени, за да докажат мъжественост, влияние, сила на противниците си. А това, скъпа моя, е реално, съвършено реално.

— Зависи от гледната точка. Неетично и неестетично, според мен.

— Твърде млада сте, Рафаела, а младите са по-догматични и от религиозни фанатици... много страст в убежденията, много плам, който с годините прегаря, скъпа, повярвайте.

— Може би — погледна тя към бележника си. — А съпругата ви, Доминик, не сте ли разведен с нея?

Лицето му сякаш замръзна.

— Не, не съм такъв човек. Дал съм обет пред Бога. И държа на думата си. Независимо какво върши... е, това няма значение. Тя е моя съпруга до края на живота си и това е. Жалко, че ми даде само един син. Наистина жалко. И не ми беше вярна. Още от самото начало ми изневеряваше.

Думите му прозвучаха искрено, беше наранен, но въпреки това проявяваше стоицизъм. Никога преди не бе срещала човек, който да лъже толкова лесно. Биваше го. Както майка ѝ казваше. Тя сведе поглед към бележника, повъртя химикалката между пръстите си и изведнъж изрече:

— А вие не сте ли ѝ изневерявали?

— Не и преди тя да наруши обета си към мен. Искях синове, Рафаела, исках да изградя династия, да покажа на баща си, че той не е единственият. Но аз се отклонявам, простете. Силвия искаше да ми отмъсти, да ми причини страдание.

Тя го слушаше как ентусиазирано развива една от любимите си теми, гласът му звучеше все по-огорчено и Рафаела разбра, че майка ѝ е имала право. Това беше човек, обзет от фикс идея. И наистина беше лъжец.

Доминик изведнъж спря и се усмихна.

— Искате ли да прекъснем? — запита бързо Рафаела.

— Коко, ела тук, скъпа. Разбира се, готов съм. Госпожица Рафаела доста дълго издържа, не всеки би проявил такова търпение.

— Историята ви беше така омайваща — каза Рафаела и това беше самата истина.

— Малко объркахме хронологията. Но предполагам, че няма да представлява проблем за вас?

— Не, наистина. Дори, стига да не възразявате, Доминик, бих предпочела да не спазваме предварителни рамки, така ще е по-спонтанно. Сега, с ваше извинение, ще ида да прослушам записа и да препиша на чисто бележките, които си водих.

— О, Рафаела, но вие не ми казахте защо сте тук, докато майка ви лежи в кома на три хиляди мили от вас!

Думите му се отрониха сякаш случайно, но тя не се излъга. Трябваше да внимава. Обърна се бавно и му се усмихна тъжно. Никак не ѝ беше трудно. Очите ѝ се замъглиха.

— Бях до леглото ѝ близо една седмица. Нищо не можех да направя. Вторият ми баща ме насърчи да предприема това пътуване. Нали разбирате, вече бях започнала... каза ми, че ще ми прати самолет, ако нещо се случи... Макар да вярвам, че положението ѝ се подобрява. Пък и вие, сър, ми помагате да разсейвам.

— Вашият втори баща е Чарлз Рътлидж?

— Да, мил човек и много добър с майка ми. „И изобщо не е като теб. Лоялен, почтен и истински“.

— Любопитно е, нали разбирате — произнесе Доминик с някак далечен глас. — Човек в положението на вашия втори баща, с цялото си богатство и голяма власт... и все пак е избрал жена, не много по-млада от него. Много любопитно.

— Може би е мъж, който предпочита реалното и почтеното, който не вярва на химерите и на илюзиите. Извинете ме, Доминик, Коко.

През целия път към стаята на Рафаела ѝ се искаше да се самонапляска, задето го беше подразнила. Той далеч не беше от трудно схващащите. Господ да ѝ е на помощ, ако беше прекрачила границата.

*Марсилия, Франция
Март 2001*

Маркърс винаги бе обичал мъглата, поне в Лондон, но не и тук, в Южна Франция, в Марсилия. Непрекъснато валеше, откакто бе дошъл преди шест дни. Сега снегът се бе превърнал в суграшица, която не преставаше да се изсипва от гъстата мъгла над пристанището. От време на време се чуваха високи, сякаш призрачни изсвирвания на корабни сирени. Мъжете се тълпяха на групички по палубите на корабите и във входовете, говореха тихо, цигарите им от черен тютюн припламваха като огненочервени точки в тъмнината. Дългите, прогнили пристани бяха хлъзгави от дъжда и миришеха на влажна мръсна вълна и палта, проядени от молци.

Маркърс отпи още една глътка от бирата, италианска бира — някакъв непоносим бълвоч — и изпита благодарност, че седи на закрито, а не там вън, в пронизващата до кости влага.

Бар „Червеното пиле“ къртеше от непрекъснати смехове, поддържани от евтиния алкохол. Вътре се навъртаха пет-шест проститутки, усукваха се около моряците да ги черпят, но избягваха всякакъв допир с мръсни работни комбинезони и вонящи уста.

Маркърс се облегна назад върху мръсната напукана пластмасова преграда на сепарето. Въздухът изглеждаше тъмносин от цигарения дим, спирали от пушек се виеха около голите електрически крушки, сякаш увиснали от черния таван. Той изпита тревога, за момент му се дощя да можеше да пуши. Къде ли беше Бертран?

Едно много младо момиче на не повече от шестнадесет години, както предположи, си пробиваше път през тълпата мъже към неговото сепаре. Видя я как леко свива вежди, когато няколко ръце я потупаха отзад, а други се плъзнаха към голия й крак. Имаше крехка фигурка, все още детска, дълга черна коса, отметната на гърба, и много бяло лице, което, както Маркърс накрая откри, се дължеше на дебелния слой бяла пудра.

— Господине? Искате ли още нещо?

Той й се усмихна.

— Знаеш, че тая бира не може да се пие, нали? — поклати глава и продължи на френски. — Не, госпожице, не, благодаря.

Загледа я как се връща обратно, провирайки се между малките пренаселени маси, приемайки стоически, сякаш бяха наказание, всичките мръснишки комплименти и пощипвания. Горкото момиче. Запита се дали баща й не е собственикът на бара. Вероятно беше така.

Евтина работна ръка. Може би си пудри толкова дебело лицето, за да не може никой да я познае, за да не може и тя да се познае. Маркърс поклати глава. Спомни си за Рафаела и се запита какво ли би казала тя за този бар и посетителите му. Сигурно би ококорила очи и би се потресла до дъното на душата си, но щеше да се опита да се държи така, сякаш всичко е напълно нормално, сякаш е отишла на концерт в „Карнеги Хол“. Усмихна се и си пожела тя да беше тук с него.

Къде е Бертран?

Една проститутка се вгледа в него, прати му въздушна целувка и изви артистично изписаната си черна вежда. Той поклати глава с усмивка. Тя се надигна и той отново поклати глава, този път, без да се усмихва.

Жената сви рамене, седна и се наведе напред така, че гърдите ѝ едва не се изсипаха от деколтето. Един мъж се засмя, посегна и бръкна да ги погали. Тя изпищя престорено, плесна ръката му и го блъсна. Залата изригна в кикот. Някой пусна джубокса и един пронизителен глас подхвана някакво рок-парче, което заглуши целия шум в бара. Маркърс се закашля, пушекът бе станал непоносимо гъст. Тъкмо реши да излезе, когато на вратата се появи Бертран.

Маркърс се загледа в него: като сцена от филм с Хъмфри Богарт от 40-те години. Бертран бе нахлупил бомбе над лявото си око и бе облякъл светлокафяв шлифер, пристегнат в кръста с колан. Между тънките му устни висеше цигара от черен тютюн.

Погледна към Маркърс, кимна едва забележимо и бавно, сякаш камери следяха всяко негово движение, и си проправи път между масите към сепарето му.

— Закъсняваш — отбеляза Маркърс.

Бертран седна и вдигна ръка към сервитьорката.

— Наложил се — каза и добави, гледайки към момичето. — Хубавичка е. Казва се Бланшет. Само на петнадесет години, а не беше девствена, когато за първи път прави секс с мен. Запитах се тогава кой ли я е дефлорирал. Може би е бил някой от тия интелектуалци...

През цялото време, докато говореше за нея с Маркърс, той ѝ се усмихваше.

— Една бира, скъпа, ако обичаш.

Тя кимна с нервна усмивка. Бертран ѝ махна да си върви.

— Закъсня — повтори Маркър. — Защо все пак не дойде навреме?

Не можеше да понася Бертран. Някои го смятаха за привлекателен мъж, току-що навършил четиридесет, строен, с мрачен замислен изглед, който привличаше жените и, както стана ясно, младите момичета. Според Маркър, лицето му показваше черната му душа. Бертран беше порочен, безскрупулен, аморален и толкова непредсказуем, че и мъжете, и жените трябваше да са постоянно нащрек с него.

— Бизнес — поясни Бертран и се облегна назад. Откопча колана на шлифера и отдолу се показва черно поло и черни дърнки. — Наложих да направя няколко проверки. Свързката ми във фабриката почти ме издържи — опита се да ми пробута по-малко мини, отколкото бях поръчал — бързо вдигна ръка, виждайки как лицето на Маркър се налива с гневна червенина. — Всичко съм оправил, не се притеснявай. Утре сутрин в шест часа двамата с теб ще сме на двадесет и седми пристан, заедно с един от ония френски бюрократи и ще надзираваме товаренето на мините на „Йония“. Пътува за Нигерия, не се притеснявай, всичко е тип-топ.

— Значи ти ще пътуваш с кораба?

— Да, такъв е планът. О, бирата ми. Благодаря, скъпа — Маркър загледа момичето, което бавно се отдалечаваше, хвърляйки през рамо погледи към Бертран, но този път с плаха усмивка. Бертран също й се усмихна, докато казваше на Маркър: — Искаш ли я, Девлин? Наистина е много млада, но в последните две седмици я научих на доста неща. Беше истинска дивачка, никой не й беше показал как да доставя удоволствие, или как на нея да й го доставят.

— Не — Маркър се опита да не показва отвращението си. — Тя е дете, може да ти бъде дъщеря.

— Да, може, но там е работата, че не е, слава на Бога. А аз ги обичам неопорочени. Като станат на двайсет години, край.

— Искам парите. Трябва да започна трансферите веднага, щом банката отвори утре.

— Ще ги получиш, и то веднага, след като мините бъдат натоварени на кораба.

— Защо чак тогава?

— Защото не съм глупав. Всички разбраха за покушението срещу Джовани и не мога да си представя, че той тъкмо сега е изпълнен с доверие към хората. Не, ще си получиш парите утре, когато бъда сигурен, че всичко е така, както трябва. Нямам нищо против да ти призная, че много се разтревожих за провала във фабриката. Нали разбираш, Джовани трябваше да е уредил всичко. Но някой не си беше свършил работата. Може би защото са мислели, че Джовани е слаб?

— Този път отговорността беше твоя.

Бертран вдигна рамене.

— Това ли ти каза Джовани? — допи бирата си на една голяма глътка, мускулите на шията му подскачаха под кожата. — Но не беше моя отговорност. Сега всички са се вторачили в Джовани, Девлин. Всички го гледат и се питат какво ще стане. Наистина ли не искаш да си поделим момичето? Винаги ми се е искало с нас да има още някой мъж да ни гледа... а, да, ти си пуритан, нали, Девлин?

— Не. Просто не съм изрод.

Лявата ръка на Бертран се стрелна към десния му ръкав. Маркърс видя как блясва един нож със сребърна дръжка.

— Не го прави, Бертран. В ръката си имам един много сладък миниатюрен деринджър, който сочи право към чатала ти. Ще ти пръсна пакета, ако не се успокоиш. Веднага.

Бертран впи поглед в дясната ръка на Маркърс. Беше скрита под масата.

— Не ти вярвам, Девлин.

— Опитай, ако ти стиска.

Французинът замря на място. Изражението му остана същото. После вдигна рамене.

— Тръгвам си. Ще ми платиш питието като добро другарче, нали? — после стана, промъкна се покрай масите и изчезна в мъглата от синкав дим.

Маркърс извади ръката си изпод масата. Полека сложи деринджъра на място и леко го привърза към връвта около китката си. Никога преди не беше стрелял в чатала на никой мъж. Запита се дали щеше да изпита угризение, ако беше унищожил мъжествеността на Бертран. Може би не. Хвърли няколко франка на масата, грабна шлифера си и излезе от „Червеното пиле“.

Огледа се внимателно първо надясно, после наляво. Бертран или наистина беше отишъл да си върши работата, или се криеше в някоя пресечка с намерението да му пререже гърлото. Не, помисли си Маркърс, бизнесът беше по-важен от оскърблението. Запъти се с бърза крачка към своя „пансион“, западнало хотелче на три преки от пристанището. Държеше го една гръмогласна стара вещица. Беше все още будна, когато той се върна, и разбра, че някаква жена, скрита в сенките, го чака, за да го последва в стаята му.

— Никакви жени — каза ѝ той на френски и тръгна по стълбите към стаята си.

Чу пискливия ѝ глас:

— Мога да ви помогна, господине! Някоя хубава женичка, а? Много млада, а?

Когато той измуча: „Не!“, тя отново се изкикоти и отстъпи в сенките.

Нямаше търпение да се махне оттук. Тази част от Марсилия напомняше помийна яма и доколкото си спомняше, винаги си е била такава. Мъжете и жените, които бродеха наоколо, изглеждаха също толкова обезсърчени и унили, колкото си ги спомняше и от предишните си посещения. Безкрайният дъжд и влагата не подобряваха положението. От тях мръсотията само изглеждаше още по-мръсна, всичко беше унило. Той не се съблече, направо се отпусна върху тясното легло.

Какво ли правеше Рафаела? Дали е в безопасност, дали успява да си държи голямата уста затворена? Какво ли би помислила за Бертран? А за деринджъра на Маркърс?

Тази жена му липсваше. Осъзнато потресен. Толкова отдавна не му се беше случвало някой да му липсва. Разбира се, майка му и Джон, дори и чичо Морти, но усещането не беше такова, не беше такава огромна празнота. Чувството не му хареса. Савидж може би имаше право. Трябва да се измъкне от тая работа, преди да са го претрепали.

Тази нощ сънищата започнаха в съблазнителни меки цветове, с романтично настроение като в старите филми, после мекотата изчезна и той се видя заедно с баща си Райън О'Съливан „Захапката“ — как неговият старец му помага по математика, там беше и майка му Моли, тя се смееше, закачаше съпруга си, който винаги беше твърде сериозен, и леко захапваше меката долна част на ухото му с белите си остри

зъби. Изведнъж се разнесоха силни шумове, които се засилиха още повече, всичко започна да се обърква и изведнъж пръсна кръв — червена, ярка, още по-ярка, разля се върху всичко и баща му беше там, а кръвта струеше върху него, обливаше го...

Маркърс подскочи и се събуди със стенание. Беше целият облян в пот, сърцето му биеше лудо. Почувства как ужасът бавно започна да отстъпва и разумът му отново започна да възприема настоящето. Никога ли нямаше да свърши? Не искаше отново да заспива, но не издържа. Този път спа без сънища.

Събуди се в тъмното нащрек и разбра, че нещо не е наред. Някой се мъчеше да отвори вратата на стаята му. Той я бе заключил, помнеше много добре. Бавно се обърна настрана, с лице към вратата. И загледа как топката на дръжката леко се завърта.

Хиксвил, Лонг Айленд

Март 2001

Чарлз седеше зад волана на наетия форд и гледаше двуетажната къща в стил Тюдор, която се виждаше зад вратите от ковано желязо. Беше се схванал от неподвижното седене и толкова бе уморен, че в очите си сякаш имаше пясък. Посегна към пластмасовата чашка с кафе и махна капачето ѝ. Кафето беше студено, с неприятен вкус, но той го изпи до дъно на една глътка.

Продължи да чака мълчаливо. Трябваше да види жената, онази пияна жена, която беше съсипала Маргарет. Това съвпадение, тази непоносима ирония на съдбата не му даваше мира, струваше му се невъзможна, но Би Джей Луис, частният детектив, беше абсолютно сигурен. Може би не е било чак толкова невъзможно? Маргарет е минавала с колата си близо до тази къща, когато е станала катастрофата. На не повече от две мили оттук. Но защо? Преди не беше си задавал въпроса, но сега се запита какво е правила тя наоколо. Доколкото знаеше, жена му нямаше никакви приятели в Хиксвил.

Силвия Карлучи Джовани. Неговата съпруга, човек от неговото семейство.

Чарлз просто трябваше да я види.

Но как можеше със сигурност да разбере дали тя наистина е блъснала Маргарет само като я види. А ако я беше блъснала, това

наистина ли беше катастрофа? Чарлз поклати глава; започваше да си губи ума.

Замрjалата картина изведнъж се задвижи. Той застина, притиснат до волана, за да вижда по-добре входа на къщата. От предната врата излезе един мъж. Беше млад, симпатичен и мъжествен, с телосложението на добре гледан бик. Някой от любовниците й? Може би. Облегна се на вратата и леко се наведе, сякаш целуваше някого; после се изправи, усмихна се и се отдалечи. Беше облечен в бяла тениска и прилепнали джинси.

Чарлз го загледа как подхвърля ключовете от колата, после ги хваща с ловко движение. Влезе в едно бяло порше, включи двигателя със замаха на тийнейджър, открадна колата на баща си, и дръпна напред с бясна скорост, от което чакълът под колата се разхвърча. Сигурно беше натиснал някакъв бутон още вътре в колата, защото железните врати полека се отвориха. Чарлз буквално усещаше как младият мъж няма търпение да дочака отварянето им, чувстваше напирателната му енергия, удоволствието от това, което представлява, от това, което е и което притежава. Чарлз се запита колко ли ще трае всичко. После поршетото изхвъркна от железните порти и се насочи на запад.

Чарлз продължи да чака. Какво друго можеше да направи? Седеше в тишина, наоколо не се мяркаше никой. Помисли за Маргарет, която лежеше притихнала и неподвижна в болничното легло. Тази сутрин бе стоял, докато частната сестра бе правила масаж, за да поддържа мускулите й във форма и колкото може по-гъвкави. Мускулната атрофия и раните от залежаване бяха най-страшното в нейното положение. Масажираха Маргарет три пъти на ден. Тялото й беше бяло, без никакви белези, гърдите й бяха още твърди и високи и той я пожела, както винаги я бе желал от времето на първата им среща на плажа в Монтаук Пойнт.

Тогава тя му се бе видяла толкова млада, докато лежеше с прибраната си прическа, с бледосинята сатенена нощница на Диор, която й бе купил преди няколко месеца за рождения ден.

Бе държал ръката й, бе галил дългите й пръсти.

А сега седеше тук пред двуетажната къща на Силвия Карлучи Джовани и чакаше. След час щеше да се стъмни и трябваше да си

тръгне. Изруга тихо. Искаше да я види, трябваше да я види. За миг си представи как я застрелва; изсмя се на себе си.

Първо трябваше да види тази жена.

По пътя започнаха да се простират дълги сенки. Той задряма, но изведнъж трепна и се събуди. Ето я, излизаше от предната врата. Не можеше добре да различи чертите ѝ. После тя мина под ярката лампа над вратата и той още веднъж трепна.

Силвия Карлучи Джовани имаше русата коса на жена му, грациозната ѝ походка, тънката и стройна фигура. Не можеше да забележи сходство в чертите на лицето, но първоначалното общо впечатление беше, че изглеждат като роднини. По-скоро като сестри.

Нима тази дребна, красива женичка беше пияницата, която бе блъснала Маргарет? Това ли беше наистина Силвия Карлучи Джовани?

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Марсилия, Франция

Март 2001

Топката на вратата продължи да се обръща бавно.

Маркърс леко се надигна, проклинайки наум скърцането на старите пружини.

В стаята му почти нямаше светлина, само блед лъч от сребристия полумесец се провираше през тясното прозорче, но беше достатъчно. Очите му не се отделяха от вратата.

Вратата полака се отвори.

Вече беше станал от леглото и се бе снишил с деринджъра в дясната ръка. Някой стискаше бравата. Той се пресегна с бързо движение, сграбчи китката на непознатия и рязко я дръпна към себе си. И в същия миг разбра, че отвън стои жена. Тя извика от болка.

— Не, господине! Аз съм Бланшет!

Погледна към бялото лице на момичето. Устата ѝ трепереше. Беше изплашена.

— Какво правиш тук, защо се промъкваш в стаята ми посред нощ? — Спря и продължи на френски. — Нахлуваш като крадец!

Разтърси я гневно, наистина го беше изплашила и не можеше да се овладее.

— Отговори ми!

Тя започна с тънко хленчецо гласче, почти шепнейки, и той разбра, че и тя е толкова уплашена, колкото него. Бил я пратил тук нейният любовник, казал ѝ да дойде и да направи удоволствие на господин Девлин, да, да, мъжът от бара. Господин Бертран, нейният любовник, мъжът, с когото Девлин говорил.

— Това е, господине, уверявам ви.

Той погледна бледото ѝ лице, смъртнобяло под маската от дебел слой пудра, взря се в широко отворените ѝ очи.

Докато преценяваше възможностите и се питаше как да постъпи, почувства някакъв хладен повей, ледена тръпка, като в сън — студен и

безмилостен. Извърна се рязко и блъсна момичето върху пода. След миг лежеше върху Бланшет, а острието на ножа разцепи въздуха и се заби в таблата на леглото.

На бледата лунна светлина една ръка се вдигна отново и Маркърс се отмести от ужасеното момиче.

— Копеле такова! Трябваше да си в леглото и да чукаш тая малка кучка! — изсъска Джак Бертран, след което насочи ножа към гърлото на Маркърс.

Като в сън Маркърс се видя как вдига деринджъра и стреля. От гърлото на Бертран бликна кръв, обилна и лъскава, като вода от скъсан бент. Момичето гледаше ужасено, сгърчено на пода.

Бертран вдигна ръка към гърлото си, а кръвта продължи да се стича между пръстите му. Той се свлече бавно надолу.

— Защо? Защо, по дяволите? — коленичи Маркърс до него.

— Ти си глупак, Девлин — прошепна Бертран и думите му излизаха на тласъци като кръвта. — Ако не беше така изолиран на твоя остров, щеше да знаеш, че кралят е мъртъв, или почти мъртъв. Оливие ще надделее и аз застанах на негова страна. А ти само пречиш. Затова трябваше да те убия. Когато намереха тялото ти, щяха да помислят, че е работа на „Витсавия“.

Маркърс продължи да го гледа немигащо.

— Мислех, че ще успея. Но се провалих...

Чу се леко изсъскване и главата на Джак Бертран клюмна. Окървавените му пръсти се смъкнаха безсилно надолу.

Кръвта беше навсякъде. Зад гърба на Маркърс Бланшет хлипаше, закрила лице с длани.

— Тихо — заповяда й Маркърс.

Изстрелът не беше оглушителен, но знае ли човек. Последното, което искаше, беше да се забърка с френската полиция. Щяха да го хвърлят в затвора и да го оставят да си изгние там. Но кварталът му осигуряваше поне временно прикритие — повечето сгради представляваха руини, свърталище на престъпници.

Маркърс бързо издърпа тялото на Джак навътре в стаята си и затвори вратата. Заклучи, но знаеше, че ако някой иска да влезе, ще го направи лесно. Представи си как оная стара вещица, хазайката, идва тук с намерението да узнае какво се е случило в почтения й „пансион“.

Приклепна до Бланшет. Разтърси раменете ѝ и заговори тихо, но спокойно. Каза ѝ да излезе бързо през прозореца и да се прибере в къщи, бързо, бързо! И нека си държи устата затворена, защото иначе ще си има сериозни разпавии с полицията. Той ще се погрижи за всичко. Тя трябва да му се довери. И да си тръгне веднага.

— Не говори с полицаите — повтаряше ѝ той. — Разбра ли?

Тя гледаше с отворена уста и празни очи. Боже мили, да не би да беше изпаднала в шок?

— Разбираш ли, Бланшет? Отговори ми!

Накрая тя кимна, още не беше в състояние да говори. Той ѝ помогна да се изправи и да се прехвърли през прозореца. Тя дори не хвърли поглед към тялото на Джак, проснато до леглото, с очи, взрени към нищото.

Маркърс не мръдна от място, докато тя не потъна в задушаващата мъгла.

После се обърна към Джак Бертран и се зае за работа.

Островът на Джовани

Март 2001

Рафаела не му вярваше. Не че се страхуваше особено, но знаеше, че ако той се опита да я съблазни — край на програмата, както обичаше да казва майка ѝ. Почувства облекчение, когато телефонът иззвъня и я извади от мислите ѝ. Доминик я освободи за целия следобед. Тя чу Лейси да казва, че се обажда Маркърс. Да не би Маркърс да беше загазил? Не ѝ се искаше да мисли за него, но образът му натрапчиво се връщаше пред нея. Не искаше да се тревожи, но и срещу това не можа нищо да направи. В моментите си на слабост признаваше, че здраво е хлътнала. Дали пък не беше изпаднал в беда? Не искаше никой друг, освен нея да го наранява, и то само когато той наистина си го заслужи.

Тя бързо се преоблече, обу едни шорти и нахлузи огромна тениска. Грабна няколко книги от полицата над камината, включително един от дневниците на майка си и се запъти към плажа.

Денят беше ясен и топъл, но нямаше опасност да стане горещо, защото откъм морето появаше лек вятър. Красиво бе като в райската градина, но тя вече започваше да се уморява от това съвършенство.

Малко бостънски дъжд нямаше да ѝ дойде зле. Много бостънски дъжд — виж, това беше друго нещо.

Кимна на Меркел, каза му къде отива и продължи. Видя Франк Лейси със същия измъчен вид, както предната вечер, махна му и се опита да не обръща внимание на неколцината мъже, до един въоръжени, които се разхождаха напред-назад.

Затича се през гъстата джунгла, която отделяше имението от плажа. След като измина петдесетина метра сред буйната растителност, мокра от дъжда, започна да се задъхва. Изпитваше чувството, че е хваната в капан, въпреки че тичаше по съвършено чиста пътека.

Защо се бе обадил Маркърс? Надяваше се, че с него всичко е наред. Може би обаждането не е било от него, а ако е било, сигурно просто е съобщавал на Доминик за хода на работата си. Дано наистина да беше така.

Стъпи на финия бял пясък на плажа и си избра едно сенчесто място под висока палма. Въздухът беше толкова чист, че задушаващо гъстата джунгла ѝ се стори като лош сън. Съблече се, оставайки по бански, и се гмурна в леките вълни.

Линк гледаше към жената от прикритието си в джунглата. Господин Джовани му беше казал да я държи под око, когато излезе от имението. Значи ѝ се е искало да плува? Ех, това не интересуваше никого. Гледа я може би десетина минути, отегчи се и седна да запали цигара. Най-накрая тя излезе от водата и тръгна към простряната си на плажа хавлия. Седна, почти веднага свали прилепналото си горнище, облегна се на палмовото дърво и извади ябълка от чантата си. Поне беше приятна за гледане, помисли си той и също му се доця да хапне една ябълка.

Скоро след това тя извади една книга от чантата си и я отвори. Е, сега вече Линк можеше да подремне. Какво би могла да стори с някаква си книга?

Рафаела отвори на онова място в дневника, където бе изписана дата „Юли 1997 година“:

„Той има нова любовница. Невероятно красива френска манекенка, казва се Коко Виврийо. Доколкото

разбрах, запознал се е с нея във Франция и явно бързо са си допаднали. Затварям очи и ги виждам заедно голи в леглото, ръцете му сноват по красивото ѝ тяло, притиска устни в нейните, чувам звуците, които тя издава, когато той свършва в нея. Господи, не мога да го понеса.

Трябва да оставя за няколко дни дневника си. Не мога да пиша, но знам, че трябва да приема нейното присъствие в живота на Доминик. Нямам избор и в края на краищата, той не си спомня коя съм. Можеше и изобщо да не съществувам за него. Опитах се да го извиня за онази среща в Мадрид през 1989, когато той гледаше през мен, без да ме вижда. Успокоявах се, че когато бях на двадесет години, бях много слаба, а сега съм понапълняла, все пак вече съм жена, косата ми е по-тъмна, отколкото беше тогава. Да, имах светлоруса коса, когато бях на двадесет. И тъмните очила... почти сигурна съм, че тогава в Мадрид носех тъмни очила, такива, които изцяло закриват очите. И дъщеря ми нямаше да ме познае. Това си казвах, Рафаела, непрекъснато си го повтарях, докато не започнах да мразя слабостта си.

Говори се, че новата му френска любовница е на тридесет и една-тридесет и две години, и вече други, помлади, започват да я изместват от манекенския бизнес. Затова приела предложението на Доминик, без много да се колебае. Завел я е на оня проклет остров, който неотдавна купи в Карибите.

Трябва да ида там и да го видя. Това е глупава, натрапчива идея, знам го много добре, но какво да правя.

Омразата ми към него доби нови измерения, когато той се хвана с Коко. Имал е толкова много жени през годините, но знам, сигурна съм, че тази няма да си отиде скоро. Смешното е, че тя не изглежда да е лоша жена, някоя алчна и безскрупулна. Опитвам се да разбера всичко за нея, доколкото мога. Не, по дяволите, та тя изглежда много мила.

Трябва да спра да мисля за него. Да, имаше един такъв кратък период, когато ти завършваше Колумбийския

университет и двамата с Чарлз дойдохме на дипломирането ти. Чарлз направи това прекрасно парти в твоя чест в «Плаза», а ти беше толкова мила, Рафаела...

На това парти ти ми каза, че се тревожиш за Бенджи. И аз се тревожа. Бенджи е прекрасен, но той обича да получава наготово онова, което баща му му предлага. Не, може би по-скоро Сюзън иска разни неща, толкова много неща, а тя наистина е талантилива. А Чарлз изобщо няма нищо против тя да го манипулира. Или поне на мен така ми изглежда. Горкият Бенджи, той никога няма да бъде успелият мъж, какъвто Сюзън иска да го направи. Няма и да постигне успехите, които Чарлз очаква от него. Акварелите му стават все по-красиви и все по-качествени. Обича лодките и океана, най-често рисува това. Винаги си купувам по няколко негови акварела, за да ги подарявам за Коледа на приятели. Какво друго мога да направя?

Трябва да видя острова. Трябва да видя къде живее той с нея, тази проклета френска манекенка.“

Рафаела затвори дневника. Майка ѝ в действителност бе видяла острова, бе го проучила, съзнателно си бе причинила болка. А тя никога не си бе представяла, че майка ѝ е страдала толкова много, че цял живот е прехвърляла в ума си мъчителни спомени и си е създавала нови с всяко драсване на перото върху листа, с всеки вестник и списание, от които е изрязвала и безмилостно е лепила статиите за него в дневниците. Искаше ѝ се майка ѝ да не бе идвала тук. Досега бе успяла физически да се задържи далеч от него.

Кога щеше да свърши всичко? Може би с публикуването на биографията, която Рафаела щеше да напише за Доминик, с публикуването на съвсем не романтичната история на контрабандния търговец на оръжие, на продавача на смърт?

Рафаела си пожела в този момент да беше с майка си. Усети как я облива огромна вълна от вина, макар да знаеше, че бдението край болничното легло няма да промени нищо. Наведе глава и я опря в коленете си. Замоли се безмълвно. Не беше се молила истински отдавна, а и тогава беше някаква себична молитва, такава, на която бе

получила отговор, какъвто не заслужаваше: „Моля те, Господи, донеси ми за рождения ден един кабриолет, моля те, Господи...“

И той ѝ го беше донесъл, дори нещо повече, получи „Мерцедес 450 SLC“, с бяло кожено купе, кацнал на посипаната с чакъл алея пред къщата. Чарлз и майка ѝ протягаха ключовете към нея и се усмихваха, усмихваха...

Глупаво егоистично дете. Но това беше преди много години, тя беше вече пораснала, беше се променила. Майка ѝ обаче си бе останала същата; заключена в омразата си към Джовани, с натрапчивата си мания към този мъж.

Линк наблюдаваше Рафаела, питайки се какво мисли. Личеше, че е развълнувана. Надяваше се, че няма да се разплаче. Баба му, която го беше отгледала, плачеше само когато той я наранеше, плачеше, хлипайки, и когато порасна, Линк изобщо не можеше да понася женските сълзи. Изпита огромно облекчение, когато младата жена като че ли се накани да се отърси от лошото настроение, събра си нещата и стана. Беше хубава, нямаше никакво съмнение, очите ѝ бяха забележителни, бледосини и когато се развълнуваше потъмняваха като сега. Тези нейни очи... Линк поклати глава. Трябваше да се махне от този проклет остров; още малко и щеше да полудее. Бързо се прикри зад една палма, когато Рафаела го наближи. И докато наблюдаваше как крачи из джунглата, се питаше дали я пази, като я наблюдава непрекъснато, или пази господин Джовани от някакво поредно покушение.

Линк тръгна обратно към имението, спазвайки безопасно разстояние от Рафаела. Нямаше друг опит за покушение. Разбира се, първият беше пълно фиаско, самият остров представляваше същинска крепост. Хората вече бяха нащрек след първия опит, изпитваха вина, че не бяха успели да опазят господин Джовани, сега започваха да скучаят и това ги правеше небрежни, макар да не личеше — не, наистина не личеше, бяха все пак професионалисти — но нещо липсваше в преценките им, в рефлексите им. Линк реши да поговори с Лейси, може би той виждаше проблема. Ако се случеше второ покушение — когато се случеше — Лейси и неговите хора трябваше да бъдат готови.

Странно, продължаваше да мисли Линк, колко странно, че онези холандци се бяха отровили, преди господин Джовани да успее да ги

разпита. Да не би тази „Витсавия“ да държеше в някаква фанатична хватка своите членове?

Линк въздъхна — всичко му изглеждаше лишено от смисъл. Той беше претърсил холандците, преди да ги затвори в навеса; лично ги беше претърсил. Сигурно отровата е била залепена някъде между пръстите на краката им.

Линк продължаваше да мисли, когато изведнъж чу женски писък — висок, остър, изпълнен с ужас и изненада. Последва го втори — задавен и пълен с болка. Хукна и само след миг видя Рафаела Холанд до пътеката, а единствената боа констриктор на този проклет остров, дълга десет фута, се беше увила около тялото ѝ, тъмните ѝ кафяви пръстени блестяха, стягайки хватката си около кръста на момичето.

Тя го видя и той прочете внезапно бликналата надежда в очите ѝ.

— Мамка му — изрева и извади ножа си, като направи още няколко скока.

Рафаела се застави да остане неподвижна. Искаше ѝ се да повръща, да вика, но не помръдна нито един мускул. Хватката на боата беше силна, тялото ѝ беше ужасно тежко, тя бе паднала на колене, но Линк се приближаваше и тя инстинктивно затвори очи, когато той нанесе чист, силен удар, точно под главата на влечугото. Не се чу никакъв звук, само едно тежко тупване, когато главата падна на земята. Рафаела се разтрепери от шока, а тежките пръстени на влечугото започнаха да отпускат желязната си хватка. Ребрата ѝ, освободени от това безмилостно менгеме, я заболяха, когато трескаво започна да си поема въздух. Усещаше как Линк дърпа змията от нея, как отвива пръстените от кръста ѝ и едва се въздържа да не повърне. Отвори очи и видя кръв, кръв навсякъде по голите си ръце, по развлечената си тениска, по Линк и по острието на ножа. Боата лежеше обезглавена в краката ѝ, разтърсвана от спазми, които караха тялото да подскача. Тя бързо отскочи настрани, но не можа да се удържи, строполи се на колене и заповръща. Стомахът ѝ беше почти празен, но спазмите не спираха.

Почувства ръката на Линк на рамото си.

— Мъртва е, мис Холанд. Хайде да се връщаме в имението и да се измиете.

Рафаела вдигна поглед към него и полека поклати глава.

— Не мога, Линк, просто не мога.

Изправи се бавно, заобиколи змията и хукна обратно към плажа. Линк не тръгна след нея. Нави безжизнените пръстени на змията около ръката си и я издърпа навътре в джунглата, където никой нямаше да я види.

Почака още малко, после се запъти към плажа. Спря в края на джунглата и погледна към морето. Тя стоеше до колене в прибоя и диво се плискаше с вода. Косата ѝ бе мокра и объркана и той почти усещаше как кожата ѝ се надига от отвращение, докато отмиваше кръвта на змията от дрехите си.

Стегни се, повтаряше си Рафаела, докато пръстите ѝ с отчаяна бързина триеха малките розови петна от шортите. Изведнъж пръстите ѝ спряха да се движат и тя отпусна ръце. Приливът на адреналин бе свършил. Стоеше там притихнала, уморена, с отпаднало тяло, топлата вода се плискаше покрай бедрата ѝ и сега тя знаеше, че е в безопасност, че е жива и ужасът постепенно започваше да се оттича. Вдигна очи, пое си дълбоко дъх и в този момент видя Линк, застанал търпеливо в края на белия плаж, да я гледа. Махна му и си представи, че той се усмихва, докато вдигаше ръка да ѝ отвърне.

— Благодаря, Линк, — каза, когато стигна до него. — Спасихте ми живота.

— Няма нищо — каза той и ѝ се усмихна с приятна усмивка, от която тя почти се разтопи.

Искаше ѝ се да заплаче, но видя уплашеното изражение на лицето му и конвулсивно преглътна. Линк разбра и неловко я потупа по гърба.

— Няма други такива чудовища — каза той с бодър глас. — А това е абсолютно мъртво. Мъртво като ръждив пирон, така обичаше да казва баба ми, когато бях момче... „Само да продължаваш така, Евърет, и ще те усмъртя като ръждив пирон“... така казваше, мис Холанд.

Рафаела погледна към него, подсмръкна и отри нос в ръкава си.

— Евърет, името ви е Евърет?

Е, няма що, рече си той.

— Да, госпожо. Ще ви бъда благодарен, ако не го казвате на никого. Само да разбере Меркел, ще ме разбие в земята.

— Можете да разчитате на мен, Линк. Но мисля, че името ви е хубаво.

— И мама така мислеше — изрече той. — И мама.

Разказаха историята със змията толкова пъти, че накрая на Рафаела започна да ѝ се струва, че това е просто една фантазия. Коко ги слушаше зяпнала и няколко пъти възкликна:

— О, миличката Рафаела — и всеки път я притискаше до гърдите си и я тупаше по гърба.

Доминик не каза нищо, поне доколкото тя чу. Гледаше уплашената и объркана млада жена, питайки се откъде, по дяволите, се е взело влечугото. Този род змии рядко напускаха територията си, дори ако нямаше какво да ги спира, а точно тази змия обитаваше частната зоологическа градина на Доминик сред джунглата, но, който знае как, бе успяла да се измъкне и да се озове на пътеката, за да уплаши до смърт Рафаела. Погледна към Линк и видя, че той е също толкова смутен.

Вече се свечеряваше, когато един от гардовете съобщи за голям дървен сандък, който намерили в джунглата. Нещата започнаха да се изясняват. Някой бе донесъл боата там и я бе пуснал на пътеката към плажа. По това време? Коя беше набелязаната жертва? Чиста случайност, че Рафаела се е озовала тогава на пътеката. Освен ако, помисли той, освен ако някой не е изчакал младата жена да си тръгне от плажа, отворил е сандъка и е пуснал боата.

Сподели това с Коко, докато се обличаха за вечеря, но преди тя да успее да му отговори, на вратата почука Меркел, задъхан от тичането нагоре по стълбите, и каза на Доминик, че Маркъс отново се обажда и че Джек Бертран се опитал да го убие.

Доминик само кимна на Коко и излезе подир Меркел. Позволи му да го изчака в кабинета, седна на бюрото си и взе слушалката.

— Аз съм, Маркъс. Кажи какво се случи.

Слуша доста дълго, без да отрони и дума. Накрая изрече:

— Радвам се, че си наред. В момента нищо друго не можем да направим. Идвай си. Когато се върнеш, ще решим какво да направим.

Отново замълча, слушайки напрегнато.

— Прав си, наистина. Ще обсъдим всичко, когато се върнеш. О, впрочем, момчето ми, нашата Рафаела току-що преживя преमेждие.

— В какво се е забъркала този път? — почти изкрещя той. Доминик се засмя, но Меркел, навикнал да разгадава всяка постъпка

на шефа си, да отгатва всеки негов жест, видя, че смехът изобщо не означава това, за което трябваше да мине.

— Имаше близка среща с една боа констриктор. Линк беше с нея, разбира се, без тя да знае, и я убил. Момичето е доста разстроено, както можеш да си представиш — Замълча, докато слушаше Маркъс. — Да, Линк ще остане с нея, не се притеснявай.

Доминик внимателно положи слушалката на място. И каза, без да вдига очи:

— Бертран изобщо не е възнамерявал да плати, нито пък е имал оръжия. Всичко е било нагласена акция, хитрост, за да убият Маркъс и да ме накарат да изглеждам като безмозъчен глупак, като палячо. Но поне имаме една нишка към „Витсавия“, тази група или организация, или каквото е там, по дяволите.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Докато вечеряха, Доминик разказа какво се бе случило в Марсилия. Когато заговори, хвърли поглед към Рафаела и тя разбра, че той се пита дали постъпва умно, като говори така открито пред нея. За нейно облекчение и съжаление обаче, той явно бе решил, че или може да ѝ се вярва, или че това няма никакво значение. По-скоро последното, не се усъмни тя и помисли, че в неговите очи е само една жена, достатъчно умна, за да бъде летописец на славния му живот, но и жена, която във всеки случай би могла да бъде контролирана. Прие това; нямаше значение. От значение беше само да разбере какво се е случило с Маркърс. Забрави боата, която едва не бе смазала ребрата ѝ, и така силно стисна вилицата, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Защо този Джак Бертран се е опитал да го убие, Доминик? Маркърс не е глупак.

— Изпратил едно момиче, което трябвало да привлече Маркърс в леглото. И докато момичето разсейвало Маркърс, Джак щял да се промъкне и да му пререже гърлото.

— Да не би Маркърс да е играл непредвидимо?

— Маркърс внимава кого вкарва в леглото си, пък и не е педофил. Момичето било петнадесетгодишно.

Доминик сякаш щеше да каже още нещо, но внезапно замълча. Набоде една скарида и я поднесе към устата си. Задъвка бавно.

— Само ще добавя, Рафаела, че сделката с оръжието е била почти финализирана. Имаше сертификат за краен потребител. Само дето тези оръжия нямаше да отидат в Нигерия, както смятаха французите. Бяха предназначени за група бунтовници в Източна Африка. И тъй като тази група е фактически извън законите, трябваше да нарушим правилата, за да им доставим оръжието.

Да, да, сигурно е така, помисли си Рафаела, ти за каква ме смяташ, но задържа устата си затворена, а лицето — безизразно.

— Още не сме говорили за моята професия. Признавам, че съм търговец на оръжие, но аз търгувам открито, Рафаела, независимо от

това, което може да сте прочели или чули. Не съм човек извън закона; не съм престъпник; не съм доставчик на оръжие за терористи, които убиват невинни хора; не търгувам на черния пазар. Е, понякога съм принуден да се отклоня в сивия пазар, но това не се случва често. Този път от много време насам реших, че мога малко да наруша правилата. Никога не продавам оръжия на враговете на нашата държава — нито на Кадафи, нито на Саддам, нито на Северна Корея. В миналото често съм си имал работа с ЦРУ, но за съжаление това не може да влезе в нашата книга. Един търговец на оръжие никога не би признал, че е работил с правителството, защото ще го помислят или за глупак, или за търгаш. И колегите му в бранша просто ще го направят за срам.

— Ние сме извън страната — обади се Коко.

— Шегуваш се — произнесе Доминик, но без да се усмихне. — И бих могъл да добавя също, че нашето правителство няма да признае с охота подобно нещо.

— А какво изпращате за бунтовниците в Източна Африка? — запита Рафаела.

Доминик простря ръце пред себе си.

— Господ знае, че на тях всичко им е необходимо. Сключих сделка за голяма доставка на мини.

Рафаела не запита за коя източноафриканска страна става дума. Само щеше да го принуди да затъне още по-дълбоко в лъжите си, а поради някаква причина, която тя не искаше да признае, на нея пък не ѝ се искаше той да го прави, поне не толкова явно. Безпокоеше се за Маркърс.

— Ще ви разкажа за легалния оръжеен пазар, Рафаела — продължаваше Доминик. — Твърде малко хора го познават, с изключение, разбира се, на федералните агенти.

— Това ще ми е интересно — каза тя.

Преди да тръгне от Щатите, бе изчала доста около търговията с оръжия. Достъпната литература не беше чак толкова много, което и Доминик току-що потвърди. Колкото до черния пазар, за него се знаеше още по-малко. Бяха известни имената на някои от по-големите играчи и само толкова. От всички по-едри риби най-непознат за публиката оставаше именно Доминик Джовани. Тя си пожела да бе могла да говори с някого, свързан с ЦРУ. Или поне с човек от федералните митнически служби.

Издири Меркел след вечеря и излязоха на верандата.

— Защо не ми разкажете нещо повече за тази „Витсавия“. Какво означава това?

Меркел не знаеше какво да каже, затова взе да увърта.

— Вижте, Рафаела, не съм упълномощен да говоря с вас за бизнеса на господин Джовани. Не би му харесало, сигурен съм, както не би му харесало, че вие ме разпитвате за това. Трябва да питате него или Маркъс.

Добре, щеше да пита Маркъс. Странно, но изведнъж някак си се уплаши от възможността да попита самия Доминик.

— А кой е тогава този Джек Бертран?

— Вие сте репортерка, нали? Питайте господин Джовани или Маркъс. Аз мога само да кажа, че не беше добър човек. Беше своего рода свободен играч — Меркел вдигна рамене.

— Питайте Маркъс — повтори той, кимна леко и се отдалечи към къщата.

Рафаела беше тръгнала към спалнята си, когато Коко я спря във фойето на втория етаж.

— Наистина ли сте добре, Рафаела?

— Още съм малко разтреперана, но това е разбираемо. Добре съм, Коко.

Коко замълча за миг, после, изглежда, се реши.

— Елате с мен на терасата. Там ще можем да останем поне за малко насаме.

Рафаела послушно я последва, минавайки през огромната разкошна врата-прозорец в южната част на хола. Желязната ограда едва се виждаше през яркочервените бугенвиллии. Нощта беше спокойна, във въздуха се смесваха и трептяха ароматите на хибискусите, розите и другите екзотични растения. Младата жена си пое дълбоко дъх, обърна се и отправи очаквателна усмивка към Коко.

— Хайде, кажете, Коко, изплюйте камъчето. За какво искате да говорим? За невероятната ми среща с боата убиец? Или за Маркъс, на когото едва не му прерязаха гърлото в Марсилия? За книгата, може би...

— Добре. Нещата отидоха твърде далеч, Рафаела. Наистина много далеч. Явно е, че някой е пренесъл боата от зоопарка в сандък и е чакал да я освободи, точно когато ви е видял да идвате.

Рафаела, все още разтърсена от преживяването, усети, че я пронизват тръпки на страх.

— Да — повтори замислено, — сандъкът. Изглежда възможно, наистина, но пък не ми се вижда достатъчно сигурен метод да убиеш някого, Коко. Кой би бил абсолютно сигурен, че змията ще нападне точно мен? По пътеката биха могли да минат поне пет-шест души. Защо тъкмо аз? Не, тук има нещо друго...

Коко сви рамене в недоумение, но изглеждаше угрижена.

— Така е, права сте, но факт е, че боата се е насочила именно към вас. Ако Линк не се бе случил наблизо, нямаше да сте жива в момента. Заминете, Рафаела, тръгнете си утре. — Коко замълча за миг, свивайки красиво изписаните си вежди. — Приехме, че изстрелът на плажа е бил предназначен за Маркъс, приехме също, че и катастрофата с хеликоптера е била подготвена заради Маркъс, нещо като предупреждение. Но може би и двете са били насочени срещу вас, скъпа. Може би някой не иска вие да сте тук.

Макар в думите на Коко да имаше логика, Рафаела не можеше да си представи, че именно тя е мишената.

— Но защо, Коко? Нали съм тук просто за да напиша една книга, нито повече, нито по-малко. Нищо, което да застраши когото и да било. Повтарям ви, за кого това би било заплахата?

— Не съм човек, който да се плаши от сянката си, в никакъв случай — изрече Коко бавно, взряна към планинския хребет. — Много мислих за всичко това, още преди днешния инцидент със змията. И дойдох до извода, че това е работа на Делорио. Мисля, че той ревнува от вас и се плаши, страх го е, че баща му ще започне да цени повече вас, отколкото единствения си син. Той не искаше да тръгне, преди вие да дойдете тук, но баща му му заповяда да иде в Маями. Същото е с Маркъс, нали разбирате. Този път вие бяхте сама. Бих заподозряла Пола — поради очевидни причини. Тя ви ненавижда и повече от всичко би желала да ви види наранена или с опакован багаж за Бостън. Но според мен Пола не е достатъчно изобретателна, за да скрои подобен план. А може и да греша, кой знае? Нещо ми подсказва, че трябва да се откажете за известно време от написването на биографията. Тук стават неща, които могат да ви навредят.

— Като „Витсавия“?

Беше се стъмнило и Рафаела си пожела да можеше да види изражението на Коко. Манекенката не беше учудена, защото Доминик бе споменал за „Витсавия“ на вечерята, но въпреки това се стегна.

— Какво знаете за „Витсавия“?

— Само това, което Доминик каза на вечерята.

— Е, забравете го, то не е важно за вас... забравете „Витсавия“ и мислете за това, което ви казах. Ще се видим пак утре сутрин, Рафаела — обърна се и произнесе с усмивка: — Вие сте упорита, но аз ви харесвам и не искам да ви се случи нищо лошо.

Когато Маркърс видя Рафаела на следващата вечер сама на източната поляна, изпита такова огромно облекчение, че е жива и здрава, че почти ѝ се скара:

— Защо, за Бога, не внимаваеш повече? Какво си правила сама наред джунглата, опитваш се да се правиш на смела ли? Момиче, наистина си играеш с огъня и се учудвам, че не го разбираш.

— Добре дошъл у дома, Маркърс — усмихна му се в отговор Рафаела и пристъпи към него.

Без никакво предупреждение го сграбчи над лакътя и с една хватка го превъртя във въздуха и го приземи по гръб на тревата. Той я изглежда втренчено от долу на горе, разперил ръце и крака.

— Знаеш ли, прекалено често взе да правиш това с мен и ще ти го върна, бъди сигурна.

— Ще ми го върнеш? Ти? — зениците ѝ се свиха.

— Да, аз.

— Така ли? И как?

— Мисля, че ще те вържа и ще те любя, докато не подлудееш. Това ще ме опази в сравнителна безопасност.

Тя не отговори нищо, само го загледа, застанала с леко разтворени крака, с ръце на кръста. Беше облечена в дънкова пола и бледорозова блуза.

Сега беше неин ред.

— А ти в какво си се забъркал в Марсилия? Откъде накъде тоя Джак Бертран е могъл да си помисли, че ще искаш да легнеш с петнадесетгодишно момиче? Може би все пак си му дал някакъв знак,

че не би имал нищо против това. И точно тогава той се е опитал да те убие...

В следващия момент Рафаела се озова по гръб, Маркъс клекна над нея. Усети се леко замаяна. Той бързо сграбчи китките ѝ, прикова ги над главата ѝ.

— Сега квит ли сме?

— Как го направи? Обикновено си по-бавен. Да не си се упражнявал? Хайде, остави ме да стана... не, не сме квит.

— Предполагам, че трябва да станеш. Виждам трима от гардовете на Доминик — зяпат ни и се хият като последните глупаци. А ми се иска да те любя, докато краката ни изтръпнат...

— Краката ни да изтръпнат? Какви са тия перверзни приказки?

Той се наведе и леко я целуна по върха на носа.

— Приказки от човек, който не си оставя долните гащи на дъното на басейна на разположение на всеки, който може да ги открие.

При тази забележка тя затвори очи. Изобщо бе забравила за оставените в басейна бикини.

— О, Господи, никой нищо не каза. Да не мислиш, че са още в басейна?

Той отново се наведе и леко близна носа ѝ.

— Искаш ли да идем да проверим довечера късничко, когато всички са си легнали?

Сега беше ред на Рафаела и тя приложи хватката си бързо и ефикасно, бутна го настрана, търкулна се в противоположната посока, изправи се на крака и му се усмихна.

— Какво ще кажеш за полунощ, мис Холанд? Имам още доста неща да ти казвам.

Тя го погледна така, както беше легнал на тревата. Не бе осъзнала досега колко ѝ е липсвал — особено устата му и остроумията, които избликваха от нея. Не искаше да се самозалъгва. Маркъс бе влязъл под кожата ѝ.

— Не се ли страхуваш да не помисля, че си много лесен? Че като се съмне, няма да те уважавам?

— Няма да съм лесен. Трябва да ми приложиш най-изтънчените си трикове. Е, какво ще кажеш, мис Холанд?

— И аз имам доста неща за казване — тя го погледна замислено.

— Знаеш ли какво, господин Девлин... или както ти е там името...

наистина, много искам да говоря с теб насаме. За „Витсавия“.

Тази дума изведнъж угаси сексуалния плам в погледа му и той внимателно изрече:

— Какво знаеш за това?

— Доминик ми разказа на вечеря какво се е случило и спомена това име. Искам да знам, Маркъс, искам да знам всичко и няма да можеш лесно да ме отклониш — той се изправи и отупа панталоните си, без да каже дума. — Е?

— Вашата войнственост не ме трогва, госпожице Холанд. Сега трябва да се срещна с Доминик. Ще се видим в полунощ на басейна.

Тя се върна в къщата, извади втория дневник на майка си изпод купчината книги на полицата над камината и легна на леглото си.

Препрочиташе дневниците, без да спазва хронологичната последователност, в зависимост от настроението си. Отвори дневника от март 2000, почти отпреди една година. Но прочете само малко от това, което майка ѝ бе писала за посещението си в Англия заедно с Чарлз и за ужасното спречкване между Чарлз и Сюзън, след като се бяха върнали. Пари, бе писала Маргарет, проклети гнусни пари. Ако хората ги нямат, правят всичко, за да ги получат. Ако ги имат пък, правят всичко, за да ги задържат или да спечелят още. Рафаела затвори дневника и се замисли за почти двучасовото си интервю със своя баща през този следобед.

Той, естествено, беше напрегнат. Сдържан и донякъде дистанциран. Беше му предложила да прекъснат, но той бе настоял да продължат. И тя го бе запитала за годините, прекарани в Чикаго. А той бе вдигнал вежда:

— Какво знаете за Чикаго?

— Забравяте, Доминик, събрала съм всички вестникарски статии, писани за вас. Спомням си тази, в която ви споменавах като един от престъпните босове в Чикаго, вторият човек след Карло Карлучи. Аз съм репортерка и съм чувала доста за него. Но това беше, след като вие сте се оженили за дъщеря му, както ми се струва.

Поддържаше равен, почти равнодушен тона на гласа си. Не искаше той да заподозре, че тя е нещо повече от негова гореща почитателка, не искаше той да долови нейното презрение.

— Това беше много отдавна — изрече накрая Доминик с далечен глас. — Много отдавна. Знаете ли, че старият Карлучи е още жив и

живее в Чикаго? В оня разкошен пентхаус на тридесет и втория етаж на един небостъргач до Мичиган Авеню. Той вече не упражнява толкова активен контрол, но, странно, никой не се е опитал да го измести от първото място. Изглежда го обичат, защото е почитен към своите сътрудници.

Това бе изречено с такъв озадачено присмехулен тон, че Рафаела не знаеше как да реагира, затова просто зачака той да продължи.

— Запознах се с него, когато бях на двадесет и осем години, току-що пристигнал от Сан Франциско...

Каза го така, сякаш току-що е бил излязъл от университета. Докато всъщност бе напуснал Сан Франциско, гонен от тамошната полиция, помисли тя, но отново премълча.

— Бях много млад.

— Били сте на двадесет и осем години...

Той рязко изви глава и я загледа втренчено, а очите му започнаха да потъмняват от стаен гняв, достигайки същия оттенък на сивото, който добиваха нейните, когато се развълнуваше. Тя впи очи в очите на баща си и нарочно произнесе:

— Аз съм почти на двадесет и шест и съм достатъчно възрастна, за да приема отговорността за последиците от своите действия.

В следния миг тялото му се отпусна.

— Права сте, наистина бях зрял мъж. Знаех какво правя и ако това, което правех, не беше особено мъдро, е, наистина, така е. Влязох в законния бизнес. Бизнесът ми винаги е бил законен. Купих ресторант и веднага си навлякох беля. Трябваше ми лиценз за алкохол, а поради някаква неизвестна причина градската управа ми отказа. Е, тези неща навсякъде са едни и същи, затова проучих чия точно лапа трябва да се намаже. Оказа се, че на Карлучи, само че неговата лапа беше доста голяма и всеки момент можеше да се свие в юмрук. Запознах се със Силвия — дъщеря му — почти случайно. Тя влезе в ресторанта ми една вечер с някакъв мъж, който приличаше на бодигард.

— Как се казваше вашият ресторант?

Когато той я изгледа неразбиращо, Рафаела поясни:

— Книга, в която има подробности, става по-интересна. Те я правят по-истинска, нали разбирате.

— Смених му името от „Златната топка“ на „Златният бик“.

Рафаела вдигна въпросително вежда. Той се ухили:

— Да, разбирам, тогава бях същински мъжкар, много горд със себе си. По дяволите, та аз бях млад, целият живот беше пред мен и мислех, че мога да правя каквото си искам.

Замълча за миг, сякаш пред очите му минаваха живи картини. Рафаела изчака да ги отпъди.

— Запознах се със Силвия. Беше през 1962, ноември. Времето в Чикаго беше направо кучешко — несъзнателно потърка длани. — Мразя студа, винаги съм го мразил. А Силвия тогава беше доста хубава. Не съвсем невинна, разбира се, но пък на кого му пукаше. Оженихме се през февруари, нейният старец реши, че харесва моята стръв, амбицията ми и нещата тръгнаха добре. „Златният бик“ се прочу и другите ми предприятия също заработиха.

— Като например?

Доминик махна неопределено с ръка.

— Започнах бизнес и в други браншове — като петрол, магазини за храни, за обувки... такива неща, съвсем законни.

Той наистина ли вярваше, че тя приема думите му за стопроцентова истина?

— Разкажете ми за сватбата си...

— Преди да се оженим, Силвия ми каза, че иска поне десетина деца. Като се оженихме, тя не забременя. Това трая дълго. Аз проявявах търпение, Господ ми е свидетел. Харесвах баща й...

„Ха! Баща й те е плашил до смърт.“

— Най-накрая, през 1975 тя забременя с Делорио. Аз бях на върха. Искях много деца, много синове.

— Само синове?

— О, не, разбира се, че не. Не бих имал нищо против дъщери, много дъщери, щях да ги обичам.

Тя го зяпна, ужасно й се дощя да му каже, че е лъжец. Ах, колко искаше да му го каже.

— Най-напред момчета, това исках. Момчета, за да тръгнат по стъпките ми, щях да ги обуча и те щяха да имат успех, наистина голям успех — той спря за миг, вгледан някъде над рамото на Рафаела. После сви рамене. — След като Делорио се роди, тя започна съвсем открито да ми изневерява. Може би тогава, за да си отмъстя, и аз започнах да спя с други жени. Вече сме говорили за това, Рафаела. Във всеки

случай, не се разведох с нея, както знаете. Но и не я виждам. Нито пък Делорио. Той знае що за птица е тя.

Рафаела трепна и се изтръгна от този спомен, когато чу викове отвън под балкона. Мъжки викове. Да не би някой натрапник да се беше промъкнал?

Скочи от стола и изтича на балкона. Нощта беше много тъмна, но тя зърна търсещите светлини на фенерчетата.

После чу гласа на Делорио — студен и вбесен:

— Престанете, идиоти такива! Аз съм. Свалете тия пистолети!

Чу загрижения глас на Доминик:

— Какво правиш тук? Нещо лошо ли е станало?

— Не, няма нищо. Пола остана там, има да пазарува, а аз се върнах обратно в Сейнт Джордж. Взех хеликоптер до курорта, а оттам си дойдох с мотор.

— Защо не ми се обади? Щях да пратя някого да те посрещне.

Делорио не отговори.

В този момент Рафаела разбра отговора. Делорио не се беше обадил, защото го беше страх, че баща му няма да иска той да се прибере. Тя почувства прилив на ярост срещу Доминик и внезапно съжаление към единствения му син. Но в гласа на Доминик се долавяше загриженост.

Делорио измърмори нещо, после се прозя широко.

— Уморен съм, сър. Мисля, че ще се прибера горе.

Настъпи тишина. Рафаела се обърна, влезе в стаята и затвори вратата прозорец. Легна облечена, защото смяташе да иде в полунощ при басейна. Да се види с Маркъс. Каза си, че просто иска да поговори с него, да разбере защо е цялата тази потайност. Трябваше да го узнае.

Не заспа. Лежеше, вгледана в дигиталния часовник на нощното шкафче. Когато останаха само пет минути до полунощ, излезе от стаята и възможно най-тихо се измъкна от къщата. Спря я един бодигард и се наложи да се идентифицира. Сега всички щяха да разберат, че е отишла да се срещне с Маркъс.

Нямаше начин да го избегне.

Той я чакаше при дълбокото, близо до трамплина.

— Добър вечер, мис Холанд — каза и ѝ се ухили. — Да, знам, няма нужда да ми обясняваш. Всички в имението знаят, че сега сме се срещнали тук. И не, не виждам бикините. Както и не възнамерявам да

ти позволявам да ме съблазниш, макар да знам, че точно за това си дошла тук. Нека да седнем на шезлонгите и да си поговорим, искаш ли?

— Ти каза почти всичко — изрече тя, въздъхна и седна.

— Дай ми ръката си.

Тя пхна ръка в неговата и той задържа вплетените им пръсти.

— Сега ми разкажи как се случи.

— Вече си го чул.

— Интересното в цялата тая работа е, че който и да е сложил змията на пътеката, е знаел, че Линк те наблюдава. И в случай на опасност ще те спаси.

— Не съм се сетила — изрече тя бавно, — но може би си прав. Изглежда като поредното предупреждение... Коко май ще излезе права.

— За какво?

— За останалите инциденти. Ами ако през цялото време аз съм била мишената, а не ти...

— Признавам, че и аз си го помислих, така е, затова искам утре да напуснеш острова.

— Няма начин — поклати глава тя.

Той въздъхна.

— Знам, че сигурно си била ужасно изплашена.

— Бях, но не съм страхливка. Е, добре де, страх ме е, но това няма значение. Искам да разбера кой стои зад тая работа, Маркъс, и няма начин да ме отдалечат насила, независимо от всичко няма се предам, да подвия опашка и да избягам. Категорично не. Сега ми разкажи за Марсилия и за онова петнадесетгодишно момиче.

Той ѝ разказа всичко, без да спестява подробностите. Тя остана неподвижна за миг и вдигна поглед към него.

— Сега за „Витсавия“, ако обичаш.

— Преди няколко дни бих ти казал да оставиш тая работа, но сега изглежда, че онези, които имат значение — навсякъде по света, — вече знаят всичко за нея, затова на кого му пука, ако още един любопитен репортер си напъха носа? — и той ѝ разказа за пътуването си в Бостън. — Беше толкова студено...

— Бях там и дори не съм те срещнала.

— И аз така си помислих. Бих могъл да те заведа на хокеен мач. Както и да е, Доминик ми се обади и каза, че всичко е финализирано и трябва да си дойда — той замълча за миг, загледан в един от бодигардовете, който палеше цигара. Виждаше само червеното ѝ връхче. И се сети за Джак Бертран и неговите цигари от черен тютюн.

— ... на кабината на хеликоптера беше изписано със зелени букви „Витсавия“. Двамата холандци се самоубиха, преди да успеем да ги разпитаме. Наложих се да остана на легло почти цяла седмица. Това е. Не знам кой или какво е това „Витсавия“. Но всички конкуренти на Доминик знаят, че е бил на косъм, и това ще го унищожи.

— Онази жена... Тулп... тя наистина ли те простреля?

— Да, точно в гърба. Не исках да я убивам. Но Меркел го направи. Странна е обаче историята с холандците.

— Че са се отровили?

— Нямаше причина да го правят. Изобщо никаква причина. Тогава ми се стори абсурдно, а сега — още повече.

В главата на Рафаела изникна един ясен спомен.

— Кой ден беше това? Денят на покушението?

— Единадесети март.

Тя замълча за миг, пресмятайки нещо. Изведнъж рязко се обърна към него, сграбчи го за ръката и го разтърси.

— Няма да повярваш. По дяволите, не съм сигурна, че и аз вярвам. Маркът, тази нощ, нощта на единадесети... се събудих от един кошмар. Чух няколко изстрела, кристално ясно ги чух и почувствах ужасна болка отляво, в рамото, в ръката, в цялата ми лява страна, сякаш мен ме бяха простреляли. Скочих, почти бях сигурна, че изстрелите трябва да са били някъде долу на улицата. Но нямаше жива душа, никой, нищо. И въпреки това продължи известно време да ме боли.

Той усети как кожата му настръхва, после се разсмя.

— За какво ми говориш, ти, мис Холанд? Почувствала си болка, когато аз съм бил прострелян? Сякаш сме някак свързани?

„Да, още оттогава.“

— Не че идеята не ми харесва — продължи той с развеселени очи, впити в нея. — Свързани духовно или психически. Добре де, психически. Струва ми се, че и онова в дълбокото на басейна също беше неизбежна съдба?

— Шегувай се колкото си щеш, но това наистина се случи, Маркърс, със сигурност.

Тогава тя се сети, че баща ѝ също беше прострелян в лявата ръка. Разтърси я жестока тръпка. Много повече би предпочела да е знак за връзката ѝ с Маркърс. Видя, че Маркърс се е замислил, и бързо изрече:

— Но това беше само едно покушение.

— Да, само едно. След това трите покушения срещу мен или срещу теб...

— Или просто предупреждения.

— Да, или просто предупреждения. Ако си обърнеш лицето насам, ще те целуна.

Тя се обърна с лице към него. Той леко докосна устата ѝ с устни. Те бяха топли и тя го искаше. Наведе се към него, но той се отдръпна.

— Не, скъпа. Не сега, недей. Разказах ли ти всичко, което репортерското ти сърчице копнееше да узнае?

— Да. Трябва да помисля върху това, или поне да се опитам — тя въздъхна. — Виждаш ли, цялата тая работа ми е дълбоко неясна. Кой ще иска да убие Доминик? Кой ще иска да те предупреждава... или пък мен? Какво означава името „Витсавия“, изписано на хеликоптера?

Маркърс вдигна рамене.

— Сега имаме следа. Оливие.

— Роди Оливие? — когато той кимна, тя продължи: — Чела съм за него. Така, както го описват, не ще да е много привлекателна личност.

— Не, не е. Оливие действа предимно на черния и сивия оръжен пазар. С Доминик са в смъртна вражда от три години насам, когато шефът му измъкна изпод носа една сделка с Иран.

И тогава изведнъж Рафаела помисли с ужасяваща яснота: Маркърс е също такъв престъпник, както Доминик Джовани. Преглътна. Той беше престъпник и тя не можеше да се примири с този факт. Ами съдбоносната връзка? Със сигурност съдбата не би пожелала да я свърже с престъпник.

— Във всеки случай, имаме следа, както казах.

— Доминик ще прати ли някого след този Оливие?

Маркърс кимна.

— Защо се люби с мен в басейна онази вечер, а сега не искаш. Не се ли навъртат наоколо същите бодигардове?

Той ѝ се ухили.

— Не, госпожо. Тогава бяха отишли да вечерят. Проверих. Нямахме никой наблизо.

Тя го смушка в ребрата и за да не се издаде пред бодигардовете, Маркърс изръмжа почти безшумно.

— Ако ти стига, защо не се приберем всеки по леглата си? Но да знаеш, че мисля за теб, мис Холанд, и мислите ми ще бъдат ужасно плътски.

— Това ми харесва. Май и моите ще бъдат такива.

— Всеки мъж обича да чуе това от устата на своята жена.

Своята жена. Би трябвало да ѝ прозвучи като изказване на мъжкар, но не беше така. Тя стана и оправи полата си.

— Утре сутрин тук ли ще бъдеш?

— Не. Трябва да се връщам в курорта. Аз съм управителят, както знаеш. Ще се върна за вечеря. Струва ми се, че Доминик се кани да свика военен съвет — той стана, сведе глава и я целуна по шията. — Лека нощ.

— Маркърс? Обичаш ли да ловиш риба?

— Не, но не бих имал нищо против ти да уловиш някоя риба, а после да почистиш люспите и просто да свършиш цялата мръсна работа. Обичам съомга.

— Добре.

Рафаела бавно се отдалечи към къщата. Тя беше тъмна и много тиха.

Бързо заспа и се събуди също толкова бързо. В силната утринна светлина отвори очи и видя Делорио, застанал до леглото ѝ. Беше гол, само по слипове, и я гледаше втренчено, стиснал в ръка бикините ѝ.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Беше набит като играч на ръгби, целият в мускули, без никакви тлъстини, дори и по дебелия врат. Беше обрасъл в черни косми, които покриваха краката и гърдите му, държеше бикините ѝ в едрите си ръце и я гледаше.

— Събуди се. Добре.

Тя реши да не показва, че я е уплашил. В края на краищата, къщата беше пълна с хора, навсякъде сновяха гардове. Запази спокойствие, остана да лежи, докато не се стегна напълно. Да не би да си беше въобразил, че тя го желае? И е дошъл да я съблазнява? Имаше само един начин да разбере. И тя нехайно зададе въпроса:

— Какво искаш, Делорио?

— Да се любя с теб, разбира се. Намерих бикините ти в басейна. Сега са сухи. Искаш ли да ти ги обуя? После мога да ги сваля, както Маркърс направи. Но аз съм по-добър от него, Рафаела, много по-добър. Не съм някакъв глупав ирландец. Няма да повярваш какво мога да направя с теб, как мога да те накарам да се почувстваш.

Тя се загледа в този мъж и много ѝ се дощя да му изтърси: Скъпи Делорио, никога не съм си падала по женени мъже, както и по кръвосмешения. Какво ще кажеш просто да изчезнеш оттук и да се откажеш от идеята да чукаш своята полусестра? — но вместо това, изрече с почти приятелски тон:

— Искам да излезеш оттук още сега, Делорио. Това е моята стая. Сексът с теб не ме интересува, а освен това ти си женен. Сега си върви.

Беше облечена само в нощница, останала от следването в Колумбийския университет; на гърдите ѝ се мъдреше огромен надпис: „Журналистите обичат големи стъргалки“.

Загледа го как потърква бикините ѝ в бузата си.

— Изчезвай — повтори тя.

Бавно се изправи в леглото, притиснала чаршафа до гърдите си.

Той се хвърли светкавично върху нея и силните му ръце я приковаха към леглото. Опитва се да я целуне, но тя извъртя глава и устата му улучи ухото ѝ.

— Стой мирно! — изсъска злобно и пръстите му стиснаха челюстта ѝ.

Извъртя ръцете ѝ над главата и събра двете ѝ китки в една ръка. Тя го остави да си мисли, че е надделял. Не искаше да прави сцени, Доминик да разбере какво се опитва да стори синът му. Пък и не знаеше как ще реагира той. От краткото познанство с баща си бе разбрала, че е непредсказуем. Не, тя трябваше да предотврати разгласяването на случката, иначе Доминик щеше да я накара да напусне имението. А не можеше да си тръгне, още не, не и докато...

Тя си пое дълбоко дъх и зачака. Делорио се опита отново да я целуне, стиснал със свободната си ръка челюстта ѝ, за да задържи главата ѝ.

Рафаела изрече спокойно, на сантиметри от лицето му:

— Пусни ме или ще викам. Ще се изсипят тук всички бодигардове, както и баща ти. Ще те заварят почти гол... Не мога дори да си представя реакцията на баща ти.

— Ти искаш баща ми? — свободната му ръка сграбчи гърдите ѝ и тя се потресе. — Да, значи затова си тук, да отклониш баща ми от Коко. Но тя няма да го позволи, нито пък аз. Няма да завлечеш баща ми в леглото си — той млъкна за момент, после добави с леко учуден глас. — Той е стар.

— Нямам намерение да ставам любовница на баща ти, повярвай ми. Не те лъжа: дойдох тук, за да напиша неговата биография, нищо повече. Сега си махни ръцете от мен или се кълна, че последствията никак няма да ти харесат.

Той поклати глава, продължавайки неистово да стиска гърдите ѝ.

— Маркърс е бил само средство да се добереш до целта, нали, Рафаела? Спала си с него, за да проникнеш тук, да се срещнеш с баща ми — тоя проклет глупак. Стар, изхабен, сбръчкан... И ти ли си като всички други, Рафаела, и ти ли...

— Къде е жена ти? Къде е Пола?

Това го стресна, но само за миг.

— Може би се чука с някой от слугите, доколкото я познавам. На кого му пука?

— Тя просто е нещастна, Делорио. Освен това ти е жена. Дължиш ѝ по-добро отношение. А сега излез оттук или много ще съжаляваш, вече ми писна от теб.

Той изведнъж грабна лявата ѝ ръка и я притисна към набъбналия си penis. Като усети трепването ѝ, се усмихна със смразяваща усмивка.

— Много съм голям — прошепна той, насилвайки пръстите ѝ да се плъзнат надолу и нагоре по penisа му. Беше голям, наистина много голям. — По-голям съм от всеки друг мъж, който си имала. И ще ти хареса, като се пхна в теб.

Той поемаше голям риск, като допускаше ръката ѝ до това си толкова интимно място. Наивен като тийнейджър. На нея вече наистина ѝ беше писнало. И ако дотолкова беше оглупял...

Той напъха ръката ѝ в слиповете си.

— Виж, Рафаела, почувствай го.

— Стига, Делорио.

Той се бе поставил в уязвима позиция и беше, освен това, близо до оргазма. Цялото му тяло трепереше, дишането му беше накъсано и неравно. Тя бързо освободи ръката си и го блъсна силно с юмрук в слабините. Другата ѝ ръка излетя към гърлото му, а в същото време краката ѝ се свиха и го изритаха в гърдите. Той се задави, олюля се и се стовари шумно на пода. Остана там, свил крака до гърдите си, почти останал без дъх.

Рафаела скочи от леглото, отвори вратата и надникна в осветения от ранната утринна светлина коридор. Видя Коко да наднича от спалнята на Доминик.

— Какво има, Рафаела? — шепотът на Коко прозвуча високо и театрално. — Мисля, че чух нещо.

— Нищо, нищо, просто сънувах кошмар. Искях да видя дали не съм обезпокоила някого. Съжалявам, Коко, лягам си.

Рафаела бързо се дръпна назад в спалнята си и затвори плътно вратата. Делорио още лежеше свит, с ръка върху корема. Не издаваше никакъв звук, но лицето му бе придобило сивкав оттенък.

Тя стоеше до своя полубрат и се питаше какво ще прави сега.

— Я виж ти какво имаме тук!

Тя вдигна очи и видя Маркърс. Стоеше в рамката на отворената балконска врата, облечен само в дънки и с въпросително вдигнати

вежди. Косата му беше рошава, не беше се бръснал, но Рафаела почувства такъв прилив на нежност, че краката ѝ омекнаха.

Само след миг обаче я обхвана раздразнение, че я е хванал в такова неловко положение, само по нощница с надпис: „Журналистите обичат големи стъргалки“.

— Какво си му направила на тоя Дон Жуан?

— Имахме леко недоразумение, сбъркал е моята стая със своята. Нищо повече.

Делорио се изви по гръб и погледна Маркъс. Все още стискаше уста от болка.

— Така ли е? — запита Маркъс с развеселен глас, което явно накара Делорио да побеснее. — Разхождал си се призори и просто така си влязъл в стаята на Рафаела?

Чаровната му усмивка би могла да я вбеси, помисли Рафаела, ако тя лежеше на пода по бельо, притиснала корема си.

За нейно смущение осъзна, че Делорио още стиска бикините ѝ в ръка.

— Какво прави той тук?

— Помислил, че съм изпаднала в затруднение... че съм сънувала кошмар. Дойде да види дали всичко е наред. Хайде, Делорио, тръгвай си.

Делорио се опита да си придаде по-наперен израз, но му беше трудно пред Маркъс, защото знаеше, че една жена, два пъти по-дребна от него, го е тръшнала на пода и му е причинила болка. Погледна към Рафаела Холанд. Обзе го неконтролируем бяс. Искаше да я нарани, но искаше и да ѝ достави удоволствие. Искаше да се отнесе към нея също както се отнасяше към Пола. На Пола това ѝ харесваше, копнееше за това. Сигурно и Рафаела щеше да го хареса. Раздвижи устни, но не каза нищо и бързо излезе от стаята, затваряйки вратата зад себе си тихо и бързо. Следващия път щеше да бъде по-внимателен; следващия път щеше да се погрижи за нея, преди да я събуди. Представяше си я с ръце, вързани над главата към таблата на леглото... да, Пола наистина харесваше тази игра.

Рафаела стоеше наред спалнята си по нощница.

— Предполагам, че би трябвало да ти благодаря, задето дойде, но ми се искаше да не беше идвал. Само предизвика Делорио. А е

възможно и други хора да са чули шума и да са го видели да излиза от спалнята ми. О, по дяволите!

— Никой не е видял нищо, освен ако не е стоял в коридора.

— Видях Коко само преди няколко минути.

— Стаята ми е в западното крило. Вратата на твоя балкон беше отворена, както и на моя. Само поради това успях да чуя нещо. Не се тревожи — той изведнъж се засмя и разтърси глава. — Горкият Делорио, не знае в какво се забърква. Какво е това? — той се наведе и взе бикините. Ухили се широко. — Я виж ти, намериха се. Любезният Делорио, предполагам? Дойдоха си у дома — или почти — чистички и изсъхнали.

Тя ги грабна от ръката му.

— Върви си, Маркъс.

Веселото му настроение се изпари в същия миг.

— Добре ли си, хлапе?

— Да. Ако не бях успяла да се справя с него, бъди сигурен, че щях да проглуша света с писъци.

— Защо не го направи за смях пред всички?

— Не мога да си представя реакцията на Доминик. Бих могла да предизвикам конфликт между Делорио и баща му. Той обича сина си, независимо как се държи с него понякога.

— Той се плаши от сина си. Доминик усеща, че трябва да го контролира изцяло, иначе може да получи от него удар в гърба.

— Надявам се да грешиш. Той въпреки това го обича.

Маркъс вдигна рамене.

— Толкова ли е важна за теб тази книга?

Беше се разсъмвало, от тъмнината бе останала само една лека сива сянка.

— По-важна е от всичко друго.

— По-важна, отколкото да останеш жива?

— Не, разбира се, че не, но не мога да си замина, още не. Трябва да довърша това, което съм започнала.

— Защо тази книга е толкова важна?

Погледът му я изучаваше; дори в тази ранна утрин, когато светлината все още беше дрезгава, той сякаш виждаше много неща.

— Не е твоя работа.

— О-хо, май се позоваваме на петата поправка. Негласно приемаме, че има много повече неща, отколкото тези, които споменавааш. Да не би да си тук под прикритие, мис Холанд?

— Не повече от теб, господин Девлин... или както там ти е името.

— Ш-ш-т, не говори толкова високо. И на мен не ми се иска да ме спипат в стаята ти. Управлявам курорта, мис Холанд... и го правя много добре, както знаеш. Освен това работя и в други области за господин Джовани.

— Нима? Нещо нелегално? Много въпроси си задавам за теб, Маркърс Не-Знам-Кой-Си. Вече ти казах, не приличаш на човек, който би работил за друг, дори за огромна сума. Ти си единак, не обичаш да те контролират, затова не ти вярвам.

— Рафаела... — започна той, после се стресна.

Наистина си я биваше. Беше обърнала атаката му срещу самия него и го бе накарала да се защитава. А колко му се искаше да ѝ каже истината, да ѝ каже, че не е престъпник... но не можеше. Трябваше да чака, да бъде търпелив.

— Тъй като стаята ти е освободена от присъствието на младия Дон Жуан, и аз ще се оттегля към самотния си дюшек. Или може би искаш да проверя под леглото ти?

— Ако ще го правиш, трябва да се наведеш. А на твоето място аз не бих предприела такава стъпка.

Черната му се вежда се изви въпросително.

— Да не искаш да кажеш, че ще ми сригаш задника?

— Мълчи и излизай оттук. По пътя, по който дойде, ако обичаш.

Той ѝ козирува и тръгна към балкона. Изведнъж се извърна рязко, сграбчи я и я целуна, прокарайки кокалчетата на пръстите си по челюстта ѝ.

— Ще идем да ловим риба в открито море с теб, нали? После ще я изпържим на един чудесен огън, който ще си стъквим — бил съм бойскаут — на нашия собствен плаж и тогава ще седнем край огъня... Ти свириш ли на китара? Не? Добре, тогава ще си пеем любовни песни.

— Да, това би ми харесало, наистина — кимна тя. — Свирия малко на флейта.

Той пак я целуна.

— На флейта? Добре, мен пък ме бива на хармоника. Лека нощ... — и изчезна. Тя остана да гледа към балкона. Ужасно много ѝ се искаше нещата да бяха различни. Но не бяха.

Спа непробудно чак до осем. Събуди я Коко, носеше поднос с чаша кафе и кроасани.

— Какво е това? Закуска в леглото, Коко? Да не съм се разболяла и още да не го знам?

— Предположих, че сигурно ще ти дойде добре. Надигни се, за да наглася подноса.

И докато Рафаела ядеше кроасана, Коко придърпа един стол срещу нея и седна.

Беше красиво облечена, както винаги, с бели памучни панталони, с тъмносиня тениска и лека блуза в червено и бяло, вързана в небрежен възел на кръста.

Краката ѝ бяха стройни, гладки и загорели. Косата ѝ се спускаше в дълъг, гладък и златист водопад.

— Как е възможно да изглеждаш така изумителна в толкова ранен сутрешен час? — не издържа Рафаела.

— Налага се — усмихна се Коко. — Когато бях на твоите години, не ми и хрумваше да се възмутя, ако някой влетеше в стаята ми, за да ме събуди, защото знаех, че изглеждам страхотно дори разрошена и без грим. Но сега нещата са доста по-различни.

— Не вярвам — поклати глава Рафаела и отпи наведнъж половин чаша кафе. — Във всеки случай, не и за теб. Ще бъдеш страхотна и когато станеш на осемдесет години. Структурата ти е съвършена.

Коко не беше имунизирана срещу комплиментите и се усмихна едва-едва, повдигайки рамене. Изчака Рафаела да преглътне поредната хапка и неочаквано запита:

— Какво се случи тази сутрин? Знаеш ли, видях Делорио да излиза от стаята ти по слипове.

— По-добре да не го беше видяла. Моля те, Коко, не казвай на Доминик. Не знам какво ще направи. Справих се успешно с Делорио, това мога да ти кажа. Няма да се осмели да повтори.

— Щом казваш... Днес ще работите ли с Доминик? — когато Рафаела кимна утвърдително, тя се изправи: — Е, добре, тогава ще се видим на обяд.

Маркърс разказа всичко на Савидж за Марсилия и Джак Бертран. Когато свърши, Джон Савидж отбеляза:

— Добре, приятел. Хърли ще се съгласи, няма къде да иде. Няма причина да се оставяш да те убият, когато мишената е Джовани. Ти вече на два пъти вадиш страхотен късмет. Но не си играй със съдбата. Ще направим нещо по въпроса с чичо Морти, омитай се оттам.

Това беше изкушаващо, ужасно изкушаващо, но Маркърс поклати отрицателно глава:

— Не, още не, Савидж. Все едно, че нищо не съм сторил, ако не разнищя загадката „Витсавия“. На практика Джовани е извън бизнеса, докато тази работа не се изясни — млъкна и въздърна. — Сега обаче има и още нещо, освен Джовани.

— Репортерката.

— Да. И не се опитвай да ме убеждаваш, че си фаталист или още по-зле — психар.

И той разказа на Савидж за инцидента с боата. Чу подсвирване в слушалката.

— Работата се напича, имаш ли някаква идея как да действаш?

— Струва ми се, че мис Холанд и аз ще тръгнем по дирите на историята с „Витсавия“. Джовани без съмнение замисля някоя голяма сделка, за да докаже, че се е върнал на върха, където, според него, му е мястото. Е, тогава е моментът да го спипаме.

Усмихна се, когато Джон Савидж изпрърхтя в слушалката. След пет минути Маркърс беше във фитнес залата и се насочваше към мъжката съблекалня.

— Здравсти, шефе, как си?

Усмихна се на Пънк, която днес имаше яснозелен кичур в изрусената си до бяло коса. Тя щеше да му липсва, харесваше русата ѝ коса и зеления кичур. Осъзна, че когато си тръгнеше оттук, щяха да му липсват и Кали, и повечето хора, които работеха за него.

— Добре съм. А ти как си с оня от Сан Диего?

— Ами... — Пънк сви рамене и метна хавлията, която държеше, върху един от уредите. — Минала история. Ти беше прав. На него му беше много по-интересно да се наблюдава как свършва, отколкото да бъде с мен. Мъжете вече не ме интересуват, заклевам се.

Маркърс се огледа из залата и погледът му се спря на един мъж, когото не познаваше.

— Кой е този, Пърнк? Онзи с тъмнокестенявата коса и страхотния загар.

Тя се обърна натам, където й сочеше, и се взря.

— Ще видим — каза, усмихна се на Маркърс и се отправи към новодошлия, полюлявайки стройните си бедра в розов клин.

— Кърсмет — изрече той почти беззвучно след нея. Прекара почти четиридесет и пет минути в усиленн упражнения. Върна се в кабинета си, но Кали веднага го нападна с куп документи, чакащи неговия подпис.

На бюрото го чакаше специална пратка с гриф „Лично“, изписано с дебел черен маркер.

Той взе плика. Вътре откри лист хартия, сгънат на две, върху който с черни печатни букви бе написано на ръка: „Няма да избягаш, Джовани. «Витсавия» вече е много близо. Ти си мъртъв.“

Стори му се мелодраматично, глупаво и детинско. И ефикасно. Значи на острова имаше пратеник на „Витсавия“. Никой нямаше ни най-малка представа кой от гостите е този пратеник. Ако изобщо беше от гостите. Можеше да е човек от персонала. А защо не и Рафаела?

Маркърс изруга.

Излезе от курорта и тръгна към имението с един от моторите. Пристигна около обед и го въведоха в библиотеката на Доминик.

Когато Маркърс влезе, Рафаела вдигна очи, срещна за кратко погледа му и усети как в нея се разлива наслада. Наслада от вида на мъжа, който сигурно беше престъпник, макар че тя се молеше да не е... За първи път в зрелия си живот се влюбваше в мъж.

Как да го спаси от самия него? Как да го измъкне оттук, да го отдели от Доминик Джовани, без да застраши живота и на двамата? Това водеше до следващия въпрос: какво иска Маркърс?

— Здравей, Маркърс — изрече Джовани, поколеба се за миг, после се обърна със същия непринуден глас към Рафаела: — Защо не си починете, скърпо момиче? Проглуших ви ушите. Ще се видим след малко.

Наведе се напред и натисна бутона на диктофона. Отпращаха я. Рафаела само кимна на Маркърс, докато излизаше. Искаше да остане до вратата и да слуша, но Меркел — вездесърщият Меркел — беше тук.

Усмихна се, поклати глава и я придружи към дневната, където Коко седеше заедно с Пола. Пола бе пристигнала само преди няколко часа.

Тя беше последният човек, когото Рафаела би искала да види. Цялото ѝ внимание бе останало насочено към библиотеката. Какво ли се бе случило? Усети тръпка на лек страх и започна да мисли как да накара Маркъс да ѝ разкаже какво е станало.

— Е? — не издържа Пола, като отпи с удоволствие глътка мартини.

— Здравей — каза разсеяно Рафаела. — Не искам питие, Джигс, главата ми е замаяна. Само леден чай. Благодаря.

— Само чай, мис Рафаела? — усмихна ѝ се Джигс. Когато тя кимна, той излезе от дневната.

— Е? Скъпият ми свекър свърши ли с теб засега?

Рафаела не отговори на намека.

— Как беше в Маями?

— Горещо, но вълнуващо, няма нищо общо със скуката. Магазини, развлечения, хора, които не познавам, хора, с които човек може да си поговори, изобщо интересни хора.

— Островна треска — вметна Коко. — Трябваше да поостанеш там още малко, Пола.

— Искях. Доминик ми се обади тази сутрин и ми нареди да се върна. Като че ли съм някаква тийнейджърка.

А Рафаела помисли: „О, Божичко, досетил се е. Или се е досетил, или Коко му е казала за Делорио.“ Хвърли бегъл поглед към Коко, но тя разглеждаше ноктите си, без да вдига очи към нея.

— Макар съпругът ми да не показва особен възторг, като ме видя — добави Пола. — Върна ли ти бикините?

Рафаела се усмихна.

— Ами, да, върна ми ги. Бяха ми любимите.

Пола скочи от стола си, внезапно пребледняла от гняв.

— О, за Бога, престани, Пола. Седни, нямам никакви аспирации към съпруга ти. Престани да разиграваш драми, много е горещо.

— Да пукнеш! — изсъска Пола и излетя от стаята.

— На колко години каза, че е тя, Коко?

— На двадесет и четири, но се държи като осемгодишна.

— Така изглежда...

— Какво каза Маркърс? Разбрах от Линк, че току-що е дошъл. Чакахме го едва вечерта.

— Да, тук е, но не знам какво става. Доминик ме отпрати, преди да разбере каквото и да било.

— Подозирам, че ще го изкопчиш или от единия, или от другия — равнодушно произнесе Коко. — Харесва ли ти този прасковен лак? Казва се „Карибски залез“.

След настъпилото продължително мълчание в библиотеката Маркърс изрече:

— Е, Доминик, какво мислиш?

— Нали знаеш за библейската Витсавия. Тя била майката на Соломон и съпруга на цар Давид. Спомняш си как се е оженил Давид за нея, след като е пратил мъжа ѝ на сигурна смърт в битка.

— Смъртно. Майка ми четеше Стария завет в понеделник вечер — кимна Маркърс.

Бе застанал до отворения прозорец и се наслаждаваше на пейзажа. Смесията от цветове — яркооранжево, пурпурно и червено — бе толкова красива, сякаш по небето бе разпиляна кошница с ярко разцъфнали ароматни цветове. Същински рай, но сега му се струваше, че на всяка крачка го дебне опасност. И то много близка. Кой беше написал онова листче? Маркърс се запита дали някой не е решил да рискува живота си, за да премахне Джовани. Не знаеше. И не се надяваше да разбере. Затова се обърна към Доминик.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо, предполагам. Това е библейската история — вдигна рамене Доминик.

— Да не би да намекваш, че е възможно някой да мисли, че ти си пратил някого на смърт?

— За да взема жена му, след като той умре? Не знам, Маркърс. Цялата тая работа е фантастика. Вземи Коко, тя си имаше някакъв приятел, когато се запознахме. Лесно се отървах от него, защото беше толкова беден, колкото и красив. Струваше ми десет хиляди долара, но се разбрахме лесно, не ми се вярва да е свързан с „Витсавия“.

— Слушай, Доминик, може би трябва да предприемем нещо, имам план...

Доминик го заслуша. Когато Маркърс привърши, той остана дълго време замислен. После бавно кимна.

Беше късно, почти десет, Маркърс седеше срещу Рафаела в двора с плувния басейн. Нарочно се държеше на разстояние от нея. Искаше да остави на дъното на басейна още едни нейни бикини. И колкото повече мислеше затова, толкова повече пръстите го сърбяха и слабините му туптяха.

— Да идем на плажа.

Тя го погледна с учудване. Прокара език по долната си устна.

— Гардовете навъртат ли се там?

— Не.

— Добре. Да си взема ли банския?

Той поклати глава.

— О? Ще ми кажеш ли защо?

— Защото заминавам. Ще разплитам историята с „Витсавия“, което означава, че ще преследвам Оливие — той е основната ни нишка. Не ми се иска да те оставям тук сама. Ако Делорио не успее да се докопа до теб, то някой друг със сигурност ще го стори. Не искам да ми тежиш на съвестта.

— Не мога да си замина, не искам! Не ме е страх, нито пък съм глупачка.

— Ти не си и много други неща, мис Холанд.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Лонг Айлънд, Ню Йорк

Април 2001

Чарлз поднесе ръката ѝ към устните си. Кожата ѝ беше суха и това го раздразни. Медицинските сестри, които беше наел, не се грижеха добре за нея. Ужасно ядосан, Чарлз се зарови в чекмеджето на нощното ѝ шкафче и намери крем за ръце. Започна полека да масажира китките и ръцете, докато кожата отново стана мека и нежна. Заговори ѝ с нисък глас.

— Моля те, събуди се. Имам нужда от теб, Маргарет. Имам нужда от теб повече, отколкото можеш да си представиш. Видях онази жена, която те е блъснала. Казах ти за нея, скъпа, нали помниш? Тя е омъжена за него и знам, че той я е пратил да те убие. Как би могло да е случайност? Съвпадение? Не мога да го приема. Но защо ти си карала в близост до нейната къща? Защо? Може би си искала да я видиш? Тя донякъде прилича на теб, може би достатъчно, за да мине за твоя по-голяма сестра или братовчедка. Може би се е опитала да те убие, защото е открила, че си имала връзка със съпруга ѝ и дете от него; и е ревнувала. Какво трябва да направя аз? Да накарам да я арестуват? Снимките ви да се появят една до друга на първа страница на вестниците? Не, не е възможно.

Какво да направя, Маргарет? Мога да държа историята далече от нашите вестници. А другите? Това ще бъде не просто неприятна история. Репортерите ще се установят на лагер тук в болницата като същински лешояди, ще задават всякакви въпроси. Дали лекарите смятат, че ще умреш? Някога разказвала ли си за любовниците си? Какво мислят лекарите за мен като за твой съпруг? Ти не знаеш, скъпа, не можеш да си представиш. Боя се, че ще узнаят за теб и онзи престъпник и ще започнат да ни преследват.

Колко мразя онова копеле за това, което ти е причинил. За това, което все още ти причинява. А ти дори не предполагаш, че аз знам. Толкова си сигурна, че си го запазила в тайна от мен. Помниш ли,

когато отиде в Палм Спрингс миналия август, а аз не можах да дойда с теб, тогава открих дневниците случайно, късна ти се. Прочетох ги до последната дума. Господи, колко го мразя.

Маргарет изстена, клепачите ѝ трепнаха, пръстите ѝ леко стиснаха неговите, съвсем леко. Тя отвори уста и произнесе ясно:

— Не... Доминик, не. Рафаела, моля те, трябва да разбереш.

— Маргарет! О, Господи, Маргарет!

Той я разтърсваше, бърборейки несвързано, потупваше я леко по бузите, стискаше ръцете ѝ.

Тя беше изрекла неговото име. Чарлз усети болка, толкова дълбока, толкова остра, че едва не извика. Доминик. Доминик Джовани. Този престъпник беше бащата на Рафаела. Слава Богу, че момичето не знае. И Маргарет бе изрекла името му, заедно с името на Рафаела. Чарлз се вгледа в бледото лице на жена си. Но очите ѝ се затваряха... Не, не! Тя притихна, ръцете ѝ се свлякоха безпомощно, главата ѝ леко се изви. Чарлз натисна бутона за повикване на сестрата. Изтича към вратата и изкрещя:

— Елате тук! Побързайте, тя се събуди!

Островът на Джовани

Април 2001

Маркърс я повдигна, впил пръсти в седалището ѝ, и се усмихна измъчено, когато усети бикините ѝ — тънка преграда; смъкна ги от нея и те се свлякоха по краката ѝ.

Беше гол, сега и тя беше гола. Каза ѝ да увие крака около кръста му и я вдигна, за да ѝ помогне, а тя не преставаше да го целува по устата, по лицето.

— Маркърс — повтаряше, без да спира. — Маркърс — и той се опиваше от звука на собственото си име, произнасяно от нея.

Когато тя уви здраво крака около кръста му, той леко я спусна и навлезе в нея, изстенвайки от удоволствие, след това почувства как тя се стяга около него, как го стиска и отпуска и това го подлудяваше.

— Така ужасно ми липсваше — прошепна той на ухото ѝ, после обърна лицето ѝ към себе си и пое езика ѝ в уста.

— Това е просто... секс.

Той се засмя, без да престава да я гали, да я повдига и после рязко да я спуска. Навлизаше все по-дълбоко и когато почувства, че тя е близо до оргазма, сграбчи седалището ѝ с ръце, притисна я силно до себе си и я задържа неподвижна.

— Не мърдай. Недей. Не искам да те пусна.

— Не — прошепна тя срещу устата му. — Няма да мърдам.

Но помръдна несъзнателно, стягайки мускули, притисна го и той извика и разбра, че не може да се сдържи, а тя още не бе стигнала до кулминацията. Опита се да спре, но беше много късно.

Когато престана да диша плитко и да усеща болка от това, когато ръцете му обхванаха леко седалището ѝ, без да я стискат, Рафаела положи глава на рамото му, притисна лице до врата му и почувства как краката ѝ се отпускат, как напрежението се оттича.

Маркъс я остави полека да се плъзне надолу по тялото му, но никак не му се искаше да излезе от нея и за момент я задържа още, без да се отделя от нея, след това с въздишка я пусна. Стояха в топлата морска вода, която стигаше само до глезените им. Дотам бяха стигнали, когато той я бе сграбчил и я бе повдигнал.

— Рафаела?

— Хм?

Ръцете ѝ притиснаха кръста му. Космите на гърдите му гъделичкаха носа ѝ, тя започна да го целува по гърдите, мокрейки го с език.

— Виж, съжалявам, че се държах грубо, няма да се повтори. И сега мечтая да лежиш по гръб, а аз да се настаня между краката ти, да вляза в теб, а ти да извиеш гръб и да се притиснеш до мен. Помниш ли първата нощ, когато трябваше да ти запуша устата с ръка, защото викаше толкова високо?

Тя прекара пръсти по корема му, слезе още по-надолу и леко го стисна. Той още беше възбуден и тя усети как набъбва и става по-горещ в дланта ѝ.

— Може би и аз имам още планове за теб, Маркъс.

— Легни — каза той, подхвана я и я настани така, както искаше. Рафаела не се възпротиви. — Свий си коленете — продължи, после се отпусна между краката ѝ и сам нагласи коленете ѝ, разтваряйки ги широко.

Тя несъзнателно повдигна хълбоци и той впи устни в нея, езикът му се запровира през меките гънки, за да я намери, и тя реши, че ще може за малко да издържи, да изчака, но не беше възможно, тялото ѝ се напрегна, мускулите на краката ѝ се стегнаха и се свиха, извика и този път той я остави да вика, изследвайки тялото ѝ с език, като от време на време я захапваше със зъби. Когато тя свърши, той повдигна ханша ѝ с ръце, а тя зарови пръсти в косата му и притисна лицето си до неговото.

Когато Рафаела се поуспокои, Маркърс се плъзна дълбоко в нея и се отпусна.

— Рафаела?

— Хубаво е — прошепна тя.

Той навлезе още по-дълбоко, а тя се усмихна.

— Защо не свършиш с мен този път, можеш ли?

Тя понечи да поклати глава, да каже, че е изтощена и съвсем изцедена, но не беше вярно. Беше напълно в състояние да свърши заедно с него. Винаги бе смятала, че има съвсем здрави, нормални реакции, но никога досега не бе смятала, че два оргазма са нещо здраво или нормално, само че това се случваше отново с нея и докато пръстите му я притискаха и галеха, а коремът му се търкаше в нея, тя почувства дълбоко в себе си една тъпа сладка болка, която се разливаше из долната част на тялото ѝ и ставаше все по-силна, издаде лек вик, опряла устни в рамото му, тялото ѝ се напрегна от прилива на удоволствието, а той започна да я целува, докато сам се разтърсваше от собствената си кулминация.

— Това е, свърших — отпусна се върху нея с цялата си тежест и тя не възрази.

Маркърс се надигна на лакти и я погледна, взря се в лицето ѝ, сега то му беше много скъпо и изведнъж той се почувства ужасно зле, защото не искаше това да се случва, не сега. Защото ако си позволише да се влюби в нея, трябваше да се притеснява. Но това беше глупаво, защото се притесняваше за нея още откакто я бе зърнал. Затова, реши той, понеже знаеше, че е кръгъл глупак, беше вече твърде късно да се връща назад.

А какво да прави сега?

И преди да бе изрекъл думите, разбра, че тя няма да напусне имението на Доминик. Беше решила да остане тук и нищо, казано от него, не можеше да я разубеди. Упорита, твърдоглава, решителна...

само че на какво се беше решила? Това го подлудяваше. Не беше просто проклетата биография, имаше още нещо. Той знаеше и че никак не му се иска да я взема със себе си да разследват заедно „Витсавия“, но тъй като нямаше никакъв друг избор, трябваше да го приеме.

Стисна плътно устни, за да не каже и дума. Знаеше вече какво трябва да направи и макар че изобщо не беше почтено, не му оставаше нищо друго.

— Това е просто секс — каза тя.

— Наистина ли, мис Холанд?

— Да, наистина е само това и понеже си много готин, ме караш да се интересувам от неща, които ми влияят зле на здравето.

Думите ѝ до такава степен отразяваха неговите мисли, че той за миг потъна в шокирано мълчание, макар да знаеше, че Рафаела не изпитва към него същите чувства, каквито той изпитваше към нея.

— Какви неща?

— Ти. Сега разбирам, че се тревожа за теб. Едва не полудях, когато разбрах, че онзи ужасен човек се е опитал да те убие в Марсилия.

— Наистина полудяваш. Приложи ми някакви хватки от кунг-фу и ме просна по гръб.

— И ти направи същото с мен — и почти веднага добави: — И нямаше нищо друго, освен секс. Чудесно развлечение, но нищо повече. Не можеше да бъдеш друго.

— Напълно съм съгласен. Ти пазиш някои неща в тайна от мен...

— Но и ти правиш същото! Не, недей, върни се. Харесва ми да стоиш тук.

— Съжалявам, но ръцете ми се умориха — той полегна настрана до нея, положи длан върху стомаха ѝ. — А ти самата в момента представляваш чисто и просто едно пристрастяване.

И в този миг много ѝ се дощя да му каже: „Виж, Маркъс, ти си престъпник. Нещо повече, работиш за Доминик и единственото, което аз искам, е да го унищожа. Не бива да оставаш близо до мен.“ Но вместо това запита:

— Не си убиец, нали?

— Не. Но ако бях убил онази жена — Тулп, — щеше да бъде самозащита. Както се случи с Джак Бертран.

Тя въздъхна, наведе се към него и го целуна по гърдите. Много му харесваше тя да го целува, но не искаше да ѝ покаже, затова просто се пресегна към нея и я целуна по носа.

— Нищо ли няма да ми кажеш? Дори ако те моля до утре вечер, пак ли няма да ми кажеш?

— Моля те, пощади ме — въздъхна той. — Не, няма, не искам нищо да ти казвам. Още не. Не ме предизвиквай.

— Това е просто секс.

— Да, разбира се. И Саддам всяка година кани кюрди да празнуват Деня на благодарността.

— Наистина, Маркърс, нека останем само при секса. Не може да бъде нищо повече, със сигурност го разбираш.

— Да — повтори той. — Разбирам.

Твърде добре разбираше.

— Да се връщаме — и ѝ помогна да стане.

Линк погледна отново към плажа, за да се увери, че всичко с тях е наред. Бяха се изправили, обличаха се и си говореха тихо. Той въздъхна и се скри в гъстите листа на джунглата, докато те минаваха наблизо. Нещата все повече се усложняваха. Това никак не му харесваше и изобщо не можеше да си представи какво ще последва.

Когато се почука на вратата на спалнята ѝ, Рафаела подскочи в леглото.

— Да?

Беше Маркърс, който отвори вратата и нахлу вътре.

— Вдигни телефона. Обаждат се от болницата „Пайн Хил“, Лонг Айленд. Препращат обаждането от курорта тук.

Рафаела изстина, вдигна слушалката, смътно осъзнавайки, че и тя е студена, и изрече:

— Да? Рафаела Холанд.

— Доктор Бентли. Съжалявам, че трябваше да ви обезпокоя, но господин Рътлидж настоя. Не иска да се отделя от майка ви нито за миг. Положението ѝ се влошава, мис Холанд. Смятаме, че трябва да дойдете тук възможно най-бързо.

— Но какво се е случило? Какво се е променило? Вчера говорих с моя втори баща.

Доктор Бентли започна да сипе думи и изречения, от които тя не улавяше никакъв смисъл, с изключение на „изпадна в по-дълбока кома... потъва...“

— Веднага идвам — каза Рафаела и затвори.

Отправи немиждащ поглед към Маркъс, който още стоеше на вратата.

— Майка ми...

Болката в гласа ѝ го накара да потръпне и той изрече:

— След малко заминавам за Маями. Искаш ли да дойдеш с мен?

Пред събралите се в дневната обясни:

— Положението на майка ми се е влошило, заминавам с Маркъс — и към Доминик: — Ще се върна, когато мога, сър. Можете да разчитате на мен.

Той стана и се приближи към нея. Изглежда я за един дълъг миг, леко докосна с пръст бузата ѝ и каза:

— Разбирам. Ще се върнете, когато можете. Ако ви трябва нещо, каквото и да е, обадете ми се. Нали? Добре. Сега тръгвайте. Маркъс ще се погрижи за всичко. Късмет, скъпа.

Коко я прегърна и дори Пола ѝ пожела късмет. Делорио го нямаше никакъв.

Рафаела и Маркъс стигнаха в Маями в единадесет часа сутринта. Маркъс каза:

— Запазил съм ти място в самолет за Ню Йорк, заминава след един час. Ела да пийнем по едно кафе.

Тя кимна, все още скована от страх. Седнаха в малкото кафене на летището, той поръча две кафета и се настани срещу нея.

Тя отпи глътка, после остави чашата и му се усмихна измъчено. Странно, той стоеше тук до нея, просто стоеше и не казваше нищо.

— Благодаря ти, Маркъс. Беше извънредно мил, нещо повече. Наистина, много оценявам това, че си тук. Странно, че всичко трябваше да свърши така, нали?

— Това не е краят, мис Холанд. Ела сега с мен. Ще те отведе при твоя изход.

Той я преведе през всички проверки и когато тя за миг се олюля, я прихвана през кръста. Дори когато заспа в чакалнята пред изход 93, той съвсем естествено положи главата ѝ на рамото си.

А когато тя накрая се събуди, ѝ се стори, че е напълно естествено лицето на Маркърс да е първото, което види. Но не беше естествено. Той не биваше да е тук. Нещо не беше наред. Изобщо не беше. Но тя като че ли не успяваше да мисли.

Усмихна му се. Чувстваше, че трябва да го направи.

— С мен ли идваш? Във въздуха ли сме?

— И не, и да. Как се чувстваш?

Тя се протегна и потърка очи. Имаше много пространство. Бяха в първа класа.

— Господи, нищо не съм разбрала. Уморена съм. Откога спя?

— Приблизително от час и половина. Беше разстроена. Съжалявам, Рафаела.

— Много си мил. Наистина ли толкова дълго съм спала? Божичко, ти си ме регистрирал и си ме завлякъл чак вътре в самолета?

— Да — той вдигна лявата си ръка и отметна косата от лицето ѝ. Усмихна се. — Знаеш ли, че е опасно да се практикуват източни бойни изкуства в самолет, който лети на девет хиляди и деветстотин метра във въздуха?

— Предполагам.

— Значи няма да го направиш?

— Няма. Освен ако не се случи нещо извънредно. Това е шантаж въпрос. Защо ме питаш?

— Защото, мис Холанд, не бях съвсем честен с теб.

— Какво?

— Телефонното обаждане беше фалшиво. Съжалявам, че така те изплаших, но не можах да измисля нищо друго, за да те накарам да напуснеш този проклет остров.

— Значи майка ми не умира?

— Не. Говорих с доктор Хаймс — лекаря на курорта — и го помолих да те заблуди. Майка ти е добре, дори вчера се е събудила за няколко секунди.

Значи майка ѝ не умираше! Тя така се бе изплашила, толкова виновна се бе почувствала, защото бе тръгнала да се бори с някакви вятърни мелници, докато майка ѝ лежи в онова проклето легло в оная проклета болница... И сега изведнъж разбираше, че всичко е било лъжа. Непоносима лъжа, защото Маркърс е искал да я изведе от острова. Изведнъж изтрезня. И вече не изпитваше никаква вина.

— Какво си ми сложил в кафето?

— Нищо, малко приспивателно, но ти много силно реагираш. Всъщност откакто те познавам, винаги си реагирала силно. Впрочем, отиваме в Лондон, а не в Ню Йорк.

Винаги беше по-добре човек да си държи устата затворена, докато не се ориентира докрай в ситуацията. Това бе втълпявал непрекъснато Ал Холбайн на своите репортери. Рафаела се опита, наистина положи усилия, но беше по-трудно, отколкото си бе представяла.

— Каж ми защо — успя да изрече тя, устата ѝ бе пресъхнала от внезапното облекчение, че майка ѝ е добре, и от яростта срещу него заради постъпката му. — Каж ми веднага, или ще те накарам да излетиш през това миниатюрно прозорче.

— Много ми харесва, когато говориш мръсно.

— Маркърс...

— Добре. Достатъчно силна ли се чувстваш или искаш още малко кафе, този път без добавки?

И преди тя да му каже какво всъщност иска, стюардесата — приветлива жена, облечена в униформа на „Бритиш Еървейз“ — изрече:

— О-о-о, събудихте се. Съпругът ви каза, че сте имали тежка нощ. Разбрах, че едно от децата е било болно.

— Да — изпревари я Маркърс. — Малката Дженифър. Болеше я ухо.

— О, това е много лошо. Моите момчета много страдаха от уши почти до завършване на гимназията. А момиченцето ви сега е добре, нали?

Маркърс продължи с лекота:

— Да, добре е, сега е с баба си, както и Рори и Дейвид, братята ѝ.

— Вие сте чудесно семейство. Искате ли да пийнете нещо? Шампанско? Сок?

Рафаела поръча огромна чаша вода. Устата ѝ беше пресъхнала. Зачака, без да отпрати и дума към мъжа до себе си, докато не получи водата. Много се изкушаваше да му я плисне в лицето, но вместо това я изпи до дъно.

— Очите ти с положителност гледат вече доста кръвнишки.

— Малката Дженифър? Рори? Дейвид? За Бога, та аз съм само на двадесет и шест. Само това ми липсваше!

— Ти си ранозрейка. Също като мен.

— Това миниатюрно прозорче ми изглежда идеалното решение на моя проблем.

— Хубаво. Значи си доста по-добре. Готова ли си да слушаш? Мис Холанд...

— Казвам се Рафаела и ако продължиш да ме наричаш мис Холанд с тоя покровителствен тон, ще те ритам с коляно, докато не запееш като сопрано в катедралата „Сейнт Патрик“.

— Мислех, че смяташ да ми разбиеш носа...

— По-добре не довършвай. Мога да живея без секса, а ти си олицетворение точно на това. Просто едно сексуално развлечение. Вече ти казах, не вярвам на красивите мъже. И, както винаги, инстинктът не ме е подвел. Добре, кажи в какво си ме забъркал.

— Но ти все ме прекъсваш.

— Понякога е много трудно човек да те разбере с тия шумни деца. Разбира се, Дженифър, Дейвид и Рори са истински дяволчета. Добре, няма да кажа нито дума повече.

— Трябваше да напусна острова, но не исках ти да останеш там без мен. Опасно е... моля те, мълчи, нали обеща. Реших, че трябва да проуча следата „Витсавия“. Исках да се махнеш, но знаех, че няма да заминеш, защото си упорита, непреклонна и си решила да напишеш биографията на Доминик — не знам защо. Знаех, че не мога да бъда сигурен, че няма да се забъркаш в някакви неприятности, ако те оставя сама на острова, затова ето те тук с мен.

— Тук съм, да! — повтори тя нервно. — Ти пое инициативата, сметна, че можеш да вземаш сам всичките решения...

— Добре. Сега да говорим сериозно — и той стана сериозен, цялата веселост изчезна от лицето му. — Да, аз взех решенията. Идваш с мен. Знам, че е опасно, но не толкова, колкото да те оставя сама в имението на милостта на някакъв неидентифициран маниак.

— Значи ще намерим човека или организацията, която стои зад покушението срещу Доминик?

— Точно така. Трябва да го направя. Доминик не може да поднови бизнеса си, ако тази работа не приключи веднъж завинаги. Трябва да го поднови, а аз не мога да си позволя да чакам още.

— Поради различни причини.

— Точно така.

— Това ми звучи подозрително тайнствено. Какво искаш да кажеш с това „точно така“?

— Нищо. Просто...

— Знам. Да бъда търпелива. Да вярвам на мъжа, който изфабрикува обаждане за майка ми и ми изкара акъла; да вярвам на мъжа, който ми сипа приспивателно в кафето и ме качи на самолета за Лондон. А защо точно Лондон?

— Добре, явно репортерката в теб се завърна. Лондон, защото там в момента е Роди Оливие. Той е единствената ни следа. Джак Бертран работеше за него по време на ненавременната си оставка в Марсилия. Оливие е изключително осведомен тип, знае какво се случва на международната сцена и не е просто аморален като Доминик. Много опасен, много зъл... Трябва да внимаваме.

— Аз винаги внимавам в опасни ситуации.

— Знам. Това е причината, поради която помислих, че мога да те взема със себе си. Но виж, Рафаела. Тук може да има само един шеф и шефът съм аз. Каквото и да се случи, каквото и да стане, ти ще изпълняваш онова, което аз ти кажа — и то незабавно — и няма да задаваш твоите адски въпроси. Разбра ли?

— Какво те кара да смяташ, че няма да взема първия полет за Маями, щом стигнем на „Хийтроу“?

Бе мислил и за това, разбра тя по изражението му — отчасти тревожно, отчасти примирено.

— Недей. Ти не се обезпокои особено от опитите на Делорио да се напъха в бикините ти, но Доминик е този, от когото би трябвало да се страхуваш истински. За него ти не си нищо повече от едно схватливо момиче, от което той би могъл да има полза. Суетността му е безмерна и какво друго би могъл да иска, освен някоя красива жена да напише биографията му. Всъщност, да напише това, което той иска да влезе в книгата. Но разбери — той те иска в леглото си, независимо с какво друго може да си му полезна.

Баща ѝ да се опитва да я съблазни... тя бе мислила за това и преди — Делорио го бе намекнал, но не чак толкова сериозно, затова ѝ се стори доста странно да го чуе и от Маркъс.

— Още не ми вярваш. Добре. Помня, че го питах дали не се притеснява, че може да ти се случи нещо лошо... беше след онова покушение. Той ми каза, че ти си само жена, затова на кого ще му пука, ако се случи нещо подобно? За него жените са като хартиените носни кърпички. Много бих искал да ми повярваш.

— Вярвам ти.

— Просто така? — той я изгледа недоумяващо, сякаш не можеше да разбере как е капитулирала толкова лесно.

— Просто ти вярвам — повтори тя. — Добре, ще остана за известно време с теб.

Маркърс се запита какво ли означава това „за известно време“.

— Ти каза, че суетността на Доминик е безмерна и се вижда, че не го харесваш. В действителност, бих казала, че дори го смяташ за измет, за боклук. Тогава защо рискуваш живота си, за да разкриеш групата, която се е опитала да го убие? Която още се опитва да го убие?

— Добър въпрос.

— Имаш ли отговор?

Тук повратливият ум на Маркърс му изневери. Той се загледа в нея. Червилото ѝ отдавна го нямаше, спиралата се бе размазала около очите, косата бе разрошена и внезапният страх, че тя може да не е в безопасност с него, му попречи да си отвори устата.

— Знам — каза тя и го смушка в ребрата. — Да ти вярвам. Да имам търпение. Да се любя с теб в басейна, във водата на Карибско море, на поляната пред вилата ти...

— Тогава, ако си спомняш, не бях чак дотам ангажиран с теб.

Рафаела погледна през прозорчето.

— Печелиш. Предавам се. И понеже нямам друг избор, освен да ти повярвам, ще се правя, че ти вярвам. Нали разбираш, Маркърс, истината може да не е чак толкова лоша.

— Понякога истината е същинско зло.

Тук си напълно прав, помисли Рафаела. След три минути тя заспа и стюардесата леко се подсмихна, докато отнасяше обратно пържолата в чинията ѝ.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Островът на Джовани

Април 2001

Доминик изкрещя и Меркел ужасен влетя в библиотеката, но се закова изведнъж. Доминик седеше зад бюрото си със слушалката на телефона в ръце. Оттам се носеше силно бръмчене. Той махна на Меркел да се приближи.

— Не мога да повярвам — изрече Доминик и Меркел за момент се запита дали напрежението на господин Джовани не му е дошло в повече. — Не, това е най-добрата новина, която съм получавал от години насам — и той отправи възхитен поглед към Меркел.

Меркел умираше от желание да запита какво толкова е ощастливило господин Джовани, но реши да замълчи. Господин Джовани не обичаше да му задават въпроси и Меркел зачака.

Доминик плесна с ръце, отметна глава и се засмя.

— Налей по едно шампанско, Меркел. Намери най-доброто на острова. Имаме какво да празнуваме. Скъпият ми тъст — това старо копеле, дете все ми се месеше, Карло Карлучи — е мъртъв, най-накрая е мъртъв. Мъртъв! Умрял в леглото си от сърдечен удар. Надявам се да изгние в ада. Не можеш да си представиш, Меркел, не можеш да повярваш... бях започнал да мисля, че ще живее вечно.

Тогава Доминик отново се засмя с дълбок гръден смях, който накара Меркел да се усмихне, макар че в същото време кожата му настръхна.

— Мъртъв! Старият глупак е мъртъв, донесай шампанското!

Когато Меркел се върна в библиотеката със сребърен поднос с бутилка шампанско и фини източени кристални чаши, Доминик стоеше до огромните френски прозорци, загледан навън.

— Заповядайте, сър.

Доминик бавно се обърна и погледът на бледосините му очи бе страшен като самия ад.

— Сега съм свободен, Меркел, или скоро ще бъда — изрече той меко. — Свободен. След всичките тези години ще се освободя от моята вечно пияна и невярна съпруга.

Меркел внимателно наля шампанското и подаде чашата на Доминик.

— Налей си и ти, Меркел. По-бързо, човече! — след като пресушиха чашите, Доминик каза: — Прати ми Лейси. Кажи му, че съм му намерил чудесна работа.

На вечерята Доминик обяви, че той и Лейси ще отлетят до Чикаго в четвъртък, за да присъстват на погребението на тъста му.

— За нищо на света не бих го пропуснал — усмихна се Доминик. — Освен това, мисля, че чудесната ми съпруга също ще бъде там. От години не съм я виждал. От години не съм имал удоволствието да я видя.

— Мама ще бъде на погребението — каза замислено Делорио. — Мисля, че и аз ще дойда, татко. Много отдавна не съм я виждал.

Доминик като че ли се изненада, после се усмихна и поклати глава.

— Не, момчето ми, имам нужда от теб тук в имението. Не може и двете глави да напуснат тялото, Делорио. Не, ти оставаш тук, а аз ще присъствам на тази неприятна церемония — замълча за миг и се усмихна на Пола. — Ти ще правиш компания на Коко, скъпото ми момиче. Разбираш ли?

Заплахата увисна неизречена в последвалото мълчание. Меркел разбра много добре заплахата, надяваше се, че и Пола я е разбрала. Явно беше, защото тя забележимо пребледня. Делорио гледаше баща си с леко свити вежди. Меркел си помисли, че изразът на лицето му е страшен.

— Колко време ще отсъстваш? — запита Делорио.

— Само три-четири дни.

— Трябва да внимаваш — Коко се наведе напред и положи ръка на дланта му. — Напуснеш ли острова, се излагаш на опасност.

— Знам. Лейси ще бъде с мен, нали, Франк? Той ще държи на безопасно разстояние всички лоши момчета — Доминик отново се засмя и продължи да се смее, потапяйки парченце омар в горещото масло.

По-късно през нощта, когато старият часовник на първия етаж удари дванадесет часа, Доминик все още говореше със сина си:

— Никакви наркотици, Делорио. Казвал съм ти го повече пъти, отколкото бих могъл да преброя. Никакви наркотици. Не искам да работя с колумбийци или кубинци, или пък с онези боклуци от Маями. Никога! Ако отново решиш да бръкнеш в „кацата с меда“, ще ти спра издръжката. Разбра ли ме добре, момче?

— Не виждам разликата — смърт от нелегално оръжие или смърт от наркотици. И в двата случая се умира.

— Казах, никакви наркотици. Не се забърквай, момчето ми, разбери!

— Парите... като си помисля колко пари има в тая работа, а ония проклетници от щатските служби нямат достатъчно хора, за да проверят дори една хилядна от пристигащите кораби и самолети. В момента е лесно, вече установиха връзка с мен, в действителност вече съм...

— Никакви наркотици. Опиташ ли нещо в тая насока, значи вървиш против мен, момче. И ще ти откъсна топките.

Делорио го загледа онемял. Доминик разроши косата на сина си.

— Ти си добро момче, Делорио. Не си като майка си. Не си пропилявай шансовете.

Хиксвил, Ню Йорк

Април 2001

Силвия Карлучи Джовани не беше пияна. Не беше пийвала и капка още от онази ужасна нощ, когато младият Томи Ибсен се беше надрусал с кокаин и беше блъснал онази жена... онази нещастна жена, която лежеше в кома в болницата. Тя още виждаше побелялото лице на Томи, когато ѝ разказваше какво е направил, как се е чувствал толкова див и мощен, когато онова „БМВ“ се изпречило пред него и той се натресъл право във вратата на шофьора. Разправяше ѝ, че още вижда лицето на жената — изненадата ѝ, ужаса ѝ. Изглеждаше така, сякаш го е познала, но той изобщо не знаел коя е. А може би просто за миг е осъзнала факта, че ще умре.

Силвия поклати глава, отпъждайки мисълта. Всичко беше свършило, жената щеше да живее, трябваше да оживее. Силвия бе

научила, че това е някоя си Маргарет Рътлидж, жената на един много богат издател на вестници — Чарлз Рътлидж. Бяха ѝ осигурили най-добрите медицински грижи — щеше да оживее. Силвия беше в безопасност. Томи също не бе застрашен, защото ченгетата не знаеха нищо.

Силвия сведе поглед към двегодишния розов храст. Беше се грижила предано за него, но розите въпреки това не бяха още толкова тъмночервени и листенцата им не бяха толкова кадифено меки, както ги искаше. Естествено, до лятото имаше още време, но надеждите, които възлагаше на тях, наградите, които искаше да спечели на Фестивала на цветята в Лонг Айленд... сега всичко ѝ се струваше безсмислено.

Тя вдигна очи и видя да се приближава тайландският ѝ прислужник — Ойстър Лий. Върху загриженото му лице годините изобщо не личаха.

Съобщи, че я търсят по телефона. Много спешно, повтори Ойстър. И когато тя взе слушалката, сваляйки същевременно градинарските си ръкавици, изведнъж побеля като платно.

— О, Господи — изрече и припадна.

Хотел „Бенингтън“, Лондон, Англия

Април 2001

Веднага го свързаха.

— Ало, Меркел? Маркърс е. Искam да говоря с Доминик. Важно е... Какво? Шегуваш се. Не му позволявай да напуска острова. Не, знам, че нищо не можеш да направиш. Добре, дай ми го. Ще се опитам да го вразумя.

Рафаела му правеше знаци с ръце, затова той закри микрофона и каза:

— Карлучи е умрял и Доминик отива на погребението в Чикаго. Там е и жена му Силвия, която... Здравей, Доминик!

— Маркърс, в Лондон ли си?

— Да, и има две неща, за които искам да говоря с теб. Първото е, че мис Холанд е тук с мен.

Рафаела се напрегна, но не можеше да чуе нищо от думите на Доминик. Лицето на Маркърс си оставаше безизразно.

— Ако ме изслушаш, ще ти разкажа — прекъсна го Маркъс. — Виж, с майка ѝ не се е случило нищо лошо. Било е прекалена реакция. Убедих я, че е добре за малко да напусне острова, както и книгата, да си почине. Съжалявам, че не ти харесва, но е така. Засега ще бъде с мен... да, Доминик, с мен.

Доминик остана да гледа в слушалката, искаше му се да види и лицето на Маркъс, но дори без да го вижда, знаеше какво е изражението му. Решително стисната ясно очертана челюст и обичайната веселост в очите. По дяволите, отмъкнал е Рафаела! Сигурно спи с нея, няма как иначе. А Доминик кроеше планове за нея. Когато се върнеше от Лонг Айлънд, той мислеше да я вкара в леглото си. Ако нещата се бяха развили така, както ги бе планирал, възнамеряваше дори да се ожени за нея.

Когато Силвия умреше.

Останеше ли вдовец, можеше отново да се ожени. Коко не беше подходяща. Съжаляваше, но такава беше истината. Полезните ѝ години почти бяха свършили. Скоро щеше да я отпрати. Спомни си аборта, който беше направила преди три и половина години. Но беше момиче. Какво друго би могъл да я накара да направи? А и тя май нямаше нищо против.

Поне нищо не беше казала.

Рафаела беше на идеалната възраст. Дори ако отначало му дадеше момиче, беше достатъчно млада, за да му нареди цяла рота синове.

А сега тя беше с Маркъс. Спеше с Маркъс. И имаше доста голяма опасност за живота ѝ, ако останеше с него. Той се сети за Родри Оливие и пребледня. Опасна змия беше този човек. А той нищо не можеше да направи, въпреки че ужасно мразеше да се чувства безпомощен. Стресна го гласът на Маркъс.

— Ти какво? Повтори, Маркъс.

— Казах, Доминик, луд си, ако напуснеш острова. Изчакай докато спипаме хората, които стоят зад покушението, зад „Витсавия“. Няма начин Лейси да те опази сто процента, никакъв начин. А ти ми говориш за Чикаго. На кого му пука за Карлучи? Нали го мразеше в червата затова, че те заплаши.

Маркъс млъкна.

Доминик беше живял на острова твърде дълго. Там беше кралят, феодалът, цялото правосъдие бе съсредоточено в неговите ръце. Беше забравил колко уязвим може да бъде човек извън своята територия. И Маркърс се опита гласът му да прозвучи съвсем невинно:

— Може би искаш да се срещнеш със Силвия в Чикаго? Да ѝ поискаш развод?

Доминик се разсмя.

— Маркърс, не преставай да ме изненадваш. Да се срещна със Силвия... Твърде вероятно... тоест ако моята малка женичка не я е страх да дойде в Чикаго. Ако не се покаже, тогава ще видим, нали?

Маркърс почувства, че е безпомощен. Затвори, защото знаеше, че Доминик Джовани ще направи точно това, което е решил; знаеше също, че Доминик е вбесен, задето е отвел Рафаела. Обърна се към нея.

Тя още изглеждаше ядосана.

Колко хубаво беше да надхитриш понякога такъв добър играч като нея.

— Е, Доминик не ми заръча да ти предам много поздрави. Откровено казано, се е вкиснал. На мен го е яд, не на теб. И аз като същински як мъжкар поех цялата вина, дори без да споменавам, че ти непрекъснато ме съблазняваше. Доминик разбра, че не може да стори нищо.

Маркърс млъкна, прокарвайки пръсти през косата си. После поклати глава:

— Винаги е мразил тъста си. По негова вина Доминик все още е женен за Силвия.

— Знам това, той ми каза.

— Може би не знаеш точно това. Възможно е да греша, но мисля, че съм прав. Сега, след като Карлучи е мъртъв, май идва ред на Силвия.

Рафаела го изглежда невярващо.

— Мислиш, че ще я убие? Това е нелепо. Може просто да се разведе с нея — но всъщност тя знаеше, че той е свършено прав. Огледа се из стаичката. — Наистина, умееш май да избираш хотели. Фоайето е миниатюрно, стълбището е наистина красиво, но тази стая, Маркърс...

— Забрави хотел „Савой“, мис Холанд. Не искам да се набиваме на очи. Трябва да бъдем самата дискретност. Смятай, че си във

вражеския лагер. Нали не искаш да излезеш пред всички и да танцуваш като Саломе със седемте воала?

— Не бих могла и с един даже — тя въздъхна. — Извинявай, че ти се нахвърлих.

— Уморена си. Както и аз. Искаш ли да поспиш?

— С теб, предполагам.

— В момента съм твърде уморен, за да направя каквото и да било, освен да захъркам. Кое то няма да ми се отрази зле.

— Добре. Аз ще взема набързо един душ.

Той помисли как ли изглежда тя гола под душа. Простря се на леглото и я зачака да излезе от банята. Когато тя излезе след десетина минути, той вече спеше. Рафаела го погледна и поклати глава. Спеше като мъртвец. Като мъртвец... в каквото Силвия скоро щеше да се превърне?

Рафаела отново поклати глава. Не, Доминик не можеше да бъде такъв... до такава степен покварен. Освен това не беше логично да убива жена си. Но какво значение имаше? Доминик може би щеше да направи точно това, което му се искаше. Беше набрал години обида и омраза срещу Силвия. Да, като нищо щеше да я убие, без окото му да мигне. Тя зави Маркъс и се пхна под одеялото до него. Заспа след няколко минути.

Чикаго, Илинойс

Април 2001

Април в Чикаго би могъл да бъде хубав месец със свеж пролетен въздух, с разцъфващи цветя, наситен с аромати и цветове. Но не беше. Беше сив, студен и дъжделив. Погребалната церемония се провеждаше в гробищата „Феърлоун“. Бяха дошли седемдесет и няколко души — повечето старци, поне трима чикагски полицаи, както си помисли Доминик, дошли да пожелаят на стареца скоростно отиване в ада. Доминик стоеше с наведена глава, докато свещеникът лееше епитафии, по-подходящи за благочестив човек, отколкото за негодник като Карло Карлучи. Приближените на Карлучи сигурно му бяха пхнали яка пачка, за да възхвалява така тъста му. Дъждът изведнъж се засили, затупа тежко по капака на ковчега. И моментално се отвориха черните

чадъри, лицата се скриха. Накацало ято гарвани, помисли си Доминик, дошли да отдадат почит на прогнилия скелет на Карлучи.

Къде ли е Силвия? Жена му сигурно беше доста уплашена и не беше дошла.

Зърна някаква руса коса и се напрегна. Жената внезапно обърна глава и погледна право към него, той видя, че е млада, на не повече от тридесет, но невъобразимо грозна. Косата ѝ обаче беше хубава, каквато обикновено беше косата на Силвия, пък и на другите жени — нежно руса. Каквато беше и косата на Коко, преди да започне да си прави експерименти с нея. Беше толкова лека, толкова светла...

Къде е Силвия?

Франк Лейси застана безшумно до него. Доминик се усмихна на верния си пазач. Човек като него не би трябвало да се бои от студа. Но той се боеше. Излязъл от топлия карибски остров, дошъл в студения влажен Чикаго, Лейси направо трепереше. Но това нямаше значение. Каквото и да ставаше с него, той щеше да изпълни задълженията си.

Свещеникът май се канеше да привършва. Една жена, забулена с плътен черен воал, пристъпи напред и хвърли необикновено красива червена роза с кадифено меки листенца върху ковчега. После един мъж хвърли буца пръст върху капака и тя изтрополя шумно. След това свещеникът благослови събралите се, а дъждът се стичаше по пръстите му, докато правеше кръстния знак. Всичко свърши.

Жената се обърна на високите си токчета и направи грешката да погледне бегло към Доминик. Той ѝ се усмихна. Беше Силвия. Сега я беше хванал. Махна ѝ, но тя се отдалечи към една голяма черна лимузина. Бързо и тихо Доминик се провря през купчината черни чадъри и я настигна до колата.

— Здравей, Силвия.

Тя знаеше, че той ще е тук, разбира се. За да се порадва, че баща ѝ е умрял. Каква глупачка беше, че дойде!

— Здравей, Доминик. Хубаво е, че си тук.

— Защо? Дойдох само за да видя как ще зароят стария досадник. Той е мъртъв и ако не валеше, заклевам се, че щях да потанцувам върху гроба му. И така, скъпа Силвия, чух от Ойстър, че вече не си дружка на бутилката?

Тя го изгледа втренчено.

— Така е. Вече не пия.

— Защо?

Тя сви рамене. Никога нямаше да му каже, че любовникът ѝ беше блъснал една жена и че тя се чувстваше отговорна, защото му беше дала колата си. Не можеше да си представи какво би могъл да направи той въз основа на тази информация.

— Промених се, Доминик. Не искам вече да бъда каквато бях. Наистина се промених.

Той я погледна бегло с онзи поглед, който винаги я подлудяваше от страст и страх едновременно. Странно, този път не ѝ подежда така. Тя му отвърна с напрегнат поглед, в който имаше и скрита паника.

— Хората не се променят, Силвия. Поне ти би трябвало да го знаеш. Започваш да си изглеждаш на годините.

— Както и ти — отвърна тя, отказвайки да се признае за победена, макар че дланите ѝ се бяха изпотили от страх.

— Но с мъжете, скъпа, е съвсем различно. Те стават само още по-възбуждащи, когато остаряват. Разбира се, тук съществена роля играят парите. Но стига сме говорили как изглеждаме. Смяташ ли да останеш дълго?

— Не. Голдстейн ще прочете завещанието на татко; после се връщам в Лонг Айленд.

Тя зачака, зачака го да ѝ поиска развод. Онази жена, с която той живееше, онази френска манекенка... може би искаше да се ожени за нея. И да се опита да има деца. Да не би пък онази жена да му изглеждаше вече твърде стара?

Накрая изрече, неспособна да издържи повече:

— Ще ти дам развод, Доминик.

— Забележително от твоя страна, но малко късно, според мен. Искан развод преди двадесет години. Какво те кара да смяташ, че ще го искам сега?

Тя усети как я бодна ужас.

— Не знам. Не искаш ли?

Той не си даде труд да ѝ отговори.

— Как е Делорио? А Пола?

— Той си е все същият, както и Пола. Тя ме разочарова.

— Спомни си, че ти я избра. Беше казал, че е добро парче.

В мига, когато това излетя от устата ѝ, Силвия се прокле, че е такава глупачка, но думите ѝ, изглежда, не го засегнаха.

— Защо да не те изпратя до хотела ти? Или си отседнала в пентхауса на баща си?

Тя не искаше да ходи никъде с него. Отклони поканата му възможно най-учтиво, но знаеше, че би могла да му отговори и по друг начин и нямаше да има значение. Той я остави да си тръгне. Тя почти избяга от него. Доминик се усмихна. Тя знаеше. Беше отгатнала. Може да имаше безброй пороци, но притежаваше забележително проницателен ум. О, да, знаеше. И той се замисли по какъв път да се върне обратно в хотел „Клариън“.

Силвия искаше да напусне Чикаго. Нямаше намерение да се връща в Лонг Айленд, не за дълго, възможно беше и изобщо да не се върне там. Значи Ойстър я беше предал. Не се изненада, не чак толкова. Той беше лоялен, но неговото схващане за лоялност беше разтегливо. Без съмнение, Доминик щедро му бе плащал през годините. Тя се запита какво ли е съобщавал на съпруга ѝ. Сви рамене. Страхуваше се от него. Питаше се дали пак ще се страхува, когато отново го види. Но страхът ѝ беше много по-голям, отколкото бе очаквала.

Самюел Голдстейн дойде в пентхауса след няколко часа и прочете завещанието на баща ѝ. Силвия седеше в античния стол и недоумяваше. Помоли го отново да го прочете, този път по-бавно. Голдстейн се съгласи. Наистина, помисли тя, той се забавлява. Винаги я бе мразил и винаги се бе възползвал да говори лошо за нея. А тя наистина му бе давала безброй такива възможности през годините.

Карло Карлучи не беше оставил нищо на единствената си дъщеря. Беше завещал всичко на внука си Делорио Джовани. Не можеше да повярва. Остави Голдстейн сам, излезе от пентхауса и тръгна пеша по Мичиган Авеню. Не облече палто, не взе и чадър. Беше озадачена и замаяна. Баща ѝ я бе обезнаследил. Дори не бе продължил издръжката ѝ, оставяше на Делорио да реши дали иска да даде нещо на майка си. Запита се колко ли би струвала къщата в Лонг Айленд. Достатъчно, за да живее, както бе свикнала досега, поне една година. Всичко беше много скъпо. А пък и Томи Ибсен... о, колко

обичаше красивите неща. Баща ѝ никога не се бе оплаквал от това, че ѝ дава по един милион на година... в последните три години дори ѝ отпускаше повече.

Сега тя нямаше нищо, освен това, което синът ѝ би решил да ѝ даде. Делорио не беше нормален, но тя знаеше неща, които Доминик не знаеше, знаеше неща, които баща ѝ никога не бе узнал. Например за онова малко момиче: казваше се Мари, беше на четиринадесет години, когато Делорио я изнасили и я остави гола на сред полето на три мили от дома на родителите ѝ. Тя бе оживяла, но не бе издала името на нападателя. Силвия се бе погрижила. Тогава Делорио беше едва на тринадесет години. Тя беше платила досега на семейството на момичето над осемдесет хиляди долара. Но вече ще остави на Делорио — да плаща той. Нека Доминик да узнае цялата мръсна история. Дори можеше да се обади на онова семейство: „Ало, господин Делгадо. Обажда се Силвия Джовани. Просто исках да знаете, че няма да видите и цент повече от мен. Бащата на сина ми притежава цял остров и е достатъчно богат. Ето адреса му.“

В този момент мразеше баща си. Беше му казала за Делорио. Не всичко, съвсем не. Но се наложи да му подхвърли нещо, за да ѝ даде достатъчно пари за семейството на момичето. А сега той, въпреки всичко, бе оставил парите на внука си. Съществуваха и други инциденти и всеки носеше отличителния печат на Делорио. Тя с облекчение се съгласи Доминик да поеме настоящия над единствения си син. Смяташе, че тогава Делорио се е обадил на баща си и му е разказвал разни небивалици как майка му се е държала лошо и как се е чувствал нещастен с нея. Силвия бе готова да пее алилуя, когато той най-накрая излезе от живота ѝ. Но понякога в редки моменти си спомняше колко очарователен беше като малко момченце. Невинен и сладък, чист и само неин. Когато се бе променил в пубертета, педиатърът просто се бе усмихнал и ѝ бе казал да не се тревожи. Той бил просто нормално момче и щял да се оправи с бушуващите хормони. Какво ли пък знаеше тоя доктор!

Баща ѝ явно обвиняваше нея за това, че Делорио я бе напуснал. И я наказва заради това.

Силвия спря едно такси и се върна в пентхауса на баща си. Дори той сега принадлежеше на Делорио. Опакова нещата си и след един час беше на летището „О’Хеър“. След три часа летеше за Лос

Анжелис. Искаше да иде в Япония, но паспортът ѝ не беше у нея, не ѝ се връщаше в Лонг Айлънд за него.

Нека иде там да я намери. Ще продаде къщата, ще уволни Ойстър Лий и ще го остави да пукне, ако ще. Ще се научи да живее икономично. Но колко щяха да ѝ липсват розите ѝ.

Взе си билет за първа класа, забравяйки за миг, че финансовото ѝ положение драстично се е променило. Веднага си поръча уиски. Чисто. После още едно и още едно.

След четвъртата чаша заспа, за голямо облекчение на стюардесата.

Едва късно следобед Доминик научи от Самюел Голдстейн за завещанието на Карлучи. Той съобщи освен това, че Силвия е заминала и не му е казала къде отива. Смяташе, че вероятно си е отишла у дома. Това може би не беше мъдро решение. Не че го беше грижа за нея. Той дори ѝ бе дал началния тласък.

Доминик само се усмихна. Беше доволен. Реши да остане още един ден в Чикаго. До този момент не беше решил доколко му харесва завещанието на Карлучи. Делорио се нуждаеше от неговата твърда ръка, иначе щеше да направи някоя глупост с наркотиците. Трябваше да се помисли за това... Делорио и всичките тези пари, които бяха негови и само негови.

Колкото до Франк Лейси, след като се увери, че не съществува реална заплаха за шефа му, той отлетя за Лос Анжелис. Щеше да излекува наистинката в топлия климат на Южна Калифорния.

Хотел „Бенингтън“, Лондон, Англия

Април 2001

Рафаела говореше тихо по телефона. Маркът все още спеше дълбоко, напълно облечен, отпуснат по гръб. Тя не искаше той да чуе думите ѝ.

Говореше с втория си баща, без да успее да сдържи вълнението в гласа си.

— Настина ли се събуди? Настина ли каза нещо? Какво каза?

Чарлз се загледа в телефона. Е, нямаше никаква причина сега да не ѝ каже истината. Когато бе отишъл да вземе последния дневник предната нощ, не го намери в бюрото на Маргарет, не намери и останалите. Сигурно Рафаела ги беше взела. Нямаше кой друг. Значи, сега тя знаеше. Знаеше за истинския си баща, знаеше за цялата болка и натрапчивите мисли на майка си. И изрече рязко:

— Тя произнесе неговото име, след което твоето и каза: „Не, не.“ Това беше.

Сега беше ред на Рафаела да млъкне. Значи Чарлз също е чел дневниците; майка ѝ сигурно не му се е доверила. Намерил е дневниците, прочел ги е и сега е разбрал, че Рафаела също ги е прочела, защото някои от тях липсваха.

— Откога знаеш за Доминик Джовани?

— Отдавна. От около година, но ми се струва, че сякаш винаги съм го знаел. И аз бих могъл да ти кажа нещо друго, скъпа. Човекът — пияният — който блъсна майка ти, не беше никой друг, а Силвия Карлучи Джовани. Наех детектив и той откри, че е била нейната кола. Майка ти е карала близо до мястото, където живее тази жена. Не мога да си представя защо.

Рафаела преглътна шока и поклати глава:

— И аз не мога. Мама не е мислела, че Силвия поддържа връзка с Доминик от години насам. Не мога да си представя защо е била в този квартал. Това не ми харесва, Чарлз. Но си прав: такива съвпадения не могат да бъдат случайни.

— Трябва да си дойдеш, Рафаела. Или тук, или в Бостън — той млъкна за миг, после продължи решително: — Не знам къде точно се намираш сега. Ал Холбайн спомена, че си отишла на Карибите на почивка. Моля се да си някъде другаде, само не и близо до острова на този човек, но ако си там, трябва да се махнеш веднага. Искam да си дойдеш у дома.

— Ти, изглежда, знаеш всичко. Не мога да си дойда, Чарлз. Още не. Доминик отиде в Чикаго за погребението. Сега съм в Лондон, не на острова.

Настъпи смаяно мълчание.

— Защо?

— Не мога да ти разкажа, Чарлз. Много ще внимавам. Можеш да разчиташ. Джовани не може да ме намери тук.

— Тоя човек би могъл да открие и дявола.

— Много ще внимавам — повтори тя. — Моля те, кажи на мама, че я обичам. Ще се обадя пак утре — спря за миг. — Чарлз! Съжалявам. Много съжалявам. За всички ни, но особено за мама.

И Рафаела затвори, преди Чарлз да успее да каже каквото и да било.

— Знаех, че имаш много талантлива уста...

Тя изрече, без да се обръща към него:

— Не довършвай, Маркъс.

Изглеждаше разтревожена, затова той реши да не се шегува с нея.

— Поспа ли?

— Достатъчно, предполагам. Ти си буден — добави, виждайки, че не е помръднал, че още лежи по гръб.

Но беше буден, напълно буден и нащрек.

— Как е майка ти?

— Както ти ми каза, събудила се е, после отново е изпаднала в кома. Това, което не знаеш, е, че е произнесла няколко думи, преди отново да изпадне в безсъзнание.

Рафаела стана и стегна колана на хавлията си.

— Ще се обадя на рум сървис. Какво искаш?

Маркъс се наклони да изтърси някакво остроумие, но се въздържа. Тя изглеждаше извънредно напрегната. Много неща ѝ се бяха случили за твърде кратко време, неща, които тя не можеше да контролира. Затова реши да не отпуска юздите на остроумието си и се замисли какво да закуси.

— Овесени ядки, моля. Грижа се за нивото на холестерола.

Тя се разсея за миг.

— Не мога да кажа нищо против избора ти, защото изглеждаш така, сякаш си тичал маратон. Впрочем... ти наистина ли свириш на хармоника като момче-каубойче от Дивия запад, седнало с кръстосани крака пред лагерния огън?

— Да, госпожо, свиря. Винаги съм си мечтал за акомпанимент на флейта.

Тя не отвърна на закачката, внезапно натъжена.

Двамата се вгледаха един в друг и Маркъс почувства напрежението, растящо между тях, но знаеше, че в живота и на

двамата има достатъчно много несигурност, за да им позволи да се доверят един на друг. Тя изрече бързо:

— Защо не идеш да си вземеш душ.

Тъй като нямаше голям избор, Маркърс се съгласи.

След като Рафаела се обади на рум сървис и даде поръчката, тя се преоблече, слушайки Маркърс да пее оперни арии под душа, колкото му глас държи. Пееше добре. Дори знаеше думите на италиански. Внушително. От „Дон Жуан“. На италиански — Дон Джовани.

Когато на вратата се почука, Рафаела току-що си бе сресала косата. Погледна към все още затворената врата на банята, сви рамене и отвори. Един младолик келнер вкара в стаята количка с подноси, покрити със сребърни капаци. Тя подписа сметката и му даде три долара бакшиш. Маркърс бе сменил пари на „Хийтроу“, но не искаше сега да рови в панталоните му. След като келнерът излезе, тя подуши миризмите, разнасящи изпод капациите, търсейки своите яйца „Бенедикт“. Вдигна капака на единия поднос.

Извика, после инстинктивно закри устата си с длан. Сребърният капак тупна на масичката, после се търкулна на пода.

Маркърс изскочи от банята гол, с изненадано лице.

— Какво, по дяволите...?

После примига. Върху подноса имаше огромен плъх — рошав, космат и още топъл. Беше свършено мъртъв. Изпод него се подаваше сгънато листче.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Хотел „Бенингтън“, Лондон, Англия

Април, 2001

Рафаела искаше да отмести поглед, но не можеше. Просто се взираше в това отвратително сиво нещо. Никакви думи не ѝ идваха на ум; стоеше там, запушила уста с длан.

— Е — изрече Маркъс със сковано изражение на лицето, — от такова нещо всеки би припаднал.

Сръчно измъкна листчето изпод плъха, взе капака и отново захлупи блюдото. Разгъна хартията и прочете огромните черни букви.

— Какво пише?

Подаде ѝ листа и Рафаела прочете:

„Скъпи, мистър Девлин! Символът не би могъл да ви убегне. Ще се срещна с вас в моя клуб. Довечера в осем. Доведете и красивата си приятелка.“

— Оливие, предполагам.

— Да, така ми се струва. Ама и той има едно чувство за хумор. Макар че относно символа е абсолютно прав.

Гласът му прозвуча замислено и Рафаела каза с леко нервен смях:

— Ти си гол, Маркъс. Не че се оплаквам, забележи. Излезе от банята, готов за бой като Свети Георги, обаче без броня.

Той сведе поглед надолу.

— Не съм чак такъв жребец в момента.

— Е, какво, не е лошо.

— Ако си облека нещо, ще закусиш ли с мен?

Рафаела погледна покрития поднос и потрепери.

— Първо махни това нещо оттук... не, нека да излезем.

Закусиха близо до Британския музей, в кръчмата „Бягащата лисица“. Той й каза да не поръчва бира, но тя нарочно поръча, после обаче си пожела да го бе послушала. Беше топла, лепкава, противна на вкус.

— Би трябвало да поискаш кока-кола с много ледени кубчета — каза той и вдигна ръка към келнерката.

— Този Оливие как толкова бързо е разбрал, че сме тук?

— И аз се чудя, хлапе. Както ти казах, той има очи навсякъде. Този негов клуб... казва се „Оксидентъл“. В Пикадили е, ако правилно си спомням. Ще се облечем официално за срещата с него, а ти ще бъдеш мое украшение — нищо повече. Разбра ли?

— Украшение? Моля те, изясни се.

— Моята дама е моята придружителка, моята любовница.

— Като Коко.

Маркърс като че ли се стресна, после бавно изрече:

— Да, като Коко. Трябва да изглеждаш луксозна, красива и да си държиш устата затворена, когато мъжете говорят за бизнес.

— Нещо като гангстерска любовница от тридесетте години. Да си сложа ли един пистолет в жакетиера?

— Ако той знаеше, че си репортерка, съмнявам се дали щеше да те покани в своята светая светих, а това е важно. Мислиш ли, че ще се справиш?

— Да, мога да се справя. Играла съм различни роли като репортер — и добави замислено, докато хапваше от сандвича: — Не знам дали наистина той не знае за мен... щом е осведомен за всичко друго.

— Добър въпрос, но на мен ми се струва, че не обръща достатъчно внимание на жените като потенциална заплаха. Надявай се да не те помисли за нещо повече от моя любовница.

Същата вечер те застанаха пред вратата на клуб „Оксидентъл“, високо тясно здание, встрани от улица „Сейнт Джеймс“, което не би направило никакво впечатление на случайните минувачи. Беше един от най-известните хазартни клубове в Лондон, но не и това, което Рафаела очакваше. Толкова наивна ли беше, че да мисли, че ще е шумно място, натъпкано с разкошно облечени хора, накичени с бижута като коледни елхи, които само ще висят по прозорците.

Вътре ги въведе тържествено един мъж, облечен в черни вечерни дрехи. Беше особено плешив, носеше брадичка като на портрет от Ван Дайк.

— Господин Девлин — изрече той, кимна, обърна се и мина през засводената врата.

Главният салон беше доста голям, заемаше като че ли цялата площ на етаж. Меката светлина на разкошните кристални полилеи излъчваше приятно сияние върху мъжете и жените, застанали под тях. Никакви бърбреци, само много богати и дискретни хора, които губеха и печелеха купища пари.

— Чувал съм — каза Маркърс над лявото й ухо, — че когато има късмет, Оливие печели тук почти триста хиляди лири. Впрочем, изглеждаш великолепно.

— И луксозна? И секси? И поддържана?

— Да, всички тези три великолепни неща.

Тя му хвърли поглед, в който се четеше желание за незабавно отмъщение, но той продължи да се усмихва. Този следобед беше ходила да поразпита малко на „Флийт Стрийт“, където бяха редакциите на всички вестници, и да научи нещичко за Оливие. Не беше научила кой знае колко, защото Оливие избягваше публичността и Скотланд Ярда като чума, но се бе срещнала с репортер от лондонския „Таймс“, който прояви готовност да ѝ помогне и искаше да срещне насаме с нея. Маркърс бе изчезнал и се бе появил късно следобеда в хотелската им стая, понесъл няколко кутии от луксозни бутици. Когато тя вдигна въпросително вежди, той каза:

— Трябваша ни подходящи дрехи.

Беше купил за нея бяла рокля от ателието на „Холстън“, невероятно проста и толкова красноречива, че тя няколко минути остана безмълвна.

— Неприлично елегантна — изрече накрая.

Облече я, защото Маркърс настоя, и когато се яви пред него, обута в красиви бели обувки, изглеждаше наистина като много скъпата любовница на много богат човек.

— Токчетата трябваше да са малко по-високи — забеляза Маркърс, потърквайки замислено брадичка, — но човек не знае кога ще му се наложи да бяга през глава отнякъде.

И започна да я разглежда, обиколи няколко пъти около нея, за да я види от различни страни, инструктира я да си изправи раменете и тя прочете в погледа му, че е успокоен.

— Ти, Маркърс Не-Знам-Кой-Си, ме отвлече, упои ме, излъга ме за майка ми, изплаши ме до смърт, а сега очакваш да се хвърля в леглото с теб.

Той въздъхна.

— Да, вярно е. Но не „очаквам“, всъщност, „надявам се“ е по-точно. Виж пред себе си един мъж, изпълнен с надежда, който никога, всъщност, не те е завличал в легло. Знаеш ли, Рафаела, като се замисля, винаги ти ме съблазняваше. Искаш ли да ти помогна с ципа?

Телефонът извънтя. Маркърс го изгледа изненадан и ядосан, но след минута вдигна. Не каза нищо, абсолютно нищо, само слушаше с леко присвити очи, нищо друго по лицето му не подсказваше дали новината е добра, лоша или неутрална. Той затвори и въздъхна дълбоко.

— Трябва да изляза за малко. Не е нещо важно. Бъди готова да тръгнем към клуба на Оливие, когато се върна.

Не й даде време да каже нещо, просто я целуна бързо и силно, обхвана с длани облечените ѝ в бялата рокля гърди, притисна ги галовно за миг и изчезна.

Рафаела отиде до телефона и потърси централата на хотела.

— Извинете, обаждам се от стая 927. Човекът, който се обади, забрави да си остави номера. Вие записвате обажданията, нали?

Без да се надява наистина, тя почти подскочи, когато телефонистката каза:

— Ами да, звъня ви господин Антон Рош от стая 1020. Искате ли да ви свържа?

Рафаела бързо затвори.

— Не, не ми се вярва — изрече тя невярващо, поклащайки учудено глава. Бързо се преоблече в дънки, бледосин пуловер и маратонки. Господин Антон Рош? Какъв му е на Маркърс? Какъв беше Маркърс всъщност? Някакъв чужд агент? От каква националност беше името Рош? Звучеше ѝ като чешко.

Изкачи се по стълбите на десетия етаж. С всяка стъпка се питаше дали ще узнае истината за Маркърс. После помисли за собствените си мотиви, но не се спря дълго на тази мисъл. Мотивите ѝ бяха лични,

нямаха нищо общо с друг, освен с Доминик Джовани — нейния баща. Докато Маркъс...

Стая 1020 се оказа поредната кафява врата близо до края на постлания с кафяв килим коридор, който, слава Богу, беше празен. Тя притисна ухо до вратата. Нищо. Присви колене, но видя през ключалката само една празна стая. Маркъс явно е излязъл извън хотела, за да се срещне с този Рош.

Маркъс не беше и в малкото кафене в дъното на фойето. Младата жена се върна в хотелската стая и се замисли. Трябваше да действа много внимателно, когато работи с Маркъс.

Гласът му внезапно разпръсна мислите ѝ:

— Доста отдавна се взираш в празното. Какво мислиш за това тук? Достатъчно упадъчно ли е за твоя доста богат попечителски фонд?

Рафаела подскочи, чувайки гласа му, после бързо се върна към клуб „Оксидентъл“. Усмивна се на Маркъс, опита се да придаде тайнственост на усмивката си — получи се нещо средно между невинно агънце и жена вамп, но Маркъс оцени усилията ѝ. Искаше ѝ се да изсъска насреща му и да запита кой, по дяволите, е тоя Рош. Но си замълча. Маркъс не можеше да бъде хванат с такива номера. Не, трябваше да пипа фино, а тук в бърлогата на Оливие изобщо не беше подходящото място за този експеримент.

— Да, ужасно дисидентско е — изрече тя накрая. Огледа се. — Да изгубя ли една издръжка на масата за бакара?

Маркъс понечи да ѝ подметне също толкова лековат отговор, когато видя плешивия вандайковски тип да си пробива път през тълпата от гости към тях.

— Е, хайде стига — каза той. — Крал Оливие явно ще ни приеме. Помни, Рафи, дръж си устата затворена. Бъди добра любовница, нищо повече — една глупава сладурана.

— Схванах картинката, Маркъс. Сега как е?

Той се ухили на изражението ѝ.

— Доста добре, но вложи повече сласт в погледа.

— Не ме предизвиквай, Девлин.

Последваха водача си, излязоха от главния салон, минаха през една тъмна врата с надпис „Забранено за външни лица“ и стигнаха до широк коридор. Рафаела се намръщи още когато чу обръщението „Рафи“. Само Ал Холбайн — бостънският ѝ редактор — я наричаше така. Но то се бе откъснало съвсем естествено от езика на Маркъс. Тя усети как ръката му хваща лакътя ѝ. Ах, колко ѝ харесваше, когато го чуваше да я нарича Рафи.

— Мислиш ли, че можеш да си разлюлееш малко ханша?

Рафаела спокойно освободи ръката си и посегна надолу. Леко го погали с краищата на пръстите, той си пое дъх и тя му отпрати дяволита усмивка. Почувства го как се възбужда и много добре осъзна, че няколко души, може би служители, които се разминаваха с тях по коридора, бяха видели какво е направила. Изпрати им най-секси погледа, който можеше да изстиска от себе си, после тръгна малко пред него с предизвикателно разлюлян ханш.

— Ще си го получиш, мис Холанд. Можеш да разчиташ — измърмори той.

— Спокоен ли си, Девлин?

— Ти наистина обичаш да живееш опасно, нали, Фифи?

— Фифи?!

— Да. Мисля, че това е подходящо име за моята любовница.

Кабинетът на Роди Оливие беше облицован с дъбова ламперия, претрупан, от него лъхаше атмосферата на богатства и привилегии с давност най-малко един век. Самият Оливие седеше зад тъмно, богато украсено испанско бюро. За мъж на около шестдесет години беше в превъзходна форма. Изглеждаше много по-добре, отколкото на неясните сивкави вестникарски снимки, на които го бе виждала Рафаела. Имаше искрящо бяла коса, много бледо издължено лице с тъмно изражение и най-студените сини очи, които човек можеше да си представи. Не се усмихваше, не правеше нищо, просто си почиваше. След като кимна на Маркъс, обърна почти безцветните си очи към Рафаела. Изглежда я бавно, но напълно безразлично. Не обърна особено внимание на секси изглеждащата ѝ рокля.

Вдигна тънката си, обкичена с пръстени ръка.

— Девлин — изрече с нисък мек глас. — Седни. Дамата ще се разположи ето тук. Буфорд, донеси ни питиета. Уиски за господин Девлин и за мен и джинджифилова бира за дамата.

— Благодаря — каза Маркърс, макар Оливие да не ги бе питал какво предпочитат.

Оливие не каза нищо повече, докато и двамата не седнаха — Маркърс в мекото кожено кресло срещу бюрото му, а Рафаела на един стол до по-далечната стена. Значи тук седят първокласните проститутки, помисли си тя, принуждавайки се да седи с изправен гръб, защото столът се оказа без облегалка. Кръстоса крака и се опита да играе добре ролята си.

Без да я поглежда, Оливие каза на Маркърс, като същевременно махна с ръка към нея:

— Много е хубава.

— Да.

— Струва ли си парите, които ѝ плащаш?

— Дотук да. Отскоро е с мен.

— Ако се умориш от нея, бих могъл да те освободя.

— Ще си помисля.

— Ти премахна Бертран — изрече леко Оливие. Преплете тънките си пръсти и започна да потупва връхчетата им едно в друго.

— Нямах избор. Той по ваша заповед ли ме нападна?

— Не. За разлика от Бертран, аз не бих ви подценил, господин Девлин. И ако исках да не ми се пречкате, сега нямаше да сте тук. Не, страхувам се, че Джак си е имал собствени амбиции. Вие спасихте живота на Доминик в първото покушение.

— Имате забележителни източници.

— Естествено. Не са много хората, които биха се справили с това; още по-малко са тези, които биха се опитали да спасят Джовани. Питам се защо вие го направихте. Бяхте прострелян, нали?

Маркърс само кимна.

— Защо дойдохте в Лондон? За да разберете дали аз стоя зад „Витсавия“?

— Точно така. Нали разбирате, Бертран също спомена „Витсавия“.

В този момент Буфорд се върна в кабинета с един сребърен поднос. Безмълвно предложи уиски на Оливие, после на Маркърс, най-

накрая отиде до Рафаела и ѝ подаде чаша джинджифилова бира. Оливие му кимна и той отново се оттегли.

— Човек винаги трябва внимателно да си подбира оръдията — каза той.

— За чудене е, че Джовани е забравил това просто правило.

— Буфорд, например, е верен като хрътка — той вдигна чашата с уиски. — Любовниците също трябва да бъдат верни, не сте ли съгласен? Сигурно сте. Странно е нали — това за любовниците? Е, да прием за това, че търсите „Витсавия“, господин Девлин.

— Да — изрече Маркърс и отпи от уискито.

Беше „Гленфидич“ и се плъзна гладко в стомаха му. Какво искаше да каже Оливие с тези загадъчни думи, запита се той.

Рафаела, която не би докоснала джинджифилова бира, освен ако не умираше от жажда, отпи една миниатюрна глътка. Усещаше силата на Оливие, абсолютната му увереност в себе си и способността да прави каквото му се харесва. Беше се срещала и с други мъже, обкръжени със същата аура. Но той беше страшен. Всичките ѝ движения бяха бавни и дискретни. Тя не искаше вниманието му да се насочи отново към нея. Какво ли мислеше сега Маркърс? Никога преди в живота си не се бе чувствала толкова не на място. Обхвана я страх.

— Бертран знаеше за „Витсавия“. Най-малкото спомена. Предположих, че вие ще можете да ми кажете нещо за нея, или за него, или за тях, или за каквото е там изобщо. Разбира се, ако искате.

— Трябва да съм глупак, ако ти кажа каквото и да е. Който и да е, той иска Джовани да умре. И аз не бих имал нищо против да го видя в затвора. Той е арогантен, същински трън в задника ми. Мисли си, че е всевластен, че е едва ли не божество. Но всъщност е вън от бизнеса, докато съществува заплахата от „Витсавия“.

За да направя нещата по-интересни, ще ви кажа нещичко, господин Девлин. Вие, разбира се, знаете за холандците и за Тулп. Тя ви простреля. Беше върхът в професията си, преди да приеме тази работа. Тогава отиде в Ню Йорк. Значи когото и каквото и да търсите, най-вероятно е там, в Ню Йорк. Обзалагам се, че и вие, господин Девлин, сте се питали защо холандците се самоубиха. Защо са взели отрова? И дали сами са я взели? Но това е още един въпрос, на който трябва да си отговорите. Името „Витсавия“ е странно, нали? Откъде мислите, че произхожда?

— Витсавия от Библията? Наложницата на Давид?

— Да. Почти отгатнахте. За някои мъже това би могло да носи символично значение. Но тук има нещо по-съвременно, по-тясно свързано с нашето време. Обичате ли изкуството, господин Девлин? Не, от недоумяващия ви поглед съдя, че не го обичате. Е, сър, поразровете се, почетете, поразгледайте това-онова и току-виж нещата ви се изяснили. Сега можете да си тръгвате. Очакваме скоро време да напуснете Лондон. Предполагам, че ще отпътувате на юг. Ще оставите ли дамата си тук?

— Не, тя тръгва с мен.

— Жалко — Оливие не стана, само кимна на Маркъс. — Ако решите да напуснете Джовани, бих могъл да ви използвам в моята организация. Лека нощ, господин Девлин. Мисля, че пътищата ни няма да се пресекат.

И Рафаела, и Маркъс не отрониха и дума, докато не седнаха в таксито, което трябваше да ги откара до хотел „Бенингтън“. Никога в живота си Рафаела не бе треперила така от студ.

Лос Анжелис, Калифорния

Април 2001

Силвия се регистрира в малък хотел близо до булевард „Уилшър“. Беше евтин и изглеждаше сравнително чист. Главата ужасно я болеше, устата ѝ беше пресъхнала, стомахът се бунтуваше. Мъчеше я жесток махмурлук и се мразеше заради това. Беше видяла как я гледат стюардесите в салона на първа класа — със съжаление и с отвращение. Никога, никога повече. Никога повече няма да близне алкохол.

Нямаше багаж, но все още разполагаше с кредитна карта със забележително голяма сума в нея. Изпи три чаши вода, без да престава да се гледа в огледалото на малката баня, и реши, че трябва да се поглези. Размечта се да се почувства добре, а не като пияна глупачка. Поръча такси и накара да я закарат при бутиците на „Родео Драйв“. Точно това ѝ трябваше. Малко да се съвземе. Няколко хубави дрешки. Но никаква пиячка. Сети се за Томи Ибсен, но без никакво съжаление.

Беше доста горещо и тя побърза да се пхне в първия попаднал ѝ бутик за дрехи. Тук веднага се почувства като у дома си. И

продавачките го разбраха; моментално я обкръжиха, предложиха ѝ шампанско, да направят ревю със своите манекени с дрехите, които избере. Силвия усещаше как балсамът на тяхното благоразположение се излива върху нея.

Тъй като стомахът още я болеше от своеволията на борда на самолета, тя изпи едно шампанско. Избра си четири рокли, три чифта панталони, няколко копиринени блузи и блейзъри, очарована от това, че продавачките предложиха да отскочат до съседния магазин и да подберат обувки, които се съчетават с всеки костюм. „Сакс“, „Адолфо“, „Блас“, „Пери“, „Шанел“, „Ричи“ — все красиви имена, които познаваше. Да, да. Това кашмирено палто от „Сен Лоран“ ще ѝ стои прекрасно, жената имаше право. Бялото беше нейният цвят, а това много дълго палто, по-скоро кремаво, отколкото яркочерно като панталоните и блузата, беше наелектризиращо. Това беше точната дума, помисли тя. И разбира се, една подходяща шапка към всичко...

В този миг Силвия беше много щастлива. Тук се чувстваше в свои води. Не ѝ се искаше точно сега да мисли за положението си. Не и когато всички тези изключителни дрехи бяха нейни. Не и когато можеше да се облече в този красив червен органдиен костюм на „Де ла Рента“ със сатенени ревери и да отиде да обядва на някое скъпо място — може би в „Поло Лоундж“? Мъжете щяха да се обръщат след нея, жените щяха да искат да узнаят тайната ѝ. О, да, животът можеше да бъде прекрасен.

Силвия подаде на жената красивата си златна кредитна карта. Усмихна се на манекенките и загледа как помощничките сгъват красиво новите ѝ дрехи или ги окачват върху елегантни закачалки с подплънки и я питат дали иска да ѝ ги доставят у дома.

Но собственичката на бутика отправи загрижен поглед към Силвия. После на лицето ѝ се изписа израз на смутена несигурност. Тръгна към нея и едва тогава Силвия разбра какво става. Усети го. Извика, затискайки устата си с ръка.

— Не — произнесе тя по-скоро с устни, скочи, вгледа се в огромната купчина дрехи, които трябваше да бъдат нейни, но не бяха, защото кредитната ѝ карта беше блокирана. — Не — повтори и изхвъркна от бутика.

Чу жената да вика след нея, но не се обърна. Затича се по „Родео Драйв“. Слънцето беше горещо, гъмжеше от коли, много открити коли,

те натискаха клаксони, но тя не им обръщаше внимание.

Тогава насреща ѝ изскочи тъмносин седан, който не даде сигнал и не намали. Вътре седеше Франк Лейси, видя го ясно, разбра намерението му и извика точно в мига, когато колата я блъсна и я запрати по гръб на тротоара, почти в краката на жената, която държеше златната кредитна карта на Силвия в ръката си.

Жената изпищя и кредитната карта падна от ръката ѝ. След десет минути вече разказваше на сержант Граймз за клиентката си.

— Силвия Карлучи Джовани, така пише на кредитната карта, както виждате, сержант. Искан да я помоля за документ за самоличност, защото в кредитната карта пише, че адресът ѝ е в Ню Йорк. Тя реагира много странно, извика, пребледня и изскочи от магазина. Хукнах след нея и видях как колата я блъсна. Не забелязах шофьора. Мисля, че беше мъж, но не съм сигурна. Вероятно е било нещастен случай и човекът се е паникьосал. Беше ужасно.

Сержант Граймз не знаеше какво да мисли. Един от по-възрастните му колеги бе споменал, че някакъв стар гангстер, Карло Карлучи, наскоро умрял в Чикаго. Тази мъртва жена негова дъщеря ли беше? Ако е така, дали наистина е било нещастен случай?

— Не знам какво да правя с всички тези дрехи. Почти тридесет хиляди долара. Тя обаче още не беше подписала чека. О, Боже.

Жената отново въздъхна и сержант Граймз я остави, за да разпита други свидетели.

Репортерите и телевизионните екипи вече прииждаха, но следователят бе наредил да откарат тялото.

*Хотел „Карлтън“, Маями, Флорида
Април 2001*

Доминик научи новината в Маями от Франк Лейси. Имаше работа с един много стар приятел, Марио Калпас, и планираше да се върне на острова сутринта. Но тази вечер щеше да празнува. Марио му осигури една красива млада жена и Доминик я заведе на разкошна вечеря. Беше в чудесно настроение — подари ѝ диамантена гривна, поръча от най-изисканите питиета — най-после Силвия бе отстранена от живота му и той предвкушаваше перспективите, които му готвеше бъдещето.

Рафаела. Щеше да я има въпреки забежката ѝ с Маркъс. Беше млада, податлива и остроумна — необходимо условие за бъдещите им деца. Горкият Делорио, не бе имал късмет с майка като Силвия, както и с дядо си, тоя гангстер Карлучи. Но Делорио се бе усъвършенствал, наложи му се. Проблемът беше във всичките тези пари.

Той престана да мисли и да планира. Мелинда беше много надарена и точно в момента беше застанала на колене пред него. Той седеше в голямо кресло в апартамента си в „Карлтън“.

Момичето наистина си го биваше. Той въздъхна и затвори очи. Беше прекрасно и почувства, че кулминацията му приближава. Но не искаше да свърши в устата ѝ. Искаше да свърши в нея. Леко я подръпна за косата и тя повдигна глава с въпросителен поглед. Устата ѝ блестеше. Той кимна към огромното легло.

— Стани — изрече. — Искам да те видя добре.

Мелинда беше гола, имаше най-дългите крака, които някога бе виждал, и много хубаво дупе. Гърдите ѝ бяха малки, но Доминик нямаше нищо против. Косъмчетата на триъгълника бяха гъсти и тъмнокафяви — странен контраст с платиненорусата коса. На него контрастът даже му хареса. Каза ѝ да легне по гръб на леглото. Тя не чака да я подкани втори път.

Доминик я гледа много дълго, оценявайки новостта на тази гледка. После бавно започна да разкопчава ризата си. Беше на третото копче, когато дочу ключ да се превърта в ключалката на апартамента. Много мек звук, по-скоро шепот, който човек не би чул, ако е потънал в някое женско тяло.

Той погледна към младата жена и прочете в очите ѝ страх и предчувствие. Грабна я, измъкна я от леглото и я задържа пред себе си, когато вратата на апартамента се отвори и нахълта мъж с насочено оръжие. При вида на Доминик стреля рефлексивно, но улучи жената. Доминик почувства момента, в който куршумът я засегна, защото тялото ѝ се оттласна в неговото. След миг вече държеше пистолета си, но неканеният гост изчезна също така ненадейно, както се бе появил.

Настъпи мъртва тишина. Мелинда лежеше мъртва, а на килима се събираше малка локвичка кръв, която се стичаше от раната в гърдите ѝ.

След по-малко от час Доминик седеше на борда на чартърен самолет на път към своя остров.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Лонг Айлънд, Ню Йорк

Април 2001

Тя беше толкова тиха и бледа. Искаше му се да вика, за да я събуди, да се върне при него, но тя не помръдваше. Оставаше някъде там, далече. На някакво дълбоко равнище, което той не можеше да достигне, тя мислеше за Джовани. Беше споменала името му, говореше за него... а може би на него. Чарлз силно разтърси глава. Искаше да прогони тази мисъл.

„Събуди се, Маргарет. Събуди се.“

Но нищо не се случи. Той изчака сестрата да свърши с процедурите и да излезе от стаята, после включи телевизора. Улучи Дан Радър с националните новини. Слушаше разсеяно, когато чу да казват:

„Силвия Карлучи Джовани, петдесет и една годишната дъщеря на престъпния бос Карло Карлучи, който почина в леглото си в понеделник на седемдесет и пет години, бе убита днес, блъсната от шофьор, който избяга от местопрестъплението, по-малко от двадесет и четири часа след погребението на баща ѝ. Инцидентът е станал, когато е пресичала знаменития булевард «Родео Драйв» в Лос Анжелис. Самоличността на шофьора не е установена.“

Добави още нещо, но Чарлз не го чу.

Мъртва, тази ужасна жена беше мъртва! Все пак имаше Божия справедливост. Силвия бе убита от шофьор, избягал от местопроизшествието, точно както тя бе блъснала Маргарет и бе избягала. Явно съпругът ѝ, с когото не живееше от толкова години, Доминик Джовани, бе наредил да я убият. В това нямаше никакво

съмнение. Ченгетата може би подозираха, но за момента държаха историята скрита. Трябваша им доказателства. Е, на него, на Чарлз, не му трябваша.

Той погледна към жена си. „Тя е мъртва, Маргарет. Събуди се, Маргарет, тя е мъртва.“ Но жена му не помръдна.

Чарлз седеше и говореше, както често правеше напоследък. Макар че откъде накъде тя ще се интересува какво е правил той на шестнадесет години? Беше ѝ го казвал, и то неведнъж. Но тя може би жадуваше да чуе неговия глас. Джовани беше някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ, там, където Чарлз не можеше да проникне.

*Хотел „Бенингтън“, Лондон, Англия
Април 2001*

Маркърс заключи вратата на хотелската стая и пусна веригата. Обърна се към Рафаела, която тъкмо казваше:

— Искam да взема един много дълъг и много горещ душ. Студено ми е и се чувствам невероятно мръсна.

— Изхвърли роклята... така ще е по-добре.

Тя го изгледа изненадано, после му се усмихна.

— Би могло.

Можеше само да си представи чувствата ѝ. Кимна и Рафаела изчезна в банята. Той се обади в рум сървис и поръча уиски и сода. Остана по бельо и седна на стола до прозореца. Отсреща имаше малък парк, но не бе забелязал как се казва. Щеше да бъде хубаво, когато в Англия настъпеше пролет и всичко отново станеше зелено.

Сети се за Коко; не Коко — жената, която бе започнал да харесва и уважава, а Коко — любовницата на Доминик, неговата собственост, неговото владение. Беше отвратително. Оливие говореше така, сякаш Рафаела я нямаше, сякаш беше някаква мебел. В нея той виждаше единствено скъпата любовница. Така и Доминик гледаше на Коко. Маркърс се запита какво мисли Коко за това, дали го е приела или дълбоко в себе си носи рана, която не иска да зарасне.

Маркърс стана и започна да крачи из стаята. Значи Оливие иска да се състезава с Джовани... Е, добра работа беше свършил. Маркърс би могъл да открие човека или организацията „Витсавия“ и да ги неутрализира. Изкуството, бе подчертал Оливие. Изкуството ли?

Маркърс почти не разбираше от изкуство. Какво общо имаше то с тази мръсна работа? И какво искаше да каже Оливие с думите „ще отпътувате на юг“? Маркърс поклати глава. Надяваше се Рафаела да има някои идеи по този повод. Чу я как пуска душа и си я представи как влиза в кабината гола, настрърхнала, отвратена от начина, по който Оливие я бе гледал и бе говорил за нея.

Ни най-малко не я обвиняваше. Оливие излъчваше арогантност и около него миришеше на смърт. Той не изпитваше чувства, бе лишен от милост и не го криеше. Това парализираше партньорите му. След като дойде поръчката от рум сървис Маркърс си наля бързо едно уиски, чисто, и го изгълта. Наля си второ, пресуши и него. Усети топлината да се разлива в корема му. Едва сега започна да се отпуска.

Стана и влезе в банята.

Изрита слиповете си, отвори вратата на душ-кабината и прекрачи. Рафаела го изгледа учудено, мократа ѝ коса бе полепнала по главата и лицето ѝ.

— Ела тук — каза той и я притегли към себе си. После зарови лице в шията ѝ. — Много съжалявам за всичко това, Рафаела. Ужасно съжалявам, любов моя. Не предполагах, че ще бъде толкова ужасно.

Тя се притисна до него. Беше мокър и топъл, и твърд, набъбнал и се притискаше към корема ѝ, но начинът, по който се държеше, не беше никак сексуален. В прегръдката му имаше нещо успокояващо. Маркърс ѝ даваше утеха. И тя го притисна още по-силно.

— Беше ужасно, Маркърс, наистина.

— Знам — каза той и я целуна по челото. — Хайде да се изкъпем и да си легнем, нали?

Усети как тя кимва, опряла глава в рамото му.

— Харесва ми да си тук, мис Холанд. Много ми харесва.

Рафаела само го изгледа, без да каже нищо, и бавно се усмихна. Беше сладка усмивка, пълна с облекчение, разбиране и любов.

— Мястото ти наистина е тук — повтори той.

— Може би.

— Заспивай — той се пресегна и изгаси лампата до леглото.

Много скоро тя задиша равномерно, отпусната до него. Той обаче не заспа. Имаше много неизвестни, случваха се събития, които не разбираше. Антон Рош също не му помогна особено. Бе дошъл по заповед на Хърли, за да пази гърба на Маркърс, да му помогне, ако

Оливие опита някой гаден номер. Маркър харесваше Рош, вярваше му — беше човек, който познава тайните свърталища в Англия и в Европа, точно както той самият познаваше острова на Джовани.

Маркър въздъхна и се зае да брои овце, за да заспи. Но и това не му помогна. Не се изненада особено, когато Рафаела каза тихо след около двадесет минути:

— Спиш ли, Маркър Както-И-Да-Се-Казваш?

— Не, аз съм истински мъж. Не спя, не пия мляко и не си пера сам бельото.

Надяваше се тя да се изкикоти, но не остана твърде изненадан, когато не чу нищо. Още не й беше минало, но поне сега говореше.

— Тази вечер беше ужасна. Никога преди не съм се чувствала толкова разголена, изложена на показ. Мислех, че ще е забавно да се правя на проститутка, но не беше. Беше отвратително, отблъскващо. Същинско душеубийство, Маркър. Оливие... е непоносимо животно.

— Така е. А сега отново ли се каниш да бъде предишната недостъпна и досадна репортерка?

— Почти. Макар да нямам ни най-малко желание да ти се развивам. Искам да си остана тук, където се чувствам в безопасност.

— Чувстваш се в безопасност с мен?

— Да — тя замълча за миг, после добави с озадачен глас: — Никога не съм мислила за това преди. Да се чувствам в безопасност с някого. Ние все още не сме се измъкнали от бъркотията, Маркър.

— За съжаление си права. Но искам да те питам нещо. Какво спомена Оливие за изкуството? И за това, че трябвало да отпътуваме на юг? И най-важното: той знаеше, че тази Тулп е отишла в Ню Йорк, което значи, че вероятно „Витсавия“ е в Ню Йорк. Звучи ли ти смислено?

Рафаела потръпна, не можа да се сдържи. Още мислеше за Оливие, чувстваше погледа му по себе си, чуваше гласа му, толкова тих, мек и култивиран. Разбра, че не може да се съсредоточи върху нищо друго, освен върху спокойствието, което й даваше Маркър.

— Земята вика Рафаела Холанд. Там ли сте, моля?

Тя го погъделичка по корема. Усети как потръпва и отмести ръката си.

— Просто си спомних, че истинските мъже не молят жените да ги слушат. Или ще попиеш до една брилянтните ми идеи, или просто

ще си замълча и ще заспя.

Тя се засмя и го прегърна.

— Харесваш ми, Маркър. Много си готин, когато не се правиш на откачен. Знаеш ли, че божествено пържа риба? Дори мога да ти спретна някое южняшко ястие с много мед и масло.

— Идеята ми харесва, но ти какво все пак знаеш за изкуството?

— Взимала съм малко уроци в училище... малко за Средновековието и Ренесанса... — изведнъж Рафаела подскочи. — О, Господи — взря се тя в тъмното. — О, небеса. Не, не... сигурно греша, не може да е.

— За какво говориш? Какво е станало?

Той седна, прегърна я и леко я разтърси. Влажната ѝ коса го плесна през лицето, когато тя извъртя рязко глава, за да го погледне в очите.

— Аз... нищо. Поне още не. Трябва утре да идем в Париж, Маркър, знаеш ли? Трябва да видим дали е още... където трябва да бъде. И ако не е, тогава може би, но само може би, ще разберем.

— Ще разберем какво?

— Не, още не искам да казвам нищо. Това е прекалено щура мисъл.

— Рафаела, предполага се, че си мой партньор във всичко това, а не че водиш самостоятелно разследване. Затова просто ми кажи какво става.

Тя обаче продължи да клати отрицателно глава.

— Повярвай ми, по дяволите!

Рафаела искаше да му изтърси всичко накуп, повече от всичко искаше да му вярва, но само поклати глава. Ако се отнасяше само до нея, щеше да е различно. Но не ставаше въпрос единствено за нея.

— Не мога. Моля те, още не. А какво ще кажеш ти, мълчалива риба такава?

Отново се бяха озовали в познатата задънена улица. Накрая, толкова вбесен, че му се искаше да вие, Маркър изпи още едно уиски, изгледа я кисело, изтегна се настрана с гръб към нея и се престори, че заспива.

Доверието беше нещо много опасно и за двамата. Никак не му се искаше да е така, но беше вярно. Заминаваха на юг.

Островът на Джовани

Април 2001

Коко го изглежда:

— Я повтори? Някой се е опитал да те убие в Маями? Марио Калпас те е предал?

Доминик махна на Меркел и Линк да излязат. Поклати глава, без да каже нищо. Изведнъж се почувства много уморен и отпаднал, преживявайки ужаса от онзи миг. Всяко движение на Мелинда, всяко движение на мъжа, когато бе влязъл в апартамента... всичко се бе отпечатало ясно пред погледа на Доминик. Кой го беше предал? Марио? Но защо? Марио не би могъл да има нещо общо с „Витсавия“ или грешеше? А това със сигурност беше „Витсавия“, Доминик знаеше.

— Не — каза той на Коко. — Марио не ме е предал. Някой друг. „Витсавия“.

Коко му подаде едно питие:

— Изпий го, имаш нужда. После си лягаме. Но най-напред ми кажи какво стана.

Той отпи и заразказва с лекота на любовницата си:

— Бях с една много красива млада жена, приблизително на възрастта на Рафаела. Мислех, че Марио ми я е осигурил. Но сега не съм толкова сигурен. Тя ми правеше свирка и после аз поисках да легне в леглото. Малко след това чух как ключът се превърта във вратата. По очите на тази жена разбрах, че знае какво става, затова преди да успее да избяга, я сграбчих и я издърпах пред себе си. Убиецът стреля в нея. Сега е мъртва.

— Бил си с друга жена? И тя е мъртва? — пребледня Коко.

— Точно така — той замълча, взрян пред себе си. — Тя беше добра, Коко. Беше много добра — отново замълча. — Предполагам, че си чула за смъртта на Силвия?

— Да, споменаха в новините. Ти не си замесен, нали? Било е нещастен случай...

— Разбира се.

Коко го изглежда внимателно:

— Какво направи с тялото на момичето?

— Мелинда ли? Обадох се на Марио и му казах да се отърве от нея. Много е пъргав нашият Марио. Беше ужасно изплашен, всичко се случи в неговия постоянен апартамент, нали разбираш, в хотел „Карлтън“. Сигурен съм, че се е погрижил за всичко както трябва.

— А сега? — изрече Коко накрая, вглеждайки се въпросително в него.

— Сега какво?

Раздразни се, защото бе уморен, а тя му задаваше неясни въпроси.

Положи ръка върху китката му. Погледна към идеалния си маникюр и нежния прасковен цвят на лака.

— Какво ще стане с нас, Доминик? Какви са твоите планове за нас? Ти най-накрая си свободен.

— Да — изрече той, все още без да поглежда към нея.

Надзърна през прозореца и видя Делорио да разговаря с Меркел. Делорио размахваше яростно ръце; навярно е разбрал за майка си. Или пък е разстроен за това, че едва не бяха убили баща му? Едва ли.

Но беше поискал да отиде на погребението на дядо си и може би да се срещне с нея. Защо? Доминик трябваше да обмисли нещата внимателно, защото фактът си беше факт — Делорио Джовани беше много богат двадесет и пет годишен хлапак с невероятно избухлив темперамент и съждения на пубертет. Старият Карлучи сигурно беше мразил и дъщеря си, помисли Доминик, щом я бе оставил без пукната пара. За момент съжали, че я е убил. Чудесно беше да знае, че е разорена и сама. Никакви млади сексапилни момченца за горката Силвия. Трябваше да я остави и да съзерцава как бавно пропада. Е, както и да е, всичко свърши.

Доминик винаги бе издигал в практика, в лична философия правилото да не се тревожи за миналото, да го държи там, където му е мястото, извън ума си, никога да не дълбае и да не съжaliaва. Стореното беше сторено и нищо не можеше да го промени. Защо да мисли за него? Обърна се към Коко, опитвайки се да си спомни последните й думи. А, да, притискаше го, но вече беше твърде стара за съпруга и скоро трябваше да й го каже. Но не тази нощ.

— Да, най-накрая съм свободен. Ела с мен, бих искал да ме облекчиш, преди да заспя.

Коко наистина го облекчи и скоро той заспа, похърквайки, положил глава на гърдите ѝ. Тя тъкмо се канеше да се измъкне от леглото, когато мъжът до нея изстена и започна да се върти. Тя започна да го гали, да му шепне нежни думи, да му говори, че това е просто кошмар и тя ще се погрижи за него. Накрая той се успокои и здраво я прегърна.

Лувърът, Париж, Франция

Април 2001

Стояха пред една картина и гледаха невярващо. Рафаела прочете бавно:

„Витсавия, Рембранд, 1654“

Маркъс само поклати глава.

— Това е „Витсавия“, наистина. Аз дори не знаех, че Рембранд я е рисувал — той се взря в платното и се намръщи. — Дебела е нашата „Витсавия“. Мислиш ли, че е била толкова дебела, преди цар Давид да изпрати мъжа ѝ на война?

Рафаела мълчеше. Не знаеше какво да отговори. Картината беше тук, точно където трябваше да бъде. Може и да бъркаше. След всичко, което се бе случило, възможно е да си бе спомнила друга картина — такава, която напомняше тази, с друга дебела жена, гола, в класическа поза. Навремето със сигурност често са ги рисували така. Да, явно бе сгрещила. Въздъхна облекчено, защото си бе държала устата затворена и не бе казала на Маркъс. Не бе споменала пред никого за стаята в дома на втория си баща, която стоеше заключена и под наблюдение, за да се поддържа постоянна температура; не бе споменала, че един път случайно, когато се връщаше от среща по-рано, отколкото трябваше, видя Чарлз Рътлидж там, в тази стая, да гледа картините, окачени по стените. И разбра, че вътре има нещо, за което тя не бива да знае, затова си премълча и тихичко се добра до стаята си.

Никога не бе споменавала за тази стая нито на майка си, нито на втория си баща през всичките последвали десет години.

Сега трябваше да накара Маркър да забрави за цялото й привидно странно поведение. И все пак картината се казваше „Витсавия“, нали? Как да си обясни това?

— Уф — обърна се тя към Маркър. — Дебела? Случва ли ти се изобщо някога да говориш сериозно? За Бога, Маркър, това не е шега. Не разбираш ли какво означава?

Тя изведнъж бе парализирана от ужас, защото в този миг осъзна посланието.

— Никога не съм бил по-сериозен в живота си и наистина не знам какво означава. Стоим пред една картина от XVII век с библейски сюжет. Е, и? Тулп е използвала двама холандци като помощници, Рембранд също е бил холандец. Какъв е дълбокият смисъл тук? Бесен съм, Рафаела... не можеш да си представиш колко. Държиш се тайнствено, домъкваш ме чак до Париж, в Лувъра, за да гледам някаква дебелана на име Витсавия. И нищо не ми казваш.

— Тулп също е холандско име.

— Вероятно, но тя е живяла в Германия.

— Откъде знаеш?

— Доминик наистина живее на остров, но успява да научи някои неща. Нашата Тулп е действала от Манхайм.

— Това ли е имал предвид Оливие, като каза да отпътуваме на юг? Трябва ли да идем в Манхайм?

— Не. Защо не ми кажеш какво си разбрала или си си спомнила? Наистина ли не можеш да ми се довериш?

Тя отмести поглед.

— Рафаела!

Той грабна ръката й и я дръпна, за да я обърне с лице към себе си. Един от пазачите пристъпи напред, но когато видя физиономията на Маркър, бързо се отдръпна. Няколко туристи се спогледаха многозначително.

— Да ти вярвам? Добре, вярвам ти. Кой е Антон Рош?

Това го изненада.

— А, значи вече подслушваш и телефонните ми разговори! — избухна той.

— Не, просто ми хрумна да позвъня в централата, след като скоропостижно се изнесе, и телефонистката бе така добра да ми каже, че този Рош се е обаждал; каза ми дори номера на стаята му в хотела.

— И ти просто се покатери по стълбите и тръгна да ме шпионираш?

— Не ми прави сцена. Кой е Рош? Чужд агент? Какво общо има с теб? Ти какъв си?

— Остави Рош. В момента той не е важен и не ставай глупачка! Разбира се, че не е чужд агент. Защо не искаш да ми повярваш? — той я разтърси. — Ти знаеш нещо, и то нещо доста важно, нали? Нещо, което си знаела, че аз със сигурност не знам — прочете го в очите ѝ. — Да, нещо съвсем лично. Какво е то, Рафаела?

Тя започна да се бори със себе си. Пое си дълбоко дъх и взе решението в същия миг.

— Да намерим експерт. Искам да удостовери дали картината е автентична.

Маркъс я изгледа втренчено, после премести поглед върху картината. Стори му се автентична.

— Коя си ти, мис Холанд?

— Това, което виждаш... или почти. Но престани да ме караш да се защитавам. Ти имаш повече тайни, отколкото прасе в скафандър.

— Не се опитвай да обясниш тази. Искаш експерт, добре, ще намерим. Мислиш ли, че хората тук, в Лувъра, просто ще кимнат и ще кажат: „Ами, разбира се, госпожице Холанд. Мислите, че тази прекрасна картина е фалшификат? Нека разберем.“ Дръж се сериозно, Рафаела.

— Не знам дали мога да ги накарам да се съгласят. Но трябва да опитаме.

Името на Чарлз Уинстън Рътлидж трети в края на краищата помогна. На следващата сутрин експертът, някой си господин Андре Фламбо от „Галери дьо Ла Рош“, получи достъп до картината. Господин Дидие, един от заместник-директорите на Лувъра, се въртеше около него, мръщеше чело, свиваше тънките си устни и не преставаше да повтаря:

— Разбира се, че е истинска. Няма съмнение. Та това е смешно, наистина смешно!

Заговори за документите на картината, за произхода ѝ, всичко беше доказуемо и съвсем автентично, разбира се. Минаваха часове.

Изследванията се проточиха до късния следобед. Господин Фламбо поиска помощта на експерт от Сорбоната. Изследванията продължиха и през нощта. Едва към полунощ Фламбо се появи с уморен вид.

Господин Дидие сновеше нетърпеливо наоколо, още малко и щеше да избухне. Фламбо изрече бавно, гледайки право в Рафаела и Маркър:

— Не знам как сте отгатнали, как вие, които трябва да сте аматьори, сте могли да разберете. Но бяхте прави. Това е един от най-съвършените фалшификати, които съм срещал в кариерата си, но със сигурност е фалшификат.

На следния ден Париж зашумя като разбунен кошер, когато международната преса съобщи за случая.

Островът на Джовани

Април 2001

Доминик хвърли поглед към вестника с неясната снимка на „Витсавия“ от Рембранд. В статията се казваше, че двама американци — имената им не се съобщаваха — настояли пред чиновниците в Лувъра, че е възможно да е фалшифицирана.

Да не би да бяха Маркър и Рафаела? Доминик беше сигурен, че са те, знаеше го дълбоко в себе си. Странно как не му бе хрумнало за тази картина; не бе хрумнало на никого, освен на Рафаела. Наистина глупаво. Той, разбира се, щеше да познае веднага, беше ценител на изкуството — почти експерт, — но картината не бе изплувала в съзнанието му. Нещо повече, нямаше никаква представа, че тази картина е фалшификат.

След като е фалшификат, значи нямаше да му е трудно да открие кой я е купил. Щеше да прати и-мейл на Еймън Сивита — брокер на откраднати картини от Амстердам. Ако Еймън не се бе занимавал със сделката, със сигурност щеше да знае кой я е сключил.

След час Доминик се отпусна на стола си. „Витсавия“ беше фалшификат, заменил оригинала в Лувъра преди поне десет години. Айвън Дюкро беше свършил работата.

Еймън Сивита беше предал картината. Сега Доминик знаеше кой я е купил, кой беше принуден да я държи скрита, защото не можеше да бъде застрахована.

Доминик усети горчивия вкус на предателството да изпълва устата му. О, да, вече знаеше и щеше да предприеме необходимите стъпки.

Човекът, който беше купил „Витсавия“, се казваше Чарлз Уинстън Рътлидж трети, богатият и влиятелен втори баща на Рафаела.

Доминик не се запита какви са били мотивите на Рътлидж. Засега не го интересуваха. Но си замечта за отмъщение — сладко, много силно, изключително добре премислено отмъщение.

След два часа посегна към телефона.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Париж, Франция

Април 2001

Разпитваха ги дълго, но накрая все пак ги пуснаха — не бяха налице никакви доказателства за съучастничество или мотив.

Отвън, пред управлението, се бяха скупчили репортери и като верни представители на професията си бяха готови на всичко, за да получат някоя сензационна история.

— Без коментар! — извика Маркърс на английски.

Погледна преbledнaлoтo лице на Рафаела и подвижна нетърпеливо:

— Ела, хлапе, да се отървем от тях. Трябва да се размърдаме. Хайде. Рафаела?

И като не получи отговор, спря, обърна се и я видя замряла на място, леко приведена напред, с ръка върху корема.

— Какво има? — видя, че папараците наближават, и се почувства объркан. Може би беше получила апендицитна криза и се налагаше бързо да отидат в болница?

Рафаела остана закована на място. Видя фотографите и репортерите бързо да се скупчват около нея, усещайки, че нещо не е наред, но странно, това не я притесняваше. Усети ръката на Маркърс. Почувства се замаяна, главата ѝ олекна като балон, после коремът ѝ внезапно се сви в спазъм и я разтърси. Помисли, че ще припадне, когато болката спря. Тя се изправи бавно, много бавно. Не, наистина ѝ нямаше нищо.

— Не знам какво стана — произнесе привидно спокойно, но Маркърс продължи да я гледа с изумление и уплаха.

— Да се връщаме в хотела, освен ако не искаш сега да отидем на лекар.

— Не, не, нека да се върнем в хотела. Добре съм. Може би съм яла нещо, което не ми е понесло.

— И аз ядох същото, което ти — пица като подметка с отдавна увехнали люти чушки.

— Сигурно е от тях. Но нали си истински мъж, не получи хранително отравяне. Хайде, Маркърс, лешоядите ни нападат — и те се метнаха на близкото такси.

— Това номер ли беше, за да не ми кажеш какво всъщност става? — Маркърс продължаваше да се съмнява, че има нещо, което тя крие.

— Не, не беше номер. За момент наистина се почувствах зле. Сега няма нищо, така че се успокой — всъщност през всички тези дълги часове в Лувъра и после в полицейското управление тя от време на време усещаше болки. Но не и сега, слава Богу. — Колкото за другото... още не, Маркърс. Моля те, още не. Изглежда странно, дори аз не мога да го повярвам. Обвързани са и други хора, не само аз, затова се налага...

Той я пресече с махване на ръката.

— Значи няма да ми кажеш нищо? Приравняваш ме с ченгетата, устройваш ми театър и ме третираш като глупак, сякаш съм ти враг.

— Не е така. Моля те, Маркърс. Не засяга само мен, разбери...

— Достатъчно. Уморих се, твърде уморен съм, за да споря с теб. Значи доверието ти беше дотук — потупа шофьора на таксито по рамото. — Спрете! Искам да сляза! — погледна с присвити очи Рафаела и добави: — Права си, наистина е само страст.

Тя не каза нито дума. Нима можеше да бъде толкова задръстен! Да се омиа тогава! Макар че не чувстваше никаква болка, тя притисна ръце към корема си. Каза на шофьора да продължи и обърна глава към прозореца. Отвън животът изглеждаше делничен и лесен — по тротоарите крачеха забързани хора, на кръстовищата се струпваха коли с изнервени шофьори, по тесните улички се разминаваха белокози старици и млади момичета — и около всички тях, във всички тях туптеше сърцето на Париж.

Маркърс вървеше по улица „Карфур“ с наведена глава, с ръце в джобовете. Беше й ядосан, не разбираше какво крие тя и искаше да й каже, че е по-добре да започне по-скоро да му вярва, тъй като той ще бъде неин съпруг.

Неин съпруг.

Изведнъж спря и се блъсна в една много дебела жена, която крепеше франзела под мишница. Извини се объркано и продължи да

крачи. О, да, той искаше да се ожени за нея, за тая проклетница. Спря пред един бижутериен магазин и се загледа във венчалните пръстени. Искаше му се да влезе вътре, но после си спомни, че на Рафаела ѝ бе прилошало. Какво му ставаше, по дяволите! Почувства се някак извън времето, може би защото бе в чужд град, защото прекара твърде много часове в компанията на хора, които предаваха заплахите си към него с помощта на преводачи... Или беше объркан, защото разбираше, че за пръв път се е влюбил в жена след горката Кейтлийн. Обвиняваше я, че пази в тайна някои неща, но неговата душа беше далеч по-черна от нейната.

Когато Маркърс влезе в хотелската стая след около половин час, тя тъкмо излизаше от банята, превита на две като преди, стиснала корем, по бедрата ѝ се стичаше кръв и се събираше в локвичка на килима. В този миг разбра какво е станало.

— Помогни ми, Маркърс, моля те, помогни ми — Рафаела го гледаше с измъчени и объркани очи.

Не че той разбираше много от аборти, но затова пък разбираше от кръвоизливи и знаеше, че трябва да спре кръвта. С един скок се озова при нея, вдигна я на ръце и я положи по гръб на леглото. Бързо насъбра кърпите — четири дебели пухкави хавлиени кърпи, които намери в банята.

— Всичко ще бъде наред, Рафаела, само се дръж. Нека да спрем кръвенето — положи една възглавница под ханша ѝ. Вдигна полата до кръста, свали окървавеното бельо, без да престава да повтаря: — Всичко ще бъде наред. Дай да те повдигна, опитай се да останеш така, скъпа. Само не мърдай, още малко. О, скъпа. Съжалявам, толкова съжалявам. Всичко ще бъде наред, само стой мирно и не мърдай. Не забравяй, че имаме среща на плажа и си обещава да си носиш флейтата.

Тя долавяше по-скоро ритъма на думите му, отколкото тях самите, и това я успокояваше, стопяваше страха. Но внезапно болката я прониза и тя извика, притискайки колене до гърдите си. Сякаш някой връзваше корема ѝ на възел, почувства отново прилив на топла течност — беше нейната кръв и тази на плода.

Всичко бе свършило. Изми я грижливо, натъпка по-малките хавлии между краката ѝ и бързо я покри с одеялата в стаята.

— Остани спокойна и не мърдай — и добави съвсем ненужно: — Ти направи аборт, но сега ще си добре.

След малко тя вече спеше. Изтощена е, предположи той, може би умората, заедно с притесненията бяха докарали аборта. Напипа пулса ѝ, биеше равномерно, лицето ѝ беше розово. Но той знаеше, че въпреки всичко трябва да я закара в болница. Не беше сигурен колко кръв е загубила и дали не се нуждае от кръвопреливане.

Реши да повика такси, а не линейка. Не се нуждаеха от публичност. Уви я в одеяло и я притисна плътно до себе си, докато таксито влизаше през спешното отделение на болница „Сент Катрин“. На служителките на рецепцията каза, че е неин съпруг и тя е направила аборт, докато са били тук на почивка.

Молеше се да не разпознаят в тяхно лице двамата американци, които преди часове бяха обърнали света на изкуството наопаки.

Не ги познаха. Маркърс се представи с истинското си име — Маркърс Райън О'Съливан. Помисли малко и написа имената им — името Рафаела Холанд О'Съливан му прозвуча достатъчно добре.

След два часа го пуснаха да я види в стаята ѝ, единична, за която бе платил в брой. Нямаше защо да се излага на опасността друга пациентка да я разпознае. Тя лежеше будна, с бледо лице и сенки под очите, но беше при него, слава Богу.

— Здравей, мис Холанд, или по-скоро, госпожо О'Съливан.

Седна до нея на леглото и взе ръката ѝ. Целуна пръстите ѝ един по един.

— Благодаря, Маркърс. Не разбрах точно какво става. Не мога да повярвам, че съм стояла там като идиотка и съм се правела на безпомощна.

— От време на време ти е позволено. Не трябваше да скачам така от таксито и да те изоставям. Знаех, че не се чувстваш добре, но ме хвана яд на теб.

— Докторът ми каза да уверя съпруга си, че абортът не е причинил никаква вреда. Нарече ме госпожа О'Съливан с много очарователен акцент, също като теб. Това истинското ти име ли е, впрочем?

— Да. Надявам се, не възразяваш, просто исках да ти дам някакво прикритие. Сега би ли ме изслушала? Съжалявам за това, Рафаела, но не разбирам. Нали вземаш хапчета?

— Да, вземам.

— Помниш ли, след приключението ни в басейна те попитах кога е цикълът ти? И ти ми каза, че приближава.

Тя беше ужасно бледа.

— Но не стана така — изрече тя бавно. — Толкова много неща се случиха, че дори не разбрах...

Тя заплака беззвучно, сълзите падаха от очите ѝ и се стичаха по бузите ѝ. Маркът я притисна до себе си, започна да я целува по косата, да гали гърба ѝ и да повтаря:

— Всичко е наред, скъпа, наистина всичко е наред. Ще се оправиш, заклевам се. Не плачи, моля те. По дяволите, та ти трябва да си в безопасност с мен.

Рафаела изхлипа високо. Не беше само абортът, не, имаше и друго. А тя знаеше, че той е уплашен и загрижен, затова успя да се усмихне, отдръпна се леко от него и изрече:

— Нали си мъжкар? Мъжкарите могат всичко, дори да заплодят жени, които се предпазват. А ти явно си невероятно мъжествен и потентен.

— Това ми харесва, но не ми харесва онова, което стана — той зарови пръсти в косата си. — О, Рафаела, колко съжалявам.

— Не си виновен. Престани да се самообвиняваш. Наистина, Маркът, не си виновен. И аз наистина съм в безопасност с теб.

— Искаш да кажеш, че си забременяла още от първия път?

— Така изглежда. Свали тази физиономия от лицето си. Странни същества са мъжете — добави тя, като му се усмихна. — Маркът О'Съливан, харесва ми как звучи. Много ирландско. Косата ти е разрошена.

— Уморена си — каза той и рязко се изправи. — Хайде, почини си, а аз ще се върна тази вечер.

— Какво ще правиш?

— Ще се поразровя и ще видя дали не мога да разбера кой е купил „Витсавия“ на черния пазар. Има двама-трима души тук в Париж, които може да знаят — прочете го по лицето ѝ. Тя наистина не знаеше какво трябва да прави. Затова вдигна ръка и я възпря: — Не, не трябва да ми казваш, щом вече си решила. Но ако не можеш да ми дадеш отговорите, аз трябва да изляза и сам да ги намеря. Ти го разбираш, нали, любов моя?

Тя кимна, притисна ръце към корема си, толкова плосък под снежнобелия чаршаф.

— Съжалявам, просто не мога, още не... трябва да говоря с...

Маркърс се наведе и я целуна, после излезе. Рафаела остана загледана в затворената врата. Той беше добър човек и истинското му име беше О'Съливан. Това й харесваше.

„Какво ще правя сега?“

Нямаше отговор, в стаята беше тихо.

Просто направих аборт, помисли тя разсеяно и, за свое учудване, усети как сълзите отново напират.

Островът на Джовани

Април 2001

Делорио не можеше да повярва. Беше милионер! Нищо не се бе променило, освен че старецът, който толкова рядко бе виждал, беше умрял, а той сега беше неприлично богат. Стоеше на място, хилейки се като глупак. Беше свободен — най-накрая се бе изскубнал от опеката на баща си. Неговият старец се бе опитал да се държи хладнокръвно, да омаловажи нещата, но Делорио не беше глупав — сега вече знаеше, че притежава сила. Играта щеше да получи нови правила и той щеше да ги напише — никой друг.

Баща му не само бе подценил наследството му, а се беше опитал да го накара да повярва, че е незначително, но Делорио знаеше колко може да е притежавал дядо му. Беше много, много повече, отколкото собственият му баща притежаваше. Освен това вече нямаше да се харчат пари за майка му.

Неговият старец беше глупак. Беше твърде стар, за да знае какво е добро за семейството. А сега от семейството бяха останали само те двамата.

Баща му бе изказал съжаления, гледайки го право в очите, че Силвия е попаднала в тази катастрофа. А Делорио бе отвърнал:

— Ти ли накара да я убият?

Доминик се бе усмихнал тъжно:

— Разбира се, че не. Тя беше твоя майка, някога ми беше съпруга. Нелеп инцидент. Ужасна трагедия, шокираща.

Неговият старец вече нямаше да му казва да не се занимава с наркотици, той вече нямаше власт над Делорио Джовани. Делорио беше човекът на бъдещето, Доминик Джовани беше остатък от миналото. Можеше да иде да се обеси; Делорио се готвеше да продължи напред.

Вече не се налагаше да чака. Имаше парите, имаше си и мозък в главата. Имаше и връзки в Картахена. И в Маями. Старият не знаеше, но Марио Калпас го уважаваше. Вярваше в него, в Делорио, вярваше, че старият си е изпял песента. Но Марио не беше организиран покушението срещу него. Не, беше „Витсавия“. Може би, ако старият му се помоли както трябва, той ще опита да стигне до убийците. Оня хитър ирландски дявол — Маркърс Девлин — беше просто безполезен глупак. Не беше направил нищо, ама нищичко. Фактът, че беше спасил живота на неговия старец, си беше чист късмет. Маркърс го интересуваха само да чука Рафаела Холанд. Делорио сви юмруци. После бавно разгъна пръсти, изпъна ги и се отпусна. Нямаше да позволи подобни дреболии да го безпокоят. Сега пред него се откриваха чудесни перспективи. Той владееше положението.

В преддверието Меркел говореше по телефона с Кали от курорта. Тя се интересуваха кога ще се върне Маркърс. Налагаше се да говори с Джовани. Завари го сам в библиотеката с доста недоволен вид. Това накара Меркел да застане нащрек.

— Искан да ви питам за Маркърс, господин Джовани. Кали се обади, питаше къде е и какво смята да прави. Казах й, че ще ви попитам.

— Може би трябва да ме запиташ какви са моите планове за Маркърс.

Господин Джовани говореше с онзи мек, леещ се като мед глас, който караше Меркел да настръхва. Меркел не разбираше какво става, пък и осъзна, че никак не иска да разбере.

— Току-що узнах коя е нашата „Витсавия“, Меркел. Интересували те?

— Да, господин Джовани. Разбира се, сър.

— Това е вторият баща на скъпата ни Рафаела, Чарлз Уинстън Рътлидж трети. Какво мислиш за това, Меркел? Нямаш думи, както

виждам. Трябва да призная, че и аз не знаех какво да мисля. Това ме кара да се питам какво търси тук Рафаела и какви са нейните мотиви. А Маркърс е компрометиран, защото е в компанията на мис Холанд, в леглото ѝ, и може би се ползва от нейното доверие. О, да, наистина не би трябвало да му се вярва.

Това беше повече, отколкото Меркел можеше да понесе. Звучеше невероятно, но въпреки всичко... той поклати глава и изрече:

— Мога ли да направя нещо, господин Джовани?

Доминик на свой ред поклати отрицателно глава:

— Не, просто бъди готов, Меркел. Мога ли да разчитам на теб?

— Господин Джовани! Сър!

— Да, разбира се. Ти си мой човек, мое създание, както би казал някой герой на Шекспир. Да, мое скъпо създание, бъди готов.

Париж, Франция

Април 2001

Маркърс държеше ръката ѝ. Не искаше да я пусне, макар че тя спеше. Кожата ѝ беше гладка, но бледа, лицето ѝ оставаше все така неподвижно. Една сестра бе сресала косата ѝ и я бе пригладила назад. Тя беше добре, благодарение на Бога, но решително не и на Маркърс. Още не можеше да повярва, че ѝ е направил дете, докато всъщност тя е вземала хапчета. Друг път трябваше много да внимава, защото между тях наистина съществуваше невероятна химия.

В последните няколко дни бе открил, че цялата лудост, в каквото се бе превърнал животът му през последните две и половина години — всички разочарования, всички невероятно трудни задачи, самият Доминик Джовани и неговият безскрупулен ум — всичко това сега бе излязло извън полето на неговото внимание. Приоритетите му бяха вече други и той щеше да се погрижи за тях, преди двамата с Рафаела да продължат заедно живота си.

Вероятно и тя се чувстваше така. Когато се оправи, той ще ѝ каже истината. А може би и тя ще му отвърне със същото? Колко глупав беше, че досега не ѝ се довери.

— Изглеждаш ужасно сериозен. Как си, господин Маркърс О'Съливан?

— Уморен съм, притеснен и ужасно гладен. А също самотен. Но, слава Богу, не съм готов да се карам. Тия лудории отминаха.

Рафаела се усмихна и стисна пръстите му.

— Значи не си, а? Питам се колко ли време ще трае това положение?

— Може би докато се оженим — той я изгледа замислено. — Ще организирам наистина забележителна сватбена вечер!

— Толкова много неща се случват напоследък, толкова много се случи в миналото и всичко е свързано с мен, с нас, и е невероятно объркано. Не знам какво да правя, Маркърс.

— Ще продължи да е все така объркано, докато не ми разкажеш всичко. Не, недей да клатиш глава. Реших, че ти трябва пример. Добър пример от добър човек. И ето го: истинското ми име е Маркърс Райън О'Съливан и съм от Чикаго. Партньор съм във — вярно е, кълна се! — фабрика за оръжия, която печели от държавни поръчки. Например, изработваме части за самолети Ф-15. Продаваме в държавите от НАТО, но никога не сме продавали на никоя държава, която не е била специално одобрена от Държавния департамент. Партньорът ми се казва Джон Савидж и аз държа връзка с него, а чрез него — с човек от федералните митнически служби.

— Не си измисляш това, нали?

— Не. Защо?

— За да ме накараш да си избълвам всичко пред теб. О, не, взимам си думите назад — тя въздъхна и продължи. — Нали не ме лъжеш, Маркърс? Винаги съм знаела, че не може да си престъпник, просто това не ти пасваше, но връзката ти с Джовани... по-добре ми разкажи останалото и ще повярвам на всичко, което кажеш.

— Не е просто секс.

Рафаела се разсмя. Прозвуча му прекрасно и Маркърс също се засмя. За първи път от повече дни, отколкото би могъл да преброи. Наведе се и я целуна по устните.

— Можеш да задържиш моминското си име, нямам нищо против. Аз съм мъжкар — безброй пъти сме си го доказвали, но съм чувствителен мъжкар. Освен това ти печелиш много пари, а аз не съм глупак. Да, така ми харесва: Рафаела Холанд О'Съливан. Има звучене. Всички вестници в страната ще се бият за това твое име.

— Ти си луд. Върни се към разказа си.

Той отново я целуна.

— Твърда жена. Ще харесаш Джон Савидж — моя партньор. Теглихме жребий и аз спечелих — или загубих, зависи как ще го погледнеш. Ето какво се случи преди почти три години. Бизнесът ни се разрастваше. Всички важни клечки ми имаха доверие, Департаментът на отбраната, даже и Конгресът. Изпълнявахме стриктно поръчките, много рядко се е случвало да допуснем някакви отклонения. И ето какво се случи. Двамата с Джон сме първи братовчеди, а нашият чичо Морти — по-големият брат на майка ми — работеше за нас. Оказа се, че федералните митнически служби ни проучват, обвиниха чичо Морти, че продава стоки на чужди агенти, предимно на такива, които търгуват с Иран. Сега разбираш какво означава това за една сравнително нова компания, която се нуждае от всички кредит, който може да получи.

Нито Джон, нито аз вярвахме, че чичо Морти е виновен, но имаше доказателства, а най-лошото беше, че той беше хлътнал до уши по една невероятна жена. А самият той е възможно най-невзрачният мъж, който можеш да си представиш — нисък, плешив и дебел, и е ужасно наивен... Онази жена му влязла под кожата, а тя, за разлика от него, не беше света вода ненапита.

Накрая успяхме да се договорим с Хърли от митническата служба. Един от нас да действа под прикритие и да разобличи най-хлъзгавия от всички търговци на оръжие Доминик Джовани. Така щяхме да откупим чичо Морти, а в определен смисъл — и себе си. Осъдиха го условно, ще бъде наистина свободен в деня, когато Доминик престане да бъде... и това е истината, скъпа моя мис Холанд.

— Смаяна съм. Но защо ще предлагат такова нещо на вас, двама бизнесмени?

— И Джон, и аз сме работили като агенти в Европа. Имаме добра подготовка, наистина ни биваше. Работихме за ЦРУ пет години, после започнахме собствен бизнес с оръжия. Идеята ни се стори приемлива.

Рафаела изведнъж грабна ръката му и я разтърси.

— Но това е опасно, Маркърс. Ако Доминик разбере...

— Точно така. Ще ни пръсне мозъците. И аз ще се превърна в история.

— Нищо чудно, че не можеше да ми кажеш нищо. И бяхме принудени да се правим на това, което не сме, само че аз наистина

пиша и наистина съм написала биографията на Луи Рамо, и наистина имах намерение да пиша биография на Доминик Джовани. Просто нямаше да я напиша така, както той очакваше.

— Започвам да разбирам. Нима искаше да го разобличиш?

— Да, искам! Исах да напиша книга, която да представи пред света истинското му лице, да докаже какъв човек е той — аморален, безскрупулен, жесток.

— А „Витсавия“ ти дойде като съвършена изненада.

— Да, наистина.

Тя вдигна очи към него и той се разтърси от болката, изписана по лицето ѝ.

— Кажи ми, Рафи. Ще направя всичко по силите си да ти помогна.

— Картината „Витсавия“ е била открадната преди десет години от моя втори баща Чарлз Уинстън Рътлидж трети.

Маркърс я зяпна, несъзнателно стискайки пръстите ѝ.

— Не мога да повярвам!

— Не разбирам какво се случва, какво е това съвпадение с „Витсавия“, но знам защо се е опитал да убие Джовани — Рафаела млъкна, когато една сестра влезе тихичко в стаята, затваряйки вратата зад себе си. Маркърс не я беше виждал преди. Беше по-възрастна, по-красива, с чисто бяла престилка. Усмиваше се, държеше поднос с чаша вода и чашка с няколко капсули и каза на съвършен английски:

— Изглеждате много по-добре, госпожо О’Съливан. Лекарят ви предписа тези хапчета. Трябва веднага да ги вземете.

— Но...

— Хайде, скъпа. Ще довършим разговора по-късно. Сега здравето ти е най-важно.

Тя го погледна. Изглеждаше съвършено сериозен. Рафаела глътна четирите капсули. Сестрата започна да ѝ мери кръвното. Тя се отпусна на възглавницата, усещайки бързото действие на лекарствата. Сестрата свърши с меренето на кръвното, изправи се и застана до леглото ѝ. Рафаела я чу да казва на Маркърс:

— Господин О’Съливан, сега е ваш ред. Не мърдайте. Познавате как изглежда заглушителят, сигурна съм.

Пистолет.

— Не — прошепна Рафаела и се опита да се изправи. Не можа да помръдне; усещаше главата си замаяна, стаята притъмняваше.

— Коя сте вие? Поредната Тулп? — гласът на Маркърс беше нисък, спокоен и яростен.

— Да не губим време, господин О'Съливан. Слушайте ме много внимателно. Вашата курвичка за кратко ще бъде в безсъзнание. Двама мъже, облечени като санитарии, я чакат отвън с носилка. Всички излизаме оттук. Ако опитате да направите нещо, каквото и да било, ще я убия. Можете да ми вярвате. После ще очистя и вас, можете да не се съмнявате. И след това ще си изляза. Имам оръжие и ще се възползвам от изненадата. Ще ми съдействате ли сега?

Маркърс премисли възможностите си.

— Кой ви праща? — запита той, впил поглед в пистолета. — За кого работите?

— Скоро ще разберете. Добре, тя заспа. Не мърдайте, господин О'Съливан. Няма да изглеждате особено секси като труп.

Тя се отправи към вратата, откряна я и даде знак на някого. След миг двама мъже вкараха в стаята една носилка.

— Не ме подценявайте, господин О'Съливан.

Мъжете вдигнаха Рафаела от леглото и я сложиха на носилката. Увяха я с чаршафа и съвсем професионално подпъхнаха краищата му, после кимнаха на жената.

— Мисля, че сме готови да напуснем това място. Не забравяйте, господин О'Съливан.

Тя пъкна пистолета под покривката и той ясно видя очертанията му; дулото опираше до гърдите на Рафаела.

— Няма да забравя — каза той напълно сериозно.

Искаше да тръгне зад нея, но знаеше, че има минимален шанс да я обезоръжи, без да пострада Рафаела или пък самият той. Затова тръгна край носилката. Все щеше да намери удобен случай.

Кой бе изпратил тази жена? Имаше две възможности — „Витсавия“ или Доминик. А можеше и да е Оливие. А вторият баща на Рафаела? Възможно ли бе той да заплашва собствената си доведена дъщеря? И каква е връзката между „Витсавия“ и нейния втори баща? Как би могъл да се опита да убие Доминик, като знае, че тя е на острова? В това нямаше никакъв смисъл.

Маркър не можеше да откъсне очи от пистолета, опрян до гърдите на Рафаела. Запази присъствие на духа и продължи. Щеше да има и други възможности, сигурен беше.

Двамата мъже с бели престилки изглеждаха малко отегчени като всички санитарии. По лицето на жената не се четеше никакво чувство. Напомняше му донякъде Тулп — сурова, с твърд поглед. Къде ги откарват?

— Господин О'Съливан, един момент, ако обичате!

Една млада сестра тичаше към тях по коридора и размахваше в ръка някакъв лист хартия. Маркър видя оръжието да помръдва, усети внезапната тревога на двамата мъже.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Лонг Айленд, Ню Йорк

Април 2001

Чарлз Рътлидж излезе от болница „Пайн Хил“ след десет часа вечерта. Беше студено, гъсти оловни облаци скриваха лунния сърп. Той потръпна в кашмиреното си палто и надяна шофьорските ръкавици от мека гладка кожа.

Болничният паркинг беше добре осветен, но по това време не бяха останали много коли. Чарлз се чувстваше ужасно уморен и потиснат. Животът, който някога му изглеждаше като райска градина, създадена специално за него от благосклонната съдба, сега бе станал безцветен, студен и празен и той не можеше да го понася. Беше се превърнал в чистилище — всеки час, прекаран в несигурност, без да знае кога ще дойде краят и какъв ще бъде, бледото лице на Маргарет, проклетите доктори, които само кимаха и се правеха на оптимисти... днес бе забелязал, че косата на Маргарет изглежда по-безцветна от вчера, и това го уплаши. Да не би този признак да означава, че силите ѝ отпадат?

Не би понесъл да се прибере у дома, да чуе собствените си стъпки по настилката от италиански мрамор в огромното фоайе, да знае, че ще остане отново сам. Къщата бе изпълнена със спомени, но лишена от всякакво настояще и дори икономката, Нора Мей, която работеше за него от двадесет и две години, бе мълчалива.

Дори когато беше с Маргарет, той пак беше сам, защото единственият път, когато жена му се бе пробудила, тя бе споменала неговото име.

Чарлз поклати глава. Поне за малко, за следващите един-два часа щеше да забрави за Доминик Джовани, да забрави своите планове, грешки и провали. Това го разяждаше като язва и можеше да го убие, ако ѝ се оставеше. И той започваше да страда от фикс идеята на Маргарет. Вече беше обзет от нея, месеци наред преди инцидента.

Чарлз подкара беembeто си към апартамента на Клодия, но първо спря да ѝ телефонира. Тя изглеждаше очарована да го чуе и той се надяваше, че наистина е така. Започваше да става циничен. Клодия го харесваше, наистина го харесваше — най-малкото, преди да скъсат. Но тази вечер той не искаше от нея секс. Просто имаше нужда от някого, на когото да вярва, от човек, който го познава, човек, с когото да поговори, който ще го изслуша, ще му съчувства, ще бъде търпелив и мил.

Клодия го посрещна на входната врата. Помогна му да си свали палтото и шала и полека издърпа ръкавиците му. Заведе го в дневната, обзаведена в меки пастелни тонове. Той седна срещу камината на един диван с бледо прасковена копринена тапицерия и опъна краката си на ниска табуретка.

Чарлз отпи от чашата с бренди и заговори. Тя не го прекъсваше, само слушаше напрегнато, вгледана в лицето му.

— Клодия — каза той и замълча за миг, — хубаво е да съм тук като приятел, да знам, че ти ще ми съчувстваш, да знам, че не очакваш нищо друго от мен.

— Може би все пак очаквам друго — прекъсна го тя, — но не сега. Да, аз съм твоя приятелка, макар че не съм свикнала да бъда такава — след няколко минути вече седеше до него с чаша бургундско в ръка. И той продължаваше да говори. Бе станало много късно, когато спря.

— Защо не останеш тази нощ? Толкова си уморен, Чарлз.

Той поклати глава.

— Тревожа се за теб — каза тя, вплитайки пръстите си в неговите. — Наистина се тревожа, Чарлз. Жена ти ще се оправи, сигурна съм.

Той кимна, без да казва нищо, и погледна към камината. В нея сега нямаше огън, не подскачаха никакви искри, бе останала само топла оранжева пепел. И се почувства стар, уморен, ужасен от това, което щеше да му донесе утрешния ден. Обърна се внезапно към Клодия и каза:

— Казах ли ти, че той уби Силвия Карлучи Джовани?

Клодия сви вежди.

— Споменаха името ѝ по новините. Тя не беше ли дъщеря на някакъв гангстер от Чикаго? Познаваше ли я, Чарлз?

— Да. Не я познавах лично, но тя блъсна колата на Маргарет. Прости ми, че те занимавам с тези неща, Клодия. Забрави това, което казах. Благодаря ти, че ми позволи да излея тревогите си пред теб.

— Ще те видя ли пак?

— Може би, ако желаеш, но като... просто като човек, като приятел.

Тя му се усмихна.

— Предполагам, че е възможно, но колко жалко, Чарлз, колко жалко. Надявах се на нещо друго.

Той леко докосна устните ѝ.

— Сега трябва да вървя. Лека нощ.

Излезе от къщата ѝ. Почувства внезапния, остър допир на студения въздух и се сви, вдигна яката на палтото си и забърза към колата. Вятърът се засили.

Когато чу тихия глас зад гърба си, едва не извика.

— Господин Рътлидж, правете каквото ви казвам и всичко ще е наред. Зад гърба ви е насочен пистолет. Ще оставим колата ви тук, идвате с мен. Не, сър, не се обръщайте, не говорете.

— Но кой сте вие? — прошепна Чарлз, а сърцето му заби толкова силно, че не можеше да диша. — Моля ви, какво става? Пари ли искате?

— Не, сър, не. Мълчете, иначе ще ви нараня. Сега побързайте. Не искам да ни видят.

Чарлз ускори крачка. Дали не го отвличаха? А Маргарет... какво ще стане с Маргарет? Не можеше да я остави, не и в това състояние, в това ужасно преддверие на ада.

Изпадна в паника и мъжът зад него, сякаш усещайки, каза със същия спокоен глас:

— Добре се справяте, господин Рътлидж. Ето колата ми, просто влезте вътре.

И мъжът мълчаливо го изчака да се настани на седалката до него. Чарлз беше толкова шокиран, че не смееше да погледне похитителя си в лицето. Не носеше маска — беше сигурен.

— Къде отиваме?

Мъжът включи парното, нагласи огледалото за обратно виждане и каза, обръщайки се към Чарлз:

— На едно хубаво място. Но първо към летището. Само стойте мирен, господин Рътлидж.

Преди Чарлз да реагира, той усети как една тънка игла се забива в ръката му над лакътя; остра и студена, лесно проникнала през дебелото кашмирено палто, самото и ризата, тя прогори една точка в плътта му и той издаде изплашен звук, опита се да се дръпне, но беше твърде късно, мъжът беше натиснал буталото и в следния миг Чарлз го чу да казва:

— Това ще ви помогне да заспите, господин Рътлидж. Само ще заспите. След малко.

— Не — каза Чарлз и, макар да произнесе ясно тази единствена дума, мозъкът му вече започваше да се замъглява, той се обърна и погледна мъжа. Стори му се доста невзрачен, приличаше по-скоро на добър баща на семейство, доста слаб, с остри черти... Заваляйки звуците, попита: — Как се казвате?

— Франк Лейси.

Мъжът беше истински, имаше име, беше го изрекъл на глас и това го накара да се почувства по-добре. Полека се отпусна на седалката и главата му се удари в стъклото на колата.

Париж, Франция

Април 2001

Маркърс се обърна и се усмихна на младата сестра, която тичаше към него, зачервена, с блеснали очи и с прекалено ярко червило.

— Какво е това? — попита той на френски.

А тя не забелязваше нищо нередно. Останалите трима сякаш убягваха от вниманието ѝ. Внезапно Маркърс си помисли, че усърдието ѝ би могло да спаси живота ѝ, както и неговия, и този на Рафаела. Усмихна ѝ се с възможно най-привлекателната си усмивка, която успя да измъкне отнякъде.

— Какво е това? — запита той, докато тя му подаваше един лист с плаха усмивка. Много червените ѝ устни леко се разтвориха, а очите ѝ останаха впити в лицето му, дори когато той сведе поглед да прочете. Беше формуляр за осигуровка.

— Вече платих всичко в брой. Нямам осигуровка тук във Франция.

Тя го изгледа с недоумение, след това лицето ѝ ярко се изчерви. В този момент той разбра, че документът е бил само предлог за запознанство. Сестрата отстъпи крачка назад и погледна жената до него. Хладното ѝ лице изглеждаше твърдо и студено, което смути още повече младото момиче и то измърмори:

— Съжалявам, наистина много съжалявам...

Той се усмихна, връщайки ѝ листа:

— Благодаря ви, но не е необходимо. Ще се видим по-късно.

Обърна се и въздъхна облекчено, а очите му веднага потърсиха пистолета, притиснат към гърдите на Рафаела под завивката.

— Не си губите времето, господин О'Съливан. Да не би да колекционирате мацки, а?

— Да не би вие да искате да сте следващата?

— Моля? Как ме виждате до един глупав егоистичен ирландец? Освен секс, в главата ви няма нищо друго. И сега, след като онази малка кучка вече не гледа в панталона ви, да изчезваме.

Ужасно му се доця да стовари юмрук в лицето ѝ, дори инстинктивно сви пръсти. Но трябваше да си държи устата затворена.

Моник хвърли един последен бегъл поглед към отдалечаващата се група. Намираше американеца за толкова симпатичен! Едва сега се сети да се запита защо преместват съпругата на господин О'Съливан в друга болница. Нямаше никакъв смисъл, нали утре щяха да я изписват! Усети лека завист — какво ли е да си съпруга на такъв мъж! Но защо господин О'Съливан ѝ се стори толкова напрегнат. И той, и жената до него изглеждаха ядосани. Дали беше лекарка? Моник не я познаваше и може би никога повече нямаше да я види. Внезапно си спомни, че ръката на онази жена, пхната под завивката, докосваше госпожа О'Съливан. Колко странно... А господин О'Съливан каза, че ще се види с нея по-късно. Да не би това да означава, че ще ѝ се обади? Моник дори не беше сигурна, че ѝ знае името.

*Над Атлантика
Април 2001*

Частният самолет беше просторен, с маси и седалки отдясно и няколко малки дивана отсреща; имаше достатъчно място, за да легне Рафаела по гръб със свободно протегнати крака. В задната част на самолета имаше спалня, но заповядаха на Маркърс да сложи Рафаела на пода в салона. Той предположи, че похитителите не искат да ги изпускат от очи. Рафаела още беше в безсъзнание от лекарствата, които жената ѝ беше дала.

Маркърс я притискаше към себе си, а ръката му несъзнателно галеше нейната. Искеше му се тя да отвори очи, боеше се, че все още плува в дълбок и безпаметен медикаментозен сън.

Облегна се назад и полека отпусна главата ѝ върху бедрото си. Единият от мъжете си сипваше питие от бара в лявата страна на салона. Другият се бе отпуснал на един от диваните и разлистваше някакво списание. Жената седеше на стол точно срещу тях с насочено оръжие. Спомни си деветмилиметровия пистолет на Тулп и усети лека болка в рамото.

Пътуването от болницата до малкото частно летище на север от Париж, извън Ньой, беше невероятно скучно. Двамата мъже просто бяха вдигнали Рафаела от носилката на болничния паркинг, бяха я дали на Маркърс и бяха оставили носилката и белите си престилки там, на празния паркинг. Не ги беше грижа, че някой може да ги забележи, може да се учуди и да зададе въпроси. Явно смятаха скоро да напуснат страната.

Сега започваше да се сеца кой е дал заповедите, кой е планирал всичко, кой е избрал изпълнителите. В цялата операция личеше прецизният почерк на Джовани: гладко, безупречно изпълнение, тихо, извънредно дискретно.

Доминик явно бе открил, че именно Чарлз Рътлидж е сегашният притежател на картината — медиите бяха гръмнали по цял свят. И тогава е заподозрян, че Рафаела може да е замесена, а следователно и Маркърс, защото той беше с нея, спеше с нея. По всяка вероятност ги връщаха на Карибите. За да си получат това, което Доминик беше решил, че им се пада.

Маркърс сведе поглед към Рафаела. Искеше тя да се събуди. Искеше да ѝ каже, че я обича, да ѝ каже, че ще имат бъдеще заедно, че никога повече между тях няма да има лъжи.

Рафаела дочуваше тихо бучене, усещаше постоянни успокояващи вибрации и въздъхна; не искаше обаче да се буди. Някъде дълбоко в подсъзнанието си беше сигурна, че когато отвори очи, няма да хареса онова, което ще види. Почувства допира на пръсти по ръката си и разбра, че това е Маркърс, знаеше, че той се тревожи за нея.

Внезапно отвори очи.

— Здравей — изрече тя и се изненада от дрезгавия си глас.

— Здравей — отвърна Маркърс и я погледна.

Тя ясно почувства облекчението му.

— Аз съм добре, Маркърс, наистина. Кажи ми.

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

— Да — тя замълча за миг, после запита: — В самолет ли сме?

Той кимна и ѝ разказа какво се бе случило.

— Може би имаме около осем часа, преди да стигнем Маями. Предполагам, че там ще заредим с гориво, но кой знае. Може би отиваме директно в Сейнт Джон. Сигурна ли си, че си добре?

В този момент тя разбра, че има проблем. Искаше да поклати отрицателно глава, защото се чувстваше ужасно смутена и унижена. Видя жената, която се бе престорила на сестра — седеше срещу нея и я гледаше с безстрастно и студено лице.

— Кървя.

Маркърс вдигна завивката. При вида на ярката червена кръв по чаршафа се стресна.

— Икаш ли да ти помогна да идеш в банята? Чувстваш ли слабост?

— Добре съм. Бих искала да се изкъпя и да се преоблека.

Маркърс стана и се наведе, за да я вдигне. Жената изведнъж се изправи, вдигна пистолета и го насочи към Рафаела.

— От това разстояние няма да пропусна, господин О'Съливан. Какво смятате да правите с нея?

— Трябва да иде до банята.

Жената погледна за миг Рафаела, после каза:

— Куфарът ѝ е в спалнята. Ще наблюдавам, докато го вземете и отнесете в банята. Сложете я на пода.

Маркърс се подчини.

— Сигурна ли си, че всичко е наред?

Жената каза:

— Кръвта ѝ капе по белия килим, заведете я по-бързо в банята — и докато се отдалечаваха, добави: — По-добре ще бъде да ѝ изтече кръвта и да умре!

Банята беше обзаведена с душ, биде, тоалетна чиния и мивка от розов мрамор, имаше и безброй закачалки, и дори радиатор за затопляне на хавлиите. Маркът пусна Рафаела пред вратата, свил загрижено вежди, и не мръдна, докато жената не му нареди да се върне. Но не помръдна, докато не чу звука от душа.

Минаха петнадесет минути. Душът беше спрял преди седем-осем минути, какво ставаше, по дяволите! Той седна на пода, облегна се на стената, сви колене и ги обгърна. Какво трябваше да прави? Сякаш имаше някакъв избор.

Най-после Рафаела излезе от банята. Видът ѝ го накара да се усмихне широко. Това беше неговата Рафаела, със здрав вид, висока и стройна, с почти изсъхнала коса, дръпната назад с две шноли. Беше си сложила червило и висящи обеци, беше обула тъмносини вълнени панталони, блуза, бял пуловер и маратонки.

— Изглеждаш чудесно — каза той и потупа мястото до себе си. — Само не ми казвай, че тоя костюм ти е струвал осемстотин долара.

— Това са част от дрехите ми на работеща жена и по-точно, част от гардероба на отличничка абсолвентка. Като затъкна един молив зад ухото, ставам свършена.

Жената не каза нищо, но не отмести насочения към тях пистолет. Мъжете също мълчаха. Само ги наблюдаваха, хванали по една чаша с питие.

— Казах ли ти, че не съм имал никакви кошмари, откакто ти ме преодоля? — неочаквано се обади Маркът.

— Какво искаш да кажеш с това, че съм те преодоляла?

— Е, откакто ме преодоля физически и душевно. А може би по-точният израз е „откакто ме прие“?

— Това ми харесва! А за какви кошмари става дума?

Той ѝ разказа за баща си, Райън О'Съливан „Захапката“, бледия мъж с трескави очи, чието единствено оръжие беше перото. Цял живот само беше търсил справедливост и почтеност, а беше убит, когато Маркът беше на единадесет години, и неговият убиец вероятно беше

Карло Карлучи, но той беше твърде мощен, с твърде силни протекции, за да го изправят пред съда.

— Убиха го пред мен и пред мама; застреляха го с три куршума — и той й разказа как тогава бе започнал да сънува кошмара, как сънят му ставаше все по-страшен с годините. И как го беше владял чак до сега. Усмихна й се: — Във всеки случай, скъпа, този кошмар вече е мъртъв и погребан.

— А майка ти жива ли е?

— Майка ми е човекът с най-голямото сърце на света, а другото й качество е, че непрекъснато поучава.

Сипа на Рафаела портокалов сок, даде й от сандвичите, които им бяха донесли. Това, което имаше да му разказва тя за своя втори баща и за „Витсавия“, можеше да почака. Имаха много време, нека първо да възстанови силите си.

Когато Рафаела заспа, той също заспа. Искаше и двамата да бъдат във възможно най-добра форма. Когато се събуди, беше нощ. Жената с пистолета го изгледа с презрение:

— Държахте се глупаво, господин О'Съливан.

Значи се е отегчила от двамата си съучастници и иска да говори. Откога чакаше той този момент!

— Възможно е — допусна той. — Никак не е лесно да си мозъкът на целия западен свят.

— Не трябваше да прецаквате господин Джовани.

— Интересно. Не предполагах, че може да знаете защо той мисли, че съм го прецакал?

Тя поклати глава, но Маркърс беше сигурен, че е ядосана, защото не са й казали в какво се е провинил той. Беше наемничка, нищо повече. Запита се дали работи самостоятелно. Както и да е, беше си изпълнила задачата.

Доминик напредваше с удивителна бързина. Внушително, но на Маркърс никак не му харесваше да бъде обектът на тази внушителна операция. Запита се чий е този самолет. Не беше на Доминик. После си спомни за Марио Калпас. Той притежаваше самолет, може би беше точно този.

— Това явно има нещо общо с нея — и жената махна с пистолета към Рафаела. — Пределно ясно ми беше казано, че я иска жива. Може би лично ще я убие. Била ли му е любовница?

— Не, пишеше биографията му.

Жената изсумтя. Минаваше полунощ. На Маркърс му се искаше тя да вземе да заспи.

Значи беше получила заповед да не убива Рафаела. Но Маркърс знаеше, че ако я оставят да решава самостоятелно, жената щеше да ликвидира Рафаела, без да ѝ мигне окото, както и всеки друг, който ѝ се изпречи.

— Тя е много добра писателка — допълни той.

— Глупости! Нямахте да лежи тук и да кърви, ако се беше занимавала само с писане.

— Има много таланти.

Жената изсумтя отново.

— Предполагам, че нямате сестра, която живее в Манхайм и се казва Тулп?

— Не.

— О, доста си приличате.

Тя не отвърна, изви глава и се загледа през прозореца. Когато Рафаела се събуди, погледна решително Маркърс и произнесе:

— Доминик Джовани ми е баща.

Никога преди не го бе виждала дотолкова лишен от дар слово; вече бе започнала да мисли, че нейния сладкоречив Маркърс не може да бъде хванат неподготвен, но този път бе успяла.

— Господи — изрече той накрая и вдигна вежда. — Това е най-невероятното нещо, което съм чувал.

— Майка ми е омъжена за Чарлз Уинстън Рътлидж, ако случайно не си успял да схванеш връзката.

— Господи — повтори той.

— Доминик не я помни. Нейната фамилия, както и моята, е Холанд, но когато се запознали, се представила като Маргарет Пенингтън. Тогава е била много богата и все още е. Леля ѝ и чичо ѝ настоявали да се представя с тяхното име, за да я държат далече от зестрогонците.

— Очите ти... по дяволите, очите ти. Все ми се струваше, че съм ги виждал някъде. Имат същия цвят като на Доминик.

— Надявам се това да е единственото, което съм наследила от скъпия си баща. Майка ми лежи в кома, защото я блъсна Силвия

Карлучи Джовани — това са казали на Чарлз. Лично аз не мога да го проумея... съвпадението е прекалено очевидно.

Маркърс се вгледа в нея.

— А аз мислех, че моите тайни ще ти издърпат земята изпод краката. Май не съм в твоята лига.

— Дори на мен ми е трудно да повярвам всичко. Майка ми си е писала дневници. Не знаех за тях, преди да я блъсне Силвия, после ги намерих и ги прочетох. Помниш ли оная червена книга, която видях до мен първата вечер на плажа? Това беше един от нейните дневници. Чарлз е разбрал за тези дневници и също ги е прочел преди около година. Предполагам, че е решил да убие Доминик, да го извади веднъж завинаги от живота й. Надписът „Витсавия“... предполагам, че е видял някаква ирония в това, кралят да се отърве от мъжа, който има невероятно силно влияние върху жената, която той, Чарлз, кралят, обича. Това обяснение може би ще накара психиатрите да настръхнат, но е единственото, което мога да измисля.

Аз също съм виждала картината, много отдавна, случайно. Тогава не я познах, но ми направи впечатление. Не можех да ти кажа тогава, Маркърс, той ми е втори баща и...

— Разбирам. Остави това. Истинска лудост е, но се надявам да се оправим и да се измъкнем — Маркърс си пое дълбоко дъх. — Доминик ще убие твоя втори баща, ако не го спрем. Никак не ми се иска да ти го напомням, мис Холанд, но ти и аз също сме пленници и нашето бъдеще не се очертава да е такова блестящо, каквото го бях замислил. Доминик без съмнение смята, че ти си замесена в покушенията срещу него, но не знае защо. Ето по тази причина не иска да те убиват.

— Ще измислим нещо, Маркърс, нали?

— Надявам се, но не в момента, искам да ми кажеш всичко, не пропускай дори една запетайка. Но първо ме прегърни и ми кажи, че не можеш да живееш без мен.

Не бе съдено това да стане. Когато Рафаела обгърна с ръце Маркърс, жената произнесе с глас, в който се процеждаше странна смесица от завист и от гняв:

— Стига! Господин О'Съливан, дръпнете се от нея. Не е разумно да ви оставям двамата така близо, защото не чувам какво си говорите. Ако искате да й кажете колко е страхотна, кажете го така, че и аз да го чуя.

Маркърс я изгледа продължително и се отдрърпа.

— Поспи, скърпа — каза той. — И дано насър ти хрумне някое решение.

— А ти няма да сънуваш кошмари, нали?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Островът на Джовани

Април 2001

Двамата мъже се гледаха един друг. Накрая Доминик изрече:

— Добре дошъл на моя остров, господин Рътлидж. Много съм чувал за вас, наистина, особено от красивата ви доведена дъщеря. Моля, седнете, сър. Имате ли нещо против да попитам на колко сте години?

— Петдесет и шест — каза Чарлз, вглеждайки се в мъжа, който бе предал Маргарет, мъжа, който бе убил собствената си жена, и мъжа, който се бе подиграл с живота на Чарлз.

Маргарет никога не бе останала само негова и дълбоко в себе си той знаеше това, още преди да бе открил и прочел дневниците ѝ, знаеше, че има някой друг мъж, който я преследва в мислите ѝ. Този мъж, Доминик Джовани, винаги бе оставал в скритите кътчета на ума ѝ, винаги бе оставял Чарлз отвън. Чарлз искаше да убие Джовани с голи ръце.

— Аз съм на петдесет и седем.

Странно, но това накара Чарлз да се чувства много по-добре, почувства се с десет години по-млад, макар да бе смешно.

— Защо ме докарахте тук, господин Джовани? И то по такъв безбожен начин!

Погледна към Франк Лейси.

— Вярвам, че доста добре знаете отговора на този въпрос, господин Рътлидж. Както и да е, ако искате да започнете играта, като се правите на неразбиращ, добре, ще ви угодя — остана вгледан още няколко мига в Чарлз Уинстън Рътлидж трети и каза на глас: — Освен другото, ще се наложи да ми кажете по каква причина избрахте името „Витсавия“.

— За какво говорите?

— Да се правите, че не знаете, точно на този етап наистина не си струва, не ви подхожда, господин Рътлидж, играта е моя. Финалният

сет е мой. Аз спечелих. Сега защо не придружите Меркел, той ще се погрижи за вас.

Самият Меркел още не се бе съвзел от шока. Мъжът, който седеше зад опитите за убийства, да се окаже този възпитан джентълмен от източното крайбрежие?! Защо? Не виждаше никакъв смисъл.

Защо този мъж искаше смъртта на господин Джовани; защото не харесва името му? Защото господин Джовани е откраднал картината, която той е искал? Меркел не каза нищо, съпровождайки господин Рътлидж към една стая за гости с прилежаща баня. Даде му дрехи, без да казва, че принадлежат на господин Джовани. Щяха да са му по мярка, с изключение на дължината на панталоните. Господин Рътлидж беше по-високият от двамата.

Меркел го остави и се върна в библиотеката, за да докладва на шефа си. Спря пред вратата, когато чу гласа на Делорио.

— Той стои зад покушенията? Той стои зад „Витсавия“? Този възрастен мъж? Но защо? Какво си му направил?

— Този човек е на моя възраст, Делорио. Не е чак толкова възрастен. Казва се Чарлз Рътлидж и е много богат американски предприемач, собственик на вестници; все още не знам защо иска смъртта ми. Скоро ще открием истината.

Настъпи мълчание, Меркел понечи да почука на вратата, но се спря, когато Делорио изръмжа с нисък яростен глас:

— Вече не можеш да се правиш, че дядо ми е завещал само едно потупване по главата и двадесет и пет цента. Оставил ми е милиони. Повече от милиони! Всичко е за мен и ти нищо не можеш да сториш. Обадох се на Голдстейн в Чикаго. Да, намерих телефона му в личния ти тефтер. И той ми каза всичко. А ти си накарал да убият майка ми. И ме излъга!

Джовани отговори с гладък, равен, убийствен глас:

— Чуй ме, момче. Майка ти загина в инцидент. Нямам нищо общо с това.

— Не ти вярвам.

— Аз съм ти баща. Спасих те от нея. Знам и за онова момиче, което си наранил в Ню Йорк.

Меркел почти усети как Делорио пребледнява. Гласът му изведнъж се извиси в уплашен крясък. Не звучеше като глас на

милионер.

— Тя не е умряла. Аз не я нараних, наистина. Сега е много добре, не е мъртва като майка ми.

— Не е? Физическо малтретиране и изнасилване — на тези неща не се гледа с добро око, нали знаеш, скъпи ми сине.

Гласът на Делорио изтъня още повече.

— Мама ми каза, закле ми се, че няма да ме издаде. Тя се погрижи за това, каза ми, че го е направила... а тя никога не ме е лъгала!... Плащаше на бащата на това момиче и още му плаща. Е, сега вече не може, защото ти я уби.

— Не, Делорио, казах ти, но пак ще повторя — смъртта на майка ти беше нещастен случай.

Меркел се дръпна от вратата. Не искаше да слуша нищо повече. Обърна се и видя Линк, застанал надве крачки от него. Като погледна лицето му, Меркел разбра, че и той е чул всичко.

— Не искам да стоя тук — каза Меркел и се обърна.

Не беше изненадан, че господин Джовани знае за момичето, което Делорио бе малтретирал в Ню Йорк. Господин Джовани обикновено узнаваше това, което искаше да узнае. Беше узнал всичко за господин Рътлидж, нали?

Линк нямаше късмета да избяга, защото вратата на библиотеката рязко се отвори и Делорио изхвърча навън с посивяло лице, с диви и разширени от ужас очи. Блъсна Линк настрани, едва не го събори, и изтича нагоре по стълбите. Линк си помисли: „Горката Пола. Този път няма да има никакви игри, а само неконтролируем бяс.“

— Ела, Линк, влез.

На Линк много му се искаше да тръгне по стъпките на Меркел и да излезе от къщата. Но не можа; беше войник, а този мъж беше неговият командир. Кимна и влезе в библиотеката, затваряйки вратата зад себе си.

— Както изглежда — изрече бавно Доминик с набръчкано от размисъл чело, — нашата скъпа Силвия е предпазвала Делорио, предпазвала го е години наред. Ти знаеше ли за онзи инцидент в Ню Йорк?

Линк поклати отрицателно глава. Не беше изненадан. Вече нищо не можеше да го изненада. Беше напълно сигурен, че Франк Лейси е убил Силвия по заповед на господин Джовани, макар Франк да не

беше казал нищо. Но пък Франк никога нищо не казваше. Франк нямаше да се поколебае да каже на Делорио съвсем ясно, че майка му е загинала в трагичен инцидент. И самият Линк нямаше да се поколебае.

— Май съм подценил Силвия, поне в това отношение.

На Линк му се искаше да избяга, но не каза нищо.

— Не мога да позволя момчето да получи всички тия пари, Линк. Не мога да си представя какво ще направи с тях, каква зловеща власт ще придобие. Моя отговорност е да го държа под контрол, да направлявам стъпките му. Това сега ми е още по-ясно, отколкото преди. Той още не е зрял; нуждае се от моите напътствия. Не разбира как трябва да действа, как да се оправя с хората в този бизнес. Ще се забърка с наркотици, глупакът му с глупак. Все още не може да предвижда нещата по-далеч от следващото си креватно постижение или от следващия лесно получен долар.

Линк много добре знаеше, че Делорио ще направи тъкмо това. Всичко, което виждаше Делорио в трафика на наркотиците, беше перспективата за лесно и бързо спечелени пари, много пари. Тук господин Джовани имаше право. А колкото до секса, момчето имаше сексуалните апетити на здраво, младо биче.

Също като Меркел, и Линк искаше да напусне острова, да избяга много далеч, но зачака търпеливо да види какво иска от него господин Джовани.

— Чарлз Рътлидж — изрече Доминик, сякаш вкусвайки името на мъжа, докато потриваше ръце. — Франк свърши добра работа и го докара тук. Човекът е изплашен до смърт, сигурен съм. Смята се за голям благородник, хладнокръвен и с овладени нерви, но скоро ще проговори, ще се пречупи.

— Има си причина да е уплашен — обади се Линк.

— Ще ми изпее всичко. Нямам търпение да го изправя лице в лице с доведената му дъщеря. А, Рафаела... — лицето му се стегна. — Тя ме предаде. Защо съм заобиколен само от предатели? И Маркърс! Дадох му всичко — доверие, пари, свобода да действа така, както иска, много повече свобода, отколкото някой може да си представи. А той ме разочарова, изостави ме.

— Не можете да сте сигурен все още, господин Джовани. Може би мис Холанд не знае всичко за „Витсавия“. И Маркърс също.

— Нима? Нали именно той заведе Рафаела в Лондон със себе си? Спал е с нея, съблазнил я е веднага, щом е пристигнала в курорта. Беше с нея, когато доказаха, че картината на Рембранд е фалшификат. Той е част от това. Не може да не е.

— Вярно е, сър, че беше там с нея. Но не разбирам защо двамата с мис Холанд са направили това. Ако са замесени в историята с „Витсавия“, защо ще искат да обявят това пред света? Защо мис Холанд ще иска да каже на всички, че вторият ѝ баща е човекът, който стои зад „Витсавия“? Защо Маркърс ще ви спасява живота? В това няма никакъв смисъл.

Доминик смръщи вежди, после поклати глава. Случваха се твърде много странни неща, излизаха извън всякакви граници, и той не можеше да ги обхване. Но въпросът беше уместен, още повече, че нямаше отговор за него.

— Може би Рафаела е увлякла Маркърс в тая история, след като е спал с нея. Всеки момент ще пристигнат. И ще ги попитаме.

Коко почука леко на вратата на библиотеката и влезе. Усмихна се на Линк и обърна цялото си внимание към Доминик.

— Делорио напусна къщата с Пола. Тя изглеждаше уплашена, а Делорио не беше на себе си. Това не е една от техните игрички. Страх ме е, че ще ѝ направи нещо лошо.

— На кого му пука. И тя ме предаде, тя е...

— Той трябва да бъде спрял, иначе ще ѝ стори нещо лошо... Какво е станало? Какво си му казал?

— Нищо не съм му казал. Линк, помоли Франк да го върне тук — и него, и Пола. Кажи на Лейси да се погрижи Делорио да не нарани жена си.

Линк кимна и излезе от библиотеката. Когато съобщи на Лейси какво иска господин Джовани, Лейси подхвърли, че се надява момичето да е още живо, когато ги намери двамата.

— Е, Коко, видя ли нашия гост? Господин Чарлз Уинстън Рътлидж трети?

— Не.

— Изглеждаш ми недоволна, Коко. Той стои зад „Витсавия“, нали разбра. Сега е мой. Франк го спипа много лесно. Човек би допуснал, че ще вземе някакви предпазни мерки... Вярвал ли е, че съм дотолкова глупав? Че не съм могъл да открия кой е купил онзи

Рембранд? Той тъкмо излизаше от апартамента на любовницата си, когато Франк го хвана. Минава за благовъзпитан патриций с неговото проклето правило „благородството задължава“... по дяволите, но и той, като всеки мъж, си има любовница.

Доминик заобиколи бюрото и си наля едно бренди от кристалната гарафа на шкафа.

— Още не си признава нищо, но аз не се безпокоя. Ще си каже всичко. Има много подробности, които трябва да зная. И други, които трябва да разбера. Мислиш ли, че Рафаела е действала заедно с него, че е замесена в покушенията? Че е била негов вътрешен човек...

Коко сви рамене.

— Първо, не си напълно сигурен, че господин Рътлидж е зад „Витсавия“, още по-малко пък, че неговата доведена дъщеря му помага. Нито пък, че Маркъс помага на нея. Има много въпросителни. Прекалено много.

— И съвпадения, скъпа Коко. Искаш да кажеш, че всички тези части от пъзела просто си съвпадат ей така? Съвсем случайно? Трябва ли да пренебрегваме това, че те съставят едно цяло — съвършено и пълно цяло — когато се подредят както трябва?

— Не, няма да пренебрегваме нищо. Но ще изчакаш и ще питаш Рафаела и Маркъс, нали?

— Да, ще изчакам. Къде е Джигс? Бих пийнал малко лимонада. Докато чакам, може би ще го накарам да ми разкаже какъв е бил животът тук на острова.

Беше осем часа вечерта. В светлата нощ звездите блестяха като ярки точки високо в небето, въздухът бе свеж, наситен с далечните аромати на цветята и соления дъх на Карибско море. Хеликоптерът, на който се бяха качили в Сейнт Джон, ги остави на площадката пред къщата.

Четирима гардове, въоръжени с узита, веднага обкръжиха хеликоптера. Доминик излезе от къщата, заедно с Коко. И се провикна:

— Добра работа, Марта! Много добра.

Марта, помисли Маркъс, жената се казва Марта. Садистката Марта. Коравосърдечна, яка и подла. Маркъс се обърна и пое Рафаела,

за да я свали от кабината на хеликоптера. Тя изглеждаше уморена, но не чак толкова. Изправи се и погледна към Доминик.

— Защо направи това — запита той. — И къде, по дяволите, намери тази!

Доминик се приближи почти на крачка от него.

— Ти си предател. Докарах те тук, за да умреш от смъртта на предателите. Ще бъдеш разстрелян — кимна на Марта и тя тръгна към гардовете от имението. После добави: — Не си нищо повече от фурнаджийска лопата, Маркърс. Болно ми е да те застрелям, но нямам избор.

— Без съд? Без да изслушам обвиненията? Без да ми представиш уличаващи доказателства?

Доминик само се усмихна.

— Ще видим, момче — обърна се към Рафаела. — Здравей, скъпа. И ти много ме разочарова. Разочарова и Коко.

— Да съм разочаровала още някого? Може би твоя син? И мен ли ще ме застреляш?

— Може би. Елате вътре — той се обърна към жената и двамата мъже. — Благодаря ти, Марта. Свърши прекрасна работа. Предай благодарностите ми на Оливие. Задължен съм му и не забравям дълговете си.

Маркърс се вгледа в Доминик. Оливие! Да не би онзи да се е обадил на Доминик, само защото Маркърс отказа да му отстъпи Рафаела? И сега Оливие е довереник и помощник на Доминик? Погледна към Марта. Оливие?

Маркърс предположи, че оттук нататък нищо няма да може да го изненада.

Меркел стоеше на входната врата. Кимна му, но не каза нищо. Маркърс вдигна вежда, но Меркел само отмести поглед и рече:

— Моля, влезте в библиотеката, Маркърс, мис Холанд.

Доминик, обаче, избърза пред тях, отвори вратата, усмихна им се и отстъпи, за да преминат.

— Пусни дамата да мине първа, Маркърс.

Рафаела влезе и замря на място. Вторият ѝ баща стоеше там, облечен в един от белите ленени костюми на Доминик, изглеждаше като плантатор с поокъсели крачоли на панталоните. По лицето му не

се четеше страх, но когато очите му срещнаха нейните, тя прочете в тях страдание.

— О, не — простена Рафаела и се хвърли в прегръдките на втория си баща. — Чарлз, какво се е случило? Той те е хванал, защото аз открих фалшификата на Рембранд! Съжалявам, толкова съжалявам. Не съм си и представяла, че ще разбере. Аз съм виновна, Боже Господи, толкова глупаво постъпих.

Чарлз я прегърна силно, после погледът му попадна върху Маркъс.

— Кой сте вие?

— Казвам се Маркъс Девлин, сър, и...

— Защо не кажеш Маркъс О'Съливан — намеси се Доминик. — Твърде глупаво беше от твоя страна да използваш истинското си име в Париж. Марта ми го съобщи. О'Съливан. Много ирландско. Това ми позволи да направя някои проучвания, Маркъс. И много скоро ще имам резултати. Ще разоблича твоето прикритие и ще видим доколко предателски си се държал в действителност.

Маркъс си помисли, че е постъпил като глупак, като невероятен глупак. Но не бе допуснал, не беше осъзнал, че може да съществува някаква опасност. Това беше просто регистрация в болницата, нищо повече, колкото да запази Рафаела от лешоядите от печата, а ето какво се получи...

— Разочарова ме, Доминик — каза Маркъс. — Няма какво тайно да откриеш около мен. Аз съм просто войник, твой войник и страшно добър управител на курорта — хвана ръката на Рафаела и погледна втория ѝ баща. — Вие сте господин Рътлидж?

— Да.

— Защо не седнем? — Коко махна с ръка към дивана.

Доминик отправи гневен поглед към любовницата си.

— Рафаела, ти ще седнеш тук до мен.

— А защо?

Доминик присви очи, поглеждайки любовницата си.

— Защото аз казвам така. Ела, Рафаела.

Младата жена не каза нищо, кимна и седна на малкото канапе. Усети внезапна слабост — толкова мразеше, когато тялото ѝ я предаваше, и страх. О, да, беше уплашена. Доминик щеше да убие всички. И Чарлз. Наистина, той се беше опитал да убие Доминик, но тя

нито за момент не го обвиняваше. Само й се искаше да беше успял. В момента вторият й баща изглеждаше напълно овладян.

— Виждам, че всички сме се събрали — каза Доминик.

— Къде е Делорио? — позволи си да запита Маркъс.

— Не ми трябва тук. Не е необходимо.

— А защо не?

Този път Доминик неприкрито се намръщи на Коко, която седеше точно срещу него.

— Защо ме разпитваш? Нима забрави Правилата? Или седиш тихо, или си отиваш в стаята. Нямах право да ми задаваш въпроси: нито сега, нито когато и да било.

Коко го погледна и каза отчетливо, без сянка от страх в гласа:

— Разбира се, че имам право. Живях с теб повече от три години. Спах с теб повече от три години. Угаждах и на най-малките ти прищевки повече от три години. Слушах приказките ти колко са глупави жените, егоистични, неморални, вероломни... повече от три години. Бях ти вярна повече от три години. И дори абортирах едно дете от теб преди години, защото беше момиче, а ти искаше само момчета.

— Млъкни, Коко!

Тя се усмихна с жестока и в същото време тъжна усмивка. В този миг на Рафаела й се стори, че се скъса някакъв бент — най-накрая тя видя тази жена без маска.

— О, да, забравих, че жените били и алчни, обичали да си угаждат. Ти се погрижи никога повече да не мога да забременея. Мислиш, че не знам, но аз разбрах. Онзи касапин, когото нае, ми каза всичко, когато го срещнах преди осем месеца. Той ми каза, че си му заповядал да върже тръбите на яйчниците ми, защото не искаш повече инциденти, а аз вече съм била стара за подобни рискове. Не си можел да си позволиш да ти родя някое дете със синдром на Даун. Докторът ме увери, че го правиш от загриженост и много любов, че се тревожиш за здравето ми.

— Това е лъжа! Кой ти дава право да дрънкаш такива глупости? Изчезвай веднага от очите ми! — изрева Доминик и скочи.

Не го интересуваше, че маската на благовъзпитания и цивилизован мъж, който напълно се владее, е паднала и под нея е останал един преbledнял човек, с широко отворени от гняв очи. Коко

го гледаше с явно презрение и превъзходство, кръстосала ръце на гърдите си.

Той изрече с потрепващ глас:

— Просто ме изпревари. Канех се да ти съобщя, че съм приключил с теб. О, да, веднага след като Франк ми каза, че Силвия вече не стои на пътя ми, щях да ти кажа да се махаш. Това ми беше планът.

— Защо?

Очите на Доминик станаха като стъклени от гняв. Кръвта туптеше в слепоочията му, искаше му се да я убие, да заби юмрук в устата ѝ.

— Защо? — повтори тя. — Да не би да си намерил някое сладко малко парче, с което да ме замениш, а? Кажи ми, Доминик, защо!

— Защото възнамерявам да се ожения за Рафаела. Ти си прекалено стара, за да ми дадеш деца, за да родиш момчета за моята династия. А и вече не можеш... наистина, погрижих се за това. Не исках повече да ми хленчиш, да ми причиняваш неудобства. Ти беше една любовница, нищо повече. Моя любовница. И нямаш подходящите гени, за да създадеш децата, които аз искам.

— О, имаш предвид онези гени, каквито Силвия имаше? Гените, от които е произлязъл Делорио?

— Млъкни, проклета да си!

— Предполагам, че ще накараш Франк да ме убие, точно както го накара да убие Силвия?

— Махай се!

Коко не помръдна. Настъпи мълчание.

Тогава се разнесе смях. Беше страшно, защото никой не го очакваше. Смееше се Рафаела — на висок глас, с прекъсващ се кикот. Бе отметнала глава назад и се смееше все по-силно и по-силно.

Доминик изгуби самообладание, не можеше да ѝ позволи да продължи.

— Престани!

Рафаела го погледна, поклати глава и се засмя отново:

— О, Господи, наистина е забавно.

— Какво става тук? Какво му е забавното?

Въпросът на Доминик не беше към никого, затова и не очакваше отговор. Тогава Рафаела каза:

— Сър, не бих станала ваша съпруга, дори и да бяхте последният жив мъж на света. Да се омъжа за вас? Та това е много грозна шега.

Лицето на Доминик се наля с тъмноредвена кръв. Блъсна един стол, който му се изпречи на пътя, и се надвесил над нея.

— Да видим, Рафаела, да видим. Ти се чукаше с Маркър, а сега ме предизвикваш. Ще те накарам да ме харесваш, както са ме харесвали всички мои жени...

Рафаела усети, че Маркър едва се сдържа.

— Точно това каза синът ти. Че бил най-великият любовник на света, че щял да ме научи какво е удоволствие. Това беше преди да го изрита в слабините, впрочем. А после се превърнал в едно окаяно хленчещо хлапе.

Маркър беше готов да скочи, способен бе да убие Доминик, ако се наложи. Защо тя го предизвикваше така? Защо Коко започнала да го дразни? Да не би най-сетне да се бе разбунтувала против това, че я третират като вещь? Линк и тримата гардове стояха до вратата на библиотеката с безстрастни лица. Меркел изглеждаше едновременно ужасен и отвратен. Какво можеше да направи Маркър? Гардовете щяха да го смелят за секунда, ако нападнеше Доминик. Узитата им бяха готови за стрелба.

Като в забавен кадър, с избелели и размътени цветове, сякаш всичко бе излязло от някакъв кошмар, Маркър видя Доминик да посяга бавно към ръката на Рафаела. И чу собствения си висок, рязък глас:

— Не можеш да спиш със собствената си дъщеря.

Времето сякаш спря. Доминик замръзна, взрян в лицето на Рафаела, в бледосините й очи — очи, които добиваха сив оттенък в минути на гняв.

Постепенно цветовете възвърнаха остротата си, звуците зазвучаха нормално и всичко стана твърде истинско.

— Не — отпусна Доминик ръката на Рафаела и отстъпи назад. — Не, Маркър, лъжеш. Тя не може да ми е дъщеря, измисляш си.

Чарлз Рътлидж каза тихо:

— Не, той не лъже. Рафаела е ваша дъщеря, за съжаление. Майка й е моя съпруга — една красива жена, която сте съблазнили и предали преди много време.

Доминик се изправи и тръгна към бюрото си. Застана с гръб към всички.

— Всъщност как се казва майка ти, Рафаела?

— Познаваш я като Маргарет Пенингтън. Срещнал си я, когато е била двайсетгодишна — през седемдесет и пета в Ню Милфорд, Кънектикът. Омаял си я, съблазнил си я и си я оставил. Спомняш ли си чека от пет хиляди долара, който си хвърлил на болничното ѝ легло? Разбира се, след като си открил, че ти е родила дъщеря. Излязъл си, без да се обърнеш. Само едно не си взел предвид — че тя е била богата, наследница на огромно богатство. Точно затова не ти е казала истинското си име. Значи все пак някаква част от нея не ти е вярвала напълно. Не мога да повярвам, че не е разбирала, че дори да беше родила момче, ти все едно, е нямало да изоставиш жена си. Тогава Карлучи още не те е заплашвал, но Силвия е била бременна, нали? С Делорио. И е била твоя законна съпруга, а Карлучи е бил богат и толкова могъщ, че дори не си можел да си го представиш. Горката мама...

Искаш ли да узнаеш още нещо, поредната ирония на съдбата? Силвия, жена ти, вече мъртвата ти жена, е блъснала с кола майка ми. Тя е причината майка ми да лежи в кома в болницата. Ти предаде майка ми, а твоята жена я уби. Последователен си, Доминик.

Доминик бавно се обърна към Чарлз. Той отново се бе овладял, говореше със спокоен и тих глас:

— Затова вие се опитахте да ме убие. Свикахте онази банда убийци да дойдат тук, на острова и да ме очистят. Опитавте се и в Маями. Мразите ме заради това, което съм причинил на жена ви. Но още не мога да разбера защо сте написали думата „Витсавия“ върху хеликоптера. Какво означава тя?

Чарлз Уинстън Рътлидж трети премести поглед от доведената си дъщеря към мъжа, когото искаше да види мъртъв. После погледна към Коко, която бавно му кимна, и той изрече бавно, с безизразно лице:

— Помня, че гледах онази картина — една от любимите в моята колекция — и си мислех за Витсавия, жената имам предвид. Коя е била тя? Как е изглеждала? Била е, разбира се, съблазнената жена, безпомощна, манипулирана и използвана. Но за разлика от Маргарет, не са я премахнали. Давид я е задържал, бил е обсебен от нея и това е траяло цяла вечност. Вие обаче отхвърлихте Маргарет и тя се превърна в маниячка — вкопчи се във вас, в огледалното отражение на един мъж. Харесва ми тази ирония. Мъжът, който искаше да ви види

мъртъв, е мъжът, който отмъщава заради Маргарет, мъжът, който ще я освободи от нейната натрапчива идея, от обсебването ѝ. Предполагам, че е заради това.

Чарлз обърна към Рафаела усмивката си.

— Доведената ми дъщеря не знаеше нищо и аз сериозно се разтревожих, когато открих, че е дошла тук. Направи го самостоятелно, без да се посъветва с мен. Действаше импулсивно. И е напълно невинна — Чарлз поклати глава и добави: — Дори не знаех, че някога е виждала картината на Рембранд.

— Видях я веднъж, преди много време, в онази твоя специална стая, а после си спомних. Глупаво постъпих, че не се съобразих с последиците, когато накарах властите в Лувъра да потвърдят автентичността на картината. Съжалявам, Чарлз. Не ти казах и за биографията. Не исках да те замесвам, нали разбираш.

— О! — намеси се Коко, усмихвайки се иронично на любовника си. — Биографията. Знаменитата биография. Казах ти, Рафаела, че не си избрала подходящ момент да дойдеш на острова.

— Биография ли? — Чарлз изглеждаше изненадан.

Рафаела изрече тихо:

— Не исках да знаеш. Не исках да те притеснявам, да те вълвам. Щях да напиша неговата биография... о, да, Доминик, наистина. Но щях да разкажа цялата истина, а не онази захаросана история, която ти ми разказваше. Светът щеше да те види такъв, какъвто си в действителност. Най-обикновен престъпник, който продава оръжие на терористи, мъж, който си съперничи по жестокост с Роди Оливие.

Доминик погледна към Маркъс със заплашителна усмивка:

— Какво, има ли още изповеди? Още демонстрации на омраза? Искаше съд, искаше разпит, скъпи Маркъс. Е, дойде ред и за това. Всеки си изплю камъчето, дори и скъпата ми Коко. Ще се присъединиш ли към тях?

— Не — отвърна Маркъс.

— Сега наистина си спомням — каза внезапно Доминик. — Помня Маргарет, беше толкова млада, толкова уязвима, родителите ѝ току-що бяха загинали, беше толкова свежа и невинна и да, исках я. Напомняше по нещо на Силвия, нали това е любопитно съвпадение? — разтърси глава и се вгледа във високите прозорци. — Да, беше

толкова красива, готова да научи всичко за живота, за секса и аз я научих. Не съм я наранил. Дадох ѝ едно прекрасно лято.

— И ѝ направи дете.

— Истина е, Рафаела, създадох теб. Със сигурност това е нещо хубаво от твоя гледна точка. Тогава се наложи да ѝ кажа, че съм женен. Силвия беше бременна с Делорио. Беше много сложно, докато Маргарет не те роди, скъпа — теб, едно момиче. Но за известно време бях привързан към нея. И може би си права, може би нямаше да се ожения за нея, дори да ми беше родила двама близнаци. Тъстът ми беше много силен, много богат и аз не можех да престъпвам желанията му. За мен той стоеше над закона.

Рафаела не издържа:

— Искан ми се сега тя да можеше да те види, да те види какъвто си, сега и тук, обкръжен от тия, които си наранил, от тези, които си използвал, от наемниците, на които плащаш, за да пазят живота ти.

— Рафаела. Хубаво име, скъпа. Дори и майка ти да ми беше казала, че фамилията ѝ е Холанд, съмнявам се, че щях да го запомня. Човек забравя случайните спирки — млъкна за момент, после продължи с някак далечен глас. — Страхувам се, че според мен кръвосмешението е същото, каквото са наркотиците. Твърдо съм и против двете. Ти си много хубава, Рафаела. Бях привлечен от теб, защото толкова приличаш на мен. Сега го виждам. Питам се дали ако се бях любил с теб, Коко щеше да се опита да те убие.

— Не, Дом, нямаше да убия Рафаела, щях да убия теб. Да прережа гърлото ти.

Доминик сякаш не я чу и продължи, все още загледан към прозорците:

— А, ето, идва Лейси, води Делорио със себе си — май се е наложило Франк да го понатупа. Съжалявам, но Делорио трябва да се научи да се владее, да се научи на самодисциплина.

— Наистина ли съжаляваш? — каза Рафаела. — Делорио иска да се освободи от теб, но ти не можеш да понесеш това. Той прилича на теб повече, отколкото си мислиш, Доминик, едно амбициозно гангстерче...

Доминик се обърна рязко, по-бързо, отколкото Маркът би могъл да реагира, и удари силно Рафаела. Тогава Маркът скочи и се впи в

гърлото му, чувствайки как плътта поддава под натиска на пръстите му, как Доминик стяга мускулите на врата си, чу гъргорещите звуци.

— Пусни го, Маркъс. Пусни го — Меркел се озова зад гърба му, говореше с тих и бавен глас, опитваше се да го накара да се овладее.

В крайна сметка разбра и позволи на заслепяващия го гняв да се оттече. Не искаше да умира напразно. Пусна гърлото на Доминик. Бутна го назад и той залитна към бюрото си.

В стаята цареше пълна тишина. В този миг Франк Лейси въведе Делорио в библиотеката. Застана до него, заедно с Меркел и Линк, и тримата се вгледаха в Доминик.

— Сър — изрече Меркел и се запъти към него. Доминик му махна да не приближава и вдигна очи към Маркъс.

— Настина бях привързан към теб, Маркъс О'Съливан, почти бях готов напълно да ти повярвам. Но ти си само едно долно ирландско леке. И ще си получиш заслужената смърт.

— Къде е Пола? — обърна се Коко към Франк Лейси.

— Не ми се подчини — изрече Делорио с недоволен глас, свил устни като капризно дете. — Не искаше да прави каквото й казвам.

— Зле е — каза Франк. — Трябва й лекар, затова един от гардовете я занесе горе.

— Никакъв лекар — изсъска Доминик. — Линк, иди да й биеш един морфин. Това ще я държи мирна — после се обърна към Делорио. — Постъпи глупаво, синко. Трябва да се научиш да си сдържаш гнева. Нужна ти е моята помощ и още дълго време ще е така, повярвай ми.

— Не ми пука. Пола е просто една глупачка, алчна и вечно недоволна.

— Това не ти ли звучи познато, Дом? Не ти ли звучи като нещо, което си чувал? — гласът на Коко се извиси над всички.

Маркъс вече не можеше да сдържа яростта си.

— Твоето огледално отражение! Нима не си доволен?

Доминик не каза нито дума, дори не погледна към Маркъс. Само изсъска:

— Ти го обърна срещу мен, копеле такова!

Но ударът му беше насочен не срещу младия мъж. Юмрукът му се заби в брадичката на Рафаела и тя се строполи на пода. Докато светът притъмняваше пред очите ѝ, видя как Маркъс скача срещу Доминик, зърна как гардовете го влачат по пода...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Рафаела лежеше зашеметена на пода, едва дишайки, мускулите я боляха. Чу как ключът се обръща в ключалката и отдалечаващите се стъпки на пазача.

Бавно се изправи на колене. Главата ѝ още се въртеше от удара. Доминик я бе сварил неподготвена, юмрукът му се бе забил в челюстта ѝ и я бе отхвърлил назад.

Тя бе изпаднала в безсъзнание само за миг и първото нещо, което видя, след като отвори очи, беше Доминик да се отбранява от Маркъс. Наблюдаваше сякаш много отдалеч как Франк Лейси и трима мъже го отдръпнаха. Доминик бе тръгнал към него, бе замахнал и стоварил всичката сила на юмрука си в корема на Маркъс.

— Удари ме мен, страхливец такъв! Мен трябва да удариш, не него! — не бе издържала Рафаела.

Доминик се бе обърнал към нея с лека усмивка:

— Ще получиш каквото заслужаваш, скъпа, не бързай чак толкова!

Тя реши да не помръдва за известно време. Беше сама в стаята си. За колко време? Бе чула, че Доминик заповядва да отведат Маркъс в навеса. Какво ли се канеха да правят с него?

Ами останалите? Започна да се моли, борейки се със сълзите.

Беше уплашена, ужасно уплашена.

Чу шум оттатък балконската врата и замръзна. Тежките брокатени завеси закриваха прозореца врата, за да не пропускат вътре горещите лъчи на следобедното слънце. Стори ѝ се, че видя някаква сянка, която се движи на прибежки. После чу как ключът се завърта в ключалката и вратата се открява бавно, толкова бавно, че сърцето ѝ почти спря. Завесите помръднаха. Който и да беше, всеки момент щеше да ги дръпне. Тя се надигна, подготвяйки се за борба.

През отворената врата се промъкна безшумно мъж, беше един от гардовете на имението, с пригответо за стрелба оръжие и амуниции, втъкнати в широкия колан. Беше едър и изглеждаше много силен. Май

не го беше виждала в имението, но не биваше да подценява опасността.

След един миг на ужас Рафаела си пое дълбоко дъх, издаде висок пронизителен вик и изстреля напред крака си.

Доминик седеше срещу Чарлз Рътлидж и Коко, хванал в ръка елегантна чаша от уотърфордски кристал. Беше спокоен, владееше и себе си, и положението. Когато се обърна към любовницата си, в гласа му се прокрадна слаб интерес:

— Ти си действала заедно с него, нали, Коко?

Тя кимна, поглеждайки същевременно към Чарлз Рътлидж, който ѝ отвърна с усмивка. Погледна отново Доминик — дали да му каже, че стои зад историята с „Витсавия“, да се наслади на болката по лицето му при вестта за нейното предателство...

— Искан ми се Кавели да те беше убил в Маями. Но ти направи нещо съвсем неочаквано, като го накара да ликвидира онова невинно момиче. И той съвсем се паникьоса — Коко млъкна за момент, после продължи с нисък трептящ глас, изпълнен с огорчение. — Проклетият Маркърс трябваше да си гледа своята работа. Тулп щеше да те довърши още тогава, първия път. Всичко беше прекрасно организирано. Само Маркърс да не беше...

— Точно така, само Маркърс да не беше — продължи Доминик. — Наскоро разкрих, че и Марио Калпас ти е бил съучастник. Искан да му се махна от пътя, въобразява си, че може да дирижира шоуто, да изтика напред Делорио като прикритие. Но Франк ще се справи с него в Маями.

Чарлз гледаше безмълвно мъжа, който имаше вид на потомствен аристократ, от когото сякаш струеше изисканост и чар, докато говореше за убийство така, сякаш ставаше дума за изскубване на бурени. Това спокойствие беше страшно.

— А покушенията срещу Рафаела? Разбирам — опитвала си се да я принудиш да напусне острова, за да се справиш с мен.

— Така е — каза Коко и метна бърз поглед към Чарлз. — Никога не съм искала да я нараня. Знаех, че Маркърс без проблеми ще приземи хеликоптера. Аз стрелях по тях на плажа. Колкото до боата —

помощникът ми малко се поувлече. Но исках Рафаела да е в безопасност. Както и Маркъс. Затова той я заведе в Лондон.

Настъпи мълчание. Дълго време никой не го наруши. Най-накрая Джовани изрече тихо:

— Защо, Коко? Защо?

Тя го изгледа с недоумение. Нима не ѝ беше повярвал?

— Това, което ти казах, беше самата истина. Ти уби нашето дете, застави ме да направя аборт. После накара оня касапин да ме „закърпи“, сякаш съм котка за кастриране. И ми изневеряваше, изневеряваше ми до безкрайност. Никога не си се интересувал от мен; бях просто твоята луксозна любовница, твоя собственост, твоя курва, трябваше да бъда това, което ти искаш, да правя това, което ти ми казваш. Когато се запознах с господин Рътлидж в курорта преди седем месеца, се сближихме и научих историята с Маргарет. Оказа се, че и двамата имахме за какво да ти отмъщаваме.

Горката му жена се е побъркала по теб, а той не е могъл да го понесе, не е могъл да понесе това, че тази нейна мания я унищожава, че унищожава целия му съвместен живот с нея, тя те е мразела, а той не е могъл да понесе омразата ѝ към теб — Коко изведнъж се засмя с богат гърлен смях. — В крайна сметка, остана ти само Делорио. Виж, тук успя — той е почти идеално твое копие, с изключение на садистичните му увлечения, които от време на време изскачат на повърхността. Ти си се научил да контролираш своя садизъм. И още нещо, Делорио никога няма да повярва, че нямаш вина за смъртта на майка му. Никога.

За учудване на Чарлз, Доминик не каза нищо. Продължи да гледа любовницата си напрегнато и мълчаливо. Чарлз се изправи.

— Искам да се обадя в болница „Пайн Хил“, да разбере как е жена ми.

Доминик го погледна, сякаш изненадан от това, че го вижда още тук, и се усмихна:

— Доколкото си спомням, Маргарет беше много енергична в леглото, извън леглото, на земята, в колата ми, опряна до стената, навсякъде. Сега се сещам за първия път, когато бяхме заедно. Беше лято и аз отнех девствеността ѝ в едно поле с цветя. И преди съм правил такива неща на полето. Беше невероятно романтично, особено подходящо за невинна, уязвима девойка. Научих я на много неща.

Когато скъсах с нея, устата ѝ вече беше много добре тренирана. На двадесет години беше напълно завършена жена, все едно беше на възрастта на Коко. Не толкова талантлива като Коко, но въпреки това добра.

Чарлз едва се удържаше да не скочи и да заби юмрук в лицето на този арогантен мъж.

— О, да, нейната прекрасна уста — продължаваше Доминик със замечтан и в същото време подигравателен глас. — От всички мои жени тя беше най-изобретателната. Още ли е такава?

Чарлз отчаяно се бореше да запази самообладание. Страхуваше се, че ако проговори, ще скочи върху него, както бе направил Маркърс. Или ще каже нещо и ще се озове на пода като Рафаела, затова се удържа. Беше най-трудното, което бе правил някога в живота си. Затова произнесе с равен и спокоен глас:

— Бих искал да се обадя и да разбера как е жена ми.

Зърна пламъче на досада в очите на Джовани. Явно не бе свикнал да го пренебрегват и да подминават без внимание хапливите му забележки.

Доминик махна с ръка към телефона:

— Обаждайте се. На кого му пука.

Чарлз набра номера. Маргарет все още беше в кома и не реагираше, макар лекарите да бяха направили нови изследвания, от които личеше известно подобрение. Каза на сестрата, че ще бъде възпрепятстван известно време, — не, не, не знаеше колко — и затвори.

Бе забелязал, че мълчаливият гард на вратата през цялото време бе държал оръжието си насочено към него.

— Колкото и странно да ви изглежда, господин Рътлидж — каза Доминик, — наистина съжалявам, че трябва да ви убия. Не разбирам защо сте искали — защо искате — да умра. Някои мъже изпитват дълбоки чувства към определена жена, наистина дълбоки. Не го разбирам, но е факт. Само че вие загубихте. Вие сте аматьор... естествено, че щяхте да загубите. Но онази жена, която наехте първия път — Тулп, тя беше добра, наистина добра. Коко ли ви помогна да я намерите? А Маркърс наистина ми спаси живота. Естествено, не го е направил от любов към мен, от лоялност. О, не, спасил ме е, защото е искал да отида в затвора, а не да умра.

— Значи си разбрал и за Маркър — каза Коко.

— Не беше кой знае колко трудно. Трябваше само да се обадя по телефона, след като разбрах истинското му име, за да разбера, че работи за федералните митнически служби. И с него ли се беше сдушила, Коко?

— Не. Нямах представа каква е била истинската му игра.

— Сега, скъпа, бих искал още веднъж да те заведа в леглото си — за последен път. Ела, Коко, ще идем горе. Още сега. Този разговор за Маргарет и уменията ѝ ме накара да се надървя, както се изразяват младите — малко грубичко, но точно. Господин Рътлидж може да остане тук и да се наслаждава на малкото бъдеще, което му остава.

За учудване на Чарлз, Коко стана без колебание. Запита се дали тя не възнамерява да го убие в леглото. Щеше ли Джовани да накара гардовете да го гледат дори докато прави секс, за да се пази от любовницата си?

Доминик хвана ръката на Коко, после точно на вратата се обърна.

— О, да, господин Рътлидж, след като вас няма да ви има, обещавам, че ще се грижа за Маргарет и ако излезе от комата — кой знае... Може би ще се върна при нея, ще видя колко е узряла, дали сте я поддържали в добра форма — замълча за миг, свивайки вежди. — Сам разбирате, когато бях по-млад, не бях толкова добър с жените, колкото съм сега. Не съм ги лъгал, не съм им казвал това, което са искали да чуят, освен, разбира се, когато много съм ги искал. Беше игра, преследване, лов. Да намериш плячката — невинна девойка в онези дни — и да я уловиш. Маргарет беше твърде лесна. Но когато нещо свърши — свършва. Такава беше философията ми тогава, може би бях малко груб с Маргарет последния път, когато я видях. Тя беше много млада. Не мога да си спомня дали бих направил нещо за нея, ако беше родила момче. Кой знае? Но мисля, че съм ѝ направил услуга. Следващият мъж, който се е опитал да я вкара в леглото си, може би е бил доста затруднен. Да, направих ѝ услуга. Добре я обучих.

Чарлз не каза нищо. Сега знаеше, че ако покаже гнева си, само ще даде на Джовани това, което той иска. Видя разочарованието му от това и го загледа как излиза от библиотеката, стиснал здраво ръката на Коко. Дали щеше да я накара да прави секс с него, а после да я убие? Чарлз поклати глава. Не можеше да проумее що за човек е. И това,

което бе казал за Маргарет. Толкова добре помнеше дневника ѝ, първите думи, които бе написала.

„Той беше прекрасен лъжец. Най-добрият.“

О, но само в началото. Накрая я бе разкъсал безжалостно. И това негово презрение към жените! Господи, та той презираше половината човечество.

Тогава се сети за Клодия — как бе използвал и нея, и жените преди нея, за да получи удоволствието си; и никога не се бе съмнявал, че има право да я използва, защото в края на краищата ѝ плащаше добре.

Сега вече беше твърде късно. Никога нямаше да има възможност да се излекува, да се опита да поправи онова, което бе счупил, да поднесе извиненията си. Щеше да умре на този проклет остров. Никога нямаше отново да види Маргарет. Помисли за Рафаела. Не беше наранила никого. Но и тя щеше да умре.

Той и Коко бяха направили едно много добро нещо.

Само едно. Но би трябвало да е достатъчно.

Скри лице в дланите си и раменете му се разтресоха в беззвучен плач.

Рафаела се насочи към гърлото на нападателя. Беше бърза — страхът я правеше такава, с остри движения, но в последния момент мъжът отскочи вляво, стрелна ръка и отклони крака ѝ. Младата жена почувства пробождаща болка, когато се извъртя, за да запази равновесие. Извика силно, когато ударът му я запокити към леглото. Опита се да не обръща внимание на болката, да се съсредоточи, да открие опората дълбоко вътре в себе си. Извъртя се рязко и изкрещя, докато скачаше.

За нейна върховна изненада той се изтъркаля странично на пода, изправи се на колене далече от нея и поклати глава:

— По дяволите, ще ме убие! Не съм дошъл да ви нараня. Опитвам се да ви спася.

Тя чу отчетливо всяка негова дума, но ужасът вече я бе тласнал отново напред. Повлечена от инерцията, Рафаела налетя право в железната хватка на мъжа, който светкавично блокира удара и я сграбчи в гръб. Изсъска в ухото ѝ:

— Спрете! Повярвайте ми, дойдох да ви спася. Аз съм от спасителния отряд, разбрахте ли?

Рафаела дишаше тежко от болка, страх и слабост. Как мразеше да бъде слаба.

— Кой сте вие? — изрече едва.

— Аз съм Джон Савидж. А вие, предполагам, сте Рафаела Холанд? Жената, която Маркърс иска... — млъкна внезапно. — Добре ли сте? Треперите? Да не съм ви наранил?

— Не, добре съм. Направих аборт преди няколко дни и съм все още слаба. Сега ме пуснете, може ли?

Савидж я обърна към себе си, подхвана я под мишниците и я изправи на крака. Тя изглеждаше наистина ужасно. Имаше тъмни кръгове под очите, косата ѝ беше мръсна и разрошена, петно от удар се червенееше на брадичката ѝ, дрехите ѝ бяха целите изпомачкани. И, по дяволите, беше толкова бледа.

— Седнете!

Аборт... не можеше да повярва, че Маркърс е бил толкова невнимателен, толкова глупав, че да направи дете на една жена. Рафаела седна. Пое си дълбоко дъх и каза:

— Маркърс е в навеса извън имението. Използват го за пазене на сечива, но по принцип служи като затвор за пленници. Какво правите? Откъде се взехте? Вие сте партньорът на Маркърс, нали, неговият първи братовчед?

— Да, госпожо. Радвам се да се запознаем — Савидж протегна ръка и тя я пое. — Трябва да поговорим, да ми разкажете всичко, което трябва да знам, за да излезем оттук живи и здрави. Нямаме много време.

— Господин Савидж, опитвах се да измисля как да се измъкнем оттук. До момента не съм успяла, както виждате. Но нека ви кажа какво стана. А после двамата ще измислим какво да правим.

Маркърс седеше в абсолютна тъмнина, едва дишаше от силната миризма на прърст и пот; мислеше толкова усилено, че главата започваше да го боли. Поне той със сигурност знаеше, че от навеса не може да се избяга. Имаше само една врата с двойна ключалка, отвърн стоеше пазач с готово за стрелба узи. Никакви прозорци, само дебели стени. Дори имаше белезници и вериги, завинтени към стените, но Меркел му бе спестил това.

Доминик със сигурност знаеше и най-малката подробност за него, както и за останалите. Видя му се странно, че именно Коко бе работила отвъртре срещу Доминик. Защо ли така изведнърж тя се бе обърнала срещу Доминик и му бе казала в очите всичко... Колкото до Чарлз Ръртлидж, Маркърс все още не можеше да се начуди, че именно този възпитан и цивилизован мърж бе планирал да убие човек. Но предизвикателството беше голямо. Нещо повече — то беше може би неизбежно, предопределено.

Маркърс разтърси глава. Май нямаше какво друго да се направи, освен да застане пред екекуторите на Доминик и да умре поне с някакво достойнство. Той гневно сви устни. Глупаво беше да приеме подобна съдба, прекалено малодушно, да се остави да го убият.

Не можеше да няма изход! Помисли си, че може би никога повече няма да види Рафаела, и изпита пронизваща болка. Не, не беше възможно всичко да свърши така.

Пребледнялото й лице не излизаше от ума му, още виждаше ужасната синина с морав оттенърк на мястото, кърдето я бе ударил Доминик. Знаеше, че ако тогава Меркел не се бе намесил, той щеше да бъде убит на място. А втория път... потърка корема си, мускулите още го боляха от ударите на Доминик. Не, явно Доминик бе решил, че не иска все още да го убива. Защо? Маркърс поклати глава.

Мина му мисълта, че Коко е отровила холандците, заключени тогава в този навес... А може би е имала помощник сред стражите? Холандците нямаше как да са донесли отровата със себе си; сигурно ги бяха претърсили. Нима на Доминик не му бе хрумнало, че някой вътрешен човек ги е убил? Че е действал заедно с Тулп, за да го убие? Естествено, че се беше сетил. Не беше глупав. Но просто си оставяше време. За нещо.

Когато Маркърс чу лекото потрепване на ботуши, които се приземиха точно до навеса, си помисли: Антон Рош. Най-после е

дошъл тук и е алармирал Хърли. Кой знае, може би щеше да успее да се измъкне от тази бъркотия? Не беше сигурен, но поне нещо ставаше. Клекна до вратата и зачака, без да издава и звук.

— Не съм чак толкова луд — каза Доминик, любувайки се на свършената от него работа. — Не съм чак толкова луд да те оставя свободна, та да ми забиеш нож. Изглеждаш много красива, простряна така със завързани ръце и крака. Много изкусителна.

Приседна до Коко и загледа гърдите ѝ. Стисна едното зърно и го накара да щръкне. Усмихна се като видя гримасата ѝ, после плъзна длан по гладкия корем към тъмните косми между бедрата.

Намери плътта ѝ студена, нереагираща, но не го беше грижа. Поигра си малко, като непрекъснато наблюдаваше лицето ѝ. Не ѝ харесваше какво прави той с нея, но беше безпомощна.

Доминик стана и я погледна. Очакваше да я изнасили и той сякаш прочете мислите ѝ.

— О, не, Коко, не те искам, вече не. Но ще те оставя тук, скъпа. Моите гардове ще ти се зарадват. Ще дойдат да те видят. Може пък да си харесаш някого? Или ще им се усмихнеш и ще се опитваш да ги уговориш да те освободят. Кой знае?

Замълча за миг, после отново заговори с остър глас:

— По дяволите, дадох ти всичко, което една жена може да иска, всичко! С изключение на това бебе. А ти ми се вбеси точно заради това. Но така и така вече остаряваше. Предпазих те, като накарах доктора да ти завърже тръбите. Не исках отново да забременеш. Не исках никакви незаконни деца, а Силвия си беше жива и здрава.

Замълча отново, изведнъж се наведе, целуна я силно по устата и се изправи. Не каза нищо повече. Обърна се и излезе от спалнята, оставяйки вратата широко отворена.

Коко го изпрати с поглед. Всичко щеше да свърши много скоро, нямаше да страда много. Ако извадеше късмет, можеше Хектор да бъде онзи гард, който щеше да дойде. И ако беше в настроение, щеше да я освободи... Или да я убие — с него човек никога не можеше да е сигурен. Тя не заплака; беше се борила, беше се опитала да направи всичко по силите си. Съжаляваше за другите — много съжаляваше.

Линк съобщи на Доминик, че Делорио го чака долу. Нещата излизаха извън контрол, Доминик инстинктивно го усещаше. Беше започнал едновременно много игри и трябваше да ги приключи веднъж завинаги. Сега се налагаше да действа много бързо и да се махне оттук. Време беше да приключва всичко и да продължи напред. Усети известно въннение. Не беше чак толкова стар, че да не може да започне отново. Нито пък беден. Сети се за осемдесетте милиона долара, които имаше в банка на Каймановите острови. Без никакъв проблем щеше да се установи там. Беше запазил връзките си. Сега знаеше на кого да вярва. Освен това, имаше и сина си — своя син, станал милионер, който щеше да помогне на баща си да се върне в бизнеса. Делорио щеше да го послуша, беше добро момче.

А всички, които го предадоха, всички негови врагове скоро щяха да умрат.

Трябваше му Меркел, имаше нужда от него. Намери го в дневната да наблюдава Чарлз Рътлидж — седеше и го гледеше, без да казва и дума.

— Време е да вървим, Меркел.

Мъжът се поколеба и Доминик усети тръпка на ужас. И Меркел ли? Не, не беше възможно.

— Време е, Меркел — повтори той. — Крайно време. Всичко е готово. Хайде да тръгваме. Намери Линк. Когато Лейси свърши с Калпас в Маями, ще се свърже с нас.

Меркел го изглежда.

— Всички ли, господин Джовани? Маркърс? Мис Холанд? Коко? Пола?

— Няма нужда да изреждаш целия списък. Господи, Меркел, те всички са наши врагове. Мисли за тях като за врагове, за хора, от които трябва да се отървеш. Ще стане бързо, нали знаеш? Не е като да ги наредим един до друг и да ги разстреляме хладнокръвно.

Скоро, помисли Доминик, скоро всичко ще свърши и няма да има следи, няма да остане нищо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Рафаела намери Коко гола, вързана на леглото, борейки се да се освободи. Странно, изглеждаше по-скоро вбесена, отколкото уплашена. По китките и глезените ѝ се червенееха грозни следи.

— Всичко е наред, Коко, всичко ще бъде наред. Приятелят на Маркърс дойде с подкрепления.

Продължи да бърби, докато развързваше Коко, после ѝ помогна да се облече.

— Искан да го убия и той го разбра. Затова ме остави така. Надяваше се неговите пазачи да дойдат и да ме довършат. Благодаря ти, Рафаела. Има нещо, което не знаеш. Разбрах случайно, доста отдавна. Тук има достатъчно експлозиви, за да може цялото имение да хвъркне във въздуха без следа. И се обзалагам, че точно това е намислил Доминик. Да ни убие хладнокръвно просто не е в стила му.

— О, Господи — изстена Рафаела. — Нима е способен на такова нещо? Да ликвидира и своите хора?

„Дори незаконната си дъщеря?“

На Рафаела ѝ се дощя да се надсмее над себе си. Какво значение имаше, че е негова дъщеря?

— Доколкото го познавам, а аз го познавам много добре, той може би точно в този момент се качва в някой от хеликоптерите. Без съмнение, очаква да ни види как избухваме всички в една красива оранжева експлозия. Така би било най-чисто. Обзалагам се, че в къщата няма повече пазачи.

— Пола е в стаята си, лежи в безсъзнание. Горе няма други. Савидж отиде да освободи Маркърс в навеса. Къде е Чарлз?

— Заключен е в дневната, това поне видях последно. Не, Доминик без съмнение е наредил всички да се изтеглят — Джигс и слугите — и им е дал заповед да стрелят по нас, ако се опитаме да избягаме.

Рафаела трудно успя да смели това.

Когато чу изстрелите отвън, Рафаела замръзна. След миг настана пълна тишина. Колко бяха изстрелите? Достатъчно, за да убият двадесет мъже? Или тридесет?

— Маркърс — прошепна Рафаела и изтича отвън, забравяйки за пазачите на Доминик.

Четирима мъже, целите в кръв, лежаха на земята. Кръв имаше навсякъде. Рафаела преглътна. Маркърс ѝ извика с тревожен глас:

— Рафи, връщай се в къщата!

Коко излезе и извика с чист среднозападен американски акцент:

— Чуйте ме всички! Джигс и Хектор могат да потвърдят, че не лъжа. Джовани ще взриви имението. Може би някои си спомнят кога бяха заложени експлозивите. Не го е грижа за никого от вас. За него ние нямаме никакво значение. Той иска да избяга оттук заедно с Делорио. Трябва да се махнем оттук, и то сега, иначе ще умрем всички и няма значение кой на кого е приятел или враг.

Хектор, слаб млад мъж с гъста черна коса и безбрадо лице, излезе от една странична врата.

— Тя е права, хайде да се махаме оттук... към другата страна на острова, в безопасност.

Настъпи мълчание. После се чуха ниските оживени гласове на спорещите стражи. Рафаела чу как Хектор надига глас, как ги убеждава да не губят време, защото часовниковите механизми цъкат.

Най-сетне пазачите, заедно с Хектор, изчезнаха в джунглата.

— Лесно беше — измърмори Маркърс, излизайки иззад едно разкошно разцъфтяло дърво. Огледа мъртъвците, които се бяха опитали да убият него и Савидж. — Не мога да повярвам.

Джон Савидж се обади зад гърба му:

— Къде са експлозивите?

Коко вече тичаше към къщата, викайки през рамо:

— В плувния басейн!

Савидж хукна след нея. Маркърс сграбчи Рафаела, стисна я силно и прошепна до слепоочието ѝ:

— Ще го направим, мис Холанд, кълна се, че ще го направим. След това съм планирал да прекараме следващите петдесет години в един възхитително скучен съвместен живот.

Рафаела се нареди да каже, че идеята е прекрасна, но шумни изстрели прекъснаха думите ѝ.

— Това трябва да са хората на Савидж. Предполагам, че са срещнали стражите.

— Но Джовани и Делорио ще изчезнат — поклати глава Маркърс.
— Виж!

Два хеликоптера бавно се издигаха над дърветата. Маркърс силно си пожела да бе имал сега под ръка една от съветските ракетни установки „РПГ“. С нея лесно можеше да улучи хеликоптер. Чешките „Скорпиони“, които беше взел от един мъртъв пазач, бяха като израелското узи. Можеше да повали двадесет атакуващи мъже, но по никой начин не можеше да свали хеликоптер.

Джовани като нищо щеше да се изплъзне. И да се установи някъде другаде по света. Беше ли Делорио в другия хеликоптер? Ами Меркел? А Линк? Бе чул стражите пред навеса да казват, че Франк Лейси вече е пратен в Маями да премахне Марио Калпас.

Маркърс се бе провалил и от това го болеше страшно много. Единствената му огромна задача, а той да се провали, да прати всичко по дяволите.

Сграбчи Рафаела за ръката, двамата изтичаха през къщата и излязоха на верандата, гледаща към огромния плувен басейн. Савидж, застанал на колене, къртеше плочките покрай трамплина, а Коко трескаво му помагаше.

— Маркърс, бързо! Мисля, че тук има пластичен експлозив С-4. Ти знаеш повече как да се оправяш с такива неща. Нямаме много време, преди да избухне. Джовани му е сложил часовников механизъм.

Маркърс коленичи до Савидж и заразглежда механизма. Имаше четири разноцветни жички, преплетени в сложна бърканица.

Рафаела се наведе над рамото на Маркърс и погледна червените цифри на дигиталния часовник. Имаха още доста минути, но механизмът изглеждаше ужасно сложен. Тя почувства растящото напрежение на мъжете и се запита дали оставащото време изобщо имаше някакво значение, дали ако просто докосне погрешната жичка, ако дръпне погрешното лостче, всички няма да хвъркнат моментално във въздуха.

— Това ми е познато. Виж тук, Савидж. Да... динамит... много професионално и тези жички... сигурно е зелената, виж, точно тя е прикачена към таймера. Мислиш ли, че съм прав? Струва ми се, че това е таймерът.

— Просто го направи, Маркър, направи го — прошепна Како.

Савидж не се обади, не помръдна, гледаше как Маркър здраво хваща жичката, увива я около пръстите си и изведнъж я откъсва. Четиримата замръзнаха в очакване на експлозия, в очакване на смъртта. Но не се случи нищо. Продължиха да стоят, замръзнали в мълчание. Нищо.

Маркър погледна нагоре и видя, че хеликоптерите още кръжат. Значи Доминик чакаше. Бесът избухна в него.

Тогава видя какво притиска отчаяно Коко към гърдите си — противосамолетна ракета, която би могла да свали цял презокеански лайнер. Маркър я грабна от ръцете ѝ, приклепна и бързо закрепил ракетата на дясното си рамо. Не беше много тежка или трудна за манипулиране, но и не беше много точна. Трябваше му умение или късмет, за да нанесе сериозни щети с нея. Ако хеликоптерите останеха да кръжат ниско, ако...

Имаше само един опит и никакъв шанс повече.

Заслони очи, взирайки се в хеликоптерите. За миг се поколеба. Изведнъж наоколо затрещяха автоматични откоси и плочките по ръба на плувния басейн се разпръснаха на хиляди парченца на всички страни. Маркър видя, че Рафаела се хваща за ръката, Коко и Савидж се хвърлиха по очи, цветните храсти избухнаха в малки листенца. Единият хеликоптер ги обстрелваше. Доминик явно беше разбрал, че са неутрализирали експлозивите. Раздадоха се нови откоси. Отговориха им хората на Хърли, които прииждаха от всички страни изпод дърветата, обграждащи имението.

Нямаха избор, наистина нямаха. Бяха удобен прицел. Той бавно намести ракетата на дясното си рамо и се прицели внимателно. Имаше само един шанс да ги свали.

Видя съвсем ясно, че Доминик пилотира хеликоптера, който кръжеше по-ниско, този, от който се стреляше. Също толкова ясно видя и Делорио, надвиснал от отворения прозорец на кабината с автомат в ръка; докато Маркър се прицелваше, той успя да улучи двама мъже. Бащата и синът в един хеликоптер — нямаше никакво съмнение по коя от двете машини да стреля.

Отправи кратка молитва, докато се прицелваше, замоли се да има късмет, и стреля.

Стори му се, че прочете неверието, изписано по младото лице на Делорио, непосредствено преди ракетата да улучи хеликоптера, видя как автоматът изхвърча от ръцете му. Не можа да види изражението на Доминик, само зърна как тялото му подскочи диво, когато ракетата удари целта си. В същия миг хеликоптерът избухна в огромно кълбо оранжев пламък. Беше невероятна гледка, по-ужасяваща, отколкото Маркъс би могъл да си представи. От години не беше виждал как избухва хеликоптер. От много отдавна, когато беше на мисия в Западна Австрия.

Другият хеликоптер вече беше отлетял, една смаляваща се точка на запад над морето. В него сигурно бяха Меркел и Линк. Коко погледна нагоре и каза с равен тон:

— Свърши се, Чарлз, сега всичко е наред. Този негодник е мъртъв; Делорио също. Свърши и кошмарът — за теб и за Маргарет.

Рафаела се обърна. Вторият ѝ баща наблюдаваше горящите парчета от хеликоптера, които падаха, изплисквайки огромни вълни кипяща и съскаща от високата температура вода. Изправи се и се хвърли в прегръдките му.

Чарлз не пророни и дума, само силно прегърна доведената си дъщеря.

— Съжалявам, миличка.

— Живи сме — каза тя, отдръпвайки се леко, за да го погледне в лицето. — И мама скоро ще се оправи. Знам го... не, няма нищо, това е само драскотина, не се тревожи — после се приближи до Маркъс и се притисна към него.

Целуваше я, когато чу Антон Рош да казва:

— Ирландец! А ирландците винаги получават момичето.

ЕПИЛОГ

Болница „Пайн Хил“, Лонг Айлънд, Ню Йорк

Април 2001

Сънувах го, че дойде при мен снощи. Взе ръката ми, наведе се ниско и каза: „Здравей, Маргарет“. Само това каза.

Не се изненадах, като го видях, макар да предполагам, че би трябвало. В сънищата нещата се възприемат по-лесно.

Знаех, че ме гледа, и ми се стори много странно, че ме гледа просто така, без да каже нищо, докато не осъзнах, че не ме е виждал цели двадесет и шест години.

Много дълго време за една жена. Прекалено дълго.

В моите очи обаче, той не се беше променил, защото аз го наблюдавах пред годините и толкова често разглеждах снимките му, че месеците го променяха полека, постепенно. За мен той изглеждаше недокоснат от времето.

И тогава той заговори с нисък и нежен глас, каза ми, че се е срещнал с нашата дъщеря — каза ми, че е станала красива.

Странно, не се запитах как е могъл да срещне Рафаела. Но по някакъв странен начин разбрах, че е вярно.

Той отново замълча, но не пусна ръката ми. Пожелал си да мога да говоря с него, може би дори да му кажа колко съжбялявам, но разбрах, че не съжбялявам, не, бях обмисляла това много внимателно, много дълго време. Не, не съжбялявах. Наистина ми се искаше да бях могла да му кажа нещо, но това беше един от онези сънища, които изглеждат съвсем реални, но сънуващият не може да направи нищо, не може да участва, не може да говори. Само че аз си помислих какво щях да му кажа, ако можех да говоря. Толкова много неща се бях натрупали през годините. Но когато се замислих за тях, значението им започна да намалява и да намалява, докато се стопи. Странно, но беше така.

Той се наведе още по-ниско, за да ме целуне по устата, и каза: „Трябва да вървя, Маргарет, животът отново е твой. Време е да се

събудиш, Маргарет. Време е да живееш.“

И тогава, също толкова внезапно, както се бе появил в съня ми, той си отиде. Докато си поемах дъх, всичко свърши и аз задишах бавно и дълбоко.

Този път разбрах, че той си е отишъл завинаги.

Бранчиз, Лонг Айленд, Ню Йорк

Април 2001

Чарлз Рътлидж вдигна високата източена чаша, пълна с шампанско.

— За Маркър и Рафаела О'Съливан. Нека животът ви бъде дълъг и изпълнен с радост!

За миг Маркър скри лице в косата й.

— Толкова те обичам, че понякога боли... Благодаря на Бога за теб, Рафаела.

— И аз за теб, Маркър Райън О'Съливан.

Маркър си спомни сватбената им церемония в малката черквичка в Мейпълууд, Лонг Айленд и как свещеникът сияеше от гордост, виждайки препълнените черковни пейки. Чарлз бе докарал със самолет много служители от Порто Бианко и те изказаха шумно благопожеланията си на Маркър и неговата съпруга.

Въпросът за собствеността на курорта и целия остров не стоеше на дневен ред. Доминик Джовани беше мъртъв, както и единственият му наследник Делорио. Но Делорио имаше съпруга и Пола щеше да се превърне в една много богата млада жена. Богата и по-разумна, надяваше се Маркър, пожелавайки й късмет. Вероятно тя щеше да наследи и цялото огромно богатство на Доминик. Маркър се питаше дали Пола би могла да задържи курорта и да го управлява сама.

Питаеше се къде се бяха дянали Меркел и Линк. Вероятно бяха станали наемници на някой подобен на Джовани. Странно, но мислеше с добро чувство за тях, особено за Меркел. Колкото до Лейси, той щеше да бъде много полезен наемен убиец за друг господар.

Рос Хърли, с превързана ръка, също присъстваше на церемонията, но Маркър още не бе успял да се споразумее с него. Хърли просто го погледна и каза:

— Това, че вероятно ми спаси живота, Маркърс, не променя нищо; копелето умря, не влезе в затвора, а ние така се бяхме договорили. Опитай отново, Съливан.

Маркърс се замисли за безбройните подробности, с които трябваше да се оправят, преди двамата с Рафаела да тръгнат за Монреал — това бе избрала тя за медения им месец. Твърдо бе отказала всякакви предложения за Карибите, Англия, Франция, защото бяха твърде далече от майка ѝ. Маргарет Рътлидж лежеше в болницата, дишаше спокойно и равномерно, но и не отваряше очи.

На Рафаела ѝ се искаше приемът вече да е свършил. Последната седмица бе преминала в трескаво темпо. Нямаше почти никакво време за себе си. Отначало бе предложила на Чарлз да направят малка сватба и дори съвсем скромен прием заради майка ѝ, но той бе възразил: „Не, ще празнуваме както трябва, Рафаела. Аз разказвам на майка ти всичко за приготовленията, за бъдещия ти съпруг, за приятелите ти.“

Рафаела се обърна и погледна Ал Холбайн, който говореше с майката на Маркърс. Двамата си подхождаха идеално. Обърна се на другата страна, за да погледне Джон Савидж. Беше много различен от Маркърс, но и той очароваше хората, без да полага усилие. Това беше хубаво, помисли Рафаела, хубаво беше, че тя харесва Джон. Имаше чувството, че той ще бъде част от новия ѝ живот. Обърна отново очи към своя съпруг, който говореше с Чарлз за предимствата на живота в Ню Йорк, в сравнение с този в Бостън и в Чикаго.

Рафаела послуша няколко минути, преди да каже:

— Знаете ли, реших да се опитам да спечеля още един „Пулицър“ и понеже е факт, че разследващият репортер наистина няма шанс да работи за голям вестник, подадох молба за „Дейли Нюз“ в Елк Пойнт, Южна Дакота. Какво ще кажеш, Маркърс?

Преди Чарлз да успее да спре смеха си, икономката на Рътлидж застана до него и му зашепна.

*Болница „Пайн Хил“, Лонг Айлънд, Ню Йорк
Април 2001*

Видях Чарлз да влиза в стаята ми. Изглеждаше несигурен, но изпълнен с надежда, с живот, с любов към мен. Наистина не го

заслужавам, но той не е съгласен с това, а аз точно сега не искам да споря с него.

Тук беше и Рафаела, изглеждаше толкова красива в рокля, с каквато никога не съм я виждала — бледорозова плетена рокля — необичайно е за нея да носи такава подчертано дизайнерска дреха. Беше с високи токчета, косата ѝ бе оформена в хубава прическа — дълга и къдрава, спускаща се до раменете. Имаше и един мъж — красив, с живо, подвижно лице, свикнало да се смее. Бих могла да кажа, че е очарователен. Това беше нейният съпруг, Маркът. Чарлз бе ми говорил непрекъснато за него през цялата седмица.

Тогава разбрах, че животът предлага точно това — една проста неподправена реалност, която беше чудесна. Разбрах, че тук ми е мястото. Бях получила още един шанс. И Доминик Джовани си бе отишъл завинаги. Разбрах го, когато сънят свърши.

Той си бе отишъл, защото скъпата ми приятелка Коко бе успяла да го убие.

През годините се бяхме сприятелили, започнахме да изпитваме доверие една към друга. Аз имах пари, тя имаше връзки. Зная, че ще успее. Коко винаги успява в това, което е решила да направи.

Мисля за „Витсавия“ и за невероятните съвпадения. Аз също обичах тази картина, гледах я всеки ден, откакто Чарлз ми я поднесе като сватбен подарък преди единадесет години. Когато двете с Коко решихме, че Доминик трябва да бъде убит, аз пожелах да използваме „Витсавия“ като наш код, за да не забравим никога защо исках Доминик да умре. Витсавия — тази нещастна жена, пожелана от крал, чийто съпруг е бил пратен на сигурна смърт от този крал. Но кралят не бе предал Витсавия, не, той я бе задържал при себе си чак до смъртта си. И аз харесах иронията в това. Простотата на този факт.

Може би Доминик беше призрак, фантом, но той вече не е на тази земя, не е част от моя живот. Бъдещето е само мое, свободно, неутежнено от горчивината на миналото.

Сега вече никое от тези неща не е важно. Усмивам се на моя съпруг. Такъв красив мъж и той е мой, верен ми е и никога няма да ме нарани.

И аз няма да го нараня, никога вече. Знам, че е усещал, че има друг мъж в живота ми, и се е усещал безпомощен, защото е знаел, че

този мъж е заседнал дълбоко в ума ми.

Този мъж вече го няма и Чарлз ще разбере това. Аз ще се погрижа. И той ми доказа, че съм единствената жена в живота му — преди много месеци бе скъсал със своята любовница Клодия.

И Маргарет каза:

— Здравей, Чарлз. Обичам те.

Издание

Катрин Каултър. Изкушение

ИК „Коала“, София, 2002

Американска. Първо издание

Редактор: Сергей Райков

ISBN: 954-530-079-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.